

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

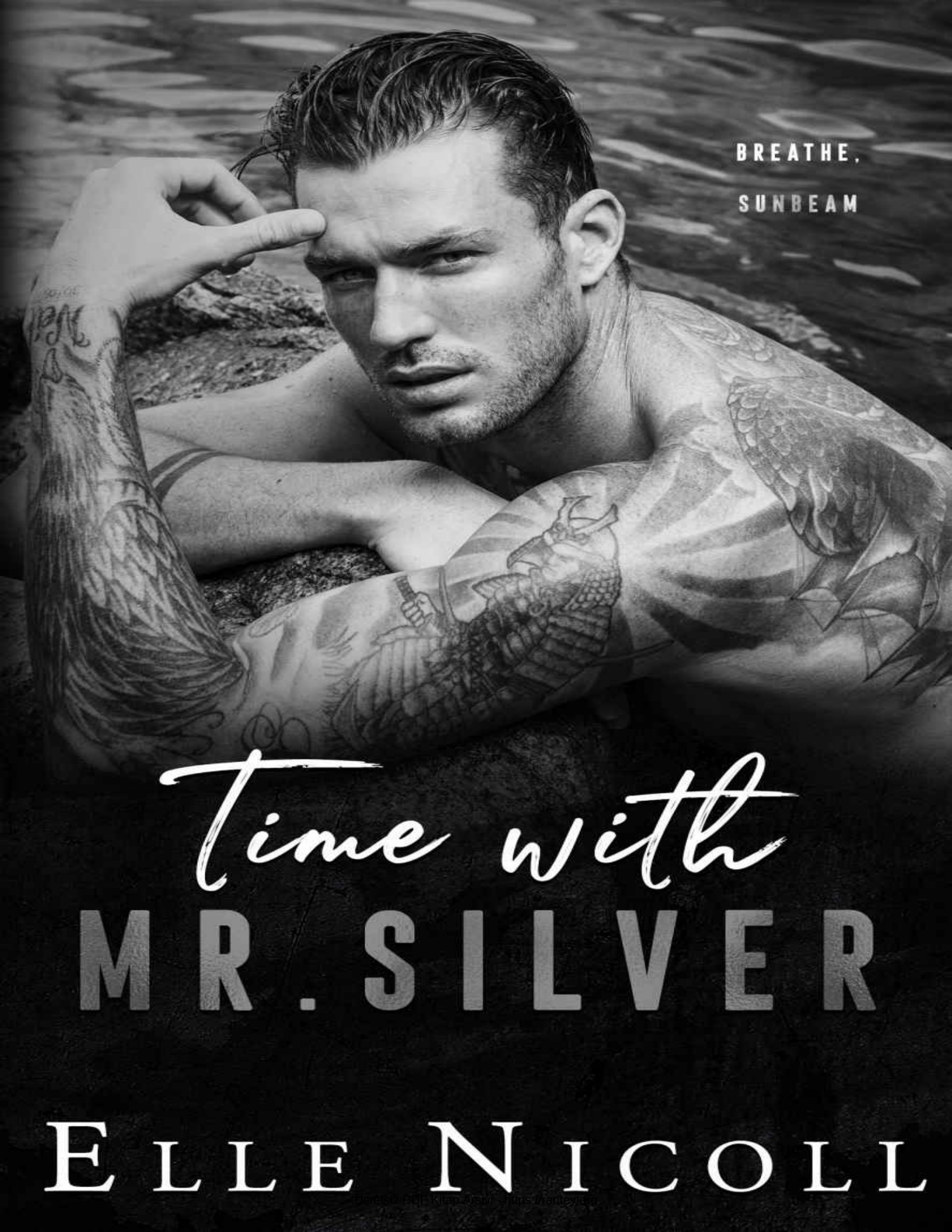
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BREATHE,
SUNBEAM

Time with
MR. SILVER

ELLE NICOLL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bay Silver ile Zaman

Elle Nicoll

Gül Umut Yayıncılık Ltd.

Copyright © 2022 By Elle Nicoll

Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: <http://www.ellenicollauthor.com>

Kapak Tasarımı: Abi, Pink Elephant Designs Formatlama:

Atticus

Düzenleme: Kalp Dolu Okumalar

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçerik Uyarıları-Bu kitap sadece yetişkin okuyuculara yöneliktir ve küfürler, ayrıntılı cinsel eylemler ve şiddet ve organize suçlara atıflar içermektedir.

İçindekiler

Adanmışlık

1. Dax

2. Gül

3. Gül

4. Dax

5. Gül

6. Dax

7. Gül

8. Dax

9. Gül

10. Dax

11. Gül

12. Dax

13. Gül

14. Gül

15. Dax

16. Gül

17. Dax

18. Gül

19. Dax

20. Dax

21. Gül

22. Gül

23. Dax

24. Gül

25. Dax

26. Gül

27. Dax

28. Gül

29. Dax

30. Gül

31. Dax

32. Gül

33. Dax

34. Gül

35. Gül

[36. Gül](#)

[37. Dax](#)

[38. Gül](#)

[39. Gül](#)

[40. Dax](#)

[41. Gül](#)

[42. Dax](#)

[43. Gül](#)

[44. Dax Elle](#)

[Kitapları](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

Kahramanlarını piercingli ve sahiplenici seven herkes için x

(İçerik Uyarıları için lütfen telif hakkı sayfasına geri dönün)

Bölüm 1

"Bay DAX ANTHONY SILVER, kasıtlı olarak ağır bedensel zarar verme suçunu nasıl savunuyorsunuz?"

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç," diye bağıyorum. Dişlerimi sıkarken çeneme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor.

Kurban mahkeme salonunun karşısındaki pozisyonundan alay ederken derin bir nefes alıyorum. Kurşun geçirmez camı delebilecek bir bakışla gözlerine bakıyorum.

Onu öldürmeliydim. Ellerim boğazındayken işi bitirmiştım.

O gece yumruklarımın altındaki teninin yumuşaklığını hatırladığımda dudaklarımın kenarları seğiriyor. Kaburgaları çatladığında çıkan sesi. Annemin pişirdiği kızarmış tavuk yemeğinden sonra lades kemiğinin kırılması gibi.

Yazık, bu dileklerim hiç gerçekleşmedi.

Mahkeme salonunun boğucu sıcaklığında yakamı düzeltme isteğimle savaşıyorum. Majestelerinin en iyi adalet binası ve lanet klimayı bile tamir edemediler.

Bir damla ter ensemden aşağı yuvarlanıyor ama görmezden geliyorum. En ufak bir hareket, en ufak bir zayıflık gösterisinde, aramızda olanlardan dolayı suçluluk duyduğunu düşünecek.

Suçluluk ya da korku.

Ve ben ikisini de hissetmiyorum.

Suçluluk hissetmiyorum. O piç bunu ve çok daha fazlasını hak etti.

Peki ya korku? Bakışlarımı, içine girdiği bir şeye bakar gibi bana bakan takım elbiseli adamdan ayırıp kız kardeşim Jasmin'e bakıyorum ve o da bana iri gözlerle bakarken başımla ona küçük bir selam veriyorum.

Hayır, korku değil... ama belki pişmanlık.

Pişmanlık, eğer bu sadist herif istediğini elde eder ve beni hak ettiği bir şey için aşağı gönderirse, yalnız kalacak. Ona asla olmayacağına söz verdiğim bir şey.

Arkadaşım Logan ona doğru uzanıyor ve elini tutup sıkıyor ama omuzlarını titreten bir nefes çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Suçlu değil, Sayın Yargıç. Suçlu değil.

"Jüri üyeleri, kararınızı verdiniz mi?" diye soruyor kadın yargıç. Ve mahkeme salonu daha önce sessiz olmasına rağmen, tüm oda nefesini tutmuş gibi görünürken yeni bir sessizlik seviyesi iner. Sadece duvardaki saatin tik takları duyulabiliyor. Her vuruş, kaderime doğru geri sayan bir füze gibi ses çıkarıyor.

Jürinin atanmış sözcüsü, "Var Sayın Yargıç," diye cevap verir - yağlı görünümlü, stilden çok parası olan bir işadamı. Savcılığın jüri seçmesi bariz bir taktiktir. Zarar vermekle suçlandığım kişiyle aynı yaş, cinsiyet ve ırktan insanları seçin. Ve benzer sosyal statüde

Konuşmacının bana küçümseyen bir bakış fırlatırken yüzüne yapışan kendini beğenmiş ifadesine bakılırsa, topluluk.

Jüri üyelerinin daha fazla sempati duymasını sağlayın. Kurbanla ilişki kurmalarını sağlayın.

Acaba bu pisliğin reşit olmayanlara kokain temin ettiği küçük bir yan işi var mı? Oh, ve kız kardeşime sik resimleri gönderiyor.

Dikkatimi bugün burada bulunma sebebimize, İngiltere'nin en büyük denizaşırı alkollü içki ithalat şirketi Mason's'ın sahibi Julian Young'a çeviriyorum. İş rakibi, uyuşturucu satıcısı ve çok yönlü pislik.

Bana bakarken dudaklarını büzüyor, saçları geriye doğru kaymış, yanları ve yakasının etrafı ağarmış.

Ondan hiç hoşlanmadım, iğrenç, pis, sinsi gözlerini kız kardeşime dikmeden ve o mesajları göndererek mahremiyetini ihlal etmeden önce bile. Onunla aynı havayı solumaya layık değil.

O iş yemeği gecesinde kulağına bir şeyler fısıldarken elinin kadının sırtında nasıl çok aşağıya indiğini hatırlıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir çekirge sürüsü gibi nefretle dolmuştum. Belki de onun hakkında yaptığı yorumu görmezden gelmeliydim, kız kardeşim olmasının ne kadar utanç verici olduğunu, çünkü böyle bir *kıçtı* becermeye bayılacağıma bahse girmişti. Belki de ona kızmamalıydim. Ne de olsa Güneydoğu İngiltere'nin en etkili iş adamlarının yarısının önünde beş güvenlik görevlisi tarafından zapt edilmemle sonuçlandı.

Ya da *belki* de gazabımdan kaçan diğer iki kaburgayı kırmalıydim. Ve burnunu kırmak yerine kafasının arka tarafına çarpmalıydim. Belki de bunu yapmalıydim.

Saat işlemeye devam ediyor. Sandalyesine yaslanıyor ve gözlerimi tutarken avukatına bir şeyler fısıldıyor.

Sinsi piç. Geçen yılki sektör ödüllerinde şirketimiz onunkinden daha iyi performans gösterdiğinden beri beni yolundan çekmek istiyordu. Kaypak herif beni cinayete teşebbüsten içeri attırmaya çalıştı, ta ki suçlama daha hafif bir suçlamaya indirilene kadar.

Ama biri dünyaya bir iyilik yapsa onun ölüm ilanında ağlamayacak tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Dünyada onun gibi sürüngeleler ne kadar az olursa o kadar iyi.

"Pekâlâ. Sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?" diye sorar yargıç.

Julian doğruldu. Gözlerinin içine bakıyorum. "Suçluyum, Sayın Yargıç."

Gözleri parlıyor ve sararmış dişlerini gösteriyor, sonra ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor ve sonunda bakışlarımı kırıyor.

Nefes veriyorum ve derin bir ciğer dolusu hava çekiyorum.

Tüm bu süre boyunca farkında olmadan nefesimi tutuyordum. "Hayır! Dax!" Jasmin oturma alanından hıçkırarak ağlıyordu.

Orta koridorun karşı tarafında oturan Julian Young'ın oğlu da dahil olmak üzere gözler ona çevrilir.

Babasıyla gurur duyuyor mu? Yoksa baba oğul gibi bir suç ortağı mı?

Yine de, yasaların gözündeki, bugün buradaki tek suçlu benim.

Yerimden kalkamıyorum. Logan bir kolunu Jasmin'in omuzlarına doladığında ve Jasmin bana göz kırptığında, ellerinin topuğuyla yanaklarındaki gözyaşlarını silerken ve uzun, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırırken sadece izleyebiliyorum.

Yüzü tekrar buruşurken ve tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken, "*Seni seviyorum,*" diyorum.

Logan onu sıkıca tutarken yüzünü ellerine gömüyor. Sessiz bir onaylamayla çenesini bana doğru uzatıyor.

Ona göz kulak olur.

Logan'ı okuldan beri tanıyoruz. Ailesi, babasının onu devralmaya hazırlandığı lüks bir mühendislik ve tasarım şirketi işletiyor. Ancak babası, istediği şeyin bu olduğundan emin olmak için önce başka şirketlerde çalışmasında kararlıydı. Bu yüzden Logan, Jasmin ve bana dedelerimizden miras kalan içki fabrikasında benim için çalışıyor. Ailemiz yıllar önce bir trafik kazasında öldü. Bu da milyonlarca poundluk bir şirketin ben yirmi bir yaşındayken ve Jasmin on beş yaşındayken bize teslim edildiği anlamına geliyordu. Yıllarca çok çalıştık, üniversitede gece dersleri aldık ve hatırlayamadığım kadar çok iş toplantısı yaptık ama başardık. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz olmamasına rağmen işi ayakta tuttuk. Jasmin okul saatlerinde bize yardım etti ama ben onu bu işin dışında tutmaya çalıştım, kendi geleceğini seçmesini istedim. Onun için seçilmiş bir geleceğe itilmemesini.

Onun özgür olmasını istedim. Tanıdığım güzel, güçlü iradeli, hayalperest küçük kız kardeşimi asla kaybetmemek için. Çoğunlukla işe yaradı. Ebeveynlerimizin yasını birlikte tuttuk. Birbirimiz kolayca küle dönüşebilecekken birbirimizi ayakta tuttuk. Bunu atlattık. Gün be gün. Ve o hala dünyanın en karanlık köşelerini aydınlatabilecek gülümsemesini korudu.

Ama yargıç cezamı okurken o gülümseme artık bir hayalet.

Hava ciğerlerimi sert bir patlamayla terk ediyor ve tutuklandığımdan beri ilk kez omuzlarımda gerginlik dalgalanıyor.

Üç yıl.

Hayatımın üç yılını onunla geçirmeyeceğim, oysa ona asla gitmeyeceğime söz vermiştim. O artık yetişkin bir kadın olabilir ama benim tek gördüğüm, anne ve babasının bir daha asla eve gelmeyeceği söylenen on iki yaşındaki kız.

O zaman bana, henüz on sekiz yaşında olan ağabeyine, gözlerinde korkuyla baktı. Ve çok basitti. Ne pahasına olursa olsun onu korumak zorundaydım. Birlikte kalmalıydık.

Ve Şimdi onu hayal kırıklığına uğrattım.

Memurlar beni götürmeye gelirken çenemi tekrar sıkıyor, gözlerimi onun buruşmuş bedeninden ayıramıyorum.

Julian Young bunun bedelini ödeyecek.

Bölüm 2

"SENİN EVİN Mİ BENİM Mİ, BEB?"

Yanımdaki cam gibi gözlere bakarken bayat bira dumanı burun deliklerimi dolduruyor. Omuzlarımdaki kolunun ağırlığı bir ilmik gibi göğsümü sıkıyor ve nefesimi daraltıyor.

"Tamamdır, Romeo. Kız arkadaşımı geri çalmamın sakıncası var mı?"

En iyi arkadaşım Casey yanıma sokuluyor ve beni ustaca manevralarla onun elinden kurtarıyor. Akşam için seçtiğim sarhoş ortağım hayal kırıklığını mırıldanıyor.

"Teşekkürler, Case." Başımı eğip onunkinin üzerine koyuyorum; topuklu ayakkabılar olmadan bile beş santim daha uzun olduğumu düşünürsek kolay bir başarı.

"Lütfen... Sanki hiç şansı varmış gibi. Her zaman tuhaf olanları seçiyorsun, Ro..." Sözüğü kesiyor.

Gareth'tan beri.

O da böyle düşünüyor. Bunu biliyorum. Çocukluk aşkım Gareth, ona V-kartımı verdikten günler sonra beni muhteşem bir şekilde terk ettiğinden ve hayatım boka sardığından beri. Evlenene kadar beklemek istedim. Bana saf diyebilirsiniz.

ya da eski moda ya da her neyse. Ama eski ben gerçek aşka ve ruh eşlerine inanırdı.

Eski ben.

Homurdanıyorum ve dengemi kaybediyorum, gecenin kokteylleri midemde dönüp dururken yalpalıyorum ve başım Staten Island Fuarı'nda bir gezintiye çıkmışım gibi dönüyor.

Kulüpten çıkarken Casey belimi sıkıca kavırıyor ve New York'un gece havası yüzüme bir tokat gibi çarparak midemin tekrar yuvarlanmasına neden oluyor.

Bir kız titreyerek duruyor ve eve taksiyle dönmek için çantasını bulmak üzere içeri girmek konusunda fedaiyle tartışıyor. Kızın neden emeyeceğine dair bahanesini duymak için beklemiyorum. Çantamdan bir yirmilik çıkarıp kızın eline sıkıştırıyorum.

"Her zaman eve sağ salım dön. Babam hep böyle derdi," diye mırıldanıyorum. "Teşekkürler." Sözlerini sarhoş bir yüz ifadesiyle savuştururken gülümsüyor.

sallanan el. "Bir

şey yok."

Beni kaldırımın aşağısına doğru çekerken Casey'nin yanına yaslanıyorum.

"Çok iyisin, Ro." Caddeyi tararken iç geçiriyor.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Geçirirken bir elimle ağzımı kapatıyorum ve boynum yanıyor.

Casey bir nefes verdi, muhtemelen benimle tartışamayacak kadar yorgundu. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

Birçok kez.

"Görünüşe göre eve dönüş aracımız bizi buldu."

Bakışlarını kaldırımın kenarına çekilmiş mavi sedana doğru takip ediyorum. Brett sürücü tarafından bana ters ters bakıyor. Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı sallayarak el ,

Dudaklarımı, oraya yerleşmiş olan yüz buruşturma yerine gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrırmaya çalışıyorum.

"Burada olmamalıydı," diye mırıldandım.

Camı indiriyor ve bize sesleniyor. Yeni bir dalga bana çarpıp beni belimden eğilmeye ve gecenin sıvı cesaretini kaldırımın her tarafına savurmaya zorlarken Casey benim yerime cevap veriyor. Bir eliyle sırtımı ovuyor, diğer eliyle saçlarımı topluyor.

İnliyorum ve doğruluyorum, elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum ve kan çanağına dönmüş gözlerle Brett'e bakıyorum.

"Hey, ağabey." Yüzümü buruşturdum.

Önce Casey'ye, sonra bana bakıyor, ağzı acımasız bir çizgiye dönüşmüş.

"Onu arabaya bindir, Case. Rose'un eve gitme vakti geldi."

Gözlerimi deviriyorum, bu da başımın ağrmasına neden oluyor.

"Case," diye fısıldadım. "Cezamı çekmek için geri dönme vaktim geldi."

Casey'i bıraktıktan ve ben sarhoş bir şekilde fısıldayarak -ki bu daha çok geveleyerek bağırarak gibiydi- onun beni terk etmesini istemediğimi söyledikten ve arabadan inerken ona tutunmaya çalıştıktan sonra Brett beni eve kadar sessizce götürdü.

Taş gibi sessizlik.

Ona iki kez bakıyorum, aptalca yakışıklı yüzüne, kızgın ve gülümsemeden. Ve direksiyonu çevirirken, hızlanmak ve fren yapmak için direksiyona monte edilmiş el kumandalarını kullanırken devasa pazularına. Ya beni bilerek görmezden geliyor ya da onu izlediğimi fark edemeyecek kadar konsantre olmuş durumda.

Bunun yerine yüzümü serin cama dayayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Lütfen Tanrım, eğer dinliyorsan... bu gece uzaylıların beni kaçırıp çok çok uzaklara götürdüğü gece olsun.

"Orada kal." Brett garaj yoluna park edip motoru çalıştırırken bana yan gözle bakıyor.

"Yardım edebilirim," diye mırıldanıyorum, ikinci denememde beceriksizce kapının kolunu tutuyorum ve neredeyse yere düşerek kapıyı açıyorum.

Arka kapıyı açıp katlanmış tekerlekli sandalyesini alırken Brett, "Rose, bekle dedim," diye tersliyor.

Koltukların arasına sıkışıyor ve nefesimin altında küfrederek onu ekiştiriyorum.

Bu şeyden nefret ediyorum. Tutkuyla nefret ediyorum. Ama en çok nefret ettiğim şey, Brett'in buna ihtiyacı olmasının sebebinin ben olmam.

Sertçe çekiyorum ve tıslayarak kurtulup dışarı fırlıyor, beni kı üstü yere düşürüyor ve elmacık kemiğimi kırarak üzerime düşüyor.

Gözlerim yaşarırken ve yanaklarım zonklarken, "Lanet olsun, abla!" diye homurdanıyor. "Sana beklemenı söylemişim. İyi misin?"

Başımı kaldırıyorum ve onun ateşli bakışlarıyla karşılaşuyorum. Sırt üstü uzanmış bana bakarken gözleri yumuşuyor. Sandalyeyi üstümden itip ayağ a kalkıyorum, boğazımdaki yumruyu yutarken doğruluyorum.

Orada ne olduğunu bildiğim halde gözlerine bakmaya dayanamıyorum...

Yazık.

Küçük kız kardeşinin düştüğü üzücü ve acınası duruma acıyorum.

"Neler oluyor?" Annem ön kapıdan çıkıp terlikleriyle yanımıza gelirken "Ne oluyor?" diye soruyor.

"Ben-"

"Yine çok içti." Brett tekerlekli sandalyeye uzanır, onu sürücü kapısının yanında durduğu yerden alır ve güçlü kollarını kullanarak zahmetsizce içine kaymadan önce tek eliyle açar.

Annem bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Rose... Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum anne." Onun ve Brett'in önünden eve doğru yürürken sallanıyorum. Koridorda sadece tek bir lamba yanıyor ve kapıdan içeri adımımı atarken tökezliyorum, loş ışıktaki bir an için yönümü kaybediyorum.

Salondaki masaya tutunuyorum ama mesafeyi yanlış değerlendiriyorum ve bir çerçeveyi yere fırlatıyorum. Cam binlerce küçük, parçalanmış parçaya ayrılıyor.

"Ah!" Annem arkamda belirip çerçeveyi kaldırırken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Çeviriyor ve mide bulantısı üzerime çöküyor, beşimizin fotoğrafına bakarken yüzümdeki kanı da beraberinde götürüyor.

Gülümseyerek.

Hepimizin gülümseyecek bir şeyleri olduğu zamanlar.

"Özür dilerim anne," diye fısıldıyorum, boğazımdaki kuru yumruyu yutarak.

Gözlerine vuruyor, daha önce dökülmemiş yaşlar savaşı kaybediyor ve sessizce yanaklarından aşağı düşüyor.

"Yatağına git Rose. Geç oldu."

Parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirir, babamın yüzünde durur, sonra döner ve mutfığa doğru yürür.

"İzin ver temizleyeyim, izin ver..."

"Bırak onu." Brett iç geçiriyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum.

Sonra duvardan destek alarak merdivenleri yavaşça çıkıyorum ve doğrudan odama gidiyorum, oda etrafımda dönerken yatağı uzanıyorum.

"Yine de denemeye değer, değil mi?"

Mutfaktan ablamın sesi yükselirken elim kapının kolunda, duraksıyorum.

"Bir şeyler yapmalıyız anne." *Brett.*

"Bilmiyorum. Çok ."

Annemin sesindeki ıstırapla ağzım kururken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Reed?"

Kapalı kapıya doğru eğildim. Müstakbel kayınbiraderim de burada. Bu da beklenen bir şey. O ve ablam Harley, geçen yıl New York belediye başkanlığı seçimlerinde aday olduğu sırada çıkmaya başladıklarından beri birbirlerine çok bağlılar. Rekor bir oy oranıyla kazandığı bir pozisyon.

Ailedeki tek boktan kişi benim.

"Bence bu onun için iyi olabilir," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Her zaman diplomatik. Belki de siyasette geçirdiğiniz yıllar sizi bu hale getiriyordur.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Dört çift göz bana doğru uçuyor. "Benim nasıl bir enkaz olduğumu tartışmakla mı meşgulsün?"

Buzdolabına doğru yürüyorum

ve bir kutu portakal suyu alıyorum. Dolaptan bir bardak alıp içine döküyorum ve bir yudum alıyorum; serin tatlılığı, çok fazla kokteyl içtiğim bir gecenin sesimde yarattığı sert kısıklığı hafifletince rahatlayarak iç çekiyorum.

"Kendin hakkında böyle konuşma Rose," diyor kız kardeşim mutfak masasındaki . Nişanlısı Reed elini onun omzuna koyup sıkıyor. "Biz de tam sana nasıl yardım edebileceğimizi konuşuyorduk."

Meyve suyumun kalanını boşaltırken

homurdanıyorum. "Beni doğarken mi

boğdu?" Mırıldanıyorum.

Annemin gözleri, ben onlara bakarken benimkilerle yalvarıyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, omuzlarım düşüyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece dün gece çok fazla içtim, hepsi bu."

"Her hafta sonu böyle." Brett, annemle Harley'nin arasında oturduğu yerden kaşlarının altından bana bakıyor.

"Her-"

"Ve haftanın bazı geceleri," diye bitiriyor, başını ellerinin arasına alıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni seviyoruz kardeşim. Kendini suçlamayı bırakmanı istiyoruz."

Boğazım yine yanıyor.

"Bunu nasıl yapabilirim? Bu konuşmayı yapıyor olmamızın bile benim hatam olduğunu hepimiz biliyoruz." Bulaşık makinesine doğru yürüdüm ve bardağı içine koydum.

Annem aniden, "Harley'nin arkadaşının ona bahsettiği yeni bir iş var," dedi.

Sırtımı onlara dönerek donup kalıyorum, omurgam sertleşiyor. "Bunun senin için iyi olacağını düşünüyoruz," diye ekliyor.

"Benim bir işim var."

"Bir işin vardı," diyor Brett.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dönüyorum.

Adam haklı. Çalıştığım muhasebe firması yakın zamanda kesinti yaptı. Tabii ki bunu başaramayan bendim. Cuma son günümdü.

Lanet olsun. Neden bununla başlamadım? Dün gece işimi kaybettikten sonra saçımı başımı yolduğumu söylemedim? Kokteylleri kolayca açıklayabilirdim. Yutarlardı.

Taş kesilmiş yüzlerine bakıyorum.

Belki de değildir.

"Tamam. Bana detayları ver, ben de araştırayım." Acıyan bakışlarına daha fazla dayanamayarak hepsine sırtımı dönüyorum.

Bir bıçak, tabak, biraz ekmek ve sandviç yapmak için fıstık ezmesi getiriyorum. Fıstık ezmesinin kapağını açıyorum ve üzerine sürüyorum.

"İngiltere'de," diyor annem.

Bıçak elimden düşüyor, yüksek sesle tabağa çarpıyor. "New England'daki gibi mi?" Ona dönüyorum.

Annem beni dikkatle izlerken Brett bana bakarak, "İngiltere'deki gibi," diyor. İkisinin arasına, sonra Harley'e ve son olarak da Reed'e bakıyorum.

"İngiltere'ye gitmemi mi istiyorsun?" Oda sessizliğe bürünüyor, rahatsız edici ve boğucu bir hava havada kendini örüyor.

"Bunun sana yardımcı olacağını düşünüyoruz. Yeni bir yer, yeni bir manzara, buradan bir mola," diye öneriyor annem.

Kendisi ikna gibi görünmüyor, ben neden olayım ki?

"Tüm bunları çoktan mı?" Kız ve erkek kardeşimin suçlu bakışları bunu doğrularken ağzım bir karış açık kalıyor. "Siktir."

"Rose!" Annem azarlıyor.

"Beni gönderiyor musun?" Yine de çok mantıklı. Yaptığım onca şeyden sonra ben de kendimi burada istemezdim.

"Tabii ki hayır. Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz. Seni seviyoruz." Annemin sesi her zamanki çaresizlik oktavına geri dönüyor ve kalp kırıklığıyla renkleniyor.

Belki de tekrar küfretmeliyim. Bana kızgın olmasını, bana söylediği her sözde ve bakışında bir işaret feneri gibi yayılan üzüntüsünü hissetmeye tercih ederim.

"Sadece zamana ihtiyacın var Rose. Kendini yeniden bulmak için... *affetmek* için.

kendin," diye fısıldıyor gözlerinde hüznle.

Zaman... Eğer bu kadar basit olsaydı.

Brett sessiz kalır.

Reed, Harley'nin arkasında duruyor. Onu her şeyden çok seviyor. Gözlerinden okunuyor ve bunu biriyle bulduğu için kalbim sıkışıyor. Bu bana babamın anneme nasıl baktığını hatırlatıyor. Ve annemin ona bakışını.

Mutfak masasındaki iki boş sandalyeye bakıyorum. Biri benim. Diğeri...

Jacobs ailesi. Bir

kısa.

O koltuğu tekrar doldurmak için her şeyi yaparım. Ama bu imkânsız. Annemin tekrar gülümsediğini görmek için de her şeyi yapardım.

Dudaklarımdan tek bir soru dökülüyor: "Ne zaman gideceğim?"

"Seni çok özleyeceğim." Casey sarılmamızdan geri çekilirken tekrar gözlerini ovuşturuyor.

"Ben de seni özleyeceğim. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece kendimi bulana, kendimi affedene ya da orada ne yapmam gerekiyorsa onu yapana kadar."

Üzüldüğümde boğazımda asitten yapılmış lanet bir bilye gibi yanan, ağrıyan bir yumru oluyor. Ama gözyaşı yok. Asla gözyaşı yok. Brett'e hızla gelen bir sürücü çarptığından beri ağlayamıyorum. Hatta babam-

"O zaman çabuk yap." Casey burnunu çekiyor. "Sana burada ihtiyacım var, Ro. Beş yaşımızdan beri sen ve ben varız. Kum havuzundan tabuta, hatırladın mı?"

Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekerken dudaklarımda orantısız bir sırtış belirliyor.

"Evet, biliyorum. Hiç kimse senin kadar yanımda olmadı. Sen bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsın."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Hayır, Ro. O . Sen en iyi arkadaşsın. Seni her gün arayacağım ve mesaj atacağım."

"Tamam." Yanan yumru başka bir şey söylememi engelliyor.

Çekmecelerimin üstünden özenle sarılmış paketi kaldırıp yastığımın üzerine koyuyorum ve bir elimle bulutlu kâğıdın üzerini düzeltiyorum. Sonra notu üstüne koyuyorum.

Bunu çektiğimiz gün ne kadar mutlu olduğumu seviyorum. Çerçeve için üzgünüm.

Seni seviyorum. -Gül.

"Bunu takdir edecektir," diyor Casey, gözleri sarılmış yedek çerçeveye dikilmiş. Kırdığım çerçevenin yerine uygun boyutta bir tane bulmak için bu hafta benimle alışverişe çıktı.

Keşke tamir edilmesi gereken her şey bir mağaza gezisiyle halledilebilseydi.

Uzanıp elimi tutuyor. Annem merdivenlerden seslenene kadar gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Gidip kendimi bulma zamanı.

Bu her ne demekse.

Bölüm 3

Rose

İç karartıcı, gri otoparkı tarıyorum.

Bir Atlantic Airways uçuşu, iki tren ve düşünmek istemediğim kadar çok saat, 1.80 boyumdaki bedenimi minyatür bir varlık için tasarlanmış -kesinlikle gerçek bir insan için değil- bacak boşluğu olan koltuklara sıkıştırmakla geçti ve ağrıyorum. Ve huysuzum.

Gökyüzü, İngiltere'ye ilk ziyaretimde beni şık bir şekilde karşılamak için bu anı seçti - dondurucu bir yağmur sağanağıyla. Lanet okuyarak bavulumu taşra tren istasyonunun önüne doğru çekiyorum. Kuru, kapalı bir oturma alanı bile yok. Resmen ıssızlığın ortasına düştüm.

Duvara yaslanıp kollarımı kendime doluyorum. Doğru yerdeyim. Sadece beklemem gerekiyor.

Aradan on dakika geçiyor ve yağmur durduğunda şık, gümüş rengi bir Range Rover küçük otoparka giriyor ve yavaşlayarak yanımda duruyor. Elektrikli cam açılıyor ve sürücü tarafından bir adam eğiliyor.

"Rose?"

Arabanın içine bakıyorum ve deri döşemeyi içime çekiyorum.

"Dax Silver?"

Yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Yakınından bile geçmiyor."

Arabadan atladı ve kaputun etrafından dolaşarak bana onu değerlendirmem için zaman verdi. Otuzlu yaşlarında olmalı. Dalgalı kahverengi saçlar, spor yaptığını gösteren geniş bir çerçeve ve inanılmaz kokuyor.

Çantamı almak için elini uzatıyor ve ben de içgüdüsel olarak çantamı kendime doğru çekiyorum. Çalışmak için geldiğim adamın adı Dax Silver. Bu adam yakışıklı olabilir ama beklediğim gibi biri değil. Seri katiller de yakışıklı olabilir.

Dudağını ısıyor, sonra selamlamak için elini eğiyor.

"Logan. Dax ile çalışıyorum."

Elini bırakıp cebine uzanıyor ve pembe bir kart çıkarıyor. "İşte."

Üzerinde Logan Rich yazan bir İngiliz ehliyeti ve biraz daha genç görüldüğü bir fotoğrafı.

"Ve eğer aklınıza zengin şakaları geliyorsa, daha önce duymadığım bir tane varsa çok etkilenirim."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Ehliyeti cüzdanına geri koyarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Silver Estate'tenim, söz veriyorum." Kenara çekilir ve başını arabanın yan tarafındaki yazılara doğru eğer. *Silver Estate İçki Fabrikası* süslü, metalik harflerle yan tarafa işlenmiştir.

Daha önce fark etmemiştim, memelerimi dondurmakla ve neden buraya gelmeyi kabul ettiğimi düşünmekle meşguldüm.

Annem, Brett ve Harley için, küçük bir ses kafamın içinde diyor. Ailen için.

"Tamam." Çantamı almasına izin veriyorum.

Sırıttıyor ve sonra benim için yolcu kapısını açıyor.

"Önce bayanlar."

Çantamı bagaja yerleştirdikten sonra arabanın dolaşıp şoför mahalline binerken gözlerim onu hiç bırakmıyor.

"Artık İngiltere'de olduğunuza göre size bir tavsiye" -arabayı sürmeden önce bana baktı- "bir brolly alın."

"Bir ne?"

"Bir şemsiye. Sırılsıklam olmuşsun."

Kıyafetlerim küreğin üzerindeki çamur gibi soğuk ve vıcık vıcık yapıyor. Tabii ki bir *brolly*'ye ihtiyacım var.

"Tüyo için teşekkürler. Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Taşra tren istasyonlarından yalnız kadınları kaçırmak dışında mı?" Dudaklarımda beliren gülümseme işaretine sırtıyor. "Mülkün iletişim ekibini yönetiyorum. İşin halkla ilişkiler kısmını, açık turları, sitede düzenlenen etkinlikleri, bu tür şeyleri yönetiyorum. Ve sen de yeni muhasebe rolünü doldurmak için buradasın," diyor.

"Öyleyim."

Bana kardeşim Brett'i hatırlatıyor, herkesle sohbet edebiliyor, başına ne gelirse gelsin her zaman neşeli.

"Harika. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Dax altı aydan fazla bir süredir dümenin başında ama hâlâ işleri toparlamaya çalışıyoruz. Ben ve Jasmin, işleri devam ettirdik ama onsuz aynı değildi."

"Neden? ?" "Bilmiyor

musun?" "Bilmeli miyim?"

Omuzlarını silkiyor.

"Sanırım hayır. Eğer buralardan değilsen. Yine de gelmeden önce yeni şirketinizi araştırırsınız diye düşünmüştüm."

Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ancak beni gönderdikleri için aileme kızmakla, daha önce hiç Amerika dışına çıkmamışken onları ne kadar özleyeceğimi merak etmek arasında gidip gelmekle meşguldüm.

"Gelmek tam olarak benim seçimim değildi," diye takılıyorum. Yeni amirlerimden biriyle puan kazanmanın yolu, ama umurumda değil. Bu işi ya da bu yeri ben seçmedim. Ve Logan'ın ne kadar rahat görüldüğüne ve cevabıma kıkırdamasına bakılırsa, iş görgü kurallarına uymamam onun da umurunda değil.

"Dax bunu ima etti."

"Öyle mi?" Eğer bu iş Harley'nin arkadaşına bir iyilikse, yeni patronumun durumum hakkında bir şeyler biliyor olması gerektiğini düşündüm. Şansım yaver giderse, çalışmamda bir sakınca görmez ve ben de bir an önce buradan çıkıp eve dönebilirim. Annem o zaman daha mutlu olabilir, istediği gibi zaman geçirdiğimi bilir.

"Kendini bulmak için zamana ihtiyacın var Rose. Kendini affet."

Bazı insanlar affedilmeyi hak etmez. Suçları affedilemez olduğunda değil.

Logan küçük bir köy yoluna saparken, "Kesinlikle öyle," diyor.

"Peki neredeydi o zaman?" diye soruyorum.

"Oh, Dax? Hapishanede," diyor sanki yol tarifinden bahsediyormuş gibi rahatça. "Hapishane mi?" Yüzünü incelerken ölü gibi bakıyorum. Bastırılmış bir kahkaha yok, parıldayan bir

Gözleri. Şaka yaptığını gösteren bir şey yok.

"Evet," diyor. "Ağır bedensel zarar için. Bir noktada cinayete teşebbüs oldu ama o dava düştü. Açıkçası tüm dava düşmeliydi. O masum."

"Doğru."

Kendim de dahil olmak üzere insanların çirkin yönlerini yeterince gördüm ve genellikle 'masum' diye bir şey olmadığını biliyorum. Hepimiz bir şeylerden suçluyuz.

Logan iç geçirir. "Gümüş Malikane... göreceksin. Bence burayı seveceksin."

"Mmm."

Bana baktı, sonra gülümsedi.

Dışarıda, bir ana yolun kavşağına gelene kadar yeşil çitlerin bulanıklığı yanımızdan geçiyor ve Logan sola işaret ederek bizi kısa bir mesafe götürdükten sonra üzerinde sitenin logosu bulunan dev bir gümüş metal kapının önüne çekiyor.

"Buna ben karar veririm," diyorum heybetli kapıya bakarak.

"Eminim olacaksın." Sırıtarak bir uzaktan kumandaya basıyor.

Sonra beni *geçici* evimin derdaldırarak arabayı sürüyor.

İlk gecem... sessizdi. Bunu tanımlayacak en iyi kelime bu. Logan dün gece beni bıraktığında saat çoktan geç olmuştu. İşin bir parçası olarak, burada bulunduğum süre boyunca yaşamam için malikanenin arazisinde küçük bir kulübe verildi. Şirin bir yer. Tuhaf. Üst kattaki sahanlıkta zemin eğimli. Yatak odasına gittiğimde sallanan bir gemide yürümeyi andırıyor. Mutfak elle oyulmuş gibi görünüyor ve pencerelerden görünen tek şey yeşil. Çimen. Ağaçlar. Daha fazla çimen.

Belki de beni bu yüzden hiçbir yere gidemeyeyim ya da hiçbir şey yapamayayım diye buraya gönderdiler. Annem ve Brett'in benim bu kadar çok dışarı çıkmamdan bıktıklarını biliyorum.

ve beni tökezleyerek eve dönerken görüyor. Harley de öyle, her ne kadar annemle yaşamıyor olsa da, genelde en az dırdır eden o oluyor.

Diz üstü çizmelerimi giyiyorum. Belimden dışarı taşan şık, skater tarzı bir elbiseyle giyiyorum, bu yüzden uygun bir kıyafet. Eski işimde de giyiyordum ama bu sabah dışarıdaki çimlerin üzerine çöken gri sise bakarak lastik çizmelerin daha iyi bir seçenek olup olmadığını sorguluyorum.

Silver kardeşlerin yarısı olan Jasmin'in bıraktığı bir not vardı; notta sabah beni alacağı ve indüksiyonumu vereceği yazıyordu. Buzdolabında da dün gece yatmadan önce yarısını yediğim lezzetli görünümlü bir turta vardı.

Kapı çalındığında parfümümü çantama yerleştiriyordum. "Rose?"

Eşiğimde duran siyah saçlı güzele gülümsememek elde değil. Bana sanki çoktan kankaymışız gibi sırtıyor. Önce Logan. Şimdi de o. Buralarda insanlar neşeli. Belki de İngilizlere özgü bir şeydir. Ya da belki de bütün gün gizlice içiyorlardır.

Hafifçe kokluyorum. Hayır, alkol yok. Kesinlikle bir İngiliz olayı.

"Ben Jasmin Silver." Elini uzatıyor ve ben de elimi uzattığımda beni hızlıca kucaklıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Botların güzelmiş."

"Teşekkürler." Gülümsemem genişliyor.

"Göreve başlamaya ve ekiple tanışmaya hazır mısınız?"

"Evet, kulağa harika geliyor." Düşündüğümünden daha az yalana benziyor. Artık buradayım. İyi bir gece uykusundan sonra burada mahsur kalmak o kadar da iç karartıcı görünmüyor. Eğer herkes Logan ve Jasmin kadar iyiye, burada kalışım katlanılabilir bile olabilir.

Jasmin patikadan aşığı doğru yürürken omzunun üzerinden, "Malikânenin etrafını dolaşmak o kadar da uzun sürmez," diyor ve ben de arkasından gidiyorum. Ayağında Louboutin stilettolar var, kırmızı tabanları attığı her adımda parlıyor.

Tamam, bu iyiye işaret. Eğer işe gelirken böyle ayakkabılar giyerse, burada çalışırken çamurlu İngiliz kırsalının yarısını yürümek zorunda kalmayacağım.

"Yüz dönümlük bir arazi. Çoğu orman ve tarla. Ana içki fabrikası ve ofisler birbirine yakın, dolayısıyla zamanınızın çoğunu orada geçireceksiniz. Elbette kendinize biraz zaman ayırmak isterseniz, filodaki araçlardan birine binebilirsiniz."

"Oh, tamam, teşekkürler," diyorum üzerinde malikânenin logosu olan pırıl pırıl gümüş rengi bir Range Rover'a yaklaşırken. Jasmin kumandaya basmadan kilit açılıyor. Range Rover'ın iş yapmasını sağlıyor olmalılar.

"Lafı bile olmaz. değil," diyor Jasmin biz arabaya binerken ve o motoru çalıştırırken. "Yine de ehliyetiniz yoksa arazide kalın. Polisin ziyaretine ihtiyacımız yok." Yüzündeki gülümseme bir an için kayboluyor.

"ABD lisansımı bir yıl boyunca ziyaretçi olarak kullanabilirim."

"Oh, harika." Tekrar parlıyor. "Bu durumda, lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin. Ne istersen kullan, nereye git. İstersen hafta sonu seni şehre götürebilirim. Sana etrafı gösteririm?"

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler."

Aceleyle nefes alıyor, kelimeleri . "Dürüst olmak gerekirse, en azından bunu yapabiliriz. Muhasebe işlerini halletmemize yardımcı olmak için geleceğinizi duyduğumda çok mutlu oldum. Kardeşimle birlikte geride kaldık..." Alt dudağını çiğniyor. "Yapacak çok şey var. Ve sen şiddetle tavsiye ediliyorsun."

"Teşekkür ederim."

İşimi ciddiye alıyorum ama Jasmin'in coşkusunu hak edecek düzeyde değilim. Harley bana bu işi ayarlamak için gerçekten büyük iyilikler yapmış olmalı.

Ya öyle ya da ailem benden kurtulmak istedi. Onları suçlamıyorum.

Jasmin gaza basıyor. Bir grup ağacı geçip malikânenin ana yoluna sapıyoruz. En azından olmalı, çünkü ileride, dairesel araba yolu ve kristal damlacıklardan oluşan bir buket gibi gökyüzüne su fışkırtan merkezi bir fiskiyeyle tamamlanmış, şimdiye kadar gördüğüm en büyük, muhteşem görünümlü kır evi var.

"Sizi içki fabrikasına ve depolara götüreceğim." Yan taraftaki bir dizi binayı işaret ediyor. Ana ev gibi orijinal olmadıkları belli. Ama birbiriyle uyumlu kumtaşı tuğlaları ve büyük beyaz kanatlı pencereleriyle öyle görünecek şekilde inşa edilmişler. "Sonra ofislere geçebiliriz, sen de ekibin geri kalanı ve Dax ile tanışabilirsin."

Sonraki bir saat boyunca Silver Estate'i tüm ihtişamıyla görürken nutkum tutuldu. Daha önce hiç gerçek bir içki fabrikasının içinde bulunmamıştım ve devasa imbiklerin bulunduğu bina inanılmazdı. Jasmin bana burada otuzdan fazla cin ürettiklerini söyledi. Ancak en büyük kontratları Kaliforniya'dan gelen Aunt Iris's Blend adlı cin için. Birçok kez ben de içtim.

Bundan bahsetmek bile midemi bir hüznle sıkıştırıyor. *Brett ve annem şu anda ne yapıyorlar?* New York bizden beş saat geride, o yüzden uyuyor olmalı. En azından annem uyuyacak. Brett spor yapıyor olmalı. Her gün gittiği bir fizyoterapisti var ama kazadan bu yana gücünü toplamak için hâlâ kendi başına ekstra egzersizler yapmakta ısrar ediyor.

Jasmin'i ofislerin bulunduğu ana binadaki geniş merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Logan da dahil olmak üzere ekibin geri kalanıyla selamlaştık.

Jasmin bana orangery'yi gösterdiğinde bizimle birlikteydi - tamamen cam duvarlı ve cam tavanlı bir oda ve burada tadım etkinliklerine ev sahipliği yapıyorlar. Ev çok güzel. Meşe merdivenler ve tavanların etrafındaki pervazlar gibi iç özellikleri korunmuş. Ama ofis odaları modern ve aydınlık. Misafirperver.

Jasmin'in bana ofis düzenimi gösterdiği ikinci kata çıkıyoruz. Düzenlenmesi gereken eski evrak kutularıyla dolu. Alt katta küçük bir muhasebe ekibi maaş bordrosu ve faturalama işlerini yapıyor ama günlük işlere geçmeden önce son üç yılın tüm defterlerini gözden geçirmemi ve her şeyin yolunda görüldüğünden emin olmamı istediler. İşlerin ne durumda olacağına dair hiçbir fikrim yok. Haftalarımı alabilir. Birleşik Krallık vergi ve yasalarında bazı şeyler biraz farklı olabilir, bu yüzden kafamı buna alıştırmam gerekiyor.

Jasmin bana rolü anlattıkça, burada ne işim olduğunu daha çok sormak istiyorum. Arkadaşı Maria aracılığıyla Harley'e bir iyilik olduğunu biliyorum. Ama daha uygun insanlar olduğuna şüphem yok.

"Kahretsin, burada değil," diyor başka bir büyük ofis alanına girdiğimizde, pencereden geniş araba yolu ve fiskiyeye bakan bir ofis. "Arabası dışarıda..." Duraklıyor, dönüp kapıya yönelmeden önce kaşları kırışıyor. "Rahatla Rose, bir içki al." Süslü bir kahve makinesiyle donatılmış bir büfeyi işaret ediyor. "Ben gidip Dax'i bulacağım ve sen de herkesle tanışmış olacaksın."

Ben itiraz edemeden gitti. Yeni patronumun ofisinde kendimi evimde gibi hissetmek ve onun kahve makinesini kullanmak doğru gelmiyor. Ya eşyalarına dokunulmasından hoşlanmayan o tutucu takım elbiselilerden biriye?

Her mobilya parçası hassasiyetle yerleştirilmiştir. Pırıl pırıl cam kenarları olan dev bir tropikal akvaryum bile var.

Evet, kesinlikle havasız bir iş adamı.

Pencereye bakan yüksek arkalıklı bir sandalyeye doğru yürüyorum. Odadaki diğer her şey iş için ayarlanmış. Soğuk ve kopuk. Ama bu sandalye farklı hissettiriyor. Başlangıç olarak, yalnız. Eşi yok. Pencereden dışarıyı ve araziye görebilmek için mükemmel bir açıya sahip. Eski deri koltuk yıpranmış ve sanki birileri için rahat bir sığınak olarak uzun saatler geçirmiş gibi ortası çökmüş.

Bay Silver'ın mahremiyetini ihlal ediyordum gibi gelse de sandalyeye gömülüyorum ve beni eski bir dost gibi karşıladığında derin bir iç çekiyorum.

Başımı yüksek arkalığa yaslıyorum ve pencereden dışarı bakarken bacak bacak üstüne atıyorum.

Manzara inanılmaz. Kaldığım kulübe bile görünüyor, ağaçların arkasından dışarı bakıyor.

Dışarıda yaklaşan ayak sesleri beni ayağa fırlatmaya hazır hale getirdi. Ancak onlarla birlikte gelen derin hırıltıdaki bir şey kıcımın kendini sıkıca yerine yapıştırmasına neden oluyor.

"Sadece orada olmanız gerekiyor.... Daha önce kullandığımız adamlar."

Hırıltının sahibi sinirli bir iç geçiriyor ve onu bu sandalyede otururken hayal ediyorum. Oturmak ve sesine sızan öfkeyi yatıştırmak için mükemmel bir yer.

Bu çok garip. Sandalye beni onun görüşünden koruyor, ama . Bay Silver olmalı. Ve beni ofisinde saklanırken, özel bir konuşmaya kulak misafiri olurken bulmak üzere.

Bacaklarımı açıyorum ve ayağa kalkmaya hazırlanıyorum.

"Hayır. Kendi kuyruklarını kovalıyor da olabilirler. İşe yaramaz domuzlar," diye tışlıyor.

İptal.

Belki oturmaya devam edersem gider ve burada olduğumu anlamaz.

Bölüm 4

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu masama atıyorum.

Siktiğimin Marcus'u. Basit bir işi var. Sandıkların alındığından emin olmak. Her şey ayarlandı. Tek yapması gereken onları kamyonu yüklemeye yardım etmek ve sonra eve siktirip gitmek. Evinin yakınında bir polis arabası gördüğünü sanıyor ve şimdi işiyor. Aptal herif. Taşak büyütmesi lazım. Payını harcayacak kadar mutlu, tam bir sık kafalı gibi etrafta gösteriş yapıyor. Ama küçük bir ekip arabası geçiyor ve annesine gitmek için eve koşmaya hazır. Ve neden bütün o boktan işlerin kendisine verildiğini merak ediyor. Son birkaç yılda bu dünya hakkında öğrendiğim bir şey var: Saygı kazanmak zorundasınız. Ve bununla birlikte güven de gelir. Neyse ki bende ikisi de var.

Oturmadan masamdaki bazı kâğıtlara göz gezdiriyorum. Bir koku dikkatimi çekince omurgam dikleşiyor. *Tatlı ve kadınsı*. Polaroid'deki bir görüntü gibi havada asılı duruyor, henüz gelişmeye vakit bulamadan.

O her kimse, yakın zamanda buradaydı.

"İşte buradasın." Jasmin içeri girip duraklıyor, bana doğru yürümeden önce bir şey arıyormuş gibi gözlerini etrafta gezdiriyor. Bir kolumu

Telefon konuşması ve Marcus'un beceriksizliği unutulmuştu.

O uzaklaşmadan önce içime çekiyorum. Jasmin bugün her zamanki kokusunu sürmüş, *Tom Ford*. Biraz önce kokladığım koku değil bu. O çekici koku havanın yer değiştirmesiyle birlikte uçup gitmiş. *Utanç verici*.

Sadece erkeklerin kaldığı bir hapishanede iki buçuk yıl geçirince, yakınlarda yapraklara sarılmış vanilyalı kurabiye gibi kokan bir şey olduğunu fark etmekte ustalaşıyorsunuz.

"O buradaydı. Onu burada bıraktım." Tekrar etrafına bakındı. "Rose?"

Masama yaslanıyorum, avuçlarımı ahşap kenarın etrafına sarıyorum.

Rose Jacobs. Logan onu dün gece bıraktığını söyledi. Silver Estate'in personeline en son eklenen kişi. Alışılmadık bir işe alım, ama borçlu olduğum bir iyiliği geri ödemem istendi ve ben sözümün eriyimdir.

Ofisime bakıyorum, gözlerim pencerenin yanındaki sandalyeye takılıyor.

"Yeni kız!" Ani patlamam duvarlarda yankılanıyor ve Jasmin sıçradı. Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve ben dudaklarımı gülümsemek için kıvırıyorum. Artık yirmi beş yaşında olabilir ama bazen onunla uğraşmak hâlâ hoşuma gidiyor.

Kibar ol, diyor, çevremdeki bir hareket dikkatimi tekrar sandalyeye ve arkasından çıkan uzun boylu sarışına çekerken.

"Dax. Bu Rose."

Önümdeki kadına bakıyorum. Uzun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, zarif bir güzelliğe sahip yüzünü, hafif kalkık burnunu, yumuşak görünümlü dudaklarını ve iri mavi gözlerini çerçeveleyiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor bana ulaştığında. İçime keskin bir nefes çekiyorum, masayı kavrayışım sıkılaşıyor. *Vanilya ve yapraklar...*

Kaşlarımı çatarak kıyafetine bakıyorum. Muhtemelen daha uzun olması gereken bir elbise, ancak boyu nedeniyle uyluğunun ortasına düşüyor ve bir çift siyah diz üstü botla buluşmadan önce pürüzsüz, bronzlaşmış bir teni gösteriyor.

Jasmin öksürüyor ve ben de gözlerimi kaldırıp elimi uzatıyorum. "Dax Silver."

Tenlerimiz birbirine değdiğinde, bir statik elektrik kıvılcımı bizi sarsıyor. "Rose Jacobs," diye cevap veriyor çatık kaşlarıyla.

"Hesap kitap nasıl yapılır biliyor musun?" Elini kendi elimle kavrayarak soruyorum. Jasmin iç geçiriyor. İş konuşurken kestirip atmamdan nefret eder. O daha çok ilişki kuran biri. Onları evlerinde hissettirmek, burada mutlu olmalarını sağlamak istiyor. Sanırım bu, hayatı boyunca pek çok kez terk edilmesinden kaynaklanıyor. İnsanların gitmesinden nefret ediyor. Bu şekilde onların asla ayrılmak istemediklerinden emin olmaya çalışıyor.

Ama bu iş. Çoğu insan sadece arkadaşınız olduklarına inanmanızı ister. Sadece kendilerini ve kendi gündemlerini önemserler.

"Evet." Bakışlarımı tutuyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Endişelenmene gerek ."

"O zaman sadece özel telefon görüşmelerini saklayıp dinlemen konusunda endişelenmem gerekiyor?"

Dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor ve elini geri çekiyor. "Saklanmıyordum."

"Ama dinliyordun?" Dudakları aralanırken gözlerimi kısıyorum ve bana bakıyor.

"Pekâlâ, tanışma faslı bitti." Jasmin havada artan gerginliği bozuyor ve ben de Rose'a sırtımı dönerek masamdaki dosyayı alıyorum.

"Memnun oldum Bayan Jacobs. Eminim Jasmin yerleşmenize yardımcı olabilir," diyerek onu etkili bir şekilde kovuyorum.

Jasmin beni tanıdıktan sonra o kadar da kötü olmadığım ile ilgili bir şeyler fısıldarken ikisi oradan ayrılır.

Ama bunun bir iyilik olduğunu unutuyor.

Rose Jacobs'ı tanımak gibi bir niyetim yok. Hem de hiç.

Sonraki günlerde Rose'u sadece birkaç kez görebiliyorum. Toplantılar beni araziden uzaklaştırıyor ve Cuma öğleden sonra ofise girdiğimde iş bitirme zamanı yaklaşıyor. Jasmin bana düzenli olarak bilgi vermekte ısrar ediyor, Rose'un iyi uyum sağladığını ve diğer çalışanlarla iyi anlaştığını söylüyor.

Rose'un ofisine doğru yürürken ceketimi ve kravatımı çoktan atmış, siyah gömleğimin kollarını kıvrırmıştım. Bilgisayarı hâlâ açıktı ama masasında değildi. Ofisime giriyorum. Her zaman açık bırakırım. Jasmin ve Logan kendi yeterli ofisleri olmasına rağmen bazen buraya girip çıkıyorlar ve burada çalışıyorlar. En iyi manzaranın benimkinde olduğunu söylüyorlar. "Bu sefer sandalyeye saklanmak yok o zaman?" Bakışlarım Rose'un üzerindeyken söylüyorum, belinden eğilmiş, akvaryumdaki balıkları hayranlıkla izliyordu.

Doğruldu, gözleri ön kollarıma ve oradaki deriyi kaplayan mürekkepli kollara kayd.

"Saklanmıyordum."

"Öyle demiştiniz." Elimdeki dosyayı masamın üzerine, muhasebe raporlarının yanına bırakıyorum.

"Bu hiçbir şekilde tam bir analiz değil. Ancak ilk haftamda neler yaptığıma dair bir güncellemeyi takdir edeceğinizi düşündüm."

"Tamam."

"Peki, ne ?" Çenesini öne çıkarıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne neydi?"

"Beni kabul etmenizın sebebi. Bir sebebin olmalı. Kız kardeşimin arkadaşının bir iyilik yaptığını biliyorum."

Sarı saçları bir omzunun üzerinden öne doğru savrulmuş. Mavi gözlerinde meydan okuma ışıltıyor. Ancak sergilediği tüm zoraki güce rağmen, alttan alta acı çığlıkları atıyor. Diğer insanları kandırabilir. Ama ben her zaman başkalarını okumakta iyi olmuşumdur. Ve ruhunda ağır bir yük taşıyan birini gördüğümde tanırım... Sanırım akraba bir ruh.

Masaya yaslanıyorum, bakışlarını üzerimde tutarken bileğimden bacak bacak üstüne atıyorum. "Arayan Daisy Anderson'dı. Iris Teyze'nin tarifinin sahibi."

"En çok satan kitabın mı?"

"Dünya çapında çok satanlar listesinde," diye düzeltiyorum. "Dünyanın en iyi otellerinde ve barlarında servis ediliyor."

"Daha önce içmiştim. Güzel bir şey."

"Sadece güzel mi? Üç kat damıtılmış." Homurdanarak ona ters ters baktım. "Soruma cevap vermedin. Bu işe neden girdim?"

Elimi çenemde gezdiriyorum. Çok ısrarcı. Ona bir şey verene kadar benimle uğraşmaya devam edecek.

"Ben mahkûm olduktan sonra bağlantılarımız bizimle ilişkilerini kesti. İş batacak ve elimizde hiçbir şey kalmayacaktı. Hayatta kalmamızın nedeni Iris Teyze'nin Harmanı."

Tepki vermiyor. Biri ona söylemiş olmalı. Çok sıkı korunan bir sır değil. Dava haftalarca yerel gazetelerde manşet oldu.

Ona orijinal tarifin sahibi Daisy'nin hapse girmemem gerektiğine inanmak için kendi nedenleri olduğunu söylemedim. Bana şeytanın neye benzediğini bildiğini ve bunun ben olmadığımı söyledi. Onun hikayesi vahşi bir hikaye. Ama anlatacak olan ben değilim.

"Bana inanıp güvendikleri için Anderson ailesine her zaman minnettar olacağım. Daisy, Maria'nın kendisine ulaştığını, çünkü yeni bir manzaraya ihtiyaç duyan ve figürlerden anlayan birini tanıdığını söylediğinde, seni işe almayı kabul ettim."

Omuzları yumuşar ve kolları düşer. "Maria kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Kaliforniya'da Daisy adında biriyle çalışıyordu. Şimdi anlaşıldı. Sanırım beni hayırsever bir vaka olarak kabul için size teşekkür etmeliyim."

Ona olan mesafeyi geçiyorum ve nefes almadan önce duruyorum.

Vanilya ve yapraklar.

"Dinle. Sen lanet bir hayır kurumu değilsin. Seni kurtarmak için burada değilim. Bunu sadece sen yapabilirsin," diye tıslıyorum, sesimdeki öfkeyi gizlemeyi başaramayarak.

Tekrar sertleşiyor, gözlerini benimkilere dikeyor, her zamankinden daha meydan okurcasına. Omuzlarını geri çekiyor ve derin bir nefes alıyor.

"Güzel. Çünkü kurtarılmaya ihtiyacım yok. Hele de senin tarafından," diyor.

Zeki ağzını öpmek için duyduğum karşı konulmaz dürtü kalbime sıcak bir sopa gibi saplanıyor ve ellerimi kalçalarımın indirerek hızla geri çekiliyorum.

"İş günü on dakika önce sona erdi." "Öyle oldu."

Gökyüzünü kasvet kaplarken ve yağmur yağarken ofisimin ışığı kararıyor. Rose pencereye bakıyor, sonra gidiyor.

Her gün kulübeden yürüyerek geliyor. Giydiği ince bluz ve kısa kabarık etek yağmurda iki saniye bile dayanamıyor, sonra sıırıslıkla oluyor ve donuyor.

Ofisimdeki dolaba doğru yürürken kendime lanet ediyorum. O birinin kız kardeşı ve Jasmin'in üşümesi ya da...

Şemsiyeyi kaptığım gibi Rose'un bilgisayarını kapattığı ofisine doğru yürüyorum.

"Al." Masanın üzerine bırakıyorum. Dudaklarım onun yumuşak ifadesi karşısında bükölüyor.

Bana öyle bakma, bebeğim. Ben beyaz şövalye falan değilim.

"Senin fikri..." Gözlerim kendi aklına sahip ve onun şeffaf bluzuna ve altındaki dantelin ana hatlarına gidiyor.

Sikeyim. Islak... uzun bacakları... çeneni, Dax. "Teşekkür

ederim. Yarın sana geri getiririm." "Yarın cumartesi."

"Pazartesi o zaman."

Boğazımı temizliyorum ve önce ona bir kez daha bakıyorum. "İyi hafta sonları."

"Sen de, Dax," diye sesleniyor arkamdan.

Adımı söylemesi kafamda, orada yeri olmayan milyonlarca imgeyi canlandırıyor. Şimdi değil. Hiçbir zaman olmayacak.

Başkaları için iyilik yapmayı siktir et.

Bölüm 5

Rose

Devasa tokmağı bırakıyorum, kalın, boyalı ahşaba gürültüyle çarpmasına izin veriyorum ve eve bakmak için boynumu eğerek geri çekiliyorum. Jasmin, Dax'ın en üst katı bir daireye dönüştürdüğünü söyledi. Görünüşe göre, bir sorun çıkma ihtimaline karşı iş yerinden çok uzakta olmayı hiç sevmiyor. İki buçuk yıldır uzakta olmanın suçluluğu -Jasmin'in sözleri.

Tuş takımını gördüğümde içimden kendime küfretmeden önce kapı tokmağına bir kez daha vuruyorum. Ana kapıdan uzakta, devasa taş sütunlardan birinin arkasına akıllıca gizlenmiş. Yine de koymak için aptalca bir yer. Orada olduğunu bilmediğiniz sürece fark etmek zor. Belki de mantığı budur. Dax'ın dostça bir coşku duymamasına bakılırsa, ziyaretçileri teşvik etmekten hoşlandığını sanmıyorum.

Zile basıyorum. Bu aptalca bir fikir. Pazartesi günü şemsiyesini geri vermemi söyledi. Ama dün gece Jasmin'le yerel barlara sonra bana Dax'ın dairesinin ne kadar harika olduğunu ve manzaranın yukarıda daha da güzel olduğunu anlatınca merakım arttı. Yüksekte olmayı hep sevmişimdir. Babam beni, Brett'i ve Harley'i kasabamızın en yüksek noktasına yürüyüşe çıkarır, okulumuzu ve aşağıda ziyaret ettiğimiz tüm yerleri gösterirdi.

Bir şekilde yüksekte olmak ve ařaēıya bakmak sorunlarınızı daha küçük gösteriyor.

n kapı açılmadan saniyeler önce arkamı dönüyorum.

"şimdiden gidiyor musun?"

dönüyorum. Dax kollarını kavuşturmuş bir halde kapı çerçevesine yaslanıyor. "Um..."

Siyah tişörtüne geçmeden önce gözlerimi dar siyah kot pantolonu ve çıplak ayakları üzerinde gezdiriyorum. Gmleēinin kolları iş yerinde sardıēından daha kısa ve her iki kolundaki dvmelerin daha büyük bir kısmı görünüyor. Sarhoş edici bir dizi görüntü, kumaşın altında kaybolmadan önce gergin kaslarının üzerinde uzanıyor. Ama en çok boynu ilgimi çekiyor. Ceketinin altında da mürekkep izleri vardı ama bakmak her zaman kabalık gibi gelirdi. şimdi kendimi durduramıyorum. Derisini kaplayan i içe geçmiş yaprak ve çiçeklerden oluşan çok güzel, karmaşık bir tasarımı var. Ve hatta bir kuş bile var. Baktıkça keşfedecek daha çok şey var.

"Dur tahmin edeyim. Bakir bir tenin mi var?" Gözlerimi tekrar onunkilere dikeyorum.

"Bana ne dedin?"

Kıkırdıyor. Derin ve çakıllı... ve günah kadar seksi. İçimden bir çarpıntı geçerken alt midem istemsizce kasılıyor. Bana dikkatle bakıyor ve her şeyi... *seks gibi görünüyor.*

"Bahse girerim bakir bir tenin vardır dedim. Daha önce hiç sevişip seviřmediēini sormadım."

Başım geriye gitti. Bu benim patronum. Bir hafta önce burada çalışmaya bařladıēımdan beri, ona verdiēim muhasebe güncellemelerine yanıt olarak homurdanmak dışında neredeyse hiç konuşmayan bir adam. Ve şimdi burada duruyor, bana bakıyor.

Bir rock tanrısı gibi, ve 'sikişmek' kelimesini çok az tanıdığınız biriyle tartışmak için normal bir şeymiş gibi kullanmak.

Gözlerimin tekrar dövmelerinde gezinmesine izin verdim. İstese de eski sevgilim Gareth'tan daha farklı olamazdı. Gareth tipik, temiz, yeni yüzlü bir komşu çocuğuydu. Güvenli ve güvenilir biriydi. Ama öyle değildi. Sonunda değildi.

Başımı sallıyorum. Neden şimdi onu düşünüyorum ki? Asla eskisi gibi olamayız, bunu istemem de.

"Güzel. Çünkü bu kesinlikle seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum.

Kolunu kapının pervazına dayıyor ve yumruğuna karşı sırtarak başparmağını dudaklarına sürterken gözleri parlıyor. Bugün tıraş olmamış. Fazla kıllar ona yakışıyor. Tüm o iş gömlekleri ve ceketler... Onları iyi giyiyor. Ama bu haliyle, içinden bir ses şu anda karşımda duranın gerçek Dax olduğunu söylüyor. Sanki takım elbisesini çıkardığında her zamanki sertliğinden biraz sıyrılmış gibi.

Ama her halükarda, durup onunla seks hayatımı tartışacak ve ona gülünecek bir şey verecek değilim.

"Al." Şemsiyeyi eline tutuşturdum ve gitmek için döndüm.

"Hey." Bileğimi kavıyor, gitmemi engellemek için büyük elini nazıkçe bileğime doluyor. İlk karşılaşmamızda aramızdan geçen statik elektrik yine çatırdıyor ve kolumda enerji vızıltıları yaratıyor.

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum.

"Özür dilerim. Sadece sende olduğu söylenen kıvılcımın alevlendiğini görmek hoşuma gidiyor."

Tüylerim diken diken oldu. Ailem ona benim hakkımda sandığımdan daha çok şey anlatmış olmalı. Bu Harley'nin en çok ses çıkardığı konu. Onun nasıl

alınanlığımı özlüyor. Brett'in kazasından ve babamın vefatından beri bu özelliğimin çok eksik olduğunu söyledi. En küçükleri olmama rağmen en çok benim kavga çıkarmamı, onu ya da Brett'i savunmamı çok sevdiğini söyledi.

Uzun zamandır hiçbir şey için savaşmak istememiştim.

"Ailemle konuştun."

"Fazla değil." Gözleri benimkileri tutuyor. "Ama burada olman bir iyilik olsa bile, işimde kime güvendiğimi bilmek istedim."

Onun sert hatırlatması karşısında irkildim. Buraya bir iyilik için geldim. Çünkü ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Çünkü annem her gece benim için, gece geç saatlere kadar süren partilerim için endişelenerek uyanık yatıyor. Felç edici suçluluk duygusuyla yaşamamın getirdiği tüm zehirli davranışlar.

Pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattım. "Nefes al," diyor Dax usulca.

Gözlerinin içine bakıyorum, bileğim hâlâ onun sıcak kavrayışında. Koyu kahverengi irisleri sarı dalgalarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Daha önce hiç bu kadar doğal koyu renk gözlere ve açık renk saçlara sahip biriyle tanışmamıştım.

"Nabzının hızlandığını hissedebiliyorum." Başparmağını bileğimin iç kısmında gezdiriyor ve oradaki nabız gibi atan damara hafifçe bastırıyor. Bu hareket sakinleştirici. Gözlerimi kaçırmak zorunda kalana kadar bakışlarını üzerimden ayırmıyor, böylece dediğini yapabiliyorum - *nefes alıyorum*.

Gelmemeliydim. Bu çok garip.

"Pazartesi görüşürüz." Elimi çekiyorum.

Tekrar tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Önünde durduğumda vücudundan ısı yayılıyor, göğsüm onunkinden birkaç santim uzakta.

Bana bakarken sesi düşüyor, kadife gibi yumuşuyor. Bu kadar uzun boylu olduğum için pek fazla erkek bana bakmıyor ve bu his... bu... güzel. Güzel.

Güçlü kollarla sarılıp değer verilen biri gibi hissetmek güzeldi.

"Gelin ve bir tur atın. Jasmin'in sana dairemden, ofisimdeki sandalyeden bile daha iyi bir manzaram olduğunu söylediğini biliyorum." Yine sırtıyor ve gözlerindeki ışıltı karşısında ağzımın kenarları kalkıyor. Jasmin'in bana söyleyip durduğu şeyi anlamaya başlıyorum. İş dışında, mizah duygusu olan bir adam var ve belki de tüm o mürekkebin ve o inanılmaz gözlerin altında bir kalp bile var.

"Bunu bana sadece dün gece bir şeyler içmek için dışarı çıktığımızda söyledi."

"Evet, biliyorum." Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu sabah onunla konuştum. Birlikte koşuya çıktık. Her gün konuşuyoruz."

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor.

"Hız yapan bir sürücü tarafından yere serilmeden önce kardeşimle birlikte koşardım. Şimdi tekerlekli sandalye kullanıyor," diye itiraf ediyorum titreyen ve benimkine hiç benzemeyen bir sesle.

Dax dudaklarını yuvarlıyor, gözleri yüzümde şefkat olmasa iyi olacak bir şeyin tozunu alıyor. Bunu hak etmiyorum. Bunun benim hatam olduğunu bilseydi bana sempati duymazdı.

Elimi tekrar ondan geri çekiyorum, parmak uçlarımı bileğimi tuttuğu yerde gezdiriyorum.

" ama. Burada hiç gençleşmiyorum Rose." Yumuşakça gülümsüyor ve başını açık kapıya doğru eğiyor. Bana Brett hakkında daha fazla soru sormadığı için minnettar bir şekilde önünden yürüyorum.

Dax'in dairesi harika. Nötr ve sakinleştirici, çoğunlukla beyaz renkte dekore edilmiş, kanepenin üzerine serpiştirilmiş çok sayıda minder ve duvarlarda modern sanat eserleri var. Belki de Jasmin burayı onun için dekore etmiştir, çünkü burası

'kötü çocuk' imajı çiziyor, siyah giyiniyor ve vücudunun büyük bölümünü kaplayan dövmeleri var - benim gördüğüm kısımları yani.

Süslü tavan gülleri ve duvarların üst kısmındaki kornişler gibi tüm orijinal özellikleri muhafaza etmiş. Ve banyosunda, dev pencerelerden birinin önüne yerleştirilmiş en muhteşem pençe ayaklı ayaklı küvet var. Eminim içinde uzanıp tarlalara bakarak saatler geçiriyordur. Ben de öyle yapardım.

Ama çatı terası beni şaşırtıyor. Göğüs yüksekliğindeki taş sütunlar bir araya gelerek alanın kenarlarını çevreliyor ve bir kalenin tepesindeymiş hissi veriyor. Zemin döşeli ve saksılar alanı yeşilliklerle dolduruyor.

"Kulübeyi buradan görebilirsin." Ellerimi taşın üstüne koyuyorum ve kaldığım yere bakıyorum.

"Ofis koltuğum izleme ve dinleme zevkiniz için artık yeterli değilse buraya gelmekten çekinmeyin."

Dax'e yan gözle bakıyorum. Ona tepki verme zevkini tattırmayı reddediyorum. Beni tekrar ateşlemeye çalışıyor. Ben içeri girmeden önce kapının eşiğinde bunu itiraf etti.

"Ofisinizde neden balık var? Bana pek Nemo hayranı gibi gelmediniz."

Bana dönüyor, kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsememi geri alıyorum. Onun yorumuna kendi yorumumla karşılık vermemi bekliyordu, ama bunun yerine konuşmayı kesin bir şekilde ona geri çevirdim.

İki elini taş korkuluğun üzerine koyuyor ve garaj yolundan malikânenin ana kapısına doğru bakıyor.

"Onları sakinleştirici buluyorum. Öfkem beni Jasmin'den uzaklaştırdı ve bir daha bize zarar vermemesi için onu kontrol etmenin yollarını bulacağıma dair ona söz verdim."

"Seni mi?"

Tekrar gözlerini kaçırmadan önce fırtınalı bir bakışla bana bakıyor.

"Evet. Kilitli olmanın dezavantajları var." Dudakları yüzünü buruşturuyor.

"Oh." Dax'e kişisel sorular sormaya hakkım yok. Ve şimdi onun arkadaşlığında güzel bir öğleden sonraya dönüşen şeyi mahvettim. Geldiğimden beri birlikte geçirdiğimiz en uzun zaman bu.

Range Rover'lardan birinin geldiği ana kapıya doğru onun görüş alanını takip ediyorum.

"Ben Logan. Üzerinde çalışmamız gereken bazı şeyler var."

Dudağımı çiğniyorum. Bu öğleden sonrayla ilgili her şey birden ağırlaştı ve boğucu bir hal aldı. Ve bundan nefret ediyorum.

"Özür dilerim, ben-"

"Bunun için endişelenme." Dax iç geçiriyor, sonra korkulukları itiyor ve çatı merdivenlerine doğru dönüyor. Logan'la buluşmak için onu dairesinin ön kapısına kadar takip ediyorum.

Dax kapıyı ardına kadar açarken Logan, "Ana kapı için kendi anahtarım var, seni sık kafalı," diyor. "Oh." Logan'ın bakışları bana takılıyor ve Dax'ten bana ve tekrar bana bakarken yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

"Merhaba Rose."

"Selam, Logan."

"Yapacak işlerimiz var," diye tersliyor Dax, Logan'a kaşlarını çatıyor ve sonra gözlerini kısa bir süreliğine bana diyor. "Dönerken iyi misin?"

"Ben sadece..." Kulübenin önündeki ağaçları işaret ediyorum.

Gökyüzüne bakar. "Yakında hava kararacak. Sen içeri girene kadar üst kattan izleyeceğim."

"Bunu neden yapasın ki?" Kelimeler ağzımdan dökülürken Dax'ten kara bir bakış yedim.

Bana bakmaya devam ederken kaşlarını kaldırıyor ve "İzleyeceğim" diye tekrarlıyor. Gözlerindeki yoğunluk yanaklarımın alev almasına neden oluyor.

Kapıdan çıktım ve onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Tamam."

Çenesini eğip kapıyı kapatırken afallamış bir halde duruyorum. Nasıl oluyor da on dakika içinde dost canlısı bir ev sahibinden, derin düşüncelere dalmış, karamsar ve tuhaf bir şekilde aşırı korumacı birine dönüşebiliyor?

Alacakaranlık çökerken hızla kulübeye doğru yürüyorum. Yol boyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor, onun her hareketimi izlediğinin rahatsız edici bir şekilde farkındayım.

Ön kapıya geldim ve duraksadım. El sallayayım mı? Ona burada olduğumu göstereyim mi?

Hayır, bu aptalca. Öyle olduğumu biliyor. İzliyor.

Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp karıştırıyorum ve yere düşürüyorum. *Çok aptalcaydı.* Nasıl yaptığıma dikkat etmeden hızlıca almak için eğildim. *Kahretsin.* Ayağa kalkıyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Sorun yok. Çok uzakta. Dax Silver'ın elbisemin altındaki dantelli tangayla kıcımlı görmesine imkan yok. Tabii konforlu dairesinde saklı bir teleskopu yoksa.

Derin bir nefes alıyorum, kapıyı daha sabit ellerle açıyorum. Hayır, gördüğüm kadarıyla kesinlikle teleskop yoktu.

İçeri girip oturma odasının lambasını yakıyorum, ön pencereden dışarı bakıyorum ve üst kattaki pencerelerin yarısında ışıkların yandığı ana eve çıkıyorum. En soldaki onun yatak odası. Tur sırasında sadece hızlıca gördüm. Orada çok fazla zaman geçirmek garip geldi. Hatırladığım tek şey sayvanlı bir yatağı olduğu. Etrafında vual perdeler olan modern bir yatak.

İçindeki ışık sönüyor. *Beni izlemek için orada mı duruyordu?* Dax Silver'ın malikanesinin penceresinde siyahlar içinde durduğu fikri

Beni izlerken dövmelerinin altında gerilen pazıları omurgama bir ürperti gönderiyor.

Ancak, bir sıcak bir soğuk üfleme şekliyle, bunun hoş bir ürperti olup olmadığından emin değilim.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Bölüm 6

"MESAJI TEKRAR GÖRME İZİN VERİN."

Logan telefonunu ona uzattığında Rose'un yüzü aydınlanır. O ve Jasmin başlarını ekrana doğru eğerek.

"Kesinlikle flört ediyor."

"Kesinlikle. Sen de flört etmelisin," diye kabul ediyor Jasmin ve ikisi birden kıkırdamaya başlıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onlar sohbet edip bir şeylere gülerken dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. Jasmin'i yeniden mutlu görmek çok güzel. Onu burada Rose'la böyle görmek, her zaman hatırladığım şekilde gülümseyebildiği için göğsümün gurur ve rahatlamayla kabarmasına neden oluyor. Bunu uzun zamandır görmemiştim. Belki de Rose'un gelişi buna sebep olmuştur.

"Bunu koyamazsın!" Jasmin Logan'ın telefonuna bir şeyler yazarken Rose'un nefesi kesilir.

Onu kapıyor ve kaşları alnına doğru fırlıyor. Kızlar onun tepkisi karşısında kahkahalarla çığlık atar.

"Siz" -telefonunu ikisine de doğrultuyor- "ikiniz de ." "Ben mi? Hepsi onun yüzünden." Rose'un yanakları kızarır.

"Bar hesabına ne kadar yatırdın?" Logan sırtarak masaya doğru eğiliyor.

Hafifçe gülerken omuzlarım titriyor. Bu, altı ay önce işten çıktığımdan beri tüm ekibi götürdüğüm ilk iş gecesi. Çok gecikmiş bir şey ve şehirdeki restoran ve barları dolduran neşeli yüzlere bakılırsa, takdir ediliyor.

Masamızın diğer ucundaki depoda çalışanlardan biri yüksek sesle şarkı söylerken Logan yüzünü buruşturuyor.

"Eskiden bu şarkıyı severdim. Şimdi ne zaman duysam kulaklarım kanıyor."

Jasmin ve Rose geniş alanın arka tarafındaki küçük dans pistine doğru ilerlerken başparmağımı dudaklarıma sürterek kıkırdıyorum.

"Güzel hareketleri var." Logan, Rose'un uzun bacaklarını gösteren başka bir kısa elbise giyerken müzik eşliğinde kalçalarını döndürmesini izliyor.

Ben cevap vermeyince dönüyor.

"Yapma," diye homurdanıyorum o daha ağzını açmadan. Ellerini havaya kaldırıyor.

"Ben bir şey demedim." "Söylemene gerek yoktu."

"Sadece... En son ne zaman biriyle çıktın ya da-" "Siktir git."

Bardağını boşaltırken içkisine doğru sırtıyor. "Sadece söylüyorum."

Koyu kehribar rengi sıvıyı bardağımda döndürüyorum. Üst raf konyağı. Şimdilik iyi gidiyor. Ama kendi içki fabrikanızı işlettiğinizde, biraz seçici oluyorsunuz. En azından dilimin üzerindeki ekşiliği buna bağlıyorum.

"Öyle mi? Yapma o zaman." Ona Rose'la ya da bile herhangi biriyle neden ilişki kuramayacağımı bildiğini söyledim. Ama bunu söyleyemem.

Çünkü nedenini bilmiyor. Kimse bilmiyor. Ve olması gereken de bu. Bu iş zaten çok tehlikeli. Yakalanıp hayatımı kaybedemem. Zaten üç yıl önce bir kısmını kaybettim.

"Telefonunda mesajlaşan kızlar kimdi? Bana bahsettiğin kadın mı? Randevu uygulamasından mı?" Konuşmayı aletimden uzaklaştırıp Logan'inkine yönlendirerek soruyorum.

"Evet. Kiraz 69."

Bardağımın geri kalanını boşaltırken homurdanıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Logan aylardır bu tanışma uygulamasını kullanıyor ve Surrey'in çıkabileceği uygun kadın seçimini tükettiğini düşünüyor. Ve şimdi ağı daha da genişletiyor. Piç kurusu da bir sürü eşleşme alıyor. Sanırım yakışıklı ve cazibeli bir herif. O da bunun farkında. Onu tanıdığım süre boyunca kadın tavlamakta hiç sorun yaşamadı.

"Muhtemelen Glasgow'dan kıllı bir motorcudur."

Beni işaret etmeden önce yüzünü buruşturuyor. "Hayır. O Londra'dan yirmi bir yaşında çevik bir yoga eğitmeni. Bak."

Telefonunu yüzüme doğru itiyor ve daha önce bana gösterdiği kadının yeni bir fotoğrafı ekranı dolduruyor.

"Böyle göğüslerle yoga eğitmeni olmasına imkan yok."

Logan ekranı geri çevirdiğinde kıkırdıyorum, gözlerinde neredeyse kalpler beliriyor. O bir göğüs adamı, buna hiç şüphe yok. Herhangi bir şeye bir meme ucu taksanız, onun etrafında dönüyor, köpek yavrusu gibi nefes nefese kalıyor ve mızızlanıyor.

"Bu yoga eğitmenleri için ayrımcılık değil mi?"

"Logan, o memeler fotoşop. Sana söylüyorum. Eğer gerçek olsalardı, bir ülke ilan edilirdi ve kendi sınır kontrollerine ihtiyaçları olurdu. Bırak aşağı doğru köpek hareketi yapmayı, yürüyemez bile."

Ekranı eğerek görüntüye kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun. Haklısın." Telefonu masaya fırlatır ve ellerini başının arkasına doğru uzatır. "Başa döndük."

"Sanırım bir içkiye daha ihtiyacın var." Logan'ın bakışlarını dans pistine doğru takip ederek ayağa kalkarken gülüyorum. Jasmin ve Rose el ele tutuşmuş, dans ediyor, başlarını geriye atmış, gözleri kapalı şarkı söylüyorlar.

Bara gidip iki brendi daha sipariş ediyorum ve bakışlarımı kızlardan ayırmıyorum. Şarkı bitiyor ve Jasmin'in nefret ettiğini bildiğim başka bir şarkıya geçiyor. Havada küçümseyici bir el salladıktan sonra Rose'u bara doğru çekiyor ve yanımda dengesiz ayaklarıyla bara çarpıyor.

"Hey, kardeşim." Kıkırdıyor ve ardından bir eliyle kendini yelpazeleyerek iki su sipariş ediyor.

" mı, kardeşim? Şimdi sadece su, tamam mı?"

Gözlerini deviriyor ve Rose'a fısıldamak için dönüyor, her ne kadar çakırkeyif olsa da fısıldama sesi normal sesinden bile daha yüksek. "Bütün kardeşler böyle parti meraklısı mıdır?"

Gözlerim Rose'unkilerle buluşuyor. Kardeşlerden bahsedildiğinde irkilmesinin çoğunu ustalıkla gizliyor. Ama hepsini değil. Kısa bir an için gözlerinde bir şey parlıyor. Öyle çığ bir şey ki, içim . Neredeyse belirlediği anda kayboluyor.

"Gerçekten mi?" DJ aynı sanatçının başka bir şarkısını çalarken Jasmin iç geçiriyor. "İşte bu kadar. Bütün gece bununla dans etmeyeceğim." Elindeki suyu geri devirir ve barın üzerine bırakır. "Geri geleceğim." Adımlarını DJ kabinine doğru atar.

Rose başını onun arkasından çeviriyor, dengesini kaybediyor ve bana doğru sallanıyor.

"Özür dilerim."

Üst kollarını kavrayıp onu sabitliyorum.

"İyi misin?"

"Evet. Üzgünüm," diye nefes alıyor ve bana bakıyor.

Alkolün etkisiyle gözbebekleri büyümüş ve yanakları sıcak bir pembeye bürünmüş. Her zaman dalgalı olan sarı saçları bu gece dümdüz ve neredeyse küçük beline kadar uzanıyor. Pembe dudaklarına bakıyorum ve saçlarının birkaç telini gözlerinden uzaklaştırıyorum. Oyuncak bebek gibi. Narin, porselen bir bebek. Çok kolay kırabileceğim bir bebek.

"Artık senin için de sadece su var."

Alnı kırışır ve ağzını açar-

Cebimdeki telefonum çalıyor ve söyleyeceği her neyse kesiliyor.

Çıkarıyorum. *Marcus*. Tanrı aşkına, şimdi ne oldu? Bu kolay bir iş.

-Bazı ürünleri bir sonraki ilçeye kaydırmak. Uluslararası sevkiyatlar gibi büyük işlere geçene kadar bekle. Bu hayatın ona göre olduğunu düşünüyorsa büyük adam pantolonunu giymeli.

"Bunu almalıyım," diyorum.

Bana başını sallayıp suyuna geri dönüyor ve ben de dışarı çıkıyorum. "Ne oldu?" Şak diye söyledim.

"Ben... um..." *Marcus*

burnunu çekiyor. Dişlerimi sıkıyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye tısladım.

"Birkaç adam geldi. İki kişi. Koca çirkin herifler. Bay'ı tanıyorlardı.

Genç."

Bay Young.

Hay sikeyim. Böyle küçük bir iş için birini göndermesi iyiye işaret değil.

"Hemen geliyorum."

Bölüm 7

Rose

KOLLARIMI kendi etrafıma sarıyorum, gövdeyi içeri kıvrıyorum, çalışıyorum. Herkesi nasıl kaybettiğimi bilmiyorum. Bir dakika önce hep birlikte gittiğimiz kulüpten çıkarken, bir dakika sonra tanıdığım hiç kimse olmadan taksi kuyruğundaydım. Daha önce de Jasmin'le gece dışarı çıktığımızda şehre inmiştim ama taksi kuyruğunun bu kadar kalabalık olduğunu hiç görmemiştim. İnsanlar sağdan, soldan ve ortadan birbirlerinin taksilerini çalışıyorlardı. Bir taksi bulmam bile mucizeydi.

Gümüş Malikânesi'nin kapısına bakıyorum. Gece daha da heybetli görünüyorlar, ay ışığının ilave banyosuyla aydınlanmışlar. Telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Hadi, Jasmin.

Taksideyken bana mesaj attı, nerede olduğumu merak ediyordu, ben de ona güvende olduğumu söyledim, o da Logan'la aynı taksiyi paylaşarak eve gittiğini söyledi. İkisi de sitenin yakınında oturuyor, yani onlar da şimdi evde olmalılar.

Saate bakıyorum, sabahın üçü. On dakika önce ona mesaj attım ve kapının güvenlik kodunun ne olduğunu sordum. Şimdiye kadar sadece

otomatik sensörlü bir aracın içinden geçiyor, bu yüzden sağındaki taş duvardaki tuş takımı işe yaramaz gibi.

Titriyorum. Bütün gece burada kalamam. *Belki yapabilirim-?* Siyah metal kapının tepesi çivili. Hayır. O kadar yükseğe tırmanabilsem bile kazığa oturtulma fikri hoşuma gitmiyor.

Tuş takımına doğru ilerliyorum. *Lanet olsun sana, Jasmin. Şimdi o kafa karıştırıcı kardeşini gerekecek.*

Parmağım çağrı ziline üzerinde geziniyor.

Dax bu gece ortadan kayboldu. O telefon görüşmesini yaptı ve sonra hışımla çekip gitti. Onu barın penceresinden gördüm, yüzü gök gürültüsü gibiydi, telefonda bir şeyler homurdanırken kara gözleri neredeyse simsiyahtı. Hattın diğer ucundaki kişiyle yer değiştirmek istemezdim.

Jasmin muhtemelen erken ayrılmak için bunu bir hile olarak kullandığını söyledi. Anlaşılan artık pek sosyal biri değilmiş. Bunu çok fazla kelimeyle söylemedi ama Dax yanlış bir hareket yaparsa -sarhoş ve düzensiz davranmak, hararetli bir tartışmaya girmek ya da birkaç içkiden sonra dışarıdaki gecelerde pek çok insanın yaptığını gördüğüm gibi bir itiş kakış- o zaman doğrudan hapse geri dönebileceğini bilmem için yeterince şey söyledi.

Sanırım ikinci kez suç işlerken yakalanırsanız daha az hoşgörölü oluyorlar. Ancak, bunun bir hile olduğu konusunda ona katılmıyorum. O telefon görüşmesinde yüzünü gördüm. Birini öldürmeye hazır görünüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, düğmeye basıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. On saniye geçti.

Belki henüz eve gelmemiştir.

"Rose?" Sesi dahili telefonda gece havasını yarararak geliyor. "Orada ne halt ediyorsun?"

Gözlerimi açıp yukarı bakıyorum. Tam üzerimde bir güvenlik kamerası var.

"Taksi beni bıraktı ve gitti. Şifreyi de bilmiyorum. Lütfen beni içeri alırmısınız?"

"Orada bekle," diye .

Sanki başka bir yere gideceğim de.

Omzumun üzerinden arkamdaki karanlık, ıssız taşra yoluna bakıyorum. Normalde, bir filmin ekranında olsaydı buna bayılırdım. Aptal kızın psikopat tarafından yakalanmasından önceki an. Ama bu pijamalarım ile oturduğum kanepeden. Şu anda burada durmuş, garip İngiliz hayvanları homurdanıp viyaklarken, gözlerden uzakta, bunu yapmak bana göre değil.

Kapıya yaklaşıyorum.

Bir düğmeye basmak ne kadar sürer?

Kapıya geri dönüyorum ve kapının diğer tarafına birkaç santim kala duran farlar beni spot ışıkları altında bırakarak yaklaşırken gözlerimi kısıyorum.

Range Rover'ın ön kapısı uçarak açılır ve Dax dışarı fırlarken yavaşça bir tarafa kayar. Kapıyı ardına kadar açık bırakarak ilerler. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve yarı fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt vardır.

Gözleri beni acımasızca tarayarak önümde durdu. "Ne oluyor Rose? Titriyorsun amına koyayım." Kapüşonunun fermuarını açtı ve soyar, göğsünü çıplak bırakır ve nefesinin altında küfreder.

Kollarını başımın üzerinden geçirip omuzlarıma atıyor ve kenarlarını göğüslerimin üzerinde birleştiriyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkeyle parlıyor. Ama orada başka bir şeyi de fark ediyorum. *Endişe.*

Ailemin ve çevremdeki diğer insanların bana endişeyle baktığı yıllar geçirdim. Ama bu şekilde değil. Onları her zaman üzüntü ve umutsuzlukla doluydu.

Brett'in kazasından ve babamı kaybettiğimden beri değışti. Her zaman bazı gözlerin -müdahaleci komşuların- içinde suç olduğunu hissettim. Tıpkı aynaya baktığımda benimkiler gibi.

Ama Dax? Şu anda gözlerindeki endişe beni yakıp kavuruyor çünkü bir zamanlar kim olduğumu hatırlamıyor. Şu anda kim olduğumu düşünüyor. Şu anda burada duruyorum. Brett beni ararken yere düşüp yaralanmadan önceki ben değilim. Stres yüzünden babam kalp krizi geçirip ölmeden önceki ben değilim.

Sadece ben. Al bakalım. Şimdi. Yalnız ve soğuk.

Ve içimde bir şeylerin unutulmuş bir yaprak gibi açılmasına neden oluyor, bahara o kadar çok var ki diğer ağaçların hepsi çiçek açmış ve umut neredeyse tükenmiş.

Dövmelerle kaplı çıplak göğsüne bakıyorum. Farların ışığında ballı mermere kazınmış büyülu yazılar gibi parlıyorlar.

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz üşüdüm," diyorum göğüs kaslarına doğru.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye , sesi yumuşuyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve o da bana bakıyor. Işık saçlarını yakalıyor, karmakarışık ve öne doğru düşen altın telleri vurguluyor.

"Geceleri tek başına dışarı çıkmamalısın. Güvenli değil." Gözleri iyi olup olmadığını kontrol eder gibi önce yüzümde sonra vücudumda geziniyor.

"Seni uyandırdım mı? Yatakta mıydın?"

Önce ağzıma, sonra tekrar gözlerime bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Evet."

"Yalnız mı?" Dudaklarımdan dökülür dökülmez kaşlarımı çatıyorum. Dudaklarını bir yüz buruşturma kaplıyor.

"Beni içeri çağırabilirdin. Yataktan çıkmana gerek yoktu."

Ve kim varsa bırak.

Dax'in gecesini böldüğüm düşüncesi midemi utançla çalkalıyor. Şimdi bizi kameradan mı izliyor? Geri dönüp ona aptal yeni kızın ne yaptığını anlatacak mı? Benim aptallığıma ve dışarıda kalmama gülecekler mi?

Yolcu kapısına doğru ilerler ve kapıyı açar. "Arabaya bin. Seni geri bırakacağım."

"Bunu yapmana gerek yok, yürüyebilirim."

Nefesini içine çeker. "Rose..."

"Sadece şurada." Zifiri karanlığa bürünmüş ağaçları gösteriyorum. "Bin şu lanet arabaya!"

Açık kapıya doğru yürürken tenim karıncalanıyor. Çıplak göğsünün yanından geçip koltuğa doğru kayarken o derin bir nefes alıyor.

Kapıyı arkamdan çarpıyor ve vücudunun üst kısmındaki tüm kaslar birbiriyle mükemmel bir uyum içinde hareket ederek kaputun etrafından dolaşıyor.

Kendini sürücü koltuğuna atar, varlığı arabayı ele geçirir. O oturdukça gerginlik her yere sızıyor.

Sadece oturuyor.

Arabayı sürmüyor. Ellerini direksiyona sarıyor, derin nefesler alıyor, gözleri ön camın dışındaki kapıya odaklanıyor.

Bir sonsuzluktan sonra nihayet konuşur, sesi kaba bir fısıltıdır.

"Erkeklerin neler yapabileceğini gördüm Rose. Onların konuşmalarını duydum." Önüne bakmaya devam ederken gözleri yarıklara dönüşüyor. "Bir daha geceleri tek başına dışarı çıkmayacağına söz verir misin?"

Ona bakarken kalbim sabit ve güçlü atıyor, beni merkeze alıyor.

"Söz ver. Bana. Lütfen."

Bana bakarken sesi tüm gücünü kaybediyor. Bekliyorum.

Ve ilk kez, Dax Silver'da daha önce hiç fark etmediğim bir zayıflık var.

Ve tüm ham güzelliğine rağmen büyüleyici.

Yanımda, anlamayı asla umamayacağım kadar karanlık, gizli derinlikleri olan bir adam var. Tenindeki her mürekkep kıvrımı bir hikaye anlatıyor. Kız kardeşini şiddetle seven bir adamın hikayesi. İnsanlar ona sırtını döndüğünde işini ayakta tutmak için savaşıyor bir işkolik. Uzakta, parmaklıklar ardında, *kafeste* zaman geçirmiş bir adam.

Gerçekte kimsin sen, Dax Silver?

"Tamam." Fısıldıyorum. "Sana söz veriyorum."

"Bence seveceksiniz. Korkunç olmadığını duydum ama çok ürkütücü. sıçacaksın." Telefonumu kanepeye kumandayı elime aldığım anda Casey gülüyor.

Yeşil yüzü ekranı dolduruyor. Yüz maskesi ve film gecesi. Ben evdeyken her zaman yaptığımız bir şey. Gerçi saat farkından dolayı onun için yüz maskesi ve film *öğleden sonra*.

Patlamış mısır kasemi elime alıyorum ve rahatlamak için bacaklarımı altına çekiyorum. Malikânede rahat bir kanepe var. Minderler ve büyük, yumuşacık bir battaniyeyle kaplı bir köşe. Jasmin kulübeyi genellikle kısa süreli tatillerde kiraya verdiklerini ama Dax bana geçici bir iş verdiğinde benim kullanmam gerektiğini söyledi. Belki de evden bu kadar uzakta tek başıma kaldığımda kendimi sudan çıkmış balık gibi hissedeceğimi düşündü. Sebebi ne olursa olsun, memnunum. Tuhaf gece seslerine ve kendi alanıma alışmaya . Yani, annemi seviyorum ama kaç tane yirmi beş yaşında

Hala evde mi yaşıyorsun? Brett'in kazasından sonra onun yanında olmak istedim. Farkına varmadan, ayrılmak çok zor gelmeye başlamıştı. Gerçi şimdi düşünüyorum da, ayrılmak yaptığım en iyi şeydi. Benim için. Herkes için.

Televizyonu açıyorum.

"Bunu özlemişim." Ekranda Casey'nin yüzüne bakıp gülümsüyorum. O da kendi battaniyesini daha sıkı sarıyor.

"Ben de."

Bu iyi bir şey. Onun burada olmasıyla aynı şey değil ama yine de yüzünü görmek ve sesini duymak çok güzel. Çıkmaya başladığı yeni adam hakkında beni bilgilendiriyor. Yıllardır bekar. Şimdiye kadar bir ilişki yaşamak istemediği konusunda kararlıydı, biri konuyu açtığında gözyaşlarını tutamıyordu. Nedenini hiç açıklamadı, arkadaşların varken kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki demekten başka. Ben de onu daha fazla zorlamadım çünkü bu onu çok üzüyordu. Belki de benim taşınmam ona nihayet birileriyle çıkma fırsatı verdi - neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Sebebi ne olursa olsun, onun adına mutluyum.

"Oh, ne?" Televizyon ekranı donup karardığında inliyorum. Tekrar açıyorum ve aynı şey oluyor, beni siyah bir ekranla baş başa bırakıyor. "Bekle," diyorum Casey'e, kalkıp fişleri kontrol ediyorum. Fişleri kapatıp tekrar açıyorum ama aptal şey yine aynı şeyi yapıyor.

"Hiçbir yerde olmayan bir taksimetre kullanmıyorsun, değil mi? Bozuk para atmanız ya da çalıştırmanız gereken bir sayaç?" Casey gülüyor.

"Hayır." İç çekip kanepeye uzandım.

"Jasmin yardım edebilir mi? Belki daha önce de olmuştur." Telefonumu aldım. "Ona mesaj atıp soracağım."

Ben: Hey. Kulübedeki televizyon sürekli kapanıyor. Daha önce yaptımı biliyor musun?

Garip... Genelde iyi olur. Merak etme, .

Bunca yolu bunun için gelme. Önemli değil.

Cevap önce bir gecikme oluyor.

Ben değil, kuafördeyim. Ve ona çoktan mesaj attım. Şu an yolda.

Ben: Logan?

Dax.

Kahretsin.

"Case? Gitmem gerekiyor." Koltuktan kalkıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak banyoya gidiyorum. "Yakında tekrar çalışırsa seni ararım, tamam mı?"

"Elbette."

"Özür dilerim."

"değil." Gülümsüyor. "Sadece seni özledim, hepsi bu. Sonra konuşuruz."

"Evet, sonra." Ben de gülümsüyorum. "Case?"

"Öyle mi?"

"Kum havuzundan tabuta."

Sırıttıyor. "Kum havuzundan tabuta. Seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve lavabonun üzerine eğilerek parlak yeşil kil maskesini temizliyorum. Tanrı'ya şükür gerçek pijamalarımı değil de salon kıyafetlerimi giyiyorum. Harley'nin sevimli olduğunu düşündüğü çirkin pijamalara karşı bir zaafı var ve yanımda götürmem için bana üzerinde şarkı söyleyen çizgi film waffle'ları olan kısa bir takım aldı. Kırpılmış bir kapüşon ve tayt için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Dax'in ne düşündüğünden rahatsız olduğumdan değil. Ama o benim patronum ve şarkı söyleyen waffle'lar.

Kapı çalıyor. Bir havlu alıp yüzümü kuruluyorum ve lavabonun kenarına atıp kapıyı açmaya gidiyorum.

Her yere nasıl bu kadar hızlı gidebiliyor?

Kapıyı açtım ve oradaydı. Siyah gömleği boynundan açık, sarı dalgaları yüzünden geriye doğru itilmiş ve koyu kahverengi gözleri anında benimkilerle birleşiyor.

Kapı aralığını dolduruyor, tıraş losyonunun kokusu kulübenin içine süzülüyor ve biraz daha yavaş nefes almama neden oluyor. Biraz daha derin.

Baş döndürücü, karanlık ve... pahalı kokuyor. İsteyken koktuğu gibi. Dün gece beni karanlıkta bıraktığındaki kokusundan farklı. Dün gece sıcak kokuyordu. Yataktan kalkmış sıcak bir ten gibi. Bu onun kokusuydu. Kendi kokusu.

"İçeri girmeme izin verecek misin?"

"Sorun değil. Her ne yapıyorsan bölmek istemem." Takım elbisesine tekrar bakıyorum ve siyah açık yakanın boynundaki dövmeyle daha da inanılmaz gösterdiğini görüyorum. Yapraklar, kuşun tüylü kanatları. Çok karmaşık. *Çok güzel.*

"Şu anda yaptığım şey beni içeri davet etmeni beklemek Rose." Gözleri benimkilerde sabit kaldı. "Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yani yine huysuz, alaycı Dax'e mi döndük? Ona bir karşılık vermeyi çok isterdim. Ama onun yardımını istiyorum. Casey'i geri aramalı ve birlikte korku filmi izlerken kendimizi aptal gibi korkuturken gülmeliyim. Mutluluk dolu bir doksan beş dakika boyunca başka hiçbir şey düşünmemek istiyorum.

Kapıyı daha geniş açıyorum ve bana kaşlarını kaldırıyor. "Evet." Bakışlarını tutuyorum. "Bunu istiyorum."

Bölüm 8

GÜL YANIMDA DURUYOR, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. *Vanilya ve lanet yapraklar.* Daisy neden benden bir süreliğine bir erkeğe iş vermemi istemedi ki? Giydiği dar tayt ve kısa kapüşonlu tişörtün içinde nihayet tepesine kadar görebildiğim düzgün bacaklı, uzun boylu bir sarışın değil. Zeki bir ağız ve akli olan bir sarışın.

Saçları bugün başının tepesine yığılmış ve telleri yüzünün etrafına düşüyor. Ve hiç makyaj yapmamış. Onu sarıp sarmalama ve koruma dürtüsü bana bir balyoz gibi çarpıyor. O burada olmamalıydı. Yanımda var olan gölgelerin yakınına bile ait değil. Yaşadığım dünya onun için beyaz ipek üzerindeki siyah katran gibi olurdu. Yapışkan, yavan, gözlerinin hala taşıdığı saflık ve masumiyet ipuçlarını mahvediyor. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, ben görüyorum. Rose Jacobs'ın saf niyetleri olan temiz bir kalbi var. Benim dünyama uymayan bir şey.

Alt dudağını çiğniyor, uzaktan kumandayla TV ayarlarını değiştirmemi izlerken hafifçe mırıldanıyor. Ona durmasını söylemekten kendimi alıkoymak için çenemi geriyorum.

Bana işkence etmeyi bırakman için.

Televizyonun otomatik kapanma zamanlayıcısını 'kapalı' olarak değiştiriyorum, böylece sürekli kapanmıyor ve sonra filmlere geçiyorum.

"Ne giymeye çalışıyordun?" "Ah."

Kaşları havaya kalktı. "Şu."

İzlediğim bir korku filmini işaret etti. Bir kadına, arkadaşlarının her birinin gözlerinin önünde öldürülmesini izlettirildiği ve ardından katil geri sayarken ona bulundukları ıssız karlı kasabada kısa bir avantaj sağlayarak kaçmasının söylendiği bir film.

"Gerçekten mi? Romantik komedi kıızı değilsin o zaman?"

"Hiç öyle bir izlenim bıraktım mı?" Oflayıp pufluyor, kollarını kavuşturuyor ve kapüşonunu yukarı kaldırarak pürüzsüz karnını ortaya çıkarıyor.

"O ukala ağzınla mı? Hayır." Bakışlarımı kaçırıyorum ve filmi öyle bir ayarlıyorum ki tek yapması gereken oynat tuşuna basmak oluyor.

"Ne? Korku filmleri daha gerçekçi."

"Elinde balta olan bir psikopat tarafından doğranma ihtimalinin aşık olma ihtimalinden daha yüksek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yüzünü bana dönüyor; kolları hâlâ göğsünün üzerinde bir kalkan gibi sıkıca kavuşturulmuş.

"Film aşkı diye bir şey yoktur. Peri masalları yoktur. Ama katiller ve psikopatlar gerçektir" diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Sanırım geceleri ıssız köy yollarında tek başına dolaşmak biriyle karşılaşma şansını artırıyor," diye mırıldanarak kumandayı kanepenin üzerine bırakıyorum.

Dün geceyle ilgili söylediklerimi duymazdan geliyor. Kendi güvenliği konusunda bu kadar dikkatsiz olduğuna hâlâ inanamıyorum. Eğer ona bir şey olsaydı.

"Cazibe sadece dopamindir." Burnunu çekiyor, kollarını kendi etrafında sıkıyor. "Sebepler ve sonuçlar, daha fazlası değil. Kimyasal bir değişimin vücudumuzda algılanan bir yükselme. Aşk da böyle bir şey. Sadece bir

kimyasal."

"Kimyasal, tabii." Kendime onun açık mavi gözlerine bakarak kısa bir hoşgörü izni veriyorum. "Sen nasıl istersen."

Ben kapıya doğru yürürken o da arkamdan geliyor. "Aynı fikirde değil misin?"

Dönüyorum, kapalı kapıya yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, iç çekerken onun duruşunu taklit ediyorum. Her zamanki gibi bu işin peşini bırakmayacak.

"Bak, sana aşkın ne olduğunu söylemek bana düşmez. Buna sen karar vereceksin. İnanmamak mı istiyorsun? Tamam. Saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle olsun. Seni sevdiğini söyleyen ilk adamla evlenmek mi istiyorsun? Olur. Bir sürü kediyle yalnız yaşamak ve sidik kokan bir eve sahip olmak mı istiyorsun? Öyle olsun. Bu senin hayatın Rose."

Bana her şey uyar.

Kıçımdan yalan söylüyorum. Hak ettiğinden ve onu mutlu edecek olandan daha azına sahip olması fikri karnıma bir yumruk gibi iniyor.

O daha iyi.

Ağzı açık kalıyor, alnı kırışıyor ve sonra ağzını kapatıp bana ters ters bakıyor.

"Kedileri severim."

"Tamam," diyorum yavaşça. Beklediğim tepki bu değildi. "Ve eğer isteseydi onunla evlenirdim."

Bekle, ne?

"Kim?" O heriften şimdiden nefret ederek homurdanıyorum. Rose'un kendini evlenirken görebileceği bir adam varsa, o zaman neden burada, Atlantik'in diğer yakasında benimle tartışıyor? Neden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı? Daisy eski sevgilisinden hiç bahsetmedi. Sadece babasını kaybettiğinden beri ailevi sorunları var.

"Önemli değil." Uzaklara bakarken omuzları düşüyor. "Her şeyden sonra düşündüğüm kişi değilmiş."

Pozisyonumu koruyorum, kollarımı kavuşturup kapısına yaslanıyorum ve onu inceliyorum. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen sakın görünüyorum. Ama içimde, vücudunun ve sesinin buruşmasından dolayı öfkeyle yanıyorum. Kadınları üzgün görmekten nefret ediyorum. Belki de içimdeki ağabeylik duygusudur.

"Peki kimdi o?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan soruyorum.

Rose parlayan gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve omuzlarını silkiyor. Olayı önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyor. Bu adamla her ne olduysa belli ki onu incitmiş. Bu onu gördüğüm en sarsılmış haliydi.

"Eski sevgilim, Gareth. On sekiz yaşımdan beri beraberdik. Her şeye birlikte sahip olacağımızı sanıyordum. Evlilik, çocuklar, banliyöde bir ev." Yere bakıyor, ayak parmağıyla halının üzerindeki bir tüy parçasını itiyor. "Sonra bir gün Washington'da terfi alacağını söyledi. Tek başına." Halıyla uğraşmaya devam ederken kaşları çatılıyor. "Daha bir ay önce birlikte yaşamaya başlamıştık ve biz... biz..." Mizahsız bir kahkaha atarak iç geçiriyor. "Boş ver. Bu çok fazla bilgi. Sadece biliyordu diyelim... Bana söylemeden bir süre önce biliyordu. Ve benim farklı düşünmeme izin verdi. Sahip olduğumuzu düşündüğüm şeylere dayanarak seşimler yaptım. Hepsi yalan olduğunda... aptallık ettim."

"Hayır, değildin. O bir pislikti."

Gözleri benimkilerle buluşmak için açıldığında genişliyor.

"Öyleydi," diyorum tekrar, çünkü bunu duyması gerekiyor. Ne tür bir adam uzun süreli kız arkadaşıyla konuşmadan yeni bir işe girer ve eyalet değiştirir?

Dediğim gibi, hıyarın teki.

"I..." Kollarını açarak beni inceliyor. "Belki de öyleydi. Ama yine de şimdi geri alamayacağım hatalar yaptım."

"Öyleyse ilerleyin. Geçmişî değiştirezemezsiniz ama geleceğinizi şekillendirebilirsiniz."

Sanki anlamadığı başka bir dilde konuşuyormuşum gibi yine bana bakıyor.

"Yaptığım hatalar hakkında hiçbir fikrin yok, Dax. Ve sadece Gareth'a izin vermekten bahsetmiyorum..." Yüzünü buruşturuyor, sesi şatlarken gözlerini sıkarak kapatıyor. "Beni böyle kandırmasına izin vermek. Çok şey yaptım. İşleri berbat ettim ve insanları incittim. Bazen bunu hak etmediğimi düşünüyorum-"

Bir sonraki kelimelerden önce durakladığında sesindeki dalgalanma, aramızdaki boşluğu bir yıldırım adımıyla kapatmamı sağlıyor. Bir elimle ensesini kavıyor, diğer elimle dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"O cümleyi bitirme. Sakın buna cüret etme." Ellerimin arasında dondu kaldı.

"Nefes al," diye fısıldıyorum tenine karşı, dudaklarım hâlâ alnında. Vücudu benimkine biraz daha yaklaşacak kadar gevşiyor.

Elimi ensesinde tutuyorum, başparmağım nabzını izlemek için kıvrılıyor.

Yarışıyor. "Nefes al," diye tekrarlıyorum.

Kollarını aramızda açıp ellerini göğsümde birleştirirken onu tutuyorum. Diğer elimi beline dolayıp avucumu sırtının alt kısmına yasladığımda titrek nefesler alıyor.

Ve onu öyle tutuyorum, kulübenin sessizliğinde, ikimiz, ikimiz de kendi yollarımızda kırılmışız, kalp atış hızı yavaşlayana ve nefesi sakinleşene kadar.

Onun kokusunu içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Sonrası için hafızama kaydediyorum. Yalnız olduğum ve hayal gücümü serbest bırakabileceğim zamanlar için.

"Sen bundan çok daha fazlasısın. Sen yaptığın hatalar değilsin. Onun yaptığı hatalardan da sorumlu değilsin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Alnına bir öpücük konduruyorum. Bu bir alışkanlık. Jasmin üzgün olduğunda hep böyle yaparım.

Sadece, bu Rose.

"Yapmıyorlar," diyor, sesi zayıf. ". Bana söyleyen *benim*. Bu yüzden ailem buraya gelmemi istedi. Hepsinin benim yüzümden olduğunu söylüyorlar. Kendimi affetmem gerekiyormuş." Sesi tekrar alçalıyor ve eğer bedenim ona bu kadar yakın olmasaydı, kelimeleri kaçırabilirdim. "Bazı günler aynada kendime bile bakamıyorum. Sadece çok fazla acının sebebini görüyorum."

Dudaklarımı teninden ayırıyorum, alnımız neredeyse birbirine değecek şekilde başımı eğiyorum.

"Bana bak."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerini aşağıda tutuyor. "Bana bak," diye ısrar ediyorum usulca.

Yavaşça bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Gözleri kuru ama cam gibi ve kalbim tam burada ölmezse ne olayım. Sahip olup olmadığımı merak ettiğim kalbim. Ama ölmeliyim. Çünkü onun gözlerindeki umutsuzluk göğsüme saplanan bir hançer gibi acı veriyor.

"Sen çok güzelsin. Tam olarak olduğun gibisin. Hepimiz hata yaparız. Ben bir ton yaptım."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de başımı hafifçe sallıyorum.

"Ama gittiler. Bittiler. Değiştiremeyeceğiniz bir şeyi değiştirmeye çalışarak nefesinizi boşa harcamayın. Bundan sonra her şeyi farklı yapmak için kullanın."

Burnunu çekip bana başını salladığında ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Evet. Sanırım."

"Aynaya bakmanızı ve ailenizin ne gördüğünü görmenizi istiyorum. Benim gördüğümü."

"O da ne?" Dudaklarımız birkaç santim arayla gezinirken nefesi benimkine karışıyor. "Kurtarılmaya değer biri."

Boynunun arkasını nazikçe sıkıyorum ve onu bırakıp başka bir şey yapmadan önce kapıyı açmak için dönmeden önce alnından tekrar öpüyorum. Vücudumun çılgılık attığı ama zihnimin beni alıkoyduğu bir şey.

Dokunmak için benim değil. Öpmek için benim değil. Hayatımı ve tüm çirkinliklerini lekeleyecek ve mahvedecek benim değil.

Ve bu şekilde kalması gerekiyor.

Ona sırtımı dönüp kapıdan içeri adımımı atıyorum.

Rose Jacobs bakır teniyle benim yanıma ait değil, ben de lekeli ellerimle onun yanına ait değilim. Bu iki dünya birbirine karışmaz. İsteseler bile birbirlerinden daha uzak olamazlar. Gerçek ve yalanlar gibi. Adalet ve İntikam. Aşk ve nefret. *Sert, soğuk, gümüş ve yumuşak, tatlı, çiçekler.*

Bizimle ilgili hiçbir şey diğerine ait değildir.

"Yine bir şeye ihtiyacın olursa Jasmin'i ara, tamam mı?" Omzumun üzerinden söyledim. "Dax?"

Dönüyorum ve doğrudan onun berrak mavi gözlerine bakıyorum.

Kahretsin, neden iradem yok? Arabaya binip gitmeliydim.

Bana bakarken kaşları çatıldı. Saniyeler önce kollarımdaydı. Atmosferdeki değişimi hissediyor -kafamın kontrolü ele almasıyla bendeki ani değişim, *hasar sınırlaması*- ağzının mükemmel bir "O" ile ayrılmasından *bu* çok açık.

Özür dilerim, Sunbeam. Bana öyle bakma.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, sonra Range Rover'a binip uzaklaşıyorum.

Bölüm 9

Rose

Eğer sözlük yazarları kafa karıştırıcı için yeni bir sığata ihtiyaç duyarlarsa, o zaman Dax Silver'ın resmini oraya koyabilirler. D n yazlıkta paylaştığımız tuhaf ama bir şekilde rahatlatıcı andan sonra benden uzak durmaya başladı. Gerçi bunu kanıtlayamam. Bütün gün toplantılar için dışarıda olabilir ama sanki benden bilerek uzaklaşıyor gibi hissediyorum.

Beyaz şarabımdan bir yudum alıyorum ve Jasmin ile Logan'ın sohbetine geri . İşten sonra akşam yemeği için dışarı çıktık. Malik nedeki diğer herkes çok sevimli olduğu için daha fazla minnettar olamazdım. Ve bu ikisi... New York'a d nd ğ imde onları çok özleyeceğim, çünkü geldiğimden beri benim dayanağım oldular.

"Ciddi olamazsın?" Jasmin Loganın telefonunu elinden alıp karıştırıyor.

"Ne?" Dikkatimin dağılmasını isteyerek soruyorum. Artık kafamı sadece ev ve kendi suçluluk duygum değil, Dax'in sıcak ve soğuk Silver'ını düşünmek de meşgul ediyor.

Jasmin gözlerini devirir. "Logan bunun iyi bir sohbet hattı olduğunu düşünüyor." Telefonun ekranını eğiyor böylece ben mesajlarını okuyabiliyorum o ve

BayanFoxyFarnham.

"Hâlâ şu flört uygulamasını mı kullanıyorsun?" Öne doğru eğilip konuşmaları okuyorum.

Seni ne zaman dışarı çıkarabilirim?

Yeni biriyle görüşüyorum. Bu uygulamayı silmek üzereyim.

LoadedLogan31: Bir erkek arkadaşın gelecekteki kocanızla tanışma şansınızı mahvetmesine izin vermeyin.

"Her şeyden önce, bu isim." Jasmin başını arkaya atıp gülüyor, uzun siyah dalgaları sırtından aşağı dökülüyor. "Dolu Logan mı?"

"Ne?" Logan ikimize de bakıyor. "Benim adım Logan Rich. Yani... zengin... yüklü ve aynı zamanda..." Tek kaşını kaldırıyor. "Dolu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Eww." Jasmin oturduğu yerde doğruldu, elini kaldırmadan önce dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu konuda söyleyeceğim tek şey hayır. Ama ikinci olarak, Logan, bu söylediğin çok aşağılık bir şey."

"Bence oldukça ," diye mırıldanıyor bardağına doğru.

Jasmin kollarını masaya dayar ve ona doğru eğilir. "Bana bu kız evet derse onu gerçekten bir randevuya çıkarmak isteyeceğini mi söylüyorsun? Eğer erkek arkadaşını aldatmaktan mutlu oluyorsa, sana da aynısını yapacaktır, seni aptal."

Logan bardağını masaya koymadan önce kaşlarını çatıyor ve konuşmak için ağzını açıyor.

"Ve sakın" -Jasmin bir parmağını kaldırıyor- "senden o kadar memnun olacak ki başka bir yere bakmasına gerek kalmayacak gibi şeyler söyleme. Çünkü sana söylüyorum, eğer bir insan başkalarının duygularını umursamadan bu kadar kolay aldatıyorsa, o zaman her zaman aldatacaktır. Öyle değil mi Rose?"

Bana dönüyor, başını Logan'a doğru eğiyor.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Kesinlikle. Aldatmak her şeyi mahveder. Alçakça, bencilce ve hayatları mahvediyor."

Jasmin kaşlarını kaldırıyor, belki de bu konuda bu kadar tutkulu olmamı beklemiyor. Ama yine de memnun bir tavırla başını Logan'a doğru eğiyor.

"İhtiyacım olduğunda kardeşin nerede?" Logan kıkırdayarak cevap verir. "Burada sayıca ikiye bir üstünlüğüm var."

"Bilmiyorum. Yapması gerektiğini söylediği bazı işlerle ilgileniyor. Ayrıca, senin bu küçük sık kafalı fikrini destekleyeceğini bir an bile düşünme." Jasmin dikkatle Logan'a bakar. "O bundan daha iyisini bilir."

"Senden korkuyor mu demek istiyorsun?" Logan güler ve kadının pazusuna bir tokat atmasına neden olur.

"Kapa çeneni, aptal." Sırıttırıyor. "Neyse ki, aynı yaşta olmalarına rağmen kardeşim bundan daha olgun," diyor. "Dax her zaman kontrolü elinde tutardı ama dışarı çıktığından beri daha da ciddi oldu. Keşke biraz gevşese. Çok fazla çalışıyor."

"Bu kadar uzun süre uzak kaldığı için iş konusunda endişeli." Logan ciddileşir.

"Biliyorum. Ama başardık, değil mi? Ayrıca, her şeyin bundan ibaret ikna olmadım. Geçen haftaki personel gecesine gelmesine şaşırdım. Artık bizimle hiç dışarı çıkmıyor."

Jasmin haklı. Geldiğimden beri onunla ve Logan'la birçok kez içki içmeye ve kulübe gittim. Ve personel partisi Dax'in geldiği tek geceydi, Jasmin'in onu her seferinde davet ettiğinden emin olmama rağmen.

"Otuz bir yaşında ve tam bir münzevi. Ya işte ya da toplantılarda. Hapiste olmak onu değiştirdi. Tek bir yanlış hareketinde oraya geri dönebileceği fikrine kafayı takmış durumda. Yani hiçbir yere gitmiyor. Ya da

her şeyi yapar." Jasmin çenesini masa üstündeki ellerinin arasına bırakıyor, omuzları çöküyor. "Bu beni endişelendiriyor. Kaçırdığı şeyleri yapıyor olması gerekirdi. Her zaman yetişkin olmak zorundaydı. Bana göz kulak olması gerektiğini düşündü. Çoğu genç gibi aptallık edip hata yapma şansı olmadı. Yaptığı ilk hata onu hapse düşürdü."

"Ne oldu? Özür dilerim... Yani, beni ilgilendirmez," diyorum özür dileyen bir gülümsemeyle.

Google sayesinde kasten yaralama suçundan üç yıla mahkûm edildiğini bildiğimi itiraf etmek istemiyorum. Ama haberlerde neden böyle bir şey yaptığı anlatılmıyordu. Sadece büyük bir iş yemeği etkinliğinde bir adama saldırdığı yazıyordu. Bir şekilde tahrik edilmediyse neden böyle bir şey yapsın ki?

"Merak etmeyin, bu bir sır değil. Ama karmaşık bir hikâye." Jasmin ellerinin topuklarını gözlerine bastırarak iç geçiriyor. "Benim hatamdı."

"Değildi. Adam bunu hak etti." Logan Jasmin'den dönüp bakışlarını bana dikti. "Julian Young diye bir adam var. Ülkenin başlıca şarap ve likör ithalat ve ihracat şirketlerinden birini yönetiyor. Dax ve Jasmin devralana kadar Silver Estate onu rahatsız etmedi."

"Ama büyükanne ve büyükbabamız vefat ettikten ve iş bize miras kaldıktan sonra işler... karıştı," diye ekliyor Jasmin. "Dax'ın Iris Teyze'nin Karışımı için tek üretim haklarını almasını kısıkanıyordu. Çok büyük bir sözleşmeydi. Julian ihaleyi kazanmak ve sonra da maliyetleri düşük tutmak için üretimi denizaşırı ülkelere yaptırmak istedi."

"Paraya para demeyin," diye homurdanıyor Logan.

"Dax'i ne zaman iş etkinliklerinde görse ona takılırdı. Ama Dax onu görmezden geldi. Julian bir gece bir etkinlikte sarhoş olana kadar

ve benimle biraz oynadı, sonra bana erkekler tuvaletinden nefis bir penis resimleri seçkisi gönderdi."

"İğrenç." Geri çekiliyorum.

"Çok iğrenç," diye katılıyor Jasmin. "Dax telefonumu gördü. Yanında duruyordum ve bana ne gönderildiğinden haberim yoktu. Odadaki herkesin önünde Julian'a doğru yürüdü ve Julian'ın ona sessizce bir şeyler söylediğini gördüm, sonra bir saniye sonra kıyamet koptu."

"Etkileyiciydi." Logan sırtıyor.

"Korkunçtu." Jasmin kaşlarını çatıyor. "Dax ele geçirilmiş bir adam gibiydi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Julian'a defalarca vurup durdu. Julian bir bardağı kırdı ve Dax'ın üzerine yürüdü, sonra da Dax onun üzerinde bir sandalye kırdı."

"Dax harikaydı. Sik bunu hak etti."

Jasmin Logan'a sert bir bakış atarak onu susturur. "Bunu hak etmiş olabilir. Ama kanun böyle görmüyor. İlk yumruğu Dax attı. Julian'a yaklaştı. Ve iç kanama nedeniyle ameliyat olması gereken kişi Julian'dı. Dax'ın üzerinde bir çizik bile yoktu."

Logan, "Evet, Julian'ın da bilinci yerinde değildi," diyor.

"Dax'i cinayete teşebbüsle suçlatmaya çalıştı. Yıllarca ortadan kaybolabilirdi." Jasmin'in alt göz kapakları suyla doldu. "Özür dilerim." Burnunu çekerek onları . "Bunu düşünmekten nefret ediyorum. İki buçuk yıl bana bir ömür gibi geldi. Bu fikir... Bunu düşünmeye dayanamıyorum."

"Sorduğum için özür dilerim." Kolumu ona doladım ve o da elimi sıktı.

"Olma. Bizimle çalışıyorsun. Sen bizim dostumuzsun. Ne olduğunu bilmen gerekir."

"Dax üç yıllık cezasının iki buçuk yılını yattı. İyi halden erken çıkmasına izin verdiler" diyor Logan.

"O iyi biri." Jasmin bir eliyle yine gözlerini siliyor, diğer eliyle de benimkini tutmaya devam ediyor. "O harika biri. Gerçekten Rose. Bunun onu görme şeklini değiştirmesine izin verme. Dövmeleri ve huysuzluğuyla kötü bir adam gibi göründüğünü biliyorum. Ama çok büyük bir kalbi var. Ailemizi kaybettiğimizde 18 yaşına yeni girmişti. Bana bakmak zorundaydı. Hızlı büyümek zorundaydı. Tüm hayatı doğru olanı yapmak ve kendinden önce başkalarını düşünmek üzerine kurulu. Keşke artık kendini ön plana koyması gerektiğini fark etse. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı." Başımı Jasmin'in başının üstüne koyuyorum ve o da iç geçiriyor.

"Ben şanslıyım. Onu hak etmiyorum." Burnunu çekiyor ve gülerek gözlerini tekrar siliyor. "Bu kesinlikle ağırlaştı."

"Sorduğum için çok özür dilerim." Suçluluk duygusu göğsümü çekiştiriyor.

"Dur. Duymayacağım. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Kardeşler, ha?" Tekrar gülüyor ve ben de gülümsüyorum çünkü ne demek istediğini biliyorum. Kardeşim Brett'i her şeyden çok seviyorum. O da beni her zaman ilk sıraya koymuştur. Gareth beni terk ettiği gün dışarıda beni arıyordu. O yolda yürümemesi bile gerekirdi. Yürümesinin sebebi bendim.

Gülümsemem kayıyor. *Sebebi benim.*

"Tüm eğlenceyi bölmekten nefret ediyorum," diyor Logan. "Ama *MissFoxyFarnham* az önce bana mesaj attı."

"Ne dedi o?" Jasmin doğruldu, sesi aniden enerjiyle doldu.

Ben de doğruluyorum, daha hafif bir konuya geçiş yaptığımız için minnettarım.

Mesajı okuyan Logan'ın gözleri parlıyor ve kaşları alnına doğru kalkıyor. "Bir kız arkadaşım olduğunu söyledi, erkek arkadaşım değil." Parmakları ekranın üzerinde uçarak bir cevap yazarken sırtıyor.

"Lütfen bana Amerikalı erkeklerin bu kadar hıyar olmadığını söyle?"
Jasmin, Logan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor ama Logan telefonunu incelemekle meşgul, yanakları parlıyor.

Dudağımı ısııyorum ve Gareth'ı aklımın bir köşesine
itıyorum. "Keşke yapabilsem."

Jasmin ve Logan beni arazinin ana kapısına bırakıyor, kapıyı benim için vızıldayarak açıyorlar ve ben de ana yoldan kulübeye giden sapağa doğru yürüyorum. Hava hâlâ aydınlık. Dax'in geçen geceki uyarısından sonra, hava karanlık olsaydı, beni ön kapıya bırakmalarını isterdim. Ama yürümek hoşuma gitti. Çok uzak değil. Ve malikane çok güzel. Ana yol, maymun yapbozu denilen bu tuhaf görünümlü ağaçlarla kaplı. Maymun kuyruğu gibi sarkan uzun, dokulu dalları var. Sanırım bu ismi oradan almışlar.

Ağaçlardan birine bakabilmek için geri çekiliyorum.

Tam o sırada ana kapı vınlıyor ve yan tarafında emlak logosu olmayan gümüş rengi bir Range Rover içeri süzülüyor. Bana doğru geliyor, sadece yolda durduğum için yavaşlayarak duruyor. Eğer öyle olmasaydım, yanımdan geçip gideceği izlenimine kapıldım.

Ön camdan bakıyorum ve gözlerimi koyu kahverengiyle kilitliyorum. Dax bana bakıyor, başparmağını dudaklarında gezdirip köşelerini yalarken gözleri benimkileri tutuyor.

Sürücü tarafındaki cama doğru yürüyorum ve yüzünün üst yarısının renkli camdan görünmesine yetecek kadar aşağı kaymasını bekliyorum.

"Yüzüne ne oldu?" Dax'in elmacık kemiğinin hatlarını gölgeleyen morluğun başlangıcına bakıyorum ve huzursuzluk içimi kemiriyor

Mide. Doğru olmayan bir şeyler var. "Camı indir. Şimdi."

Düğmeye basmadan önce gözleri bir şeyle parlıyor ve cam tamamen aşağı kayıyor.

"Dax?" Yüzünü gördüğümde nefesim kesildi. Elmacık kemiği morarmış ve dudağı yarılmış, ağzının köşesindeki kırışıklığa kan bulaşmış.

"Bir şey yok." Ön camdan bakıyor, elleri direksiyonda esniyor. Parmak eklemleri sıyrılmış, sağ parmakları şişmiş.

"Nerelerdeydin?"

Boş bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bu senin kavgan değil." "Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerini benimkilere dikeyor ve gözleri karanlık ve parlıyor. "Eve git demek."

"Hayır!" En iyisini bildiğini düşünerek bana emir vermesinden bıktım. Ailem beni buraya gönderdi, benim için neyin en iyi olduğunu bildiklerini düşünüyorlar. Diğer insanlar her zaman bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Kendine karşı nazik ol Rose. Zamana ihtiyacın var, Rose. Senin hatan değildi, Rose.

Range Rover'ın kaputuna doğru yürüdüm ve yolcu kapısını açtım.

"Ne yapıyorsun sen?" Ben yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı çarparak kapatırken Dax homurdanıyor, çenesi geriliyor.

"Görünüşe göre bir pislikle takılıyorum," diye mırıldanıyorum o bana ters ters bakarken. "Pislik mi?" diye homurdanıyor.

"Evet." Dudağından akan taze kana tekrar bakıyorum. "Böyle hırpalanmayacak kadar güzel bir yüzü olan biri. Şimdi sür lütfen." Kollarımı kavuşturdum ve yüzümü karşıya döndüm, tartışmasını, benimle çelişmesini bekliyorum. Beni arabadan indirmesini ve yüzüme çakıl taşları ve tozlar savururken beni burada bırakmasını.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldanıyor. Bunu kendine ikinci kez soruyor.

Onu sinirlendiriyorum. Bazen bana verdiği tepkilerden anlıyorum. Ama bahse girerim benimkinin yarısı kadar bile değildir.

Dax sıcak-soğuk Silver.

Başka bir şey söylemeden arabayı ittiriyor.

Bölüm 10

"Peki, bunun nasıl olduğunu bana hâlâ anlatmayacak mısın?" Rose bir beze sarılı buz torbasını yanağıma bastırırken soruyor.

Gözlerimin kenarları sıkışıyor ve tenimdeki sızıyı görmezden geliyorum.

"Peki." Öfkelendi. "Sen bilirsin. Tut şunu." Elimi buz torbasının üzerine koyuyor, böylece yarılmış dudağıma başka bir bez bastırabiliyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Konsantre olurken mavi gözlerinin nasıl daraldığını izleyerek soruyorum.

Oturma odamdaki kanepede oturuyorum ve o bacaklarımın arasında diz çökmüş, kokusu ve görünüşüyle aklıma getiremeyeceğim kadar çok düşüncüyü barındırıyor. Beyaz bir tişört ve kısa, bol eteklerinden birini giymiş. Etekleri kalçalarının üstünden akıyor ve yürürken sallanıyor. İzlediğimden değil. En azından her zaman değil.

"Kardeşim Brett, biz küçükken ara sıra kavgaya karışırdı," diyor, kurumuş kanı gevşetmek için ağzımın kenarını silerken. Gözleri tekrar yüzümde gezinirken kaşlarını çatıyor, koyu renk kirpikleri her göz kırpışında yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

O çok güzel. Saf ve çok güzel. Bugün erken saatlerde kendi kullanımı için ürünü çalmanın sorun olmadığını düşünen bir adama haddini bildirmek zorunda kaldığımı ona söyleyemem. Onu yakaladığımda burnuna çekmesinden daha hızlı kaçmıştı buradan.

Yere bakıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum. Rose bakışlarımı takip ediyor, kırmızı parmak eklemlerimi görünce kaşları daha da çatılıyor. Diğer adamı görememesi iyi şey. Bu bir şey değil.

"Eminim çocukları senden ve kız kardeşinden uzak tutuyordur. Kardeşler böyle yapar."

"Bunu Jasmin için mi yaptın? Hepsini korkutup kaçırmak için mi?"
Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Tabii ki yaptım."

Yumuşakça gülüyor.

Güzel ve saf.

Senin için değil, Dax.

"Brett bunu ben ve Harley için yaptı," diyor ve dikkatini tekrar dudaklarına çeviriyor. Bunu kendim yapmalıyım. Ama onun yapması, benimle ilgilenmesi... bu... güzel. "Her zaman ikimize de göz kulak olurdu. Biz de onun için. Bir zamanlar hepimiz çok yakındık."

"Bir kez mi?"

Yüzü kapanırken kahkahasının kalıntıları da havada kayboluyor.

"Evet. İşler değişir. Ama sanırım bunu zaten biliyorsun. Bana iş vermeyi kabul ettiniz. Ailemden neden bir süre uzaklaşmam gerektiğini düşündüklerini duymuş olmalısın."

Duraksıyor, tereddüt ederken eli tenimin üzerinde geziniyor.

"Belki de. Ama bunu senden duymadım."

Yavaşça nefes alıyor ve uzun sarı saçları ışığı yakalıyor, gözlerini kaldırıırken yüzünü çerçeveleyiyor. Net ve parlaklar ve göğsümde orada olmaması gereken bir şeyin yerleşmesine neden oluyorlar. Başka tarafa bakamıyorum. Ona bunları sormamalıydım, onu bana açılmaya teşvik etmemeliydim. Kendini açması için. Bu adil değil. Çünkü ben asla aynısını yapamam. Ona gerçekte kim olduğumu söyleyemem.

Kimseye söyleyemem.

"I..." Başını sallıyor ve elindeki beze bakıyor. "Brett üç yıl önce güpegündüz bir sürücü tarafından ezildi. Adam hayatta olup olmadığını kontrol etmek için bile durmadı. Hiçbir şey olmamış gibi onu yolun kenarına bıraktı. Metresinin karısına ilişkilerini anlatmasını engellemek için eve koşmakla meşguldü. Ve sonra, tüm bunların stresi babamın kalp krizinden ölmesine neden oldu. Doktorlar sebebin bu olduğunu asla söylemedi. Ama hepimiz biliyorduk."

Dudağımı silmeye devam ederken onu dinliyorum, gözleri yine görevine odaklanmış durumda.

"Özür dilerim."

Dudakları sıkı bir çizgi halinde kıvrılıyor ve burnundan nefes veriyor.

"Bu benim hatam. Brett o gün dışarıda beni arıyordu. Gareth'la kavga ettik ve ben hışımla kaçtım. Yürüyüşe çıktım ve Brett'i arayıp kendimi ne kadar aptal hissettiğimi söyledim. Beni aramak için dışarı çıktı. Bu yüzden oradaydı. Bu yüzden vuruldu."

"Bu değildi-"

"Benim hatam mı?" Başını sallıyor, gözlerini aşağıda tutuyor. "Herkes bana bunu söyleyip duruyor. Ama ben... ve Gareth'la olan şey... Kendimi çok aldatılmış hissettim. *Çok... çok aptalca.* Gareth bana Washington'da yeni bir iş teklifi aldığını söyledi. Onun için çok iyiydi. Daha fazla para, daha fazla sorumluluk.

Onu almak istedi. Çok mutlu olmuştum. İkimizi de kastettiğini sanmıştım. Onunla gitmemi istediğini sanmıştım. Evlenme teklif edeceğini bile düşünmüştüm. Bizim için tamamen yeni bir sayfa açacaktı. Ama yapmadı. Onun yerine bana yalnız gideceğini söyledi."

"O bencil bir pislikti Rose," diyorum inanarak çünkü bu doğru. Ayrıca tam bir aptaldı. Yani, ona bir bak. Onu dinleyin. Rose Jacobs'ın ne kadar harika biri olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok. Zeki, esprili, nazik ve güzel. Gareth adında bir pislik için fazla iyi.

"Bunu bana zaten söylemiştin. Ve ben de katılıyorum." Gülümsüyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Gülümsemeye devam edersen sana üçüncü kez söyleyebilirim."

Aramızdan bir şey geçerken donup kalıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Söylenmemiş ama önemli bir şey. Cesaretlendirmemem gereken bir şey. Ve kesinlikle bu kadar mutlu olmamam gereken bir şey. Hatta göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor ve beni temizlemeye devam ediyor, gözleri benimkilere gidip geliyor.

"Gergin olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

Kaşlarımı birleştiriyorum, kaşlarımı çatarken yanağımdaki hassasiyeti görmezden geliyorum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Gareth'ın söylediği bir şey."

Dişlerimi sıkıyorum. *Lanet olası Gareth.* O piç kurusu kıcına tekmeyi yemeyi hak ediyor.

"Ne dedi o?" Öldürücü ses tonumu gizlemeye bile çalışmadan homurdanıyorum. "O..." Rose gözlerini tekrar yüzümden kaçırıyor.

"Üzerinde kan var gömleğin." Önündeki kurumuş kırmızı lekeleri işaret ediyor. Biliyorum.

benim değil. Bugün beyaz gömlek giymem çok normal. Marcus pislik arkadaşlarını hizada tutsaydı, onu mahvetmeme gerek kalmazdı.

Onu yırtıp açıyorum ve kollarımı dışarı çıkararak yere atıyorum.

"Ne dedi?" Tekrar soruyorum ama Rose dinlemiyor. Dudakları aralandı, gözlerini tenimde gezdiriyor, d vmelerime bakarken acele etmiyor. Çok dövmem var. Bu bir tür takıntı. Tüm göğsüm, sırtım, kollarım ve boynum dövmeyle kaplı. Ayrıca bir uyluğumun etrafında da var. Çoğu insan çok fazla olduğunu düşünüyor.

"Muhteşemler." Rose göğsümdeki pusulaya bakıyor, gün batımı için batıya ayarlanmış. Örtüyü kanepeye bırakıyor ve bana bakıyor.

Başımı sallayarak gözlerindeki sessiz soruya cevap veriyorum.

Elini uzatıyor ve tüy kadar hafif bir dokunuşla parmak uçlarını pusulanın çevresinde gezdiriyor, ardından pusuladan kıvrılan bir dalı takip ediyor, yapraklarla kaplı dal yanımdan aşağı yılan gibi kıvrılıyor. Kaslarım geriliyor ve onun dokunuşuyla ısı ve enerjiyle kıvılcımlanıyor. Ama o beni keşfederken kendi dünyasında kaybolduğundan bunu fark edemiyor.

Bir nefes çekiyorum ve buz torbasını alıp yanımdaki minderin üzerine bırakıyorum. İki elimi de Rose'un göğüs kafesine koyup yavaşça sarıyorum, başparmaklarım kalça kemiklerinin üzerinde durana kadar vücudunu aşağı doğru kaydırıyorum. Orada çok yanlış görünüyorlar, tişörtünün saf beyaz pamuğuna karşı iltihaplı, kanlı eklemler. Ellerimin onun üzerinde olmasının bana verdiği sarhoş edici heyecana bir an için bile kendimi kaptırmam gerektiğini düşünürsem kendimi kandırmış olurum. Onu kulübede tuttum. Ama o farklıydı. O  zg nd . İ ğ d seldi.

Bu sefer, tamamen bencilce bir d ş n l k.

Onları taşımalıyım. Taşımalıyım.

Ellerimi kıvrıp sıkıyorum, onu daha sıkı tutuyorum.

Tenimi okşamaya devam ediyor, başka bir şey keşfederken dudaklarından küçük huşu ve zevk mırıltıları kaçıyor.

"Sırtınızda da var mı?"

"Seviyorum." Boğazımı temizliyorum, gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Görmesi için öne doğru hareket etmeye çalışmıyorum ama o önümü keşfetmeye devam etmekten memnun, diğer elini de ekleyip her ikisinin de çıplak tenimde dolaşmasına izin verdikçe rahatlığı artıyor.

Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, yeni bir şey fark edince dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Parmaklarımı kalçalarında gezdiriyorum ve tişörtünü yırtıp onu keşfetmeye başlamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Çok fazla var," diyor. Ama ben bunun şaşkınlık ve tiksintiyle söylenmesine alışkınken, Rose'un sesi sadece samimiyetle ısınıyor. "Senin ilkin hangisiydi?"

Sol omzumdaki kartalı görebilmesi için kolumu çeviriyorum. Parmaklarını hemen kartalın üzerine koyuyor ve sanki tüyleri gerçekmiş ve dokunulduğunda yumuşacıkmiş gibi kanatlarını okşarken gülümsüyor.

"Her şey on sekizinci doğum günümde başladı. Annem beni aldı. Tam olarak bir çocuğum olmasını istediğinden değil. Ama beni ve Jasmin'i yapmak istediğimiz her şeyde hep destekledi. Muhtemelen pişman olacağımı ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşündü." Gülümsüyorum. Beni ve Jasmin'i her zaman kendi kararlarımızı vermemiz için cesaretlendirdi. O günden kısa bir süre sonra onu kaybedeceğimizi hiç düşünmemiştim.

"O ve babam öldükten sonra pusulayı aldım. Sonra da devam etti. Kalıcı olmalarını seviyorum. Hatıralar solabilir. Ama bunlar asla solmaz."

"Sanırım bunu anlıyorum." Rose göğsüme bakmadan önce yüzüme bakarak usulca gülümsüyor. "Hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. Sanırım belki..." Ellerini köprücük kemiklerimden boynuma ve orada çiçekler ve yapraklar arasında saklanan küçük kuşa doğru gezdiriyor. "Sanırım belki

Bu. Diğerlerinin iş yerinde takım elbisen tarafından örtülmesini seviyorum ama bu küçük adam görülmek istiyor." Küçük sinek kuşunu okşuyor ve yumuşak dokunuşunun altında çenemdeki kaslar fazla mesai yapıyor. "Belki de ona bir isim vermeliyim."

"Ne gibi?" Gözlerinde yüzen zevke bakakalıyorum.

"Bilmiyorum. Cıvıl cıvıl?" Kıkırdıyor, sonra dudağını ısırıyor ve tekrar göğsüme bakıyor. "Bu kadar özgür olmana bayılıyorum, Dax. Tüm bunları kendin için seçmiş olman."

Kalbim durdu. *Özgür mü? Benim özgür olduğumu mu düşünüyor?*

"Ben o kadar güçlü değilim. Başkalarını çok fazla dinliyorum." Sesi titriyor.

"Gareth'ı mı kastediyorsun?" Onun adını tekrar söylemekten nefret ederek tıslıyorum.

Kafasının içinde olmasından nefret ediyorum. Gözlerindeki sevinç sönene kadar sönerken tüm duruşunun değişmesine neden olduğu için.

"Gerçek olduğumuzu sanmıştım. Sonsuza kadar süreceğini sanmıştım. Eski Rose aşka inanırdı. Eski Rose evlenene kadar beklemek isterdi." Alay ediyor. "Bu ne kadar saçma?"

Söyledikleri aklıma geldikçe ellerim kalçalarına yapışıyor. Yine de onları hareket ettiremiyorum.

Tenimi okşamaya devam ediyor, sanki dikkatinin dağılması konuşmasını kolaylaştırıyormuş gibi.

"Gareth elbette o yöne doğru gittiğimizi ve bunun önemli olmadığını söyledi. Birlikte yaşamaya yeni başlamıştık ve bunun kutlanmaya değer olduğunu söyledi. Ben de kabul ettim. Ben zayıfım, Dax. Aptalım ve zayıfım. Bunu yaptığımızda gideceğini biliyordu. Belki yeni işinin hangi tarihte başlayacağını bilmiyordu. Ama o işi alma ihtimalinin olduğunu biliyor olmalıydı. Sanırım her zaman yalnız gitmek istediğini biliyordu. Sadece görmek istiyordu.

Geride ne bırakıyordu?" diye mırıldandı. "Belki daha iyi olsaydım, benim de onunla gitmemi isterdi, kim bilir."

Daha iyi olsaydı? Yüce Tanrım.

İçimde kaynayan ve patlamakla tehdit eden öfkeyle savaşıyorum. Sahip olduğum her şeyle savaşıyorum.

Yavaşça nefes alıyorum.

Ne kokusu alıyorum? Vanilya. Yapraklar.

Ne görebiliyorum? Uzun, koyu kirpikler, berrak mavi gözler.

Ne duyabiliyorum? Nefes alışını, yumuşak ve nazik. Nabzım kulaklarımda atıyor.

Nefes al. Nefes al.

"Sadece onunla birlikte olduğunu mu söylüyorsun?" Yumuşak bir sesle soruyorum, içimi yalayan ateşin bir gramını bile sesime yansıtırsam oyunun bitebileceğinin farkındayım. Pamuk ipliğine bağlıyım.

Başını sallıyor, bana bakarken göz bebekleri büyüyor. "Sadece bir kez."

Aman Tanrım.

"Bu konuda neden bu kadar gergin olduğumu gerçekten anlamadığını söyledi. Önemli bir şey değilmiş. Ben *onun* ilki değildim. Bende bir sorun olup olmadığını merak etmeye başladım. Her gün direnmek için kendimle mücadele etmediğim için mi tutkulu değildim? Ama ben sadece beklemek istedim. Annem ve babam bekledi. Bir keresinde bana söylemişti. Sanırım ne kadar aşık olduklarına baktım ve bunu romantikleştirdim. Kafamda olması gerekenden daha büyük bir hale getirdim."

"Tutkulusun." Kalçalarını daha sıkı kavriyorum, kalbimin hızlanmasını durdurmak için ona daha da yaklaşıyorum. "Sana baktığımda tutku kelimesini çağrıştırmayan hiçbir şeyin yok. Sikeyim. Tutku ve sen benim zihnimde aynısınız." Bir nefes çekiyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor ama ben devam ediyorum, parmaklarımın altında onu kavıyor, vücudunu sardıkları yerde onları yayıyorum.

"Sana benim diyebilen her erkek şanslı sayılır Rose. Ve hiçbiri buna layık olamaz." Alnımı onunkine doğru eğiyorum. "Hiçbiri," diye fısıldıyorum.

Birkaç değerli, sessiz saniye boyunca bana bakıyor, dudaklarıma bakarken kirpikleri yavaşça dalıyor ve bilinçaltında dilini hafifçe kaydırarak kendi dudaklarını yalıyor. Sonra kaşlarını çatıyor, gözleri hala ağzımda.

"Çok dışarı çıktım... yani eve döndüğümde." Dudağını çiğniyor. "Erkeklerle flört ederdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım yapabileceğimi kendime kanıtlamak için. Gareth artık istemese bile beni istediklerini kanıtlamak için. Hiçbiriyle eve gitmedim. Ben sadece... Bir şeyler hissetmek istedim."

Göğsümde tekrar bir sıkışma hissediyorum ve yavaş, derin bir nefes alıyorum.

"O bir pislikti Rose. Kendi bencil egosundan başka bir şey bilmeyen bir çocuktu. En değerli şeyin onu memnun etmek için yaptıkların olmadığını anlayan bir adamı hak ediyorsun. Sana nasıl hissettirdiğidir." "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Kimsin sen, Dax Silver?"

Gülümsüyor ama bu içindeki acıyı gizleyemiyor. Gözler. Bunu hiçbir şey saklayamaz.

"Bilmemen daha iyi." Ondan uzaklaşıyorum, böylece yüzlerimiz artık neredeyse birbirine değmiyor ve ellerimi kalçalarından kalçalarımın indiriyorum.

Hafifçe gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. Ama şaka yapmıyorum. Bunu daha önce de biliyordum ve bana söylediklerinden sonra daha da bariz bir şekilde ortada. Onun yakınında olmamalıyım.

"Nasıl hissediyorsun?" Boynumu okşuyor, tekrar yakınıma eğiliyor ve yarattığım boşluğu kapatıyor. "Her şeyin nasıl yaptığınla ilgili olduğunu söylüyorsun."

bir başkasına hissettirmek. Ben *sana* nasıl ?"

Bana dürüst, masum gözlerle bakıyor, benimkilerde ona veremeyeceğim bir şey arıyor.

"Sen..." Dudaklarına bakıyorum. "Beni..." Sonra daha aşağıya, göğüslerine indi, sertleşmiş meme uçları ince kumaşın arasından görünüyordu. *Sikeyim*. Bacaklarımın arasında çelik gibi sert olan sikime çok yakın. Birkaç santim daha yaklaşırsa, karnının alt kısmı tam sikime degecek. Ellerimi yumruk yapıp bacaklarıma bastırıyorum. "Sen..."

Göz kapakları ağırlaşıyor ve onu öpmemi bekliyor. Bunu biliyorum.

Ama yapamam.

Yapamam.

Onu boktan hayatıma sokmaya hakkım yok.

"Bunu sana söylersem, seni New York'a dönen ilk uçağa bindirmek zorunda kalırım," diye homurdandım, sesim niyetimden daha sert çıkıyordu.

Gözleri kocaman açılır. "Ama-"

"Beni temizlediğin için teşekkürler. Minnettarım." Kanepenin arkasından kapüşonlu tişörtümü aldım. Üzerime geçirdim ve fermuarını çektim.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sarsılıyor, bu da bana kanepeden kalkıp ona yardım etmek için elimi uzatmam için yeterli alan sağlıyor.

Onu bir kenara itiyor ve bir saniye içinde ayağa kalkıyor. "İşte görüşürüz o zaman," diye tersliyor.

Gözlerinin kenarındaki kıstırma, göğüslerimiz birbirine değene kadar tekrar onun alanına girmemi sağlıyor. Çenesini parmağımla başparmağımın arasına alırken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Bana kendimi iyi hissettiriyorsun, *Sunbeam*. Bilmen gereken tek şey bu." "Sunbeam?" Bana bakıyor, gözleri enerjiyle parlıyor.

Ağzımı açıyorum, sonra başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken tekrar kapatıyorum, göğsüm sıkışırken yolunu takip ediyorum.

"Dax?"

Dudaklarımı birbirine mühürlüyorum ve hiçbir şey söylemediğimde elimden ve kapıya doğru yürüyor. Kapıdan geçerken onu durdurmaya ya da arkasından seslenmeye çalışmıyorum.

Ve sonra gitti.

En iyisi bu olsa da, yine de çok .

Gecenin geri kalanını yatak odamın penceresinin önünde bir aşağı bir yukarı volta atarak, kulübeye ve ön odadaki ışığa bakarak geçiriyorum. Işık sönene ve üst kattaki yatak odasındaki ışık yanana kadar volta atıyorum. *Onun yatak odası. Orada ne yapıyor? Ne düşünüyor? Belki eşyalarını topluyordur? Belki de gidiyordur.* Gitmeli. Bu işleri daha basit hale getirir.

Boğazımdaki safra yükseliyor, sonra ışık sönerken geri çekiliyor. Hiçbir yere gitmiyor. En azından bu gece.

Yine de gözlerim kulübenin ön kapısında, iki saat daha volta atmaya devam ediyorum.

Ne olur ne olmaz.

Bölüm 11

Rose

"Benim için olduğunu söylediğine emin misin?"

Malikânenin bekçilerinden Larry, balonla sarılmış dev paketi yatak odamın duvarına dayarken, "O öyle söyledi," diye yanıtlıyor.

Neden bana bir hediye göndersin ki? Neden bana bir şey göndersin ki? Dünden sonra, Dax'in duyguları daha net olamazdı. *"Seni New York'a dönen ilk uçağa bindirmem gerekecek."* Başka ne söylediğinin önemi yok. Bilmecelerden bıktım. New York'a dönmemi düşünüyor. Burada uzun süre kalacağımı düşünmüyor. Zaten öyle bir niyetim de yoktu. Eminim bu konuda çok mutludur.

"Paketini ister misin?" Larry soruyor.

Onun nazik, yaşlı yüzüne gülümsüyorum. Bana biraz babamı hatırlatıyor. Gülümserken gözlerinin parlaması.

"Hayır, teşekkürler Larry. Ben hallederim."

Onu uğurladıktan sonra yatak odama gidip devasa nesneye bakıyorum.

Makası koruyucu plastik katmanları kesiyorum, onları yırtıp yere atıyorum. Garip bir şekilde tedavi edici.

Altındaki yeni, pürüzsüz, taze olanı ortaya çıkarmak için ölü deriyi dökmek gibi. Hatalarla yara almamış .

Son katmanı da soyarken topuklarımın üzerine oturuyorum.

Sarı saçlar ve neredeyse bir parçası oldukları yüz için fazla büyük görünen mavi gözler geriye bakıyor.

Ben.

Bana bir ayna gönderdi.

Yüzlerce yıllık olması gereken devasa, yaldızlı çerçeveli bir ayna. Muhtemelen ana evin orijinal aynalarından biri.

Ellerimi çerçevenin karmaşık oymalarında gezdiriyorum, yaprak ve çiçek karışımı. Ve üst ortada bir kuş. *Dax'in boynundaki dövme gibi.*

Çerçevenin sağ üst köşesine el yazısıyla yazılmış bir not yapıştırılmıştır.

İçine bak ve benim ne gördüğümü gör. Dünyanın gördüğünü.

Yansımama bakıyorum. Bu ne anlama geliyor? Onun gördüğü şey mi? Dünyanın gördüğü şey mi? Dax Silver tanıdığım en kafa karıştırıcı adam, hayır, en kafa karıştırıcı *insan*. Neden bana bunu göndersin ki? Çok karamsar ve gergin biri. Ama aynı zamanda şefkatli de olabildiğini biliyorum. Beni kimsenin yapamadığı bir şekilde sakinleştiriyor. Bana sarıldığında ve derin sesiyle nefes söylediğinde, sanki üzerimden bir sıcaklık dalgası akıyor, tüm gerginliği hafifletiyor. Sanki beni bir şekilde anlıyor. Sanki kendi zihninin içinde kendinle savaş halinde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor. Ama sonra yine bununla çelişen şeyler söylüyor ve yapıyor ve beni bir döngüye sokuyor.

Ayağa kalkıyorum, beyaz dökümlü elbisemi düzeltiyorum. Bugün topuklu sandaletlerle kombinledim ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapıp ince beyaz bir kurdeleyle fiyonk yaptım. Bu elbiseyi Jasmin'le alışverişe gittiğimizde almıştım. Almamak için çok şirin olduğunu söyledi ve ben de aynı fikirdeyim. Babamı kaybettiğimden beri gardırobumun çoğunun renginin koyulaştığını fark etmemiştim bile. Ta ki ben

Bavulumu burada açtım ve gardırobum yüzyıllar öncesinden yas tutan bir dula aitmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarımı büzüyorum, çantamı alırken son bir kez aynaya bakıyorum. Şu anda emin olduğum tek bir şey var.

Dax Silver'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar az anlıyorum.

"Aynayı sana Larry mi getirdi?"

"Mmm-hmm."

Ofisimin açık kapısına bilerek bakmıyorum. "Anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Üzerinde çalıştığım rapora rakamları yazmaya devam ediyorum, ama o kapının girişinde durmaya devam ediyor, ben de bir an için yukarı bakıyorum, sonra tekrar uzaklaşıyorum. Takım elbise giymiş, kuş dövmesi yeni beyaz gömleğinin düğmelerinin açıldığı yerde tam olarak görünüyor.

Sonuncusunu yırtmıştı, hatırladın mı?

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve onu görmezden gelmeye devam ederek yanağımın içini ısırıyorum. Bu çok ateşliydi. Bunun bir baştan çıkarma eylemi olmasını istemediğini biliyorum - sonrasında beni oradan yeterince hızlı çıkaramadı. Ancak, Dax Silver'a benzeyen bir adamın gömleğini *yırtması*... Kimsenin buna karşı bağışıklığı olduğunu sanmıyorum. Ve dövmeleleri... Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bana izin verseydi bütün gece ona bakabilir ve parmak uçlarımla tenindeki mürekkep kıvrımlarını izleyebilirdim. Onları büyüleyici buldum. Çok detaylı. Her birinin arkasında bir hikaye . Nasıl hissettiğine dair bir anı işaretliyordu,

Hayatının o noktasında nasıl düşündüğünü. Kelimeler yerine görüntülerle tasvir edilmiş bir günlük gibi.

"Kulübede olması hoşuna gitmiyor mu?" diye soruyor, derin sesi kapı aralığından süzülüyor ve yanlılıkla başımı kaldırıp onunla göz göze gelmeme neden oluyor.

Açık mavi, koyu kahverengiyle buluşuyor.

"Çok güzel bir ayna." Tekrar bilgisayar ekranına bakıyorum.

"Sorduğum bu değildi."

Ofisime girip masamın etrafından dolaşarak oturduğum yere geldiğinde ve bacak bacak üstüne atarak masaya yaslandığında içimden inliyorum.

"Daha çok buraya ait gibi görünüyor. Ana eve," diye açıklıyorum.

"Öyleydi. Annemin çocukluk yatak odasından kalma."

Yazmayı bırakıp sandalyemde dönüyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Dudağı bugün daha iyi görünüyor, ama elmacık kemiğindeki morluk daha fazla ortaya çıkıyor ve bu tuhaf, ama onun için işe yarıyor. Klasik yakışıklı bir yüzü var; keskin, güçlü bir çene hattı, yüksek elmacık kemikleri, düz bir burun. Eğlenceli ya da fırtınalı olduklarında eşit derecede çarpıcı görünen gözler. Ve yüzünden geriye doğru ittiği ama günde birkaç kez kaçınılmaz olarak öne düşüp alnını tozlandıran o sarı saç telleri.

Çürükler onu daha seksi gösteriyor. Sinirli. Korumacı.

Casey'nin deyiimiyle 'seksi, güzel, kötü çocuk'. "Annenin odası mı?"

Dax konuşurken gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Eskiden ne vardı. İşler büyüdükçe tüm ev değişti. Ama ayna hâlâ buradaydı. Her zaman özlediği tek şeyin bu olduğunu söylerdi."

"Büyükannen ve büyükbaban değil o zaman?" Gülüyorum, Dax'ın yüz hatlarına bir gölge düşüp kaşları gözlerinin üzerine inince aniden duruyorum.

"Hayır, ben doğmadan önce ayrılmışlar. Annem onlarla yıllardır konuşmamış. Jasmin ve ben onlarla ilk kez annemin öldüğünü öğrendikten sonra tanıştık."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Omuz silkiyor, kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarıyla beni sabitlemeye devam ediyor. "Ama bu şimdilik bir hikâye değil. Aynayı neden sevmediğini bilmek istiyorum."

"Sevmediğimi hiç söylemedim." Koltuğumda kıpırdanıyorum. Çok yakınım. Tıraş losyonu geniş bir nefes almam için beni çağırıyor. Her zaman çok güzel kokar. Ama altındaki koku midemi bulandırıyor. Temiz, taze ve başka bir şey. Belki de sadece ondandır. Dün ona yakın olduğumda da böyle kokuyordu. Bana dışarıda güneş parlarken çıplak tenle temiz çarşafalarda birlikte uzanmayı düşündüren bir koku. Sıcak ve erkeksi ve... *seksi*.

"Bunu sana gönderdim çünkü kulübede büyük bir tane yok. Jasmin giyinirken tam boy olanı seviyor. Senin de sevebileceğini düşündüm." Gözleri beyaz elbisemin üzerinden çıplak bacaklarıma kayıyor.

Yakışıklılığından duyduğum hoş olmayan ürpertiye küçük ve fark edilmez tutmak için mücadele ediyorum.

"Peki ya not?"

Gözlerini bacaklarımdan kaldırdı. "Kendine bu çarpık gözlüklerle bakmayı bırakmalısın. Eski sevgilin hak etmeyen bir pislikti. Kardeşinin kazası senin suçun değildi. Babanın ölümü de öyle," diyor ses tonunda en ufak bir empati kırıntısı olmadan.

Vay canına.

"Pislik olmaya çalışmıyorum Rose." "Öyle değil misin?"

Hiç ürküyor. Bunun yerine, sanki kimsenin göremediği şeyleri görebiliyormuş gibi doğrudan bana bakıyor. Sanki içimdeki gizli parçaları derime işlenmiş gibi okuyabiliyor. *Dövmeler gibi.*

"Suçlanmanın sana neler yapabileceğini anlıyorum. Jasmin'i terk ettim. Her zaman ikimiz vardık. Sonra gidip kendimi kaybettim ve hapse girdim. Ondan uzakta."

Gözlerine bakıyorum ve beni kapıdan içeri aldığı ve karanlıkta yalnız kalmamam gerektiğini söylediği gece olduğu gibi, kırılganlığın ipucu yine orada. Erkeklerin ne hakkında konuştuğunu bildiğini. *Hapishanede ne konuştuklarını mı? En başta orada olmak için ne yaptıklarını?*

"Orası nasıldı?"

"Hapishanede mi?"

Başımı salladım.

"Umarım asla öğrenmezsin." Ben daha fazlasını beklerken bana bakıyor, sonra yavaşça nefes veriyor, omuzları düşüyor. "Uzun sürdü. Uzun hissettirdi. Ve bütün o adamlarla? Bazı günler... leş gibi kokuyordu." Kaşlarını kaldırıp sırtıyor.

Kıkırdamamı engellemek için elimi dudaklarıma bastırıyorum ve o da kollarını açıp elimi çekiyor.

"Çok güzel bir gülümsemeniz var. Saklamayın."

Elimi tutup kendi elinin içindeki masaya indirirken donup kalıyorum, ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmuyor, onun elindeki elimde. Morarmış ve çizilmiş parmak eklemleri tarafından tutulan açık ten. Dün ona ne olduğunu hala açıklamadı. Ve nasıl yaralandığını düşündükçe, zihnim benden daha fazla kaçıyor. Jasmin onun iyi olduğunu, o adama saldırdığı gece onu koruduğunu söyledi. Dün gece yine birini mi koruyordu? Yoksa kendini mi koruyordu?

Buradaki ilk günümde onu telefonda konuşurken duydum. Kızgındı ve domuzlar hakkında bir şeyler söyledi. *Polisler*. Ama bir şey olmayabilir. Yani, polisleri neden sevsin ? Kız kardeşine göz kulak olurken onu hapse attılar. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, Jasmin'in söylediklerini o kadar çok anlıyorum ve onun çok büyük bir kalbi olduğunu söylediğinde ona inanmaya meyilliyim.

Çok güzel bir gülümsemeniz var. Saklamayın. İçimden bir ürperti geçiyor.

Dax boğazını temizler. "Dün seni üzme istememiştim. Ama birlikte çalışıyoruz. Ve ben hakkında işini yapman için gereken temel bilgilerden daha fazlasını bilmek isteyeceğin bir adam değilim. Böylesi daha iyi. İnan bana."

Ya ben yanıyorsam ve o haklıysa? Ya onun bilmesem daha iyi olacak karanlık bir tarafı varsa?

Ama sesindeki inanca rağmen, gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. Bana bakarken koyu kahverengi gözleri gerçek bir pişmanlıkla parlıyor. Ve içgüdülerim bana yanıldığını söylüyor.

Kötü olduğunu düşünebilir ya da bana öyle olduğunu söylemesi gerektiğini düşünebilir. Ama sevdiği birini korumak için bir şey yaptı. Diğer insanlar bunun için onu yargılayabilir. Ama ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünürse düşünsün, kendi resmini çizmesine izin vermekte zorlanıyorum.

Çenemi kaldırıyorum. "Sana inanmıyorum. Üzgünüm ama inanmıyorum. Benim sende gördüğümü sen de görmüyorsun."

Başparmağıyla bileğimin üzerinde daireler çizerken bakışları ellerimizde kalıyor.

"Beni tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun."

"Ailesini koruyan bir adam olduğunu biliyorum. Onlar için her şeyi yapabilecek biri. İnanılmaz başarılı bir iş yürüttüğünü, işe döndüğünden beri kârını şimdiden ikiye katladığını biliyorum. Çalışanlarının sana güvendiğini ve saygı duyduğunu biliyorum."

Bir şey söylemesini bekliyorum.

Uzaklara bakmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor, derin düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını birbirine bastırırken alnının derinliklerinde bir kırıışıklık oluşuyor.

Elimi bırakıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Ayna sende kalsın, Rose."

Masadan kalktı ve ofisimden dışarı çıktı.

"Ona sadece bir kez seks yaptığını söylediğine inanamıyorum. O da Gareth ile."

"Biliyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Oh, Ro." Günlük görüntülü görüşmemizi yaparken Casey başını bana doğru sallıyor.

Geçen gece bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım Dax'i yaralı görmek ve dövmelelerini görmektir. Sanırım samimi hissettirdi. Genelde çok şey paylaşan biri değildir ama Dax'leyken her şey ortaya dökölüyor. Belki de dinlediği içindir. Konuşmayı bırakıp *dinliyor*. Gareth'ın hiç böyle dinlediğini hatırlamıyorum. Ama o zamanlar daha gençtik ve Brett'in kazasından ve babamın ölümünden önce birlikteydik. Belki de o zamanlar dinlemeye daha az ihtiyacım vardı.

Ve beni öpebileceğini düşünerek ona bu kadar yaklaştığıma inanamıyorum. Öpebileceğini *umarak*. Onun hakkında ne hissettiğimden bile emin değilim. Aklından neler geçiyor hiçbir fikrim yok. Çok sıcak ve soğuk esiyor. Yine de o anda tek istediğim, ellerimden daha fazlasının üzerimde olmasının nasıl hissettireceğini görmektir.

Yerimde kıpırdanıyorum. Onu temizlerken parmaklarının kalça kemiklerime sürtünmesi, etrafımı sarması ve beni değerli biriymişim gibi tutması. Sanki tamamen berbat değilmişim gibi. *Böyle hissetmeye devam etmek istiyordum. Ve daha fazlasını.*

"O yüzü tanıyorum, Ro. Hâlâ başının belada olup olmadığını mı merak ediyorsun?" Casey soruyor.

"Hayır... Evet," diyorum iç çekerek.

Casey'e kandan bahsettim. Dax'in bir kavgaya karışmış olabileceğini düşünüyor. Ve bu mantıklı. Elmacık kemiğine bakılırsa biri ona vurmuş. Ama Jasmin artık barlara pek gitmediğini söyledi. Ve söyleyebileceğim kadarıyla bir içki bile içmemişti. Yani aptal bir sarhoş kavgası değildi. Ama başka bir şey.

Casey, "Belki de bir yeraltı dövüş kulübüdür," diye öneriyor.

Onu daha iyi görebilmek için telefonu arabanın gösterge paneline yerleştiriyorum.

"Ne? Hayır." *Ama... bu çürük parmak eklemlerini açıktıyordu.* "Ne olduğunu bilmiyorum. İşten sonra ne yaptığı da beni ilgilendirmez."

"Yine de ."

"Bu senin fikrindi." Kaşlarımı çattım.

Gülüyor. "Sakin ol. Şaka yapıyorum. Yanlış bir şey yapmıyorsun. Seni görürse, kırlara bakmak için gezintiye çıktığını söylersin."

Range Rover'ın ön camından dışarı baktım. Jasmin istediğim zaman bir tane ödünç alabileceğimi söylemişti ama yine de kontrol ettim ve sorun olmadığını söyledi. Bu gece yapmak istediği bir masaj kursuna ya da başka bir şeye gitti. Logan da başka bir randevuda. Bu yüzden ikisinin de beni kulübenin sapağındaki ağaçların arkasına park etmiş, çılgın bir sapık gibi ana evi gözetlerken görmeleri konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Nereye gittiğine bakıp sonra eve dönebilirsiniz. Onun güvende olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?"

Alt dudağımı ağzıma çiğniyorum. O haklı. Onun güvende olduğunu bilmek . Dün çok daha kötü olabilirdi. Eğer öfkesini boşaltmak için bir dövüş kulübüne gidiyorsa, o zaman her şey çirkinleşebilir. Jasmin'le yatmaya çalışan o adamı dövdüğü gece kafasını kaybettiğini söyledi. Ya bir başkası da aklını kaybedip hıncını Dax'ten çıkarırsa? Kendini koruyabileceğine eminim. Dün dövmelelerine hayran hayran bakarken pazularının ne kadar kalın ve sağlam olduğunu hissettim. Ama de. Ya tanıştığı bu adamlardan bazıları gerçekten psikopatsa?

"Gerçekten bir şeylere karışmış olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?" Midem çalkalanıyor. "Bilirsin işte? Yasadışı bir şey gibi mi?" Ama bu sözleri söylerken bile kendimi onlara inanmaya ikna edemiyorum.

"Neden böyle söyledin? Hapiste olduğu için mi?"

"Hayır... Ben..." Malikânenin ana kapısına bakıyorum. "Daha önce Jasmin'le konuştuğumda, Dax'in ona spor salonunda kum torbasına çok sert girdiğini söylediğini anlattı. Ona geri sallandığını söyledi."

Casey, "Yani, doğru olabilir," diyor.

Telefon ekranına bakarak başımı sallıyorum. "Öyle değil. Eve spor kıyafetleriyle gelmiş olmalı. Takım elbisesini giymişti."

"Spor salonunda duş almış olabilir."

"Gömleğinde kan lekeleri vardı."

Casey'nin kaşları havaya kalktı. "Kendinize bir bakın, Dedektif.

Etkilendim." Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Her neyse Ro, kız kardeşine yalan söylemiş olsa bile bu bir şey ifade etmez. İnsanların sırları vardır. Bazılarının ki gerçekten kötüdür. Ama bu onları sevdiklerine yalan söyledikleri için kötü insanlar yapmaz. Sadece onları incitmek istemezler."

O beni izlerken burnumu kırıstırıyorum.

"Bilmiyorum. Yalan yine de yalandır. Neden dürüst olmuyoruz? Bunu birlikte halledelim?"

Casey dudaklarını yuvarlar ve birkaç kez göz kırpar. "Sanırım. Yani-"

"Geliyor," diye soluk soluğa söylendim ve Range Rover garaj yolundan ana kapiya doğru zarifçe süzülürken sesimi hemen alçalttım.

"Git," diye ısrar ediyor Casey. "Git ve kafanı rahatlat. Ve döner dönmez beni ara."

Başımı sallıyorum, açık kapıdan geçerken bakışlarım Range Rover'a geri dönüyor.

"Seveceğim. Seni
seviyorum." "Ben
de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve Range Rover yola çıkana kadar bekliyorum.
Sonra onu takip ediyorum.

Siteden çıkıp sağa döndüğümde önümdeki yol bomboş. İlk viraja kadar yavaş sürüyorum. İngiltere'deki yollara alışık değilim. Hepsi çok dar ve virajlı. Ve yolun her iki yanındaki çimen banklar Range Rover'ın tavanından daha yüksek.

Köşeyi dönerken frene bastım.

Birkaç metre ileride, yolun genişlediği küçük bir geçiş yeri var.
Ve içinde, Dax'in Range Rover'ı.

Sırtını yaslamış, bacaklarını önüne uzatmış, bileklerinden çaprazlamış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Başını bana doğru çevirdi.

Beni bekliyor.

Onunla aynı hizaya gelene kadar arabayı ileri sürüyorum ve sonra ön yolcu camını indiriyorum.

"Merhaba. Araba sürmek için güzel bir akşam." Gergin bir şekilde gülüyorum.

Gözleri parlıyor ve kara kaşlarını çatıyor. "Öyle değil mi? Ve görünüşe göre aynı yöne doğru gidiyoruz. Kasaba ve neredeyse gideceğiniz her yer o tarafta olsa bile." Çenesini geldiğimiz yöne doğru eğiyor.

"Manzaraya bakmak istedim." kaçırma dürtüsüyle savaşırken gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. Bu sadece beni daha suçlu gösterecek. *Kızarma. Hiçbir şey belli etme.*

"Boktan bir yalancısın, Güneş Işını." Nefes verir, çenesini yukarı kaldırır ve gökyüzüne bakar.

Ona bakarken ellerimi direksiyonda sıkıyorum. Bu gece tamamen siyah giyinmiş. Siyah eşofman altı, siyah tişört, siyah kapüşonlu.

Karanlık bir yere gittiği için mi? Yeraltı dövüş kulübü gibi mi?

Yavaşça nefes alıyorum.

Saçmalıyorum. "Geri çekil."

"Pardon?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gözlerini gökyüzünden alıp benimkilere diyor ve göz göze geldiklerinde nefesim kesiliyor, köşelerinde ince çizgiler bir eğlence izi.

"Geri çekil. Ve benimkinin arkasına park et."

"Araba mı?" Arka camdan omzumun üzerinden yolun genişlemiş alanına bakıyorum.

"Nereye gittiğimi bilmek istiyorsun, değil mi?" Kollarını açıyor ve arabasından doğruluyor.

"Ben... bu değil-"

"Park et. Tabii seninle birlikte oraya tırmanmamı ve seni kucağıma oturtmamı istemiyorsan, böylece sana nasıl sığacağını gösterebilirim."

"Yapabilirim," diye karşılık veriyorum. *Park edemeyeceğimi ima etmeye nasıl cüret eder. Sığdır... Beni onun koltuğuna oturt...*

Range Rover'ı boşluğa geri döndürüp dışarı kayarak ona doğru yürürken yanaklarım yanıyor. Yolcu kapısını benim için açık tutarken yüzüne bakıyorum ama yüzünde bir şey yok. Onu takip ettiğim için ne kadar kızgın olduğuna dair bana ipucu verebilecek hiçbir şey yok.

Daha geride kalmalıyım. Beni göremezdi.

Sürücü tarafına tırmanıyor. "Evden çıkmadan önce orada olduğunu biliyordum. Bu gece nereye gittiğimi bilmek istiyorsan, bana sormalıydın."

Arabayı vitese taktı ve yola devam ettik.

"Bana gerçeği söyleyecek miydin?" Arabayı sürerken ona bakıyorum.

Alnı kırışıyor. "Tabii ki söyledim."

"Peki ya dün gece neredeydin? Gömleğinde kanla eve gelmeden önce?"

Yanağındaki bir kas seğiriyor.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." İçimi çektim ve yan camdan dışarı baktım. "Nerede olduğumu bilmemen daha iyi Rose."

"Kimin için daha iyi?" Ben huff.

Tanrım, çok sinir bozucu. Benim için neyin iyi olduğunun söylenmesinden nefret ediyorum. Etrafımdaki herkes neye ihtiyacım olduğunu bildiğini sanıyor. Burada, İngiltere'de, onunla birlikte olmamın tek nedeni ailemin benim için en iyisini bildiklerini düşünmeleri. Hepsi beni düzeltmeye çalışıyor. Çünkü ben bir problemim. Sorun benim. Tüm aile sorunlarının temel sebebi.

"Fazla düşünüyorsun." Dax arabayı sürerken yüzüme bakıyor. "Sadece senin olman gereken türden olmayan bazı yerlere gidiyorum."

"Peki bunlar ne tür yerler?" Homurdanıyorum.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Oradaki erkeklerin sadece senin o inanılmaz bacaklarına bakmakla yetinmeyeceği türden yerler."

Diz üstü çizmelerime bakıyorum. Onları büyük boy bir sweatshirt elbiseyle giyiyorum. Ayaktayken neredeyse üst kısmıyla buluşuyor. Şu anda sadece tenim görünüyor çünkü oturuyorum.

"Onlara bakmayı sevdiğin şekilde mi demek istiyorsun?" Midem bulandı. *Bunu yüksek sesle söylemedim.*

Blöf yapıyorum. Dax'ın bacaklarına baktığını daha önce de görmüştüm. Ama kıyafet seçimim yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Bacaklarıma değil.

O inanılmaz bacaklar. Neden söyledi ki?

Göğsü derin bir kahkahayla gümbürdüyor ve şaşkınlıkla ona dönüyorum. Dudakları ayrılırken parlak beyaz dişleri görünüyor. Onları daha önce hiç görmemiştim. Koyu renk giysileri ve mürekkepli teninde daha da beyaz görünüyorlar.

Mükemmeller... tıpkı onun geri kalanı gibi.

"Bu kadar komik olan ne?" Ağzımdan kaçırdım.

"Sen."

"Ben mi? Benim neyim komik?"

Dosdoğru önüne bakıyor. "Haklısın. Onlara baktım. Yalan söyleyip bakmadım demeyeceğim. Onlara baktım ve düşünmemem gereken bir sürü şey düşündüm. Hepsi de bana sarılmış olmalarını içeriyor." Başını sallıyor, kahkahası kesiliyor. "Ama bu asla olmayacak."

İçim kıpır kıpır oldu, sonra hemen çöktü ve yandı. Bu benden etkilendiğinin bir itirafı mıydı? Yoksa bilmecelelerinden biri mi?

"Neden?" İtiyorum.

Başını iki yana sallar. "Çünkü buna asla izin vermeyeceğim. İşte bu yüzden," diye tıslar ve tekrar huysuz Dax'e döner.

Oh.

Sonra radyonun sesini açıyor ve kafamın içindeki kendi sesimin karışık girdabını bastırıyor.

Dax sıcak ve soğuk Silver. Bir nefeste midemde koca bir kelebek ordusunun canlanmasına neden olacak şeyler söyleyip bir sonraki nefeste hepsini zehirli böcek zehriyle havaya uçuruyor.

O haklı. Biz asla *olmamalıyız*. O çok karmaşık biri. Buraya geldim çünkü hayatım zaten yeterince karmaşık. Buna bir şey eklememe gerek yok.

Penceremden dışarı bakıyorum ve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürüyoruz.

Bölüm 12

"NEREDEYİZ?"

Arabanın kapısını ona açtığımda Rose burnunu kırıstırıyor ve dev orman kulübesine bakıyor.

". "

Elini elime alıp onu açık kapıya doğru götürüyorum.

"Burası neresi?" Rose kulübenin etrafını saran ahşap güvertedeki düzgün ayakkabı sırasına bakıyor.

Onu merdivenlerden yukarı çekiyorum ve önündeki güvertede bir dizimin üzerine çöküyorum, bir elimi iç uyluğunda gezdiriyorum, parmaklarım pürüzsüz, açıkta kalan tenin tozunu alıyor.

"Dax, nedin sen-?"

Botunun fermuarını parmaklarımın arasına alıp yavaşça ayak bileğine kadar kaydırırken bakışlarını tutuyorum.

"İçeride ayakkabı yok."

Tekrar kulübenin kapısına bakıyor, sonra bana dönüyor, ayağını botundan çıkarıp yere koyuyor, sonra ben onun için diğerini çıkarırken ağırlığını değiştiriyor.

"Ah... doğru."

Ayağa kalkıp spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp onunkilerin yanına koyuyorum.

"Gel hadi."

Bizi içeri götürüyorum ve sınıfın eğitmeni Emma el sallayarak bizi selamlıyor ve yanımıza geliyor.

"Merhaba, Dax."

Ona gülümsedim. "Emma, bu Rose. Rose, Emma."

"Merhaba." Rose utangaç ifadeyle Emma'ya gülümsüyor, gözleri odanın içinde yere serilmiş hasırlara takılıyor.

"Bu senin ilk ses banyon mu?"

"Um..." Rose bana bakıyor, sonra gözleri odanın önünde duran büyük dairesel gonga ve çeşitli boyutlardaki şan çanaklarına takılıyor. "Ah, evet. Adlarını duymuştum ama hiç gitmedim."

"Dax buranın müdavimlerinden. Eminim sana yardımcı olabilir." Başımı salladım.

"Bu bir saat sürecek bir meditasyon," diyor Rose'a. "İç titreşiminizi yeniden dengelemenize yardımcı olacak ses frekansları yaratmak için gong ve çanaklar kullanacağım. İçsel benliğinizin bir frekansa sahip olduğunu düşünün. Titreşiminiz optimuma ulaştığında sinyal nettir. Ancak günlük hayatımızdaki pek çok şey bizi dengesizleştirebilir - ister tutunduğumuz duygusal bir şey olsun, ister fiziksel bir şey. Yerleştiğinizde, bugün için kendinize bir niyet belirlemenizi rica ediyorum. Hangi konuda yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünün. Neyin dengesi bozulmuş gibi görünüyor. Ne kadar spesifik olursanız, bu gece yanınızda o kadar çok şey götürebilirsiniz. Bazı insanlar bunu oldukça duygusal bir deneyim olarak görüyor, yüzden ihtiyaç duymanız halinde ön tarafta mendillerim var." Emma

Rose'un kolunu sıktı ve sonra başka bir katılımcıyla konuşmak için yanımızdan geçti.

"Mendile ihtiyacım olmayacak. Ben hiç ağlamam," diye mırıldanıyor Rose, gözlerini odada gezdirmeye devam ederken. "Buraya çok sık gelir misin?"

Bizi yanlarında yorganlar ve yastıklar olan yan yana iki minderin yanına götürüyorum.

"Ayda bir ya da iki kez."

Minderlerden birine oturuyor ve odanın içinde zaten dolu olan diğer on iki yere bakıyor.

"Niyetiniz nedir? Özür dilerim." Berrak gözlerini tekrar benimkilere . "Bunu sormamalıydım."

"Sorun değil." Yastığını serdim ve yorganını açtım. "Bunu öfkemi kontrol etmek için bir yöntem olarak kullanıyorum."

"çok var mı?"

yastığa uzanması ve yorganı üzerine çekmesi için cesaretlendiriyorum.

"Bazen." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ama daha çok Jasmin'i uzak tutmak için. Neredeyse birini öldürmemi ve hapse girmemi istemiyor. tekrar."

"Oh." Rose bana bakıyor ve bir tutam saçını gözlerinden çekiyorum.

"Görünüşe göre onlardan hoşlanıyorum. Ama bunu ona söyleme."

Gülümseyerek elime
ve Emma derse başlıyor.

Sonraki bir saat boyunca, beni bedenimden uzaklaştıran ve rahatlamamı sağlayan titreşim ve seslerle yıkanıyorum. Zihnimi işten arındırmak için. Julian Young'dan. İntikamdan. İçinde bulunduğum el altından, ahlaksız, çirkin ve kirli her şeyden. Burada olduğumda hissettiğim inanılmaz içsel dinginlikle baş başa kalana kadar hepsi uzaklaşıyor. Ama bu sefer, vanilya ve taç yapraklarının kokusuyla aşılınmış. Ve beni daha önce hiç olmadığı kadar çağırıyor.

"Nasıl buldun?" Ders bitip herkes çıkarken Rose'a soruyorum.

Sırt üstü yatıyor, gözleri açık ve kapakları kapalı. Sakin görünüyor, gözlerinin etrafındaki olağan gerginlik gitmiş.

"Zeminden hissettim."

"Titreşimler mi?"

"Evet. Ve ben... benim tuhaf olduğumu

düşüneceksin." "Dene bakalım."

"Ben sadece... Bulutları görmeye devam ettim. Sanki rüya görüyordum. Ama uyumuyordum."

"Bu garip değil. Meditatif bir durumdaydın."

Nefes alıyor, sonra yavaşça bırakıyor. "Ben çocukken babam benimle bulutlara bakardı. Şekilleri izlerdik. Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi." Gülümsüyor. "Eğer bir şey hakkında endişelenirsem, bana umut aramamı söylerdi. Her zaman bir tane olduğunu söylerdi. Her zaman birlikte bir sıcak hava balonuna binmeyi planlardık, çünkü aramak ve bulmak istediğimi söylerdim."

Rose'un gözleri odanın önünde şarkı kâselerini dizen Emma'ya kayıyor.

"değil. Acele etme," diye fısıldıyorum.

Sınıfın geri kalanı çoktan ayrıldı. Emma ile birlikte burada sadece ikimiz varız, kim bilir birinin ilk seferi olduğunda, gittiği yerden geri dönmek için biraz daha zamana ihtiyacı olabilir. Sessizce toplanmaya devam ediyor. Ama Rose çoktan dizlerinin üzerine çökmüş yorganını sarıyor.

Ayağa kalkarken Emma'ya " teşekkür ederim," diye

seslenir. Emma gülümser ve yanına gider.

"İlk seferini nasıl buldun?"

Rose tüm samimiyetiyle "İnanılmazdı," diyor. "Yerdeki titreşimler ilk başta tuhaftı ama sonra sesin içinde kayboldum, sanki burada sadece ben varmışım ve başka kimse yokmuş gibi. Kafamın içinde oynayan bir film gibi anılar gördüm. Bir süredir düşünmediğim anılar."

"Bu harika bir şey. Bu çok güçlü bir şey. Bunu ne kadar çok yaparsanız, bu huzur ve sakinlik duygularını her gün yanınızda o kadar çok taşıyabileceksiniz. Ve ihtiyaç duyduğunuzda onları çağırabileceksiniz. Sizinle tanışmak çok güzeldi, umarım tekrar görüşürüz. Hoşça kal, Dax."

Dışarı çıkıp ayakkabılarımızı alıyoruz. Rose ormana doğru bakarken yüzünde uzaklara dalan bir ifade var. Hava kararıyor.

"Bazen dersten sonra yaptığım başka bir şeyi denemek ister misin?"

Gülümsüyor. "Tabii ki."

"Sadece yazıyor

muyum?" "Evet."

"Ne istersem mi?" "Ne ."

Alt dudağını çiğniyor, çıplak bacakları ana evin arkasındaki çimenlik alana yayılmış. "Yani yeni bir hayat dileyebilir miyim?"

Küçük not defteri ve kalemi ona uzatırken kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer yeni bir hayatın olsaydı, o zaman artık sen olmazdın."

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Pedi alırken eli benimkini yakalıyor ve koluma bir elektrik dalgası yayılıyor.

"Benim için olurdu."

Dudakları aralanıyor ve iri mavi gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Yaz bunu, Günişığı," diyorum, arkamı dönerek. "Bu saçmalığı bırakmanın zamanı geldi."

Deftere bir şeyler karalıyor, kağıdı yırtıp atıyor ve defterle kalemi bana uzatıyor. "Eğer bunu ben yapıyorsam, sen de yapacaksın."

"Biliyorum." Kâğıda bir şeyler yırtıyorum ve katlıyorum.

"Yani şimdi onları yakacak mıyız?" Yaktığım küçük kamp ateşine . "İstersen bir şey söyleyebilirsin."

"Önce sen gider misin?" Sesi alçalıyor ve omuzlarını göğsüne doğru çekerek bana bakıyor.

Siyah kapüşonumun fermuarını açıp onu sarıyorum. Gün sıcaktı ama güneş artık gökyüzünde alçaldığı için sıcaklık düştü.

Bakışlarını tutuyorum, sonra ateşe dönüyorum, nefret ettiğim adamın yüzünü hayal ederken parlayan alevlerin gözlerimde dans etmesine izin veriyorum. Beni iki buçuk yıl boyunca hayatımdan uzaklaştıran adamın.

"İşleri yoluna koymaya," diyorum elimdeki kâğıdı alevlere doğru fırlatırken. Hemen tutuşuyor, kıvrılıyor ve büzüşerek siyah küle dönüşüyor.

Rose beni izliyor ve sonra derin bir nefes alıyor.

"Bağışlanmaya." Elindeki kâğıdı ateşe fırlatıyor ve seçtiği kelimeler kalbime pençeler gibi saplanıyor.

Bağışlama.

burada, o kadar güzel ve ruhu o kadar saf ki, affedilmeyi diliyor ve umut ediyor.

Tek dileğim yavaş ve acımasız bir intikamken, onun için önemli olan her şeyi yok ederken nefret ettiğim adamın gözlerindeki bakışı görüyorum.

Onun için neden iyi olmadığımın bir başka mükemmel örneği ve New York'a ne kadar erken dönerse o kadar iyi.

"Bana burada iş vererek bir iyilik yaptığınızı biliyorum. Ama ailemin benim buraya gelmemle nasıl bir mucize gerçekleşeceğini düşündüğünü hâlâ bilmiyorum." Çimenleri eşeliyor. "Burada olmam babamı geri getirecek ya da Brett'in yaralarını yok edecek gibi değil."

"Geçmişî değiştirmeye çalıştıklarını sanmıyorum. Bunu kimse yapamaz."

"Peki o zaman, ne bekliyorlar?" Bana bakarken sesi titriyor ve sonra derin bir iç çeker. "Benden ne *yapmamı* bekliyorlar?"

Keşke gözlerindeki, üzerine bir pelerin gibi düşen ve onu ağırlaştıran bulanıklığı giderebilseydim.

Suçluluk duygusu.

Onu tanıyorum. Anlıyorum.

"Hayatınızı yaşamanızı istiyorlar. Kendini suçlamanı değil. Bu kendini yok etmektir Rose. Senin hiçbir amacına hizmet etmez."

"Ama bu *benim* hatam."

Göğsüm sıkışıyor, içimi bir yanık kaplıyor, o kadar sıcak ki ateşin korları tenime bulaşmış olabilir. *Buna gerçekten inanıyor.*

"Annen bunun senin hatan olduğunu söyledi mi? Ya da kardeşin Brett? Kız kardeşin?"

"Elbette . Onlar canavar değil." "O zaman sadece sen mi varsın?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sen kendi canavarınsın. Bu korkuyu kendi içine yerleştiriyorsun. Hayatını yaşamanın nesi bu kadar yanlış? Neden hayatına devam etmekten korkuyorsun?"

"I..." Ağzını açıyor, hızla gözlerini kırptırırken başını sallıyor. "I..." Tekrar ateşe bakarken gözlerini kısıyor. "Neden izin verilsin ki? Babam artık hayatını yaşayamıyor. Brett eskisi gibi yaşayamıyor. Hepsi benim yüzümden."

"Dur. Sadece dur." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve dirseklerimi oturduğum yerde dizlerime dayıyorum. "İnsanların karanlığını gördüm. Başkalarına zarar vermekten hoşlanan insanları ve bundan nasıl zevk aldıklarını izledim. Bu sen değilsin. Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Ama bunu kabul etmekten çok korkuyorsun."

"Korkmuyorum." Gözleri genişledi. "Bu benim hatam." Parmağını göğsüne bastırıyor. "Benim. Başka kimsenin değil. Brett dışarıda beni arıyordu. Benim yüzümden ezildi. Babam kalp krizi geçirdi çünkü her şey çok fazlaydı."

"Hayır."

"Evet!"

"Brett seni arıyordu çünkü Gareth senin için bir pislikti. Ona çarptılar çünkü bir sürücü hız yapıyordu ve dikkat etmiyordu, başkalarını umursamayacak kadar kendi hayatına gömülmüştü. Babam kalp krizi geçirdi çünkü hayat hiç adil değil. Senin yüzünden değil!" Başımı iki elimin arasına alıp saçlarımı çekiyorum, köklerini çekerken oluşan acının tadını çıkarıyorum. Keşke suçlunun kendisi olduğu fikrini kafasından söküp atabilseydim. Yeterince sert çekersem kafamdaki kökleri söküp atabildiğim kadar kolay söküp atabilseydim.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Evet." Ellerimi bırakıyorum ve başımı telaşla çevirip vahşi bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Evet," diyorum tekrar, sesim güçlü ve yüksek. "Korku filmi izliyorsun çünkü onu görmek daha kolay. Kendine bakmak zorunda kalmak yerine kendini ondan ayırmak için. Sana gönderdiğim lanet aynayı kullan Rose." Öfkeli bir nefes çekiyorum, göğsüm öfkemi dizginleme çabasıyla titriyor.

Ama bu ona yönelik bir öfke değil. Her şeye yönelik bir öfke. Kendini suçlama şekline. Gözlerinde... sesinde acı olduğunda beni neredeyse nefessiz bırakan göğsümdeki sıkışma. Onu terk edişim

Jasmin iki buçuk yıldır tek başına. Özgür bir adam olmam gerekirken, hayatımın hapiste olduğum zamankinden daha az kendime ait hissetmem. Ona dokunamamam. İstedğim şekilde değil. Çünkü o benim bokumun içine sürüklenmeyi hak etmiyor. Ve bazen gözlerini üzerimde gezdirdiği için öfkeliyim. Bunu yaptığında kalbimin takla atmasına kızıyorum. Ona dokunmam için çılglık atıyor. O bakışların ne anlama geldiğini görmek için. Ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmek için.

Ama ona hak ettiğini veremem.

Kendimi bu şekilde kaybetmemeliyim. Onunla konuşuyor olmalıydım. Sakin kalmaya çalışmalıyım. Ama bunun asla işe yaramayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Asla dinlemeyecek. Hazır olana kadar. Eğer hayatına devam etmesini istiyorsam, ona zaman tanımalıyım.

"Aynaya bakmanın bana ne faydası olacak?" Rose öne doğru ilerliyor, böylece yanımda diz çöküyor, bana bakıyor, yüzümde cevaplar arıyor. Çok yakınımda. Kokusunu derin bir nefesle içime çekerken, ellerimi bacaklarıma dayadığım yerde sıkıp açarken gözlerimi kadar yakın.

"Herkesin gördüğünü sizin de görmeniz gerekir. Bunu görmeli ve buna inanmalısınız."

"Peki bu ne?" diye ağlıyor. "Çünkü tek gördüğüm bir karmaşa. Çok şeyi mahveden biri." Sesi kesiliyor ve gözlerini kapatıyor ama gözyaşı akıyor.

O tanıdık sıkışma göğsümü bir mengene gibi sarıyor ve ileri uzanıp onu tutuyorum, yumuşak çimlere birlikte düşene kadar onu kollarıma çekiyorum, ben sırtüstü yatıyorum, o göğsüme yaslanıyor.

"Yapma." Onu yanımda tutarken sesi boğuk çıkıyor. "Senin sempatini hak etmiyorum. Bunu istemiyorum."

Her zaman oraya sığması gerekiyormuş gibi içimde erirken, sıkışma bir yanmayla birleşiyor.

"Bunun senin için olduğunu mu düşünüyorsun?" Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bu benim için, Sunbeam."

"Kapa çeneni."

"Bu doğru." Bir elimi saçlarına daldırıp burnumu içine sokuyorum ve yavaşça içime çekiyorum. "Hepsi benim için. Berbat durumda olduğunu mu düşünüyorsun? Sen benim için mükemmel bir insansın, çünkü hayatımın ne kadar berbat olduğunu görmeyeceksin."

"Öyle değil." Sesi yumuşuyor ve bir kolunu belime doluyor. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok."

"Anlat bana," diye nefes alıyor. "Bana kendinden bahset, Dax. Her şeyi bilmek istiyorum."

Hayır, bilmiyorsun, Sunbeam. Her şeyi değil. Güven bana.

Kollarım onun etrafında sertleşiyor ve bana bakıyor, gözleri kuru ve kırmızı. Eğer görmesi için pisliğimin bir kısmını ortaya dökmek onun dikkatini bir süreliğine dağıtırsa, buna değer. Bana böyle baktığında göğsümde dayanılmaz bir yanma hissetmemek için her şeye değer.

"Jasmin sana annemle babamın öldüğünü söyledi," diyorum, çünkü bunu zaten biliyor. "Onlar öldükten sonra büyükanne ve büyükbabalarımız iletişime geçti. Bizi bir şekilde öğrenmiş olmalılar. Onlarla daha önce hiç tanışmamıştık. Annem bana onların kendisi için öldüğünü söyledi."

"Neden?"

Rose'un yüzü yumuşayıp beni izleyerek bir sonraki itirafımı beklerken biraz rahatlıyorum.

"Annem onların kontrolcü olduğunu söylerdi. Zorba. Yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değildi. Kimse yeterince iyi değildi. Büyüdüğümde bana dedi ki

Babam benim biyolojik babam değildi, sadece Jasmin'in babasıydı. Ama bu benim için önemli değildi. İhtiyacım olan tek baba oydu. Bebekliğimden beri yanımdaydı. Ama annem bir keresinde başka bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti. Ve büyükannemle büyükbabamın bunu asla onaylamayacağını biliyordu. Ailesinin hiç parası yoktu. Büyükannem ve büyükbabam içki fabrikasını işletiyordu. Çok başarılıydı. Farklı çevrelerde dolaşıyorlardı. Züppeydiler. Bu yüzden annem, ailesinin kim olduğunu bilmesin diye soyadı hakkında yalan söyledi ve onunla kaçmayı planlıyordu."

"Bu onun için çok zor olmuş olmalı. Bu kararı vermek."

Tiksintili bir nefes üflüyorum. "Siktirip gittiği ve onu hamile ve yalnız bıraktığı zamanki kadar zor değil. Onu bir bebekle ve ailesiyle hiçbir ilişkisi olmadan bıraktı. Destek yok. Ailesi yoktu. Hiçbir şey yok. Birlikte yapmayı planladıkları gibi taşındı. Her şeyi tek başına yaptı. Bekar bir anne. Ailesinden uzak kalmaya ihtiyacı vardı. İnatçıydı. Jasmin de bunu buradan alıyor."

"Eve dönmedi mi?" Rose bana bakıyor, gözleri daha önceki kırmızılığını çoktan kaybetmiş.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı alnında gezdiriyorum, vanilya ve taç yapraklarını içime çekiyorum, bu da omuzlarımdaki gerginliğin azalmasına yardımcı oluyor.

"Hayır. Hamile kaldığı ve bekar bir anne olduğu için onu suçlayacaklarını düşündü. Bu onlar için kabul edilemezdi. Onlara benim varlığımdan bile bahsetmedi. O piç onu mahvetti. Onu hiçbir şaysız bıraktı," diye tükürdüm. "Geri taşındı ve başka bir kadınla evlendi. Bir yıl içinde bir bebekleri oldu. Annem bir an bile geri dönmeyi düşünse, onu tekrar görme düşüncesinin onu uzak tutmaya yettiğini söylerdi. Eve dönerse hem onun hem de muhtemelen ailesinin onu reddedeceği düşüncesiyle yüzleşemezdi."

"Çok üzgünüm, Dax. Kulağa onun için çok kötü geliyor. Senin için de."

"Olma. Babamla tanıştı ve Jasmin oldu. Sıradan bir aileydik. Mutlu bir aile... Ta ki ikisi de vefat edene kadar. Büyükbabam ve büyükannem olanları duydular ve beni ve Jasmin'i buldular. Onlarla bir ilişki kurmaya başladık. Sonra onlar da öldü ve yine ikimiz kaldık, sadece yönetmemiz gereken bir mülk miras kaldı."

Rose kolunu bana doladı. "Bu harika bir hikâye. İkiniz de çok iyi iş çıkardınız. İşiniz geliyor. Ve bunu bilmeliyim. Kitapları gördüm." Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Olabilir. Ama sonra bir adamın suratına vurarak her şeyi berbat ettim. Jasmin'i hayal kırıklığına uğrattım. Herkesi kaybetti. Ve sonra beni de kaybetti." Dışlerimi sıkıyorum ve burnumdan bir nefes çekiyorum.

"Onun gördüğünü sanmıyorum. Bu senin hatan değildi."

. "Bu benim sözüm. Benim suçum değilse kimin ?"

"O yorumları yapan adam. Jasmin'e fotoğrafları gönderen kişi," diyor Rose hemen. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Burnumu saçlarına gömüyorum. "Tıpkı Gareth'ın ya da şoförün hatası olduğunu söylediğimde haklı olduğum gibi."

Kolumun kıvrımında sessizleşiyor ve başını tekrar göğsüme koyuyor. Başının oradaki ağırlığı yeni bir dinginlik getiriyor ve Rose konuşana kadar bir süre birlikte yatarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Brett'in kazasından sonra, tekrarlayan rüyalar görmeye başladım. Göremediğim bir şeyden kaçıyordum. Sonra ön kapıdan içeri giriyordum ama anahtarı kaç kez çevirirsem çevireyim asla kilitlenmiyordu. O şey her neyse diğer tarafa ulaşırdı ve ben kolun aşağı bastırılmasını izlerken uyanırdım, benim için geldiklerini bilirdim."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum ama o neredeyse sönmek üzere olan ateşe bakıyor.

"Hala sende mi?"

"Bazen. Ama benim için daha korkutucu olan neydi biliyor musun?" "Söyle bana."

Gözlerimin içine bakmak için başını çeviriyor. "Geçen gün seni kanlar içinde görünce. Sonrasında Brett'le haftalarca hastanede oturdum. İnsanların yaralandığını görmek... Ben sadece... Senin kanını tekrar temizlemek istemiyorum, tamam mı?"

Keşke ona söz verebilseydim. Ama veremem. Yaptığım şey tehlikeli. Ve kan dökülme ihtimali var. Umarım bir dahaki sefere benimki olmaz.

"Tamam mı, Dax?" diye tekrarlıyor ben cevap vermeyince. Oturur pozisyona geçip bana bakıyor ve ben onu tekrar kollarıma almak için her şeyden çok can atıyorum. Bunun yerine oturup bir elimi ensesine koyuyorum ve nefes verirken dudaklarımı tekrar alnına bastırıyorum.

"Dax? Bana söz ver," diye fısıldıyor, iki eliyle tişörtümün önünü kavıyor.

"Tutamayacağım sözler vermem. Keşke her şey farklı olsaydı. *Sen* keşke öyle olsalar dedirtiyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Benden uzaklaşıyor. Dudaklarına bakıyorum, sonra tekrar gözlerine.

Onunla oraya gidemem. "Hiçbir şey. Hiçbir anlamı yok."

Bölüm 13

Rose

Parmaklarım öfkeyle karıncalanırken kulübenin ön kapısını yumrukluyorum. Bir şeye vurmak istiyorum.

Onu.

Dax'in çenesine vurmak istiyorum. Bu kadar sinir bozucu ve karmaşık olduğu için vurmak istiyorum.

"Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke öyle olsaydı dedirtiyorsun bana."

Bu da ne demek oluyor? Gareth'la sadece bir kez seks yaptığım için onun için fazla masum olduğumu mu düşünüyor? Dax muhtemelen hayatı boyunca bir sürü kadınla seks yapmıştır. Özellikle de hapisten çıktığından beri. Muhtemelen kaybettiği zamanı telafi ediyordur. Ama Jasmin barlara pek gitmediğini söyledi. Biriyle nerede tanışabilir ki? Belki de kara kaplı bir defteri vardır.

Sanki umurumda!

Ayağımdaki çizimleri sürükleyerek yatak odama çıkıyorum ve kapüşonunu çıkarıp aynanın üzerine atarak yansımanı gizliyorum. Yapmak istediğim son şey aynada kendime bakmak. O benden bunu isterken değil.

Elbisemi çıkarıp pijamalarımı giyiyorum ve yüzümü keseleyip dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Her hareketim sarsıntılı ve ne kadar gergin olduğumdan abartılı. Daha önce suratımı asıp gitmeme bile izin vermemişti. Tek istediğim gece gökyüzünün altında tek başıma yürümek ve kafamı boşaltmaktı. Ama o bunu duymak istemedi çünkü hava karanlıktı. Hızlanıp onu atlatmaya çalışmama rağmen yol boyunca iki adım arkamdan geldi. Kulübeye giden patikanın dibinde durdu.

Kendimi yatağa atmadan önce perdelerin arasından dışarı bakıyorum.

Gitti. Gitti.

Aptal. Aptal, karmaşık, kafa karıştırıcı... ilgili... özenli... seksi aptal.

Yatağın altına attığım cep telefonumu alıyorum ve Casey'i aramak için kilidini açıyorum. Ama irademi kaybediyorum ve onun yerine Google'ı açıp *Dax Silver, Silver Estates'i* arıyorum. İlk birkaç girdi mahkeme davası ve serbest bırakılmasıyla ilgili. Ama daha aşağıda malikane ve ev sahipliği yaptığı cin turları hakkında yazılmış bir dergi makalesi var. Dax ve Jasmin'in bir resmini koymuşlar. Jasmin'in gece elbisesi ve Dax'in smokinine bakılırsa lüks bir davetteler.

Ona zum yapıyorum. Gözleri koyu renk ve sarı saçları gözlerinden geriye doğru düzgünce taranmış. Ama dövmesi hâlâ görülebiliyor. Boynunun etrafında dolanan koyu renkli, narin yapraklardan bir ipucu. Minik bir kuşun tüyleri.

Lanet olsun sana, Dax Silver. Aynı anda hem güzel hem de zor olduğun için sana lanet olsun.

Elimi vücudumda gezdiriyorum, güneye doğru ilerlerken bir meme ucunun üzerinde daireler çiziyorum, sıcak tenimin uyarılmayla kayganlaştığı külotumun içine gömüyorum. Dax'in karanlık gözlerine bakarken alt dudağımı ısırarak bir parmağımı içime kaydırıyorum. Aynı anda hem hayal kırıklığı hem de zevkle çılgık atmak istememe neden olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Parmağımı çekiyorum ve ıslaklığımı klitorisimin etrafına yayıyorum, parmaklarımın pedleriyle hızlı daireler çizerek okşuyorum. Acele etmeyecek kadar heyecanlıydım. Havaalanındaki bagaj tarayıcısından korktuğum için vibratörümü yanıma al. Valizlerde patladıklarına ve güvenlik görevlilerinin paketlerini açtıklarına dair hikâyeler duymuştum.

"Mmm," diye inliyorum içimden bir nem akarken ve meme uçlarım sıkılaşıırken. "Sen bir piçsin," diye tıslıyorum Dax'in resmine. "Bir sıcak bir soğuk esen huysuz bir piç. Eminim senin için çok sıkıcı olduğumu düşünüyorsundur..." İki parmağımı içime sokuyorum ve kendimi parmaklarken klitorisimi ovma için başparmağımın arkasını kullanıyorum. "Ama yine de kendimi boşaltabilirim. Düşündüğün kadar çaresiz değilim."

Hızlanıyorum, telefonumu üstümde tutarken sırtım yataktan kalkıyor ve resmine bakıyorum, sanki üzerimdeymiş gibi, vücudumun içine giriyor, dövmelelerinin altında her kası dalgalanıyor, onu her gördüğümde gösterdiği kısıtlamadan hiçbiri olmadan içime giriyor.

"Aynen böyle," diye mırıldanıyorum, gözlerine bakarken göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Her kasım içeri çekilip, göbeğimde bir top haline gelirken bir nefes emiyorum. Sonra patlıyorum, vücudum parmaklarımın etrafında kasılırken, onları emerken, umutsuzca onunkine dönüşecekleri umuduyla sıkarken adını haykırmama neden olan bir aceleyle geliyorum.

Gözlerini tutarken ağzımı açıp nefes alıyorum ve ikinci bir orgazm beni vuruyor, göğüslerimin arasındaki deride boncuk boncuk ter oluşuyor. Parmaklarımın etrafında dalgalar halinde boşalmaya devam ediyorum, koyu kahverengiye bakıyorum, tenimdeki güzel sanata bakıyorum, ta ki bedenim son bir titremeyle yatağın içinde solana kadar.

Telefonumu bir kenara atıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Siktir git, Dax Silver.

"Jasmin, öğleden sonra avukatlarla bazı belgeleri imzalamak için benimle Brighton'a gelmen gerekiyor." Dax'in derin sesi koridordan yükseliyor.

Siyah takım elbisesi ve siyah gömleğiyle ofisine doğru ilerliyor, bir kenarda durduğunu görünce adımları yavaşlıyor. Jasmin'le konuşmak için gelmişim. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum.

"Gelemem. Kuaförüm var," diye yanıtlıyor Jasmin.

Kaşlarımı çatıyorum. Geçen hafta gittiğine eminim. Ve önceki hafta.

Dax'in gözleri kıyafetime takılıyor. Bugün üzerimde vücuda oturan siyah bir kalem etek ve beyaz ipek bir bluz var. Etek dizlerimin altına kadar iniyor.

Jasmin'e dönmeden önce kaşlarını çatıyor.

"Benim ve bir diğer kıdemli çalışanın imzasına ihtiyaçları var." "Logan'ı al."

"Daha sonra bir randevusu var," diye homurdanıyor Dax.

"Öyleyse Rose'u al." Jasmin omuz silkiyor. "O muhasebede kıdemli."

Omurgam dikleşiyor ve ona bakarken omuzlarımı geriye çekiyorum. *Bana bak, Jasmin. Bana bak ki bunun berbat bir fikir olduğunu anlayabileyim.*

"Rose meşgul."

"Ben de
meşgulüm."

İkimiz de aynı anda ağızımızdan kaçırдық.

Dax'e ters ters bakıyorum ve o da bana bakıyor, çenesindeki bir kas geriliyor.

"Artık birlikte meşgul olabilirsiniz." Jasmin Dax'i yanağından öpüyor ve sonra bana gülümsüyor. "Sonra görüşürüz Rose." İkimizi birbirimize bakarken bırakarak ofisten çıktı.

Boğazını temizliyor, adem elması boynunda hareket ediyor ve kuşun kanadının kenarının çırpınıyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

"Bu evrakları bugün halletmem gerekiyor. Gelebilir misin?" "Meşgul olduğumu söylediğini sanıyordum."
Kaşlarımı kaldırdım.

Ona kızgın olmak daha kolay. Kızgın olduğumda, onu temizlerken ne kadar hassas olduğunu, ellerini kalçalarımaya dayadığını ve bana dokunduğu en değerli şeymişim gibi baktığını düşünmek zorunda değilim. "*Nefes al*" dediğinde ve nabzımı bileğimde hissettiğini söylediğinde bunun beni nasıl sakinleştirdiğini düşünmek zorunda değilim. Alnımı öptüğünü ve teninin benimkine dokunmasının içimde havai fişekler gibi bir enerji patlaması yarattığını düşünmek zorunda değilim.

Ve dün gece onun resmini üzerimde tutarken ve beni o kadar derinden becerdiğini hayal ederken nasıl iki kez boşaldığımı düşünmek zorunda değilim, bugün lezzetli bir şekilde morarmış hissedeceğim.

"Öyle misin?" Derin kahverengi gözleri içime işliyor.

"Gelmemi istersen zaman ayırabilirim sanırım."

"İstiyorum," diye yanıtlıyor hiç vakit kaybetmeden. "Ama seni zorlamayacağım. Kendini rahat hissetmeni istiyorum Rose. Ama birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok. İnan bana."

Kendi gözlerimi kısarak onun gözlerini arıyorum. Onu çözemiyorum. *Birlikte olmayı tercih edeceği başka biri yok mu?* Yine de, dün gece beni çimlerin üzerinde dudaklarını saçlarıma bastırarak kolayca tutabiliyor, sesindeki inançla hayatımı yaşamam gerektiğini söyleyebiliyor ve bana ailesinin geçmişi hakkında açılabilir ve sonra aynı nefeste bana hiçbir şey için söz veremeyeceğini söyleyebiliyor.

"Seninle ilgili neye inanacağımı hiç bilemiyorum, Dax. Sen çözümü olmayan bir bulmacasın."

Bakışları kararıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

"Yapma," diye
tıslıyor. "Neyi
yapmayayım?"

Gözlerimin içine bakıyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş.

"Sana yalan söylediğimi düşünme. Sana hiç yalan söylemedim
Rose." "Bilmece gibi konuşuyorsun." Homurdanıyorum.

Bir anda çenemi kavıyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesi dudaklarımı
ısıtıyor ve dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor. *Hainler*.

"Sana söyledim. Benim hayatım. durumda," diye homurdanıyor.

"Benimki de öyle. Bu sadece bir bahane. Sadece itiraf et. Benden
hoşlanmıyorsun," diyorum ve sesimin ne kadar acınası çıktığını fark edip
irkilmeden önce kendimi durduruyorum.

Kaşları alnından yukarı fırlar ve bocalar, başı geriye doğru sallanır.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne zaman garip ve gizemli davransan bana bunu söylüyorsun. Unut
gitsin." Kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum, ama eli çenemde sıkılaşıyor ve
beni yerimde tutuyor.

"Buraya hayatını daha iyi hale getirmek için geldin. Karmaşıklaştırmak için
değil. Nasıl bir insan olurum da bu şansı senden çalarım?" Yüzünü yukarı
kaldırıyor, gözleri üzerimde geziniyor, sonra gelip benimkileri tutuyor. "Sana
dokunamam Rose." Tıslarken göğsü benimkine çarpıyor ve dudaklarını
benimkine degecek şekilde indiriyor. "Sana dokunamam. Tek istediğim sana
dokunmak *olmasına* rağmen. Gece gündüz düşündüğüm tek şey bu. Beni
tüketiyor, Sunbeam. Her anımın *sahibi*."

Dudaklarıma doğru nefes alıyor, o kadar hafif ki beynim bunu ancak fark
ediyor. Geri adım atıyor ve pişmanlıkla bana bakarak başını sallıyor.

"Yarım saat içinde yola çıkmaya hazır olun."

İngiltere'de plajın nasıl görüneceğini hep merak etmişimdir. Çakıl mı yoksa kum mu olurdu. Burası kum. Kıyı şeridi boyunca uzanan uzun, altın rengi bir uzantı ve dalgalı denize doğru uzanan bir fuar alanını barındıran dev bir iskele.

Yerel kasabaya birçok kez gittim. Ama Dax'ın görmesi gereken avukat burada, daha uzaktaydı. Ben camdan dışarı bakarken o bizi aşağı indirdi ve sessiz kaldı. Avukatta da durum pek iyi değildi, sadece işle ilgili şeylerden ve imzalamamız gereken evraklardan bahsediyordu. Her şey aceleye geldi çünkü bir kaza oldu ve trafikte sıkıştık. Bizim için açık kaldılar, ancak geç oldu, bu yüzden muhtemelen yakında geri döneceğiz.

Kaldırım boyunca Dax'ın telefonla konuştuğu yere bakıyorum, başını sallarken kaşları çatılmış, yere bakıp bir aşağı bir yukarı adım atarken vücut dili gergin. Kafasını kaldırıp bir anlığına benimle göz göze geliyor, sonra telefonda bir şeyler mırıldanıyor ve görüşmeyi sonlandırıyor.

"Yol hala tıkalı." Bir bankta oturduğum yere doğru yürüyor ve dönüp ellerini kalçalarına koyarak denize bakıyor. Rüzgârın şiddeti arttıkça beyaz tepeler iskelenin tabanına çarparak dönüyor.

"Yavaş bir dönüş olacak o zaman?"

"Biraz yemek yiyebiliriz. Temizlenmesi için zaman kazandırabilir."

Ona bakıyorum. Saçları kuma uyuyor, altın sarısı ve sıcak. Ama diğer her şey karanlık. Siyah takım elbisesi, siyah gömleği, yüzündeki kapalı ifade.

Midem sanki bir işaretmiş gibi gurulduyor ve Dax'ın dudaklarının bir tarafı seğiriyor.

"Akşam yemeği o zaman," diyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp kalem eteğimi kalçalarımın üzerinden indirirken.

Bir restoran bulduk ve birlikte yedik. Dax'in de katıldığı, işle ilgili ufak tefek konuşmalar yapıyorum. Ama onunla bir masada oturmak boğucu, etrafımız çiftlerle ve randevusu olan insanlarla çevriliyken biz iki yabancı gibi oturuyoruz, her birimiz diğerine ne düşündüğünü söylemek istemiyor.

Dax ödemeyi yapıp ayrılırken ben de rahatlamış bir şekilde akşam havasını içime çekerek kaldırıma çıkıyorum.

"Geri dönmeye hazır mısın?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, gözleriyle karşılaşmamak için sokağa doğru bakıyorum. "Rose."

"Ne?" Yüzümü ona dönerek bağırdım.

Başını sallıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Yapma."

"Ne yapmıyorsun? Ben bir şey yapmıyorum."

"Neden etrafımda olmaya katlanamıyormuş gibi davranıyorsun? Dün gecedен beri..." Bir çift yanımızdan geçerken sesini alçaltıyor ve yaklaşıyor.

"Bana kızgınmış gibi davranıyorsun."

"Çünkü sana kızgıyım." "Ben ne

ki?" Gözleri karardı.

"Sen..." Doğru kelimeleri arıyorum. *Kafamı mı karıştırıyorsun? Beni çileden mi çıkarıyorsun?*

Beni daha önce kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyorsun ve bu beni kızdırıyor mu?

"Buraya gel." Bileğimden tutup beni küçük bir ara sokağa çekti. "Ne oldu?

Ah, Dax, acıyor."

"Şşş." Parmaklarını ağzıma bastırıyor ve beni duvara doğru iterken ona bakıyorum.

Boyun, duvarın köşesinden ana caddeye doğru bakıyordu. "Evet... evet. Nasıl biliyorum. Bay Young'ın dosyası burada." Ses yaklaşıyor.

Dax'in elini yüzümden çekiyorum. "Neden biz-?"

"Sessiz ol," diye tıslıyor, telefonda konuşan adam her kimse sesin şiddeti artmaya devam edip yaklaştıkça gözleri açılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Dax nefesinin altından.

"O benim dostumdu. Artık değil. Herif bunu hak etmişti. İşimi kaybedebilirdim... Evet, iyileşecektir. Bir numaralı kural, ürünü çalma."

Adamın bizim durduğumuz sokağın tepesini geçmesine saniyeler kalmış olmalı.

"Dax?" Başını köşeden geri çekerken fısıldıyorum, dudaklarını birbirine bastırıp keskin bir nefes alırken çenesi gergin. "Onu tanıyor musun-?"

Sokağın başındaki hareket gözüme çarpıyor ve bir anda Dax vücudunu döndürerek adama sırtını dönüyor. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak beni kendine çekiyor.

Sıcak dudakları benimkilerle birleştğinde donup kalıyorum. Ama sonra bedenim kontrolü alıyor ve dudaklarımı ayırıyorum, dilini kendi dilime buyur ederken ve ellerimi saçlarına gömerken ağzına doğru inliyorum.

Beni onun gibi bir adamın öpmesini beklediğim tüm tutku ve baskınlıkla öpüyor. Dudakları, dili, nefesi, hepsi mükemmel bir basınçla benimkilere karışıyor, içimde bir sıcaklık birikiyor ve kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden oluyor.

Dudaklarımı dişlerinin arasına alırken dudaklarına karşı inliyorum, bir nefes emiyor ve sonra beni tekrar ağızla öpüyor, eli yüzümü kavıyor ve

Ona doğru eğiyorum, böylece beni tam istediği yere getirmiş oluyor. Göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, meme uçlarım ağrılı zirvelere doğru geriliyor, onun ilgisi için ağrıyor.

"Dax..." Saçını çekiştirip onu kendime yaklaştırıyorum. Sonra birden üşüdüm.

O benden uzaklaşıp tekrar ara sokaktan dışarı bakarken ben nefes nefese sert taş duvara yaslanıyorum.

"O gitti. Çok yakındı. Siktir," diye tıslıyor Dax, ben destek için duvara tutunurken dikkati benden uzaklaşıyor.

"Sen... sen beni onun seni görmesini istemediğin için mi öptün?" Sonunda gözlerini sokaktan ayırıp benimkilere çevirdiğinde kalbim küt küt atıyor. "Öptün mü?" Tersledim.

"Anlamıyorsun. O adam... eğer seni görseydi-"

"Umurumda bile değil!" Ağlıyorum, aşağılanma bir dalga gibi üzerime çöküp başımı döndürürken onu göğsünden itiyorum. Burada onu her şeyimle öpüyorum ve bir şeyler hissediyorum, hissediyorum... Ve onun için bu *hiçbir* şey. Kaçınmak istediği biriyle konuşmak zorunda kalmasını engelleyen bir araç.

Onu omuzlayıp caddeye çıktım.

"Rose." Kolumdan tutup beni duvara doğru çekiyor ve kollarının arasına hapsediyor.

"Bırak beni." Göğsünü tekrar itiyorum ama hareket etmiyor.

"Sana nedenini söyleyemem. Ama inan bana, eğer o adam seni bu gece benimle görürse, ihtiyacımız olmayan bir sürü soruna yol açabilir."

Sesimi alçaltırken yüzünde ipuçları arıyorum. "Kim o? Söyle bana."

Dax gözlerimi tutuyor ve bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana karşı dürüst olacak. Bir kez olsun mantıklı bir şey söyleyecek. O-

"O tekrar düşünmen gereken biri değil Rose."

Midem bulanıyor ve tiksintiyle başımı sallıyorum. "Beni geri götür. Kulübeye geri dönmek istiyorum."

Dax bana bakıyor, yüzümü incelerken kaşları çatılıyor. Ama gözlerinin içine bakamıyorum. Bakmak da istemiyorum. Tek yapacağı gerçeği benden saklamakken olmaz.

"Eğer istediğin buysa," diyor.

"Tek istediğim bana çaresizmişim gibi davranmayı bırakman. Benim kendisi için hiçbir şey yapamayan kırık bir kız olduğumu düşünüyorsun. Gerçekle başa çıkamayan."

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor Dax. "İnan bana, ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Sadece benim pislliğime bulaşmanı istemiyorum." Yüzünü buruşturuyor ve küfrediyor.

Boynumun arkası ısınıyor ve kalbim ne kadar yakın olduğumuzu hissederken nefes alıyorum. Vücudumun ona hâlâ bu şekilde tepki verdiğine inanamıyorum. Sanki beni tekrar öpecek olsa ayaklarına kapanacakmışım gibi.

Acınası.

"Ne var biliyor musun? Sorun değil. Çünkü umurumda değil. Hangi bokun içinde olduğun umurumda değil. Seni anlamaya çalışmaktan bıktım." Kolunun altına girdim ve caddeye doğru adım attım.

"Rose?" geldi. "Rose. Lütfen." "Lütfen ne?" Yürümeye devam ediyorum.

"Böyle davranma. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. Beni güvende tutmak istiyor. Her şey onunla ilgili. Dax'ın ne istediği. Dax'ın söyledikleri.

"Benim umutsuz bir zavallı olduğumu düşünüyorsun," diye tıslıyorum. "Hiçbir şeyle başa çıkamayacağımı düşünüyorsun. Fırsatını bulsan beni pamuklara sararsın."

"Bu doğru değil... Rose." Ses tonu daha karanlık bir hal almış, uyarıcı bir hal almıştı.

"Hayır!" Birden duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Herkesin benim adıma karar vermesinden bıktım. Neye ihtiyacım olduğunu s ylemelerinden. Ne yapmam gerektiğini. Bana hasarlıymışım gibi davranmalarından. Senin farklı olduğunu sanıyordum."

"Sana  yle olduğumu hiç söylemedim." Bana daha da yaklaşıyor, gözleri dudaklarıma düşüyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Ve hain bedenimin onun bakışları altında hâlâ karıncalanmasından nefret ediyorum.

"O zaman sanırım bu beni aptal yapar." Alay ediyorum.

Bir lanetle başını gökyüzüne doğru eğiyor. " yle demek istemediğimi biliyorsun. Ben sadece... Sana hayatını zorlaştırmaktan başka bir şey yapmayacağımı söylediğimde bana güvenmelisin."

"Sana güvenmek mi?" , içimde öfke kabarıyor. "mi? Bana mantıklı hiçbir şey s ylemediğin halde."

Dönüyorum ve tekrar sokağa  ıkıyorum. İleride neon bir ışık beni çağırıyor. Bir i kiye ihtiyacım var. Sert bir tane.

Dax arkamdan hızla içeri girerken, kapıyı benim için açık tutan kapıcının yanından geçip gidiyorum. Cüzdanından bir miktar para çıkarıp yanından geçtiğimiz resepsiyondaki kadına uzattığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum.

Buranın bir bar olduğunu sanıyordum ama Dax girişimizi satın aldığına göre bir kulüp olmalı.

Müzik sesini takip ederek bir çift kapıya ulaşıyorum, bir tarafta siyahlar giymiş, taş gibi suratı olan kocaman bir güvenlik görevlisi var. İçimden homurdanıyorum. Dax tam ona göre.

"Rose?" Dax beni durdurmaya çalışarak tersliyor.

Kapılara doğru yürüyorum ve güvenlik görevlisi kapıları açıp bana keyfime bakmamı söylerken tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Bir içki almak istiyorum, Dax. Sonra bizi geri götürüp siktir olup gidebilir ve ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin."

Kulübe girdim ve etrafa bakındım.

Işıklandırma alçak ve seksi ve kırmızı bir tonda. Odanın bir tarafında uzun bir bar ve çeşitli küçük kabinler ile pelüş kadife sandalyeli samimi kokteyl masaları yer alıyor.

Odanın ortasında bir sahne var. bir direk var.

Gözlerimi tekrar masaların ve kabinlerin etrafında gezdiriyorum. İpeksi, payetli, dantelli küçük kurdeleler giymiş kadınlar etrafta dolaşıyor, müşterilerle konuşmak için duruyorlar. Oturanların kulaklarına fısıldarken bellerinden eğiliyor ve sıkı, tonda bacaklarını ortaya çıkarıyorlar.

Duruyorum, bacaklarım olduğu yerde donuyor.

"Bir içki istemiştin, Günışığı," diye kulağıma hırlıyor Dax, arkamdan yaklaşırken, o kadar yakın ki nefesi boynumda dolaşıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Öyleyse bir tane alalım."

Dax elini belime koyup beni küçük bir kabine doğru yönlendirirken, etleri açıkta olan tüm güzel dansçılara baktığımı belli etmemeye çalışarak etrafıma bakıyorum.

Ben koltuğa kayıyorum, o da karşıma oturuyor, arkasına yaslanıp etrafımızı seyrederken yüzünde karanlık bir ifade var.

"İlk kez bir striptiz kulübüne mi gidiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, yüzünde günahkâr bir gülümseme.

Birkaç dakika öncesine göre değişti. Çünkü artık kontrol onda. Ve o piç bunu biliyor.

"Hayır." Daha açık olamamasına rağmen kaşlarımı çatıyorum. Beni koruması gereken çaresiz bir kız olarak görmesinden bıktım. Kendi başının çaresine bakamayan bir kız.

"Tamam." Yaklaşan bir garsona başıyla selam veriyor, garson da eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Kıkırdayıp elini onun göğsüne koyduktan sonra uzaklaşırken damarlarımda ateş yanıyor.

Kadın geri dönüp önümüze iki şeffaf içki koyarken, kısık gözlerle ona bakıyorum. Dax ona teşekkür ediyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"İlk seferin değil?" Bana bakarken gözleri parlıyor. Bundan zevk alıyor. *Pislik.*

"Nu-uh." Bardağımı elime alıp yarısını içiyorum, Iris Teyze'nin karışımı dilime vururken yüzümdeki gülümsemeyi gizliyorum, bardaktaki limon ve tonik mükemmel bir şekilde tamamlıyor. İsteyeceğim son şey, iyi seçmiş olsa bile benim için içkilerimi seçmesini onayladığımı düşünmesi.

Dax bir yudum almadan önce bardağındaki cini karıştırıyor, gözleri sürekli yüzümde.

"O zaman bir dans ısmarlamamın sakıncası yok, değil mi?"

"," diye , arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Güzel." Gülümsüyor.

Ayağa kalkıp yüzüne bir tokat attığım görüntüler kafamın içinde dolanıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Güzel," diye yankıladım.

Aptal herif. Eğer burada oturup bu kadınlardan birinin ona sürtünmesinden rahatsız olacağımı sanıyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Umurumda değil.

"?" Çenesini eğiyor, dönüp odaya bakıyor. Gözlerimi boynundaki dövmeden ayırıp bakışlarını takip ediyorum. "Ona ne dersin?"

Büyük memeli sarışın mı? Sarışınları severim."

O bana sırttırken burnumu kıvrırıp başımı sallıyorum.

"Peki ya o? Deri elbiseli kızıl saçlı mı? Eminim çok pis hareketleri vardır."

Ben kaşlarımı çatarken o kıs kıs gülüyor.

"Sen seç, Sunbeam. Bana kimi seçeceğini söyle." Karanlık bakışlarındaki meydan okuma karşısında bedenim geriliyor.

"Peki," diye çıkışıyorum.

Odaya bakıyorum. Buradaki tüm kadınlar çok güzel. Farklı figürler var. Bazıları diğerlerinden daha kıvrımlı, bazıları daracık elbiselerden taşan kocaman göğüslere sahip. Diğerleri ise daha küçük göğüslü ve dantelli kıyafetlerin içinde inanılmaz karın kasları sergiliyor.

"O."

Porselen tenli ve uzun, siyah saçlı güzel kıza bakıyorum. Dümdüz ve cam gibi parlıyor. Diğer kızların çoğundan daha az makyaj yapıyor. Makyaja ihtiyacı yok. Daha azıyla daha iyi görünmesini sağlayan doğal bir güzelliği var. Kıyafetini de beğendim. Pembe ipek bir elbise, kalça dekoltesi ve uyumlu bir eşarfbı var. Ama kumaş siyah çiçekler ve kuşlarla kaplı.

Bu gece her zamankinden daha fazla savaşmak istememe rağmen, çekildiğim başka bir şeye benziyor.

Dax dudaklarını büzüp bakışlarını takdirle onun üzerinde gezdirirken ona bakıyorum. İçimde asidik bir şeyler kaynıyor.

"İyi seçim, Sunbeam. Göz kamaştırıcı."

Sözleri bana bir kırbaç gibi çarptı.

Seksi değil. Ya da ateşli. *Çarpıcı*. Bu gerçekten hoşuna gidecek.

"Gözlerinizi kapatmayın. İzlemek en iyi kısmı." Dax bana tekrar sırttırıyor ve bir parmağını kaldırarak kızı yanına çağırıyor.

Sinsice yaklaşıyor. Kabinimize ve Dax'in yanına gelirken attığı her adımda kalçalarının şehvetli sallanışını tarif etmenin en iyi yolu bu. Dudakları neredeyse Dax'in dudaklarına değene kadar eğiliyor, sonra başını çeviriyor ve bir şeyler fısıldarken dudakları Dax'in kulağına değiyor.

Dönüp ona gülümsüyor, bembeyaz dişleri, gözleri onunkileri tutuyor, sonra çenesini eğip onu yaklaştırmaya davet ediyor, böylece kulağına bir şeyler fısıldayabilecek.

Ben kabinin diğer tarafındaki koltuğuma yapışmış otururken o gülümsüyor ve başını sallıyor. Oturup Dax'in bu muhteşem kadınla kucak dansı yapmasını izlemek zorunda kalacağım, şüphesiz Dax'in üzerine tırmanırken sertleşecek. Kadının kendisine bana olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin verecek.

Dilimin üzerinde ekşilik dolaşıyor, ben de bardağımı kaldırıp içkimin kalanını boşaltıyorum.

Dansçı Dax'ten uzaklaşıyor ve bana doğru yürüyor. Önümde dizlerinin üzerine çökerken ona bakıyorum.

"Merhaba," diye

nefes alıyor.

"Merhaba," diye

cevap veriyorum.

"Senin için dans etmemi istediğini söyledi. Sorun olur mu?"

Omzunun üzerinden bakıyorum. Dax'in gözlerinin kenarları kıvrılıyor ve beni yoğun bir bakış altında tutarken iki kolunu da kabin koltuğunun arkasına doğru açıyor. Çenesindeki bir kas geriliyor ve burnundan yavaşça nefes alıyor. Bekliyor.

Hayır diyeceğimi mi sanıyor? Hiçbir şey yapmadığım çaresiz baloncuğumda güvenle kapana kısılacagımı.

Gözlerinin içine bakıyorum. Güzel, zengin bir yeşil.

"Evet. Sorun değil. Senin için sorun yoksa yani."

Kıkırdıyor ve ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Benim için sorun yok. Ben Midnight'ım."

"Ben Rose."

Bana gülümsüyor. "Çok güzel bir isim. Eteğini biraz kaldırmamın sakıncası var mı? Bacaklarını genişletirsem dans etmeme yardımcı olur."

"Tabii." Dar kalem eteğime bakıyorum. O kadar gün arasında kısa, püfür püfür eteklerimden birini giymemeyi seçtiğim gün bugün olurdu.

Gece yarısı iki elini yavaşça ayak bileklerimden yukarı kaydırarak tenimi okşuyor.

Eteğimin kenarına ulaştığında, onu kalçalarımın üzerinden yukarı doğru itiyor.

"Kaldır," diye mırıldanıyor. Ben de itaat ediyorum, koltuktan biraz yükseliyorum, böylece onu tam kalçalarımın üstüne kadar kaydırabiliyor. "Harika bacakların var," diyor boynundaki ipek eşarbyı yavaşça açıp eteğimin yukarı doğru itildiğı bacaklarımın arasına yerleştirirken. "Kimse göremez. Ama ne olur ne olmaz." Göz kırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bacaklarımın arasında ayağı kalkıp yavaşça kalçalarını müzik eşliğinde döndürmeye başladığında gözlerimi ondan alamıyorum.

Sanki güzel, zarif uzuvları müziğe bağılymış gibi dans ediyor. Dönüyor, sallanıyor, saçları savruluyor ve hareket ettikçe etrafımıza baş döndürücü, çiçeksi bir parfüm saçıyor. İnsanların onu izlemek için neden para ödediğini şimdi daha iyi anlıyorum. O hipnotize edici ve her an kıyafetlerini çıkaracağı gerçeğini hesaba katmıyorum bile. Sadece benim için hareket ediyor, bana dönük olduğunda gözleri benimkileri tutuyor. Sanki bu an tamamen benim içinmiş gibi. Bana ve benim zevkime odaklanmış durumda.

Gülümsüyor ve sonra bana sırtını dönüyor, pembe parlak tırnaklarıyla uzanıyor ve elbisesinin fermuarını ince dantel bir tangaanın üstü görünene kadar yavaşça aşağı indiriyor. Sonra tekrar bana dönüyor ve elbisesinin yere düşmesine izin vererek içinden çıkıyor.

Ona bakarken dudaklarım aralandı.

Dax haklı. Kadın büyüleyici. Göğüsleri yuvarlak ve mükemmel, uçuk pembe meme uçları var ve kalçaları kıvrılıyor, tangasının pembe danteli belini vurguluyor.

"Daha önce hiç bir kızla dans ettin mi?" Midnight önümde yavaşça dönerken soruyor ve sonra vücudunu benimkinin üzerine yuvarlayarak yakınımaya eğiliyor.

Her hareketini gözlerimle takip ediyorum, bu kadar özgürce, bu kadar baştan çıkarıcı, bu kadar kendinden emin bir şekilde hareket etmesine bayılıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, tekrar bana doğru dönüp göğüslerini yüzümle aynı hizaya getirdiğinde.

"İlkiniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Saçları bluzumun üzerine dökülürken gülümsüyor, bir kısmı üst düğmelerimin açık olduğu çıplak tenime değiyor. Tekrar kıvrılıp yavaşça önce bir bacağını, sonra diğerini koltuğun iki yanına yerleştirerek üzerime otururken tek bir akıcı hareketle tenimi okşuyor.

Ellerimi aşağıda tutuyorum, nefesim hızlanırken avuç içlerim uyluklarımın yanlarına yaslanıyor.

"Merak etme. Kazara bana dokunursan sorun olmaz. Sadece genel bir kural olarak buna izin verilmez."

"Oh, tamam." Başımı sallıyorum, o kucağında sallanırken biraz rahatlıyorum, kalçalarını yavaşça döndürüyor ve elleriyle vücudunu keşfediyor, kalçalarından göğüslerine kadar geziniyor ve onları sıkıyor, sonra tekrar aşağı kaydırıyor ve külotunun içine daldırıyor.

Yumuşak bir şekilde inliyor ve sonra elini çekip kucağımdan kayıyor, açık kalçalarımın arasında durup dönüyor.

Başparmaklarını dantel tangasının her iki yanından geçiriyor ve yarıya kadar eğilerek tangayı çıkarıyor ve bana mükemmel pürüzsüzlükteki pembe amının yüz hizasında tam bir görüntüsünü veriyor. Sonra doğruluyor ve kendini tekrar kucağıma bırakıyor, yüzü bana dönük, sırtını göğsüme yaslarken vücudunu döndürmeye devam ediyor.

"Erkek arkadaşınla kulüplere sık sık birlikte mi geliyorsunuz?"

Ellerini yukarı kaldırıp her iki göğsünü de okşuyor, sırtını benden uzaklaştırıyor, sonra tekrar aşağı indirip üzerimde nazikçe kıvranıyor. Teni yumuşak ve aynı baş döndürücü çiçek parfümü kokuyor.

"O benim erkek arkadaşım değil. O benim patronum," diyorum, bir bacağını kalçama geçirip kendi bacağını açıyor ve elini bacaklarının arasına koyup kendini okşuyor.

"Demek bu yüzden bunca zamandır gözlerini senden ayırmıyor. Çünkü seni istiyor ama sana sahip olamıyor." Midnight usulca kıkırdıyor ve ben de başımı kaldırıp bakıyorum.

Dax beni izliyor, gözleri onun için bile daha derin bir yoğunlukla yanıyor. Midnight açık, çıplak ve kucağımda kendine dokunuyor. Ama Dax'in gözleri karanlık ve sanki o burada değilmiş gibi benimkilere sabitlenmiş. Dili yavaşça dışarı fırlıyor, alt dudağını yalıyor, o kadar ince ki kolayca gözden kaçabilir. O beni izlerken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Derin bir nefes alıyorum ve Midnight'ın benden uzaklaşıp elbisesini alıp tekrar giydiğini fark ediyorum.

Dax'in bakışlarını kırıp ona bakıyorum, eşarby ona veriyorum ve eteğimi yavaşça aşağı çekiyorum.

"Çok güzel bir dansçısın."

Eğiliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ve senin için dans etmek bir zevkti." Bir Dax'e bir de arkasına bakar. "Gecenin geri kalanında patronunuzla iyi eğlenceler." Gülümser ve Dax'in yanından geçer. Bir elinde katlanmış birkaç not tutuyor ve Midnight o giderken notları parmaklarının arasından alıyor.

Karnımda dans eden enerjiyle ona bakıyorum.

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyordun."

". Çok güzel bir kız," diye itiraf ediyorum gözlerimi tekrar onunkilerle buluştururken.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutmadan önce tereddüt ettim ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Onu izlemek hoşuna gitti mi?" Ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldiğimde nefes alıyorum.

Sesi alçalıyor. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Çıplaktı." Alt dudacağımı ısıtıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Çok çıplaktı."

"Ve umurumda olsa Keith adında lanet bir kamyoncu da olabilirdi," diye homurdanıyor.

Başımı eğip onu inceliyorum. "O zaman neden ona benim için dans etmesi için para verdin? Madem onu izlemekle ilgilenmiyordun."

"Çünkü, Günişığı," diye mırıldandı, alçak sesle ve yüzüme doğru, "tahrik olduğunda nasıl görüldüğünü görmek istedim. Yanaklarının şimdi olduğu gibi kızarıp kızarmayacağını görmek istedim. Dudaklarının şimdi olduğu gibi pembenin daha koyu bir tonuna dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek istedim. Seni izlemek ve amcığının damlayıp damlamadığını ve içinde nabzının attığını hissedip hissetmediğini hayal etmek istedim." Göğsü zor nefes alıp vererek inip kalkıyor. "Görmek istedim ki bu gece yataktayken hayal edebileyim."

Sessizce nefes alıyorum ve o ruhsuz bir kıkırdamayla yüzünü benden çeviriyor. Geri dönüp baktığında, parıldayan gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor.

"Duymak istediğın bu mu? Sana baktığımda seni çok istediğimi mi? Ama sana asla sahip olamayacağımı bilmem mi? Öyle mi?" Bana doğru eğildi, dudaklarını kulağıma bastırdı, her kelimeyi yavaşça seslendirdi. "Hapiste olduğum zamankinden daha fazla kapana kısılmış durumdayım."

"Dax?" Geri çekildiğinde hava ciğerlerimi terk ediyor ve kaşlarını çatmadan önce yüzündeki perili ifadenin bir ipucunu yakalıyorum. "Dax? Bu... Anlamıyorum. Lütfen konuş benimle. Konuş benimle." Gözlerini arıyorum, ama sadece bana bakıyor ve sonra elimi sıkıca kavırıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Geri dönmek istedin," diye homurdandı. "Bu yüzden seni geri götürüyorum."

Sessizce arabaya doğru yürüyoruz ve Dax radyo çalarken bizi geri götürüyor. Tüm bu süre boyunca başım o kadar dönüyor ki, beni kulübeye bıraktığında başım dönüyor ve kafam karışıyor. Gece havasına çıkıyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum. İçeride güvende olduğumu görene kadar gitmeyecek.

Kilidi açarken duraksadım. Belki de başından beri planı buydu. Kucak dansıyla dikkatimi dağıtmak, böylece gördüğümüz adam ve ondan kaçmak için beni neden ara sokağa çektiği hakkında daha fazla soru sormamak. *Beni neden öptüğünü.*

Ama geri tepti çünkü onu ben ittim. Onu hep zorlarım. Ondan bir tepki almaktan besleniyorum. Çünkü bir şeyler hissettiğini bilmemin tek yolu bu. Bunu bana inkar edemez. Benden bir şeyler saklıyor olabilir. Ama onu ittiğimde, vücudunun benimkine verdiği tepkiyi saklayamaz. Aynı şekilde benimki de onunkine.

Ve şimdi Dax'ın de bunu benim kadar hissettiğini biliyorum, onu daha fazla zorlamak niyetindeyim. Bana kırılganmışım gibi davranılmasından bıktım. Herkesin bana neye ihtiyacım olduğunu söylemesinden. Çıglık atmak istiyorum. Bundan çok sıkıldım.

Onunla kavga etmek bana değişiklik olsun diye suçluluktan başka bir şey hissettiriyor. Onun şefkatli olduğunu düşündüm, ve paylaştığımız tüm samimi

anlar

bir anlamı vardı. Ama Şimdi onları hayal edip etmediğimi sorguluyorum.
Hepsinin bir yanılısama olup olmadığını.

Ama Şunu biliyorum. Dax ile kavga etmek kendimi başarısız hissetmemi engelliyor. Her Şeyi berbat eden kişi.

Bana vereceği tek Şey , kabul ediyorum. Şu anda sahip
olduğum tek Şey onunla savaşmak.

Ön kapıdan içeri adım atıyorum ve kapıyı kapatmadan önce ona dönüp
bakma dürtüsüne direniyorum.

Bölüm 14

Rose

"Avukat ziyaretin nasıl geçti?" Jasmin dumanı tüten bir fincan kahveyi masama bırakarak soruyor.

"Her şey yolundaydı. Evrakları imzaladık." Üzerinde çalıştığım rapordan çıkıyorum ve bardağı alıp buharını içime çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Yani kardeşim tuhaf görünmüyor muydu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah koşu için onunla buluştum ve çok huysuzdu. Bu da genellikle bir şey hakkında endişelendiğinde olur. En son bu kadar kötü olduğu zaman... dava başlamadan önceydi." Jasmin masamın kenarına tüneyerek iç geçiriyor.

"I..." Bir yudum alırken kaşlarımı çatıyorum. "Garip davranmaya başladı. Telefonda konuşurken bize doğru gelen bir adam vardı ve ondan kaçmak için beni ara sokağa çekti."

Ve beni öptü. Sahte öpücük.

"Neye benziyordu?"

"Onu görmedim. Sesi... Bilmiyorum. Ürünlerden ve onları çalmaktan bahsediyordu. Ve Bay Young diye birinden bahsetti."

Jasmin solgunlaşır, gözleri büyür. "Julian Young?"

"Bilmiyorum." İsim aklıma geldikçe midem düğümleniyor. "O adam mı-?"

"Dax'i hapse attıran adam mı? Evet." Jasmin gözlerini kapatıp parmak uçlarını alnında gezdiriyor. "Evet, öyle."

"Belki de bu adam Dax'ın duruşmadan tanıdığı biriydi ve onu görmek istemedi. Bu mantıklı olurdu."

Jasmin, "Mantıklı olan tek şey, Julian Young'ın adının geçmesi halinde bir sorun çıkacağıdır," diyor.

"Onu hiç gördün mü? Dax çıktığından beri? *O* onu gördü mü?" Bu fikir tüylerimi diken diken etti. Bu Dax için nasıl bir şey olurdu? Hayatının iki buçuk yılını kaybetmesine neden olan olaylar zincirini başlatan adamı görmek?

"Dax onu görmedi." Jasmin başını geriye atıyor ve tavana doğru bir nefes üflüyor. "Ve umarım öyle de kalır. Gerçi çok uzakta değil. İşi bir sonraki ilçede."

"Ne iş yapıyor?"

"Bir ithalat ve ihracat şirketi işletiyor. Çoğunlukla denizaşırı likör. Rom, brendi. Şarap."

"Cin değil mi?"

Jasmin alay eder. "Hayır. Cin değil. Bu gerçeğin peşini hiç bırakmadı. Dax, Daisy Anderson ile burada üretilmesi için sözleşme imzaladığında çok kızmıştı. Julian, işçiliğin daha ucuz olacağı denizaşırı ülkelere yaptırmak ve sonra da kendi şirketini kullanarak tüm dünyaya taşımak istiyordu."

"Ama Daisy seni ve Dax'i seçti, onu değil."

"Dax'i seçti." Jasmin gururlu bir gülümsemenin başlangıcıyla başını sallıyor
"O ve kocası Blake birbirlerine aşık oldular ve o da

Dax. İyi bir karakter yargıcı olmayı öğrendiğini söyledi. Ve Dax onun belirlediği kişisel testi geçti. Ya öyle ya da bizim için üzülyordu. İki yetim olarak nasıl yürüteceğimizi bilmediğimiz bir işin içine atılmıştık. Büyükanne ve büyükbabamız öldüğünde ve miras bize kaldığında Dax sadece yirmi bir, ben de on beş yaşındaydım. Her şeyi kendisi yaptı. İyi idare ettik. Ancak yıllar sonra o sözleşmeyi kazandığımızda işler gerçekten düzeldi ve iş gelişmeye başladı. Dax hüküm giymeden önce bunun tadını çıkarmaya ancak vakit bulabildi."

"Sizler inanılmazsınız." Uzandım ve elini sıktım. "Harika bir iş çıkardınız. Ve tahmin edilenden daha fazla kâr elde ettiniz. Dax bana ikinizin de personele ikramiye vermek istediğinizi söyledi."

"Evet. Harikaydılar. Bizimle kalanlar."

"Rakamlarınıza bakılırsa bunu kolayca yapabilirsiniz. İsteseniz daha fazlasını bile verebilirsiniz."

Bana gülümsüyor ve derin bir nefes alarak elimi sıkıyor. "Teşekkür ederim Rose. Buraya gelmen hepimiz için harika oldu."

"Bunu nasıl anladın?"

Gülüyor.

"İşinde bir hanımefendi olmanın dışında, Dax'e bir şeyler yaptın. Hâlâ huysuz olabilir ama... Bilmiyorum. O burada. O burada. İlk çıktığında ona bakar ve bir parçasının geride kalıp kalmadığını merak ederdim. Hâlâ o hücrede kilitli. Ama son zamanlarda yine Dax oldu. Çoğunlukla huysuz versiyonu. Ama sana nasıl baktığını görüyorum. Burada olman hoşuna gidiyor. Ona bir suçlu gibi davranmıyorsun. Onu yargılamıyorsun. Ve onun saçmalıklarını da kabul etmiyorsun."

"Benimle uğraşmayı seven bir kardeşim var. İnanın bana, nasıl sineye çekilmeyeceğini biliyorum. Bir keresinde üç saat boyunca televizyonun kumandasına oturdu, böylece ben ve Casey

futbol maçı izlemek istediğinde film koyamıyordu. Onu bulmak için evin altını üstüne getirmemize izin verdi ve tüm bu süre boyunca tekerlekli sandalyesinde kışının altındaydı."

"Tipik bir ağabey gibi konuşuyor." Jasmin gülüyor.

"Evet. Sanırım öyle." Gözlerimdeki ani sızıyı geri kırıştıyorum.

Ya Brett'e karşı adil davranmadıysam? Burada ailemin bana ne yapacağımı söylemesinden şikayet ediyorum ve hepsi neye ihtiyacım olduğunu, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünüyor, Brett yaralandığından beri bana farklı davranıyorlar. Ya ben de ona böyle davrandıysam? Hâlâ birlikte yaşarken birbirimizi sinirlendirdiğimiz normal anlarımız oldu. Ama bunlar çok daha az oldu. Onu dışladım. Yaşadıkları için kendimi suçladım. Oysa belki de onunla konuşmam gerekirdi. Ona kendini kurban gibi mi hissettirdim? Sürekli onun yaralarını görüp kendimi suçlayarak mı?

Onu daha da mı incittim?

Jasmin'in telefonu çalıyor ve ekrana bakarken yüzü aydınlanıyor. "Buna bakmam gerek. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette." O zayıfça gülümsüyorum, sonra telefonumu alıp annemin numarasını çeviriyorum.

Sadece seslerini duymak istiyorum.

Brett üçüncü zil sesinde cevap veriyor.

"Hey, abla. Harls? Rose telefonda. , hoparlöre veriyorum."

"Tamam."

"Merhaba," dedi Harley pantolonunun altından. "Özür dilerim, arka bahçeden koşarak geldim."

"O ve Reed annemin şezlongunda porno çekiyorlardı. "Yapmıyorduk," diye nefes nefese kaldı.

"Beni kandırabilirdin. Dudakların kalıcı olarak ona bağlı."

"Brett'i görmezden gel." Harley kıkırdıyor. "O sadece kıskanıyor çünkü hoşlandığı yeni bir fizyoterapist var ve Brett onunla ilgilenmiyor."

"Sorun o değil," diye homurdanıyor Brett. "Aptal bir hasta ve terapist kuralı yüzünden benimle çıkamayacağını söylüyor."

"Gerçekten mi?" Onların ağız dalaşına gülümseyerek homurdanıyorum. Daha önce üçümüz hep böyleydik. Birbirimizi gaza getirirdik. Babam pek çok kez arabuluculuk yapmak zorunda kalmıştı.

Brett, "Her şeyi çözdüm," diye ilan ediyor. "Bana uyguladığı programda başarılı olacağım ve programı tamamladığımda ve artık terapistim olmadığında ona çıkma teklif edeceğim."

"Hı-hı," diye takılıyor Harley.

"Öyleyim. O bunu biliyor. Ona söyledim." "Bu kızın adı ne?" diye soruyorum. "Lena," diye cevaplıyor Brett.

"Sana katlanmak zorunda kaldığı için Lena'yı bu gece dualarımda tutacağım." Gülüyorum.

Harley ve Brett şaşkın kahkahalar atmadan önce bir duraklama oluyor. Artık benim de onlara katılmama alışkın değiller. En son ne zaman şaka yaptığımı hatırlamıyorum.

"Nasılsın Rose?" Harley'nin sesi yumuşar. "Sen... orada mutlu musun? Seni özlüyoruz."

"Ben..."

Karanlık bir şey gözüme çarpınca ofisimin kapısına bakıyorum. Dax, Logan'la birlikte ofisine doğru yürüyordu. Geçerken doğrudan bana bakıyor, gözleri benimkileri yakıyor. Kendimi gülümsemeye, başımı sallamaya ya da onu herhangi bir şekilde onaylamaya zorlayamıyorum. Onlar geçene kadar öylece bakıyorum.

"İnsanlar çok iyi. Özellikle Jasmin. Onu çok seveceksiniz. Casey de severdi."

"Son birkaç gün içinde Casey ile konuştun mu?" Harley'nin sesi sessiz ve onu duymak için zorlanıyorum.

"Dünden önceki günden beri değil. Neden?"

"Ah... şey, bu..." Harley beceriksiz.

Cildim karıncalanıyor. Casey ve ben her gün konuşuruz. Ama dün gece eve girdikten sonra onu aramaya çalıştığımda telefonu telesekretere düştü. Ve bugün de bana mesaj atmadı.

"Bir şey mi oldu?" Üzerime bir soğukluk çöküyor, midem bulanıyor. Tıpkı o gün polisler kapımıza dayanıp Brett Jacobs'ın ailesi olup olmadığımızı sorduklarında olduğu gibi.

"O iyi, o iyi," diyor Harley. "Sadece... bir şey öğrendik. Sana kendisinin söyleyeceğini söyledi. Söyleyeceğine yemin etti."

"Ne?" Soğukluk bir derece daha azalıyor, ta ki acı ona katılıp midemi altüst edene kadar.

"O..." Harley başlıyor ve sonra duruyor.

"O diğer kadındı," diyor Brett kesin bir ifadeyle.

"Sen neden bahsediyorsun?" Koltuğumun kenarında öne doğru oturuyorum.

Harley fısıldayarak, "Brett'i yere seren adam, şu eve, karısına doğru hızla giden adam," dedi. "Casey'ydi-"

Hayır.

"Hayır!"

"Çok üzgünüm Rose."

"Yanılıyorsun."

"Biz değiliz." Brett iç çekti. "Değiliz kardeşim. Kesin olarak bilmesek sana ."

"O benim en iyi arkadaşım," diye tıslıyorum. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Değiliz. Keşke olsaydık," diyor Harley, sesi titreyerek. "Ne bile...?"

Yüzümü buruşturuyorum, elim ağzıma gidiyor.

Brett, "O günden önce, onun ne yaptığını bile bilmeden önce her şeyin bittiğini söyledi," diyor.

Başımı sallıyorum, kulaklarım çınlarken elimi çekiyorum ve göğsüm sıkışarak nefes alıyorum.

Hayır.

"Bana söylerdi. Aradan yıllar geçti." "Çok üzgünüz Rose," diye fısıldıyor Harley. "Sana her kim söylediye, yalan söylüyor."

O bunu yapmazdı. Kum havuzundan tabuta.

"Birkaç arkadaş birkaç kadeh içtikten sonra adamın karısının bir şeyler söylediğini duymuş. Kim olduğunu bilmiyordu ama kulak misafiri oldukları şeyler... Casey olması gerektiğini söylediler," diyor Brett.

"Dün onu gördüğümüzde her şeyi itiraf etti. Hatta öyle görünüyordu ki..." Harley iç çeker. "Bilmiyorum... Sanki sonunda temize çıkmak beni rahatlatmış."

"Onunla konuşmadım... Ben ..." Görüşüm bulanıklaşıyor, kalbim hızla çarpıyor.

Yapmadı. .

"Bana söylerdi!" Ağlıyorum. "O benim en iyi arkadaşım. Bana söylerdi."

Biriyle, özellikle de evli bir adamla görüşüyor olması ve bunu benden saklıyor olması mümkün değil. Birbirimize her şeyi anlatırız. Ve ben fark ederdim, yani...

Ama Gareth ve ben zor bir dönemden geçiyorduk. Aylar sürdü. Birlikte yaşamaya başlamamız ve seks... O zamanlar her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm.

Yardım etmek. Birbirimize ne kadar kararlı olduğumuzu göstermemiz gerekiyordu. Bunun geçecek bir dalgalanma olduğunu.

Dikkatim dağılmıştı. Casey'i çok fazla görmüyordum... ama hala oradaydım. Bunu benden saklayamazdı. Saklamazdı.

"Siz yalancısınız!" Telefonda bağıyorum. "Casey hakkında sanki o bana bunu yapmış gibi konuşuyorsunuz. Yapmazdı. Ne zaman ona ihtiyacım olsa hep yanımda oldu."

"Kesinlikle," diyor Harley nazikçe. "Kesinlikle, Rose. Onun ne yaptığını bildikten sonra sana nasıl söyleyebilirdi? Brett'e yaptıklarını? Ailemize? Sana?"

"O bunu yapmaz."

Serbest elimi önümde tutuyorum. Titriyor. Burnumdan bir nefes çekiyorum ve sabit tutuyorum. Ama bir saniye içinde tekrar titriyor, sonra bir kez daha tam bir sarsıntıya dönüşüyor.

"Özür dilerim, abla. Sana söyleyen biz olmak istemedik. Söyleyeceğini söylemişti," diyor Brett.

"Ama aradığınızda ses tonunuzdan öyle olmadığını anladık." Harley'nin sesi endişe doluydu ve onu geniş, endişeli gözlerle Brett'e bakarken hayal edebiliyorum. İkisi de benim için tekrar üzülüyor. Zavallı küçük kız kardeşim. Hepimize çok pahalıya mal olan o günü asla atlatamamak.

Benim hatam olan gün... sadece... miydi?

Casey olsaydı... Hayır! O . Ama ya öyleyse? O zaman.

Bilmek zorundayım.

"Gitmem gerek." Harley ve Brett başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve hemen Casey'nin numarasını çeviriyorum.

O cevap vermeden önce tam bir zil bile çalmıyor.

"Rose, seni aramak üzereydim, ben-" "Bu doğru mu?" Çığlık atıyorum, sesim kesiliyor. "I-"

"Bana yalan söyleme. Bana bir daha yalan söyleme!" Göz kapaklarımın arkasında renkli noktalar titreşirken gözlerimi öyle sert kapatıyorum ki acıyor.

"Sana söyleyecektim. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Çok özür dilerim." Casey hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Sanki karnıma yumruk yemişim gibi hava ciğerlerimi ani bir hışımla terk ederken masanın üzerinde öne doğru eğiliyorum.

Casey hıçkırarak ağlamaya devam eder. "Özür dilerim, Ro. Lütfen...

Çok üzgünüm..." Sendeleyerek ayağa kalktım ve çantamı aldım.

Telefonu kapatıyorum, masadan arabanın anahtarlarını alıp ofisten hızla çıkarken onun çılgın çığlıklarını kesiyorum.

Bölüm 15

"BUNLARLA İYİ MİSİN?" Logan, düzenleyeceği bir sonraki emlak açılış gününe bazı eklemeler yapmak için teklifini gözden geçirirken soruyor.

"Evet. Sen ve Jasmin bu günlerde benden daha çok koştunuz, bu işi halledeceğinizi biliyorum."

Logan sırtıtarak başını yana eğiyor. "Siz Majestelerinin en iyi beş yıldızlı lüksündeyken biz kığımızın üstüne oturamazdık, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Piç kurusu."

Logan ve Jasmin benim gönderilmemle ilgili şaka yapabilen tek kişiler. Bu bazen hepimizin paylaştığı bir kara mizah. Bunu yapmaya başladık çünkü bu konu hakkında konuştuğumuzda depresyona girme alternatifini kimsenin istek listesinin başında değil.

Özellikle de benimkini. Hayatımın iki buçuk yılı gitti.

İkisi de her şeyde yanımda oldular, işi ayakta tuttular. Her şeyi onlara borçluyum. Ve onlara geri ödemek niyetindeyim. Jasmin'in bunu nasıl yapacağını bilse yöntemlerimden hoşlanmayacağını biliyorum.

Ama iş bittiğinde anlayacaktır. Logan da anlayacak. Ama şu anda, ne kadar az bilirlerse herkes için o kadar iyi.

Özellikle Rose.

Rose.

Teklifi Logan'a geri verirken dişlerimi sıkıyorum. Rose beni tanımak için ısrar ederek neye bulaştığının farkında değil. Ona ne iş yaptığımı söylersem beni tanımak istemeyecektir. Belki de ona söylemeliyim. En azından bu şekilde gidebilir. New York'a geri döner, her şeyden uzakta güvende olur. Benden güvende olur. Ama yapamam... Ben bencil bir piçim. Çünkü her ne kadar onun için iyi olmasam da, gitmesine de izin veremem.

Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, onu gördüğümde nefes almakta zorlanıyorum.

Özellikle de gözlerindeki o ateşle bana baktığında. Onda olduğunu biliyordum. Geri geliyor, her gün daha da parlıyor. Ve ben de bu ateşin pervanesiyim.

Telefonum çalmaya başladı.

"Harika. Ben Jasmin'i bulup bazı şeyleri gözden geçireceğim. Sonra görüşürüz."

"Evet." Logan giderken ona başımı sallıyorum ve takım elbisemin cebinden telefonumu çıkarıp arayan numarayı kontrol ediyorum.

Şimdi ne olacak?

"Ne?" Havlıyorum.

"Hazırsın, değil mi? Şimdi mi geliyorsun?"

Çenem titriyor. Lanet Marcus. Islak bir kağıt torbadan bile çıkmayı beceremez.

"Bunu halledebilirsin. Büyük sevkiyat için iyi bir alıştırma olacak."

"Biliyorum, sadece... Bay Young ile-"

"Unut onu," diye hırlıyorum. "Yoksa onun adını duyunca altına mı işiyorsun?"

"Siktir git."

"Beni dinle." Sesimi alçaltıyorum. "Onun için endişelenme. Sadece lanet işini yap."

Marcus hattı kokluyor. "Bana yardım etmeye geliyor musun, musun?"

Tanrım. Bu adam şimdiye kadar nasıl öldürülmedi, hiçbir fikrim yok. Bizim gibi bir arkadaşla hayatta kalması bir yana, yataktan çıkması bile mucize.

"Orada olabilirim-"

"Siz yalancısınız!" Rose'un sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor ve ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor. "Bu doğru mu?"

Koridorun sonundaki ofisinde çığlık atıp sağa sola vururken sesindeki acı midemi bulandırıyor.

"Marcus. Beklemek zorundasın. Bir şey ." "Ne? Hadi ama."

"Sana beklemen gerektiğini söyledim." Telefonumu masaya fırlatıp odadan çıkıyorum, Rose'un ofisine doğru koşarken ceketim arkamda uçuşuyor.

Boş.

Bir şey oldu. Sesi çıkmamalı. Sesi.

Nerede o?

"Rose?" Bağırıyorum, merdivenlerden zemin kata koşuyorum. Biri ön kapıyı işaret ediyor.

Yırtıp atıyorum.

Malikânenin Range Rover'larından biri ana yolda hızla ilerlerken çakıl ve toz dev bir buluta dönüşerek ana evin havayı kaplar.

araba yolu.

Rose mu? Ne oldu lan?

Sarı saçları, barda içkisinin üzerine çökmüş oturduğu yerde sırtından aşağı dökülüyor. Ondan dalga dalga yayılan ve beni ona çeken acıyı hissetmeseydim, burada kalıp onu izleyebilirdim. Bütün gece burada . Saçlarının parlamışına, platin tonlarındaki ışıltılarına hayran olurdum. Parmak eklemleri beyaza dönecek kadar sıkı tuttuğu bardaktaki berrak sıvıdan bir yudum alırken dudaklarının nasıl ayrıldığını izleyin.

Ne yaparsa yapsın, Rose Jacobs çok güzel. Ve aksini söylemeye cüret edenin dilini keserim.

"Buzlu Iris Teyze." Onun yanındaki bar taburesine kayarken barmene başımı sallıyorum.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Burnunu çekiyor, gözlerini kadehinden ayırmadan kadehi elinde bir o yana bir bu yana çeviriyor ve ışığın kadehin kenarına vurmasını izliyor.

"Arabada takip cihazı var."

Bana dönüyor, gözleri donuk ve sanki biri çıplak elleriyle göğsümü yırtmış ve içine tuz dökmüş gibi.

"Ah." İçkisine geri dönüp derin bir iç çekerken ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşiyor. "Hayatının berbat olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

Kadehi tekrar deviriyor ve sonra kalanını içiyor. Barmen içkimi masaya bırakıyor, ben de Rose için bir tane daha getirmesini işaret ediyorum.

"Bugün itibariyle benimki kesinlikle seninkinden daha iyi."

"Ne oldu?" Ona doğru eğildim, vücudum ona dönüktü, her hareketini izliyordum. Gözlerini kapatırken ve düzensiz bir nefes çekerken gözlerinin yanındaki ince çizgilerdeki kısıtırmaya. Yere koyduğu taze bardağın etrafını sararken parmaklarındaki küçük titremeye. Konuşmadan önce zoraki yutkunuşuna.

"Yıllardır bana yalan söylüyordu. Güvendiğim tek kişi oydu."

"Kime? Rose mu?"

Bana döndü. "Casey. Başından beri oydu. O adamın ailemize ne yaptığını biliyor. O yolda hızla gitmesinin sebebi oydu. Onunla bir ilişkisi vardı."

"Brett'in kazası mı?"

"O benim *en iyi arkadaşım*, Dax. Bunu nasıl yapabildi? Birine her gün nasıl yalan söyleyebilirsin? Gözlerinin içine bakıp her şeyini kaybetmesinde rol oynadığını nasıl bilebilirsin?"

"Nasıl yaptın-?"

"İtiraf etti. Üzgün olduğunu söyledi. Bana mesaj atmayı bırakmadı." Rose barın üzerindeki telefonuna uzandı ve onu bana verdi. "Onu kapattım. Henüz geri almama izin verme. Açarsam ve onun adını tekrar görürsem yapabileceklerimden korkuyorum."

Ceketimin cebine koyuyorum, sonra elini kendi elime alıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Başparmağımı üzerine koyuyorum ve tenimde nabız gibi atan damarını okşuyorum.

Bana bakıyor ve gözlerinin kenarları kıvrılıyor, kaşlarının arasında gergin çizgiler oluşuyor. "Kafayı bulmam lazım."

Kaşlarımı çatıyor ve başımı sallıyorum, nabızı hızlandıkça başparmağımı ileri geri hareket ettiriyorum. "Bunun bir faydası olmayacak. Güven bana."

Elini benimkinden çeker, gözleri parlar.

"Sana güveniyor muyum?" Neredeyse burun buruna gelene kadar öne eğiliyor. "Birine güvenmekle işim bitti," diye tükürüyor. "Bak beni nereye getirdi."

Bir anda taburesinden fırlıyor ve barın içinden çıkışa doğru ilerlemeye başlıyor. Öğleden sonra olmasına rağmen mekân hafta sonu için işten erken çıkmış doludur. Birçoğu ayakta , güreş maçının gösterildiği dev ekranı izliyor.

"Rose!" Onun peşinden koşuyorum, kalabalık bir grubu omuzlayarak geçiyorum ve yolumu zorlarken pis bakışlara maruz kalıyorum.

"Dikkat , dostum."

Buruşuk takım elbiseli ve elinde bira bardağı olan bir adama ters ters bakarak "Dikkat et lan!" diye tıslıyorum. Kaşlarını çatıyor ve geri çekilip arkadaşlarının yanına gidiyor.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm, sikik.

Hapishanenin bana öğrettiği tek şey bu. Birine öyle bir bakarsın ki seninle uğraşmak istemez. Ölmek isteyen deli bir herif değilse tabii.

"Rose!"

Bir grup erkeğin önünde sıkışıyor ve gözleri onu takip ediyor. Biri uzanıyor ve tombul parmaklarını kadının koluna doluyor.

"Acelen ne aşkım? Kal ve bizimle bir içki iç."

Gözleri kızın vücudunda geziniyor, dudaklarını yalarken kısa eteği ve topuklu ayakkabılarıyla bacaklarında duruyor.

"Lanet parmaklarını kaybetmek mi istiyorsun?" Arkasından yaklaşıp bir elimle ensesini tutarken kulağına tıslıyorum.

Kaskatı kesiliyor ama onu mengene gibi kavradığım için başını çeviremiyor. Daha sert sıkıyorum.

"O pis parmaklarını kaybetmek mi istiyorsun?" dedim.

Arkadaşları ikimize bakarken "Bu ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

Pussies.

"Eğer onları istemiyorsan" -*sıklı* dur- "o zaman onları kızımından çıkarmanı öneririm. Hemen. Şimdi." *Sık.*

Rose'un kolunu bir el bombasıymış gibi bırakıyor. "Şimdi özür dile," diye hırlıyorum.

"Özür dilerim. Zarar vermek istemedim," diye boğuk bir ses çıkardı ve ben onu son bir kez daha sıktıktan sonra benden uzaklaştırıp aptallar gibi ağızları açık bakan arkadaşlarının arasına attım.

"Gidelim Rose." Elini tuttum ve onu dışarı çektim.

"O da neydi öyle?" Bana dönüyor, kapıdan içeri adımımızı attığımız anda gözleri çılgına dönüyor ve elini benimkinden çekiyor.

"Eli hala yerinde olduğu için şanslı. İzin olmadan sana dokunuyordu." Göğsümdeki vahşi gümbürtüyü hafifletmek için yavaşça nefes alıyorum.

Ağızı açık kalıyor ve gözleri doluyor. "Yani 'benim kızım' saçmalığından mı bahsediyorum?"

Ben senin kızın değilim."

"Başkasının olmadığına eminim." Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar onun alanına doğru ilerliyorum. Bana ters ters bakıyor ama uzaklaşmıyor.

"Hazır başlamışken bunu da yüzüme vur, ha? Hayatında sadece bir kez sevişmiş olan zavallı Rose."

"Yapma." Başımı sallıyorum, burnumdan hava çekerken gözlerim onunkileri tutuyor. Göğsümdeki gümbürtüyü hafifletmeye çalışmayı unut. Şu anda orada kaburgalarımın saldırıya uğradığı vahşi bir bufalo sürüsü var.

"Ne yapmayayım?" Yüzünü buruşturup bir parmağını göğsüme sokuyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey mi söyledim *patron*?"

Elini elime aldım ve onu kendime doğru çektim.

"Kendin hakkında böyle konuşma. Neden onu düşünüyorsun ki?"

Homurdanıyor, gözleri parlıyor. "Gareth. Casey. İkisi de yalancı. Peki bu beni ne yapıyor? Onları dinleyen aptalın teki."

"Değilsin," diye fısıldıyorum, diğer elimi kaldırıp boynunun arkasına dolayarak başparmağımı nefes borusunun yanında atan nabzın üzerine bastırıyorum.

Dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar yaklaşıyor ve ben vanilya ve taç yapraklarını içime çekiyorum. Bir santim daha ve onu öpüyor olacağım. Tıpkı ara sokaktaki gibi yumuşak dudaklarını tekrar dudaklarımda hissedeceğim. Göz kapakları kapanırken kan aletime hücum ediyor.

Benim güzel Sunbeam'im.

Onu kendime getirmek için boynunun arkasına baskı uyguluyorum. O kadar yakın ki dudaklarımız birbirine değiyor.

"Merak etme," diye nefes alıyor, ben dudaklarımı ayırırken, bizi ayıran son minik boşluğu da kapatmaya hazır. "Bu gece beni yalandan öpmek zorunda değilsin." Sonra göğsümü sertçe itiyor ve elimden , sokağa doğru fırladı. "Rose!"

Ona yetiştiğimde omzunun üzerinden "Beni rahat bırak, Dax," diye bağırıyor.

"Lütfen durur musun? Üzgünsün. Seni burada tek başına bırakmayacağım."

"Sanki umurunda!"

"Tabii ki umurumda! Kasaba, şu arkadaki herif gibi ellerini senin üzerinde gezdirmek için iki kere düşünmeyecek puşlarla dolu."

"Ne olmuş yani?" Yanında ben varken caddeden aşağıya doğru koşarken kollarını kendine doluyor. "Belki de bu gece ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Böyle bir adamla dikkatimi dağıtmak. Aslında"-aniden dönüyor ve geldiğimiz yöne doğru yürüyor-"Şimdi oraya geri dönüp onunla konuşacağım."

"Sen ne sikimsin." Kolundan tutup kendime doğru çektim. Gözleri gizlenemeyen bir acıyla parlıyor, iki içki ve bir sürü öfkeyle ince bir şekilde maskelenmiş.

Bana bakarken gömleğimi yumrukluyor, sonra yüzünü buruşturarak gözlerini kısıyor. "Sanırım bu gece *tam da* ihtiyacım olan şey o, Dax. Anıları silmeme yardım edebilir. Gareth'ın parmak izlerini tenimdeki son izler olarak değiştirebilir." Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki beynim kafatasımın içinde zonkluyor.

"İstediğin bu mu? Böyle biriyle saklanmak mı?" Tükürdüm. "Bedenini ruhundan ayırıp sikilecek bir delik olmak mı? Dizlerinin üzerine çöküp o pisliğin küçücük sikini emmek mi?"

Onu yakınımda tutup dudaklarımı kulağına götürerek fısıldadığımda sessizce nefes alıyor.

"İkimiz de yapmayacağını biliyoruz, Sunbeam. Çünkü dopamin ve aşkın sadece bir kimyasal olduğu konusunda kendine ne kadar yalan söyleyen de, yine de her şeyi istiyorsun. Rose Jacobs'ın küçük bir parçası hâlâ buna inanıyor."

"Dur." Beni itiyor ama bırakmıyorum.

"Nereden bildiğimi biliyor musun?" Dudaklarımı boynunun ipeksi teninden köprücük kemiğine kadar indirip tekrar yukarı kaldırıyorum, dokunuşumdan ürperirken kontrolümü kaybetmemek için savaşıyorum. "Çünkü bana bahsettiğin tüm o erkekler, dışarı çıktığında flört ettiğin erkekler. Hiçbiriyle eve gitmedin. Tek biriyle bile. Ve bu gece başlamana izin vermeyeceğim."

"Ne yapacaksın, Dax? Bu gece kasabada konuştuğum her erkeğin elini mi kıracaksın? Hapse geri mi döneceksin?" Sözleri keskin ve sivri, beni incitmeyi amaçlıyor. Ama başka bir erkekle bir şey yapmasındansa benimle kavga etmesini tercih ederim.

"Hayır. Bunu yapacağım."

Dizlerinden büküp omzuma kaldırıyorum, bir kolumu bacaklarına dolayarak onu yerinde sabitliyorum.

Yumruklarını sırtıma vuruyor. "Beni yere bırak. Dax! İndir beni."

"Arabama gittiğimizde seni yere bırakacağım," diye hırlıyorum.

"Sen bir piçsin! Gelmiş geçmiş en kötü patron!" diye bağırıyor ve sokağın karşı tarafındaki barlardan birinden dökülen bazı adamların dikkatini çekiyor.

"Neler oluyor?" diye bağırıyor
biri. Rose'un sırtıma saldırısı
kesildi.

"Polisleri arayıp beni hapse geri göndermelerini istiyorsun. İşte sana fırsat. Onlara seni zorla götürdüğümü söyle." Bir grup adamla aynı hizaya geldiğimizde hızımı yavaşlatıyorum ve o da vücudunun üst kısmını sırtımdan kaldırıyor.

"Hiçbir şey. Kendi işimize bakalım," diye bağırıyor onlara ve sinirli bir çığlık ile iç çekme arası bir sesle kendini tekrar yere bırakıyor.

Bir elimle kalçalarını okşuyorum. "Hiç sanmıyorum. Şimdi seni eve götürelim."

Bölüm 16

Rose

Daha RANGE ROVER tam olarak durmamıştı ki ben kapıyı açıp dışarı fırladım ve arkamda açık bir kapı bıraktım.

"Rose!" Dax araçtan uçarak çıktı ve bir arkamda belirdi. "Şimdi döndüm. O yüzden siktirip gidebilirsin!"

Anahtarımı kulübenin kilidine sokup çeviriyorum. Dax arkamda duruyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Seni neden eve getirmek zorunda olduğumu biliyorsun." Nefesi boynumda geziniyor ve şu anda ondan nefret etmek istememe rağmen meme uçlarım sertleşiyor.

"benim evim değil."

Yüzümü ona dönüyorum. Koyu renk gözleri orada, benimkileri yakalamak için bekliyor ve içimin derinliklerine doğru uzanıp aynı anda hem heyecan hem de garip bir sakinlik hissettirirken başka tarafa bakmayı imkansız hale getiriyor.

"Beni geri getirdin çünkü üzerimde bir hakkın olduğunu düşünüyorsun. Ne yapacağımı söylemeye hakkın var. Oysa hakkın yok. Hiçbir şeye hakkın yok. O yüzden git," diyorum, o gittikten sonra yalnız kalacağım düşüncesiyle midemde oluşan çalkantıdan daha cesur görünmeye çalışarak. "Artık gidebilirsin."

Kapıya dönüp açıyorum.

"Nasıl olsa canım isterse tekrar dışarı çıkabilirim. Bu sefer süslü araba takip cihazlarınız tarafından gözetlenmeden."

"Yapmazsın," diye homurdanıyor ve ben dönüp ona bakarken gözleri karanlık ve fırtınalı.

"Olabilir."

Sonra o kıpırdayamadan kapıyı suratına çarpıyorum ve göğsüm kabarak kapının arkasına yığılıyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu? Bara dalıyor, o çok iyi yaptığı dinleme ve ilgilenme numarasını yapıyor, sonra da tam bir pislik gibi davranıp geri dönmemi emrediyor. Hayır, şöyle yapalım, beni omzuna aldı ve fiziksel olarak geri taşıdı. Pislik.

Bu gece tekrar çıkmalıyım. Daha erken. Taksi çağırabilirim. Alternatif ne? Evde kalıp tek başına içmek mi? Ve Dax'in bana patronluk taslayabileceğini düşünmesi doğru olur. Şu an işte değiliz.

Üst kata çıkıp iş bluzumu ve eteğimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum, ardından dans ettiğimde sallanan etekli kısa siyah bir elbise çıkarıyorum. Jasmin'i arayabilirim. Bir kulübe gitmeye hazır olabilir. Sert içkilerin ve kendi düşüncelerimi duyamayacağım kadar yüksek sesli müziğin olduğu bir yere. *Tam da* ihtiyacım olan şey. Dax hiçbir şey bilmiyor. Karmaşık piç.

Saçımı düzeltmek ve makyajımı tazelemek için zaman ayırıyorum.

Lanet olsun. Telefonum hala onda. Barda ona vermiştim. *Kahretsin. Düşün. Düşün.*

Kulübenin sabit hattından arayabilirim. Bir yerlerde Jasmin'in numarasının olduğu bir şey olmalı. Bazı emlak evrakları falan.

Alt kattan yüksek sesli, aralıksız bir gürültü geliyor.

"Rose? Kapıyı aç."

Derim tahrişle karıncalanıyor. "Git başımdan!"

Bir süredir içerideydim. *Neden hâlâ gitmedi?*

"Ben kırmadan önce kapıyı aç!"

Aşağı inip kapıyı öyle bir açıyorum ki menteşelerinin üzerinde durması bir mucize.

"Ne?" Tükürdüm.

Gözleri kıyafetimin üzerine düşüyor ve kararıyor. "Ciddi misin? Gerçekten dışarı mı çıkacaksın?"

"Ya öyleysem? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Öfkeden titriyorum, parmak uçlarım yanlarımda titreşiyor.

"Gitme." Dax'ın sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor ve gözlerindeki parıltı göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Bu gece dışarı çıkma. Başka bir adamın sana dokunmasına izin verme. Bu gece olmaz. Hiçbir zaman. Bu düşünce beni *çılgına* çeviriyor. Lütfen..."

Nefesini içine çekiyor, hızlı göz kırpışlarıyla gökyüzüne bakıyor.

"Burada aklımı kaybedeceğim Rose." Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve benimkilere öyle derin bakıyor ki nefesim kesiliyor, başım dönüyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Destek için kapının çerçevesine tutunuyorum, midem sıkışıyor. "Bir an hayatın çok boktan. Sonra beni sahte bir şekilde öpüyorsun, bana kucak dansı ısmarlıyorsun ve geceleri yatağa girdiğinde beni düşündüğünü söylüyorsun. Benden ne *istiyorsun?*"

"Sahte değildi... Öpücük. Seninle olan hiçbir şey sahte olmadı." Başparmağıyla parmağını gözlerine bastırarak yüzünü yukarı kaldırıyor. "Ama bazı ciddi işlere bulaştım. Senin yakınında bile olmaman gereken şeyler. Sen bunların hiçbirini için fazla iyisin."

İşte yine başlıyoruz. Gözlerimi deviriyorum ve kapıyı tutarak tekrar içeri giriyorum. "İyi geceler, Dax."

"Bekle." Ayağını çerçevenin içine sokar ve çerçeveyi geri iterek açar.

"Bekle."

İkimiz ayakta durmuş, zor nefes alıyor, birbirimize bakıyorduk. Açık mavi bir kez daha koyu kahverengiyle buluşuyor.

Sonra bakışları ağızıma düşüyor.

"Buraya gel," diye homurdanıyor.

Tek adımda mesafeyi kapatıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce beni duvara yaslıyor.

Sert vücudu beni yerimde sabitliyor, yüzüme açığı verip beni dizlerimi bükerek bir güçle öperken vücudundan ısı yayılıyor. Ona karşı bu kadar sıkı bastırılmasaydım, yerde bir su birikintisi olurdu.

Dudaklarımı ayırırken göğsünün derinliklerinden inliyor. Dilini ağızımın içinde kaydırıyor, yalıyor, emiyor ve beni okşayarak unutturuyor. Onu uzaklaştırmalıyım. Ona artık kafamı karıştırmasına izin vermeyeceğimi söylemeliyim.

Ama yapamam.

Vücudumdaki her sinir ucu hayatımda ilk kez canlanıyor, ağızıma doğru inerken ve tekrar öpücüğe dalmadan önce dişleriyle dudaklarımı ısırırken enerji kan dolaşımda yarışıyor.

Ellerini yanaklarımdan çekip parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve sesi üzerimde geziniyor. "Dokun bana Rose. Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. Bu işte tek olmadığımı göster bana."

Gözlerini açıyor ve o çok iyi sakladığı kırılganlığın ipucu orada. tüm kararlılıkları kırıyor. Onunla, kayboldu. Ben

Ona karşı açıklayamadığım bir çekim hissediyorum. Mantıklı değil. Ama her şeyi tüketiyor ve bana verdiği sıcak ve soğuk sinyallere rağmen, artık onunla savaşıyorum.

"Sen..." Nefes alıyorum, dudaklarımız birbirininkini sıyrıyor. "Yalnız değilsin.

Ben burada seninleyim."

Sonra ellerimi göğsünün üzerinden yukarı kaydırıp boynunun arkasına doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Onu her şeyimle öpüyorum, tüm hayal kırıklıklarımı, onunla savaşarak harcadığım tüm enerjimi döküyorum. Ağzının içinde inleyene ve ona yaklaşmak için duvardan uzaklaşana kadar onu öpüyorum.

Ve benimle eşleşiyor, vuruşa vuruş, inlemeye inleme, nefese nefes, yemin ederim ki her birimizin bir parçası her zaman diğeriyle kaynaşacak.

Eğer bir öpücük dünyayı sona erdirecek güce sahip olsaydı. O zaman işte tam burası. ", seni uzun zamandır doğru düzgün öpmek istiyordum." Dax benim

Saçlarımı okşuyor, başımı geriye yatırıyor, böylece çenem boyunca ve kulağımın altındaki hassas deriye öpücükler kondurabiliyor. "Sonsuzluk gibi geldi Rose," diye fısıldıyor kulağıma, içime bir sıcaklık gönderiyor ve zaten sırlıklam olan külotumu daha da ıslatıyor.

"Tek istediğin bu mu? Beni öpmek mi?" O inerken ve boynumu öpüp emerken ellerimi aşağı kaydırıp gömleğine yaslıyorum.

"Hiçbir fikrin yok." Tenime değen dudakları ayak parmaklarıma kadar bir titreşim gönderiyor ve ben gömleğinin kumaşını yumruklarımın arasına alıp zevkten patlamamaya çalışırken o öpmeye, emmeye ve boynuma doğru inlemeye devam ediyor.

Sinirlerimin kısa parıltısını bir kenara itiyorum. Onlar buraya ait değil.

Onu. İşte. Şimdi. Tam olarak olmam gereken yer burası. Bunu biliyorum.

"Üst katta," diye nefes alıyorum, dudakları dudaklarıma dönüyor ve beni tekrar öpüyor. O

sorgulayan bir bakışla gözlerime odaklanacak kadar geri çekiliyor. "Ben istiyorum

beni yukarı çıkarmanı istiyorum, Dax. Bana ne yapmayı düşündüğünü göstermeni istiyorum."

Kaşları bir saniyeliğine içeri çekiliyor ve sonra gözlerimi ararken tekrar gevşiyor.

Onunki enfes. Sadece koyu kahverengi değil, şekilde açılıp koyulaşan, içinde bulunduğu ruh haline göre değişen sıcak, zengin bir altın rengi kestane kahverengisi.

O başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken ben de ona bakıyorum. Beni kollarının arasına alıp daha derin, asla geri dönemeyeceğimiz bir şeye doğru yol alırken birbirimize çılgınca çekilişimiz bir anlığına duraksıyor. *Doğruca içine koşmak istediğim bir şey.*

"Emin misin?" Fısıltısı, bunu verebileceğimi bildiğim birinin şefkatiyle tenimi okşarken kaşları tekrar kırışıyor.

Gareth benim ilkim olabilir. Ama bu sadece biyolojydi. Fiziksel bir hareket. Bana hiç Dax gibi bakmadı. Sanki gördüğü en değerli şeymişim gibi. Beni asla gerçekten kollarında olduğuma inanamıyormuş gibi kucaklamadı. Ve teninin tenime dokunması, bir daha asla hissedemeyeceğim söylenecekti gibi hissettirmede.

Dax gibi değil.

"Beni kıramayacaksın," diye fısıldıyorum ona göz kırparak.

Gözlerimi bir kez daha arıyor ve sonra beni kaldırıp popomun altından tutuyor, böylece bacaklarımı beline sarmak zorunda kalıyorum.

Sanki nefes almak için bana ihtiyacı varmış gibi beni öperken merdivenleri nasıl bu kadar zarif bir şekilde çıktığını bilmiyorum. Ama yapıyor. Dudakları boynumda, köprücük kemiklerimde, çenemde, yanaklarımda ve tekrar geriye doğru hareket ederek beni yatak odama taşıyor. Bu pozisyonda ulaşabileceği her yere.

Odama vardığımızda duraksıyor, burnunu kulağımın arkasındaki saçlara gömüp içine çekiyor.

"Seninle ofisimde tanıştığım o ilk günden beri kokunu seviyorum." Tekrar yavaşça içine çekiyor. "Vanilya ve yapraklar. Her yerimde olmasını istedim. Ellerimde, dudaklarımda..." Boynumu öpüyor. "Sikimi."

Ayaklarımı yere indirip ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırırken ürperiyorum, kalçalarımın iç tozunu alıyor ve başparmağı külotumun sırlıklam dantelinin üzerinde gezinirken küfrediyorum. Elini çekiyor ve ceketini çıkarıp atıyor. Sonra gömleğinin kollarını sıvıyor.

"Bunu her yerde istedim," diye inliyor, elini elbisemin altından kalçalarımın götürüyor ve başparmağını dantelin kenarından içeri sokup şişmiş tenimde gezdiriyor. "Tanrım, Rose. Çok ıslaksın."

Bir elini belime koyup külotumun içinde yavaşça keşfe devam ederken beni sabitlediğinde nefes nefese kalıyorum. Dudakları boynumda duruyor, öpüyor ve ne kadar ateşli ve ıslak olduğumu mırıldanıyor ve dik durmak ve amımı ele geçiren yoğun zonklama karşısında bükülmemek için yapabildiğim tek şey bu.

"Bu iyi mi?" Dax danteli tenimden uzaklaştırıp başparmağını giriş yerimde gezdirirken alçak sesle soruyor.

Daha fazla destek için gömleğinin önünü tutuyorum. "Uh-huh." "Söylediğini duymam gerek."

"Evet," diye soluyorum o tekrar daireler çizerken ve kalçalarım titrerken. "Aferin kızım," diye nefes alıyor.

Sonra başparmağını içime sokuyor, ben haykırırken keskin bir nefes alıyor ve vücudum yeni bir ıslaklık patlamasıyla ıslanıp avucuna akıyor.

"Kahretsin, bu çok ateşli. Her damlatıyorsun."

"Biliyorum." Gömleğini sıkıca kavrıyorum ve başparmağını tekrar içimde dolaştırırken inliyorum, uyarılmamın sesi havada kalınlaşıyor.

Boynumu bırakıp yüzüme doğru ilerliyor ve şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. Sonra yan taraftaki bir şeye baktı ve elini külotumun içinden geri çekti.

"Arkanı d n."

Kalçalarımı tutuyor ve beni yavaşça döndürüyor, sırtımı göğsüne bastırarak bizi duvara dayalı dev aynanın karşısına getiriyor.

"Bunu sana gönderdim çünkü kendine bakmanı ve benim gördüğümü g rmeni istedim... ne kadar *güzel* olduğunu." Boynumu  pebilmek için saçlarımı tek omzunun üzerinden geriye atıyor, gözleri yansımada benimkileri tutuyor. Sonra iki eliyle elbisemi külotumun siyah danteli görünene kadar yukarı kaydırıyor. "Bak Rose. Sana baktığımda ne gördüğümü g r."

Elini dantelin  n kısmından içeri kaydırıp uzun bir parmağını doğrudan içime sokarken gözlerim onunla kilitleniyor. Nefesim kesiliyor ve öne doğru düşüyorum, ama beni bir koluyla nazikçe yakalıyor ve elini boğazıma doluyor, yansımada beni izlerken beni yerinde tutuyor.

O boynumu öperken ben de ona bakıyorum. Gömleğinin kollarını sıvamış, mürekkepli  n kollarındaki kalın damarlar şişkinleşirken, i  bacaklarımın titremesine ve bacaklarımın güçsüzleşmesine neden olan lezzetli, uzun, yavaş vuruşlarla beni parmaklıyor.

"Kendinize bakın. Zevk aldığında yanaklarının nasıl kızardığına bak. İnlerken kanın dudaklarını nasıl koyulaştırdığına bak. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Rose."

Yutkunuyorum, boynum Dax'in eline karşı kasılıyor ve o da başparmağını hızla atan nabzımın üzerinde gezdiriyor.

"I..." Bir parmak daha ekleyip başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizirken bir yandan da hızını artırıp beni daha sert parmaklarken nefesim kesiliyor. "Seni boşaltmamı ister misin, Sunbeam?" Boynumu emiyor, onun gözleri benimkilere parlıyordu. "Evet."

Tenime karşı inlerken, beni göğsüne daha sıkı tutarken, parmaklarını içimde daha derine iterken, G noktama birleşene kadar onları kıvırdırken bir nefes emiyorum ve haykırıyorum.

"Kendine bir bak. Ne kadar nefes kesici olduğuna bir bak."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp yeniden yüzüme odaklanıyorum. Söylediği gibi kızarmışım, dudaklarım kararmış ve bir nefes alıp tutarken ayrılmış. Saçlarım bir omzumdan aşağı dökülüyor, çıplak kollarımın ve bacaklarımın derisi solgun ve pürüzsüz.

Ve bakir.

Tenim Dax'inkinin aksine sade görünüyor. Koyu mürekkeple kaplı, beni çalıştırırken esneyen iki güçlü, kaslı kolun içine sarılmış, inç inç el değmemiş, lekesiz bir deri. Vücudumdaki her hissi kontrol ediyorlar. Hepsi onların merhametinde. Boğazımdaki elinin üzerinde bile çiçekler ve sarmaşıklar var ve sonra boynu var, hepsinden favorim... kulağına doğru uzanan tüylü bir kanadın ucu dışında, arkamdaki pozisyonundan zar zor görülebiliyor.

Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Parmaklarıma gel."

Tuttuğum nefesi aceleyle bırakıyorum ve vücudum kasılırken, baskı merkezimi sıkıca çekerken hemen bir tane daha emiyorum. Titreyip ürperirken bakışlarımı tekrar onun gözlerine çeviriyorum.

"Elimi ıslat, Rose. Bıraktığında bu mükemmel amcığın ne kadar ıslandığını hissetmeme izin ver."

İnliyorum, gözlerim onunkilere yapışıyor ve sonra salıveriyorum, aynanın önünde dururken parmaklarının etrafında çarpan bir dalgayla patlıyorum. İki insan bir ana kilitlenmişti.

Gözlerimin kenarına nem batıyor ve o beni parmaklarıyla becermeye devam ederken, ben onun etrafında dalgalanıp nabız atarken, vücudum onu açgözlülükle emerken, ıslaklığım iç uyluklarıma yayılırken orgazmımın her son damlasını çekerken göz kırpmıyorum.

Dax boynumu öpüyor. "İnanılmazsın. Sen inanılmazsın."

Dalgalar nihayet yatışmaya başladığında inliyorum. Vücudum göğsüne yaslanıyor, gerginlik her kası terk ediyor ve coşkulu bir mutluluk üzerime çöküyor.

"Aman Tanrım." Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. "Bu-"

"Bu kadar sonra iyi misin?" Gülümserken gözleri kapanıyor ve burnunu saçlarıma bastırıyor. Sonra içine çekiyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Yani... hiç kimse... ben... birçok kez, ama sadece ben... yalnız, yani."

Dax'ın gözleri açılıyor ve yansımada benimkilere takılıyor, vücudunun üst kısmı geriliyor.

"Ne diyorsun...?"

Alt dudağımı ısırdım. Çok fazla şey söyledim. Burada bu şekildeyken cinsel geçmişimden -ya da eksikliğimden- bahsetmemeliydim. Birlikteyken.

"Rose?"

"Demek istediğim, daha önce sadece tek başıma orgazm oldum." Yanaklarım yanıyor ve başımı çevirmeye çalışıyorum ama Dax eli hâlâ boynumda olduğu halde başımı sabit tutuyor.

"Daha önce hiç kimse seni orgazm etmedi mi?" Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yoğun bakışlardı.

Beni kavrayışının izin verdiği ölçüde başımı sallıyorum. "Hayır."

Kaşları havaya kalkıyor. Sonra aşağı doğru çekilerek gözlerinin daha da karanlık görünmesini sağlıyorlar.

"Dax? Ne düşünüyorsun-?"

"Bilmiyordum," diye fısıldıyor. Parmaklarını benden çekip kalça kemiğimi kavıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kollarının arasında döndürüyor. Sonra diğer eliyle çenemi tutuyor. "Ama şimdi biliyorum..." Gevşek saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor. "Her bir ilki sayacağım."

Beni dudaklarımdan öperken kaşlarımı çatıyorum.

"Sadece bir tane ilk var, Dax. Ve o zaten senin."

Boynumu öpüyor, aynı zamanda elini elbisemin altından geçirip sıırsıklam tenimi avuçlarının içine alıyor. Kendimi tutamayarak yüksek sesle inliyorum.

Elini kıcıımı avuçlamak için kaydırırken sesi boynumda gürlüyor.

"Bu parmaklarım için ilkti. Sıradaki dilim için."

Bölüm 17

"SIRADAKİ DİLİM İÇİN."

Rose bana kocaman gözlerle bakıyor. O kadar güzel ki, göğsüm ağrıyor.

Ve o kadar seksi ki, sikim acıyla zonkluyor.

Ona dokunmama izin veriyor. Vücuduna gerçek zevki veren ilk kişi olmama izin veriyor.

Gareth onu kaybedecek kadar aptaldı.

"Peki ya sen?" Rose boynunu tekrar öperken mırıldanıyor, dudaklarımın teninin üzerinde ipek gibi kaymasının tadını çıkarıyor. Peki ya kokusu? Kahretsin, inanılmaz. Teninde tadını alabiliyorum. *Kana kana içiyorum.*

"Benim için endişelenme. Bu benim zevkim için."

Onu yatağa doğru geri geri götürüyorum, beyaz çarşaflar bacaklarının arkasını sıyrırken duruyorum.

"Silahlar."

Hiç tereddüt etmeden kollarını başının üzerine kaldırıyor ve sadece siyah dantel sütyeni ve külotu kalana kadar elbisesini başından yukarı çekmeme izin veriyor. Meme uçları kumaşın içinde sertleşerek beni çağırıyor.

"Bu kesinlikle benim zevkim için," diye inliyorum sütyenini çözüp çıkarırken ve göğüslerini bekleyen ellerime bırakırken. Gözleri, başparmaklarımı pembe buruşuk teninin üzerinde ileri geri ovuşturduğum yere düşüyor.

Meme uçlarını nazikçe sıkıyorum ve vücudunun üst kısmı titrerken nefesi kesiliyor.

Hassas meme uçları mı? Siktir...

Yatağın kenarına tünemesi için onu aşağı itiyorum, sonra önünde yere dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözlerimin onun her kıvrımında açıklıkla dolaşmasına izin veriyorum.

"Külotunu da çıkar." Öne doğru uzandım ve çarşafı, külotu uzun bacaklarından aşağıya doğru kaydırmama yetecek kadar kaldırdı.

Ellerine bastırıyorum. "Onları ne kadar ıslattığını hisset."

Bana bakıyor, parmaklarını kumaşın etrafında kapatıyor.

"Onları ne kadar ıslattığını kastetmiyor musun?"

Dizlerini ayırıp üzerine dalarken hırlıyorum, akıllı ağzını öpüyorum ve bir elimi saçlarına daldırıyorum.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Geri çekiliyorum. "Belki buradan?" İki elimi yatağın üzerine koyup onu kafesliyorum ve köprücük kemiğinin üzerinden yalayarak aşağı inip sıkı, mükemmel meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Dilimi üzerinde gezdirirken inliyorum. "Yoksa burası mı?" Taraf değiştiriyorum ve o da ağzıma doğru eğilerek inliyor.

"İşte," nefes alıyor ben dilimi daha hızlı döndürüp daha sert emerken.

"Ya da belki burası?" Dudaklarımı karnının yumuşak derisinden aşağıya, bacaklarının arasına doğru sürüklüyorum ve onu zıplatıyorum. Sonra dilimi uzun bir hamleyle yarığından aşağı doğru yalıyorum, ta ki göt deliğine ulaşana kadar ve o gerilerek bacaklarını başımın etrafına kapatıyor.

"Siktir," diye inliyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum ve dilimin ucuyla girişini sıyrarak ileriye doğru yalarken onu tamamen açık tutuyorum.

Ben tekrar inerken o nefesini içine çekiyor. Tadı da kokusu kadar güzel. Dilimdeki nektar gibi. Beni ona bağımlı kılacak baş döndürücü bir kombinasyon.

Hayatım buna bağlı olsa bile ondan vazgeçemezdim.

Şu anda beni kalbimden bıçaklayan bir gerçek bu.

Uzak duramayacak kadar bencilim.

Ve şimdi gitmesine izin veremeyecek kadar bencil olduğuma eminim.

Islaklığını emiyorum ve derin bir takdir homurtusuyla içiyorum. Sonra dudaklarımı klitorisinin etrafına yerleştiriyorum ve nazıkçe emiyorum.

"Dax." Nefes nefese inlemesi doğrudan sıkime sesleniyor ve sikim boxerımın içinde ağlıyor.

"Yüzüme boşalmaya hazır mısın, Sunbeam?" Dilimin ucunu klitorisine değdiriyorum ve bir parmağımı içine kaydırıyorum.

Titriyor, bir koluyla kendini tutarken diğer eli saçlarıma gidiyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor.

"Mmm."

"Söyle bana," diye fısıldıyorum klitorisini tekrar emerken. "Evet."

"Ve sen de izleyeceksin, değil mi?" Yukarı bakıyorum, dilimi tekrar üzerinde gezdirirken dudaklarım onu hiç bırakmıyor.

Kirpikleri titriyor ve alt dudağını ısırtıyor. "Evet."

"İyi kız." Ona gülümsüyorum ve tekrar emiyorum, gözleri genişlerken ve ağzı açık kalırken sikim daha da sızıyor. "Aynada kendini izlemeni istiyorum. Sana zevk verildiğinde ne kadar güzel olduğunu izle. tapınılmayı ne kadar hak ettiğini izle.

Dizlerimin üzerinde ayaklarının dibinde." Bir parmak daha ekliyorum ve onu nazikçe açıyorum. "Ne kadar arzulu olduğunu ve bana neler yaptığını izle."

"Tamam," diye nefes alıyor, yanakları kızarmış. Sonra bakışlarını benimkilerden kaldırıyor ve başımın üzerinden yansımasına bakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona dalıyorum, öpüyorum, emiyorum, parmaklıyorum, inliyorum, içiyorum, tapıyorum. Ağzımda titreyip kabarıırken, ıslaklığı çenemden aşağı akarken ona yapabileceğim her lanet şeyi yapıyorum.

Parmaklarımı çekiyorum, emerek temizliyorum ve yerine dilimi koyuyorum, eli saçlarımda dolanırken ve kıcı yataktan kalkarken onu dilimle beceriyorum. Onu tekrar aşağı itiyorum ve dilimi geri çekiyorum, parmaklarımı tekrar içine sokarken klitorisinin üzerinde daireler çizerek yalamak için geri dönüyorum ve sıcak, sıkı, duvarları etraflarında dalgalanıp onları daha da içeri çekerken keskin bir nefes emiyorum.

"Dax," diye inliyor. Sesinden damlayan zevkle sikim daha da sertleşiyor.

Cevap olarak hızımı arttırıyorum.

Nefesini içine çekiyor, pantolonunu indirirken saçlarımı kökünden çekiştiriyor. "Dax."

"Yap ." Yüzümü ona gömüyorum ve dilimi klitorisine daha sert bastırıyorum. "Siktir" diye inliyor.

Sonra o gelir.

Her tarafıma boşalıyor, dudaklarımı ve yüzümü orgazmıyla kaplıyor. Parmaklarımı sıkıp bırakıyor ve dilime karşı titriyor. Saçlarımı o kadar sert kavırıyor ki kafa derim yanıyor ve beni daha da yakınımaya çekip üzerime abanıyor.

Tamamen bırakıyor.

"Siktir!" diye bağırıyor.

Gözlerimi açtım ve yukarı baktım. Aynada kendini izliyor, tıpkı ona söylediğim gibi. Ağzı açık, gözleri parlıyor ve göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Klitorisini emiyorum ve tekrar titrerken başını geriye atıp tavana bakıyor.

Nefes alış verişi yavaşlayana ve sessizce iç çekene kadar onu emmeye ve nazikçe öpmeye devam ediyorum. Gözlerimi bir saniye bile ondan ayıramıyorum. Ondan gelen rahatlama, kafamın içinde sık sık kopan fırtınayı yatıştırıyor. Onu bu şekilde izlemek her şeyi bir şekilde sakinleştiriyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ondan, yanaklarındaki kızarıklıktan ve sonunda gözlerini benimkilerle buluştururken gözlerindeki ışıktan başka hiçbir şeyin.

Tenine nazik öpücükler kondurmamı ve parmaklarımı vücudundan çekmemi izliyor. Sonra gülümsüyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor ve ruhum ona tapmak için sonsuza dek söz vermiyorsa lanet olsun.

Şimdilik. Yarın için. Her zaman için.

Bu kız için tamamen mahvoldum. "Öp beni, Dax."

Ağzımı şişmiş etine son bir kez bastırıyorum, sonra dizlerimin üzerine yükseliyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Bacaklarını etrafıma doluyor ve ayak bileklerini arkamda çaprazlıyor, ellerini boynuma doluyor ve onu öpmek için öne eğildiğimde dudaklarını ayırarak beni yakınımda tutuyor.

"Kendimin tadını alabiliyorum," diye mırıldanıyor dilimi dudaklarının arasından geçirip onunkiyle buluştururken.

"Tadın inanılmaz."

Kollarını boynuma dolayarak beni tekrar öpüyor ve sanki göğsümde derin bir bas çalmaya başlıyor.

Sanki hiç gitmemi istemiyormuş gibi bana sarılıyor.

"Şimdi seks yapacak mıyız?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Yumuşak bir iç çekişle alt dudağımı emerken ses tonundaki masumiyetle inliyorum.

"Hazır olmadığınız hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Acele . Ben sabırlıyım." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp yanaklarını okşuyorum. Gözlerimi arıyor ve berrak mavilik bana geri dönüyor. "Sanırım sabırlı olmayı öğrendin. Bulunduğun yerde. Yani eve gelene kadar. O zaman sanırım farklıydı." Bana bakarken alını kırışıyor.

Dudaklarım.

"Hiç farklı olmadı Rose. Şimdiye kadar değil."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Ne

yap-?" "Hiç kimse yoktu. Hapse girdiğimden beri yok."

Gözleri genişliyor ve hemen ardından daralıyor.

"Sana doğruyu söylüyorum." Başparmağımı alt dudağının üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Üç yılı aşkın süredir kimse olmadı."

"Benimle aynı," diye fısıldıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Aynı senin gibi."

İtirafımı anlaması bir saniye sürüyor ve sonra üzerime atılıyor, dudakları dudaklarıma çarpıyor, elleri gömleğimi tutuyor ve onu çıkarmak için mücadele ediyor. Gömleğimi takım elbise pantolonumdan çıkarıp başımın üzerinden yırtıyorum ve tekrar dudaklarına yapışıyorum.

"Emin misin?" Öpücükler arasında inliyorum, ağzını yutarken uzun sarı saçlarını avuçluyorum.

Kemerimi tutuyor, ben çenesini öpüp boynunu yüksek sesle inliyor.

Pantolonumu çözüyor ve onu ve boxer'ımı kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyor, elini ağrıyan sikimin tabanına sarıyor ve adımını inliyor.

O emin.

Elini ucuma doğru kaydırıyor, sonra duruyor. "Bu da ne?" Arkasına yaslanıyor ve sikime bakıyor. Baş pre-cum ile kaplı, bu da idrar yolumdan aşağı inen ve başımın alt tarafındaki jantın altından çıkan gümüş çubuğu parlatıyor.

"Bir piercing."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. Sonra tekrar ona bakıyor. "Acıyor mu? Yani... ne... nasıl hissettiriyor?"

İki parmağının ucunu üst ucuna sürterek çubuğu döndürüyor ve aletimin başından vızıldayan bir titreşim gönderirken derin bir hırıltıyla küfrediyorum.

"Harika hissettiriyor. Özellikle de bunu yaptığında."

Narin elinin okşayışına bakıyorum, bir ucuna ıslaklık yayıyor ve sonra diğer ucuna da ıslaklık sürmek için aşağıya dalıyor.

"Hoşuma gitti." Rose alt dudağını ısıyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Dokunduğumda sana iyi hissettirmesi hoşuma gidiyor."

"Senin için de iyi hissettirecek." Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına alıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sana söz veriyorum, Sunbeam. İçinde iyi hissedeceksin."

"Tamam." Alt dudağını ısıyor, gözleri parlıyor. "Sana inanıyorum." Sözleri kalbime saplanıyor.

Son yıllarda pek çok insan bana inanmayı tercih etmedi. Hem de hiç.

Ama bana güvenini bu kadar kolay vermeye istekli.

Tek yapmam gereken ona söz vermek. Ve bu yeterli.

"Arkana yaslan."

Bizi yatağa taşıyorum ve Rose'u sırt üstü yatırıyorum. Beni hemen üzerine çekiyor, kollarını doluyor, beni öpüyor ve göğüslerini göğsüme .

"Bunu hissetmek istiyorum." Bacaklarını kalçalarımın etrafında açıyor ve sikim girişine değene kadar kaldırıyor.

"Prezervatifin var mı?" Cüzdanımda hiç yok. *Aptal*. Beni öpmeyi bıraktı. "Piercing ile takabilir misin?" "Tabii ki. Her zaman taktım."

"I..." Gözlerimin arasına bakıyor. "Hayır."

"yok." Biraz geri çekildim. "Bekleyebiliriz."

"Hayır." Beni kendine doğru çekti. "Ben... Lütfen, Dax." Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Durmak istemiyorum. Eğer sen-"

"Temiz mi?" Onun için bitiriyorum ve o da başını sallıyor. "Ve ben de... o zaman?"

"Öyleyim. Gitmeden önce test yaptırdım." Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

"İğnem var, bu yüzden yapmayacağım..." Nefes alıp sikime bakıyor ve sikim onun ilgisini bir köpek yavrusu gibi kucaklıyor ve ona doğru sallanarak kalçasının iç kısmına pre-kum bulaştırıyor. "Aramızda hiçbir şey yokken onu hissetmek istiyorum. *Seni* hissetmek istiyorum, Dax."

Adımı söylerken gözbebekleri büyüyor ve ben kısık bir iniltiyle öne doğru bastırıp dudaklarını başka bir ateşli öpücükle yakalıyorum.

Sahip olabileceğim son irade kırıntısını da yok etti. Onu tekrar öperken ağzına karşı "Bana tutun," diyorum.

Kalçalarından birini kaldırıp sadece ucumu onun sıkı, ıslak sıcaklığına bastırırken kollarını boynuma doluyor.

Vücudu açgözlülükle beni kavrarken, sıcak, ıslak bir coşkuyla beni sıkıca tutarken temastan tıslıyorum.

"Hissedebiliyorum." Sert metalin duvarlarını okşaması için sikimin başını içinde dolaştırırken gülümsüyor. "Daha fazla," diye fısıldıyor.

İleri doğru itiyorum, ona iki inç daha veriyorum ve tekrar daire çizerken inliyor, onu içeride okşayarak onu her şeyimi almaya hazır hale getiriyorum.

"İyi misin?"

Ben derin bir iniltiyle birkaç santim daha içine iterken dudağını ısıyor ve başını sallıyor.

Kahretsin, inanılmaz geriliyor. Çok ıslak. Çok sıcak. Çok *sıkı*. "Dax."

Hemen ıkınmayı bıraktım. "Neredeyse yolu yarılادم."

Başımı eğiyorum ve onu öpüyorum, bana alışabilmesi için içinde hareketsiz duruyorum. Bir iniltiyle dudaklarını ayırıyor ve dilimin ağzının içinde kaymasına izin veriyor. Onu öpüyorum, içimde erirken sikim onun içinde rahatça duruyor, öpüştükçe daha da rahatlıyor. Sonra kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve beni içine birkaç santim daha sokmaya davet ediyor.

"İşte bu, Güneş Işını. Çok iyi karşılıyorsun." Onu öpmeye devam ederken dudaklarına doğru mırıldanıyorum. Sikim oturduğu yerde, onun dar vücudunun içinde zonkluyor.

"Daha var mı?" diye soruyor, ben yavaşça tekrar dönüp boynunu kulağının arkasından öperken, kollarım geri çekilmenin gücüyle titriyor.

"Biraz daha fazla," diye itiraf ediyorum, sikimin başı onun içinde hareket etme ihtiyacıyla zonkluyor.

İki elini saçlarıma doluyor ve ben boynunda nabzının hızla attığı noktayı emerken inliyor. "Tamam. Ben hazırım."

"Emin misin?"

"Evet." Sesi nefes nefese ve heyecanlı. "Tamamen içime girene kadar durma."

Dudaklarını tekrar dudaklarımda yakalıyorum ve taşaklarım sıkılaşıyor, ileri doğru iterken vücuduma doğru çekiliyor, onu etrafımda geriyorum. O altımda kıvranırken, saçlarımı çekerken, dudaklarından bir nefes düşerken daha derine itiyorum. İtiyorum ve itmeye devam ediyorum, sonunda tamamen içine girene kadar, sıkıca kavranıyorum.

"Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun." Taşaklarım karıncalanırken titrek bir nefes alıyorum. Rose altımda kıvranıyor, tatlı amını etrafımda sıkıyor. "Yapma."

"Sorun nedir?"

Yüzümü boynuna gömdüm. "Bana bir saniye ver."

Lanet olsun, her an kendimi kaybedebilirim. Kendimi kaybedeceğim ve içine boşalacağım. İçinden taşana kadar onu dolduracağım.

Derin nefes alıyorum. Ne duyabilirim? Ne koklayabilirim? Ne tadabilirim? Nefes al. Nefes al.

"Tamam." Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve onu öpüyorum. "Tamam."

Sonra hareket etmeye başlıyorum, önce yavaşça, onu incitmekten korkuyorum. O kadar sıkı ki, bu onun ilk seferi bile olabilir. Kendimi kaptırırsam onu incitebilirim.

Yapmak istediğim son şey onu incitmek.

İnliyor ve altımda kıvranıyor, bacaklarını açıyor ve içine yaptığım her nazik hamleyi karşılamak için kalçalarını kaldırıyor. O kadar ıslak ki bu işi kolaylaştırıyor.

Çok ıslak.

"Daha fazla, Dax. Lütfen."

Gözlerinin içine bakıyorum, parlak ve güven dolu, sonra iki elini de elime alıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve daha hızlı bir şekilde içine girerken başının üstündeki çarşaflara bastırıyorum.

"Bu nasıl bir his?"

"İnanılmaz." Sikim ondan gelen yeni bir uyarılma dalgasıyla kaplanırken başını geriye doğru eğiyor. "Harika hissettiriyor."

Açıyı değiştirirken dişlerimi sıkıyorum, böylece piercingimin üst kısmı onun G noktasına srtnecek.

"Dax." Rose soluk soluğa, başını yataktan kaldırarak, ben geri çekilip tekrar içeri girerken, yeni noktaya vuruyor. "Dax... bu..."

Başını yatağa geri bırakıyor, ben lezzetli, uzun, derin, ritmik vuruşlarla becerirken, vücudunun ağrıyan horozumu böyle bir coşkuyla karşılamasının tadını çıkarırken, her girişte sıkarken, ayrılmış pembe dudaklarını inliyor.

"Bu sefer beni izlemeni istiyorum." İçine giriyorum ve göz bebekleri büyüyor. "Sikimin zerine boşalırken gözlerini benden ayırmamanı istiyorum."

"Bunu sevebilir miyim bilmiyorum," dedi pantolonunun altından. "Bu..." Taşaklarım tenini pene kadar biraz daha sert itiyorum.

"ok... Çok iyi hissettiriyor, ama hiç..."

"Seninle ilgileneceğim."

Ellerini bırakıp bir n koluma yaslanıyorum, başparmağımı emiyorum, sonra bedenlerimiz arasında kaydırıp klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Ona doğru itmeye devam ediyorum, nefes nefese kalana ve omuzlarımı tutana kadar şişmiş klitorisini okşarken horozumun etrafında gerilmesine izin veriyorum, tırnakları cildime kazıyor.

"şimdi benim için gelmeye hazır mısınız?"

"Evet." Ben hızımı artırırken, taşaklarım vücuduna çarparken o öfkeyle başını sallıyor. Her bağlantı beni patlatmakla tehdit ediyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Aferin kızıma."

Bir nefes daha çekiyor ve sonra göğsü titremeye başlıyor.

"Gözler, Rose," diye nazikçe ısrar ediyorum.

İlk kasılma sikimin ucuna çarpıp taşaklarımı seğirtirken bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor. Çenemi eğiyorum, tek yapabildiği bana bakmak, adımı haykırmak ve sikime sertçe boşalıp onu ıslatmak olana kadar tüm gerçeklik duygusunu kaybedişini izliyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım." Etrafımda boşalırken klitorisini okşamaya devam ediyorum.

Delicim sıcak etine sürtünürken aletimin başı onun içinde ihtiyaçla yanıyor.

Onun orgazmının son dalgası geçip benimki başladığında vahşi bir hayvan gibi inliyorum. Zorla serbest bırakıyorum, onu taşaklarımdan ve bir tsunami gücüyle horozumdan yukarı doğru yarışan sıcak cum akışlarıyla dolduruyorum.

Üç yıl geçmiş olabilir ama seksi hatırlıyorum. Ve daha önce *hiç* böyle olmamıştı. İlk kez prezervatifsiz sevişiyor olmam ve onu kendimle dolduruyor olmam değil.

Aynı anda hem çok sıkı hem de ıslak olması bile değil. Vücudu ıslak rüyaların malzemesi olabilir.

Ama bundan daha

fazlası. Bu o.

Onun ruhu. Cesareti. Ama aynı zamanda hassasiyeti de. Onu güneşten daha parlak yapan iç güzelliği.

Hepsi onun.

Rose canlı mavi gözleriyle beni izliyor, ben içine boşaldıkça yanakları kızarıyor, her türlü kontrol duygusunu kaybediyor. Yüzünü kavıyorum ve dudaklarımı ona çarparak dev nefesler çekiyorum.

"Siktir..." Ağzının içine hırlıyorum. "Siktir, Rose..." *İtme. İtme.*

"Dax," diye mırıldanıyor, ben nefes almakta zorlanırken dudaklarımı öpüyor.

Varoluşlarının en güçlü orgazmının sonuncusunu pompalarken taşaklarım zonkluyor ve horozum son bir kez nabız atarken inliyorum ve sonra üzerimdeki tutuşunu serbest bırakıyor.

"Rose." Yutkunarak nefes alıyorum ve öpücüğüne karşılık veriyorum. "Siktir." Yavaşça nefes veriyorum ve sonra yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. "Sen her şeyisin. Sen her şeyimsin."

Bölüm 18

Rose

Vücudu beni sararken Dax'ın sıcaklığına sarılıp yatıyorum.

Kalbi göğsünde benimkine çarpıyor. Ve ikimiz de fazladan hava çekmeye gerek kalmadan konuşabilecek kadar sakinleşene kadar, o hâlâ içimdeyken uzanıyoruz.

"Kahretsin," diye hafifçe iç geçiriyor ve yüzümü ellerinin arasında tutmak için kollarını hareket ettiriyor.

Alnını benimkine dayıyor ve beni dudaklarımdan şefkatle öpmeden önce yavaşça nefes alıyor.

"Sen iyi misin? Sana zarar vermedim, değil mi?"

Gülümsüyorum ve sarı saçlarından bir tutamı alnından çekiyorum. "Hayır. Bana zarar vermedin."

Beni tekrar öperken yüzünü rahatlık kaplıyor. Sonra durdu ve kollarının üzerinde yükselerek içimden çıktı.

İrkilmemi yeterince hızlı saklayamıyorum ve Dax bir hamlede üzerime geliyor, yüzümü tekrar avuçluyor.

"Rose?" Kaşları çatıldı.

"Ben iyiyim."

Bacaklarımın arasına bakıyor. "Kahretsin. Sen değilsin."

Yataktan fırlayıp banyoya koşuyor ve birkaç dakika sonra elinde sıcak bir bezle geri geliyor. Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve yakışıklı yüzünü gölgeleyen bir kaş çatarak bezi bana hafifçe bastırıyor.

"Kanaman var. Çok değil ama... Tanrım." Yüzünü buruşturuyor ve beni tekrar bezle siliyor.

"Göster bana."

Kendimi kollarımın üzerinde destekliyorum ve Dax bezi tutuyor. Üzerinde ufacık bir pembe leke var. Zar zor fark ediliyor.

"Sana iyi olduğumu söyledim." Gülümsüyorum ama kaşlarını çatıyor ve tekrar bacaklarımın arasına bakıyor.

"Benim yüzümden incinirsen kendimi asla affetmem." Gözlerini kırıştırıyor ve gözlerini lezzetli bir ağrının yerleştiği bacaklarımın arasına odaklıyor.

Beni özenle temizlerken gözleri doluyor. Güzel olanın ben olduğumu söylüyor. Ama bu o. Gerçekten incinmediğim halde incinmişim gibi benimle ilgileniyor. Ama beni dinlemeyecek, onun yerine arkama yaslanıp bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum.

Tamamen bana odaklandı. Önceden, gözleri benim için arzuyla yanıyordu. Şimdi ise hayranlık ve endişe dolu.

Biri bana bu şekilde bakabiliyorsa nasıl berbat biri olabilirim? Eğer böyle , son birkaç yıldır kendime yakıştırdığım gibi nasıl başarısız olabilirim? O zaman kimse beni istemezdi, değil mi? Kimse beni arzulamaz.

Dax başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde nefesim kesiliyor.

Ailemin başına gelen her şey benim suçum olsaydı, hiç kimse bana şu anda olduğu gibi, ruhumu gördüğü gibi bakamazdı

ve bunun mükemmel olduğunu düşünüyor. Sanki benimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecekmiş gibi. Tek bir şeyi bile.

Dudakları kıpırdayınca kulaklarıma kan hücum ediyor ve göğsüm . "Ne?"

"Sana ne düşündüğünü sordum? Çok ciddi görünüyorsun." Dudakları düzleşti. "Acıtıyor, değil mi?"

"Hayır." Doğruluyorum, uzanıp yüzünün yan tarafını ve güçlü çenesini okşarken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Üç yıldır ilk defa bu kadar acımıyor."

Sonra gülümserim.

O da gülümseyene kadar yüzü yumuşuyor. Sonra beni kollarına alıp öpüyor.

"Hadi duş alalım."

Beni yataktan kaldırıyor, ellerim onun ellerinde geriye doğru yürüyerek banyoya kadar götürüyor. Duşa girdiğimizde bir elini suyu açacak kadar uzun süre bırakıyor, sonra tekrar tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte sıcak spreyn altına çekiyor.

"Seni yıkamama izin verecek misin?"

Dudağımı ısıyorum ve ayak parmaklarımdan üzerinde durup su ağzımızdan aşağı akarken onu öpüyorum. "Sadece seni yıkamama izin verirsen. Sırtındaki dövmelemleri henüz görmedim."

Dax sertleşir, geniş omuzlarındaki kaslar gerilir. "Tamam. Ama önce ben gidiyorum."

Duş jelimi alıp ellerinin arasında köpürttükten sonra vücudumun her yerinde gezdirirken kollarımı omuzlarına atarak mutlu bir şekilde ayakta duruyorum. Göğüslerimi yıkarken meme uçları sertleştiğinde inliyor ve ben omzumun üzerinden ona bakarken aleti kıkımda sertleşiyor.

sırtımı yıkıyor. Ama gözlerinin aldığı yoğunluğa ve göğsünden gelen derin inlemelere rağmen, mükemmel bir centilmen, büyük, sıcak elleriyle beni nazikçe yıkıyor.

"Şimdi de sen."

Şişeyi ondan aldım ve ellerime biraz sıktım. Nereden başlayacağımı şaşırılmış durumdayım. Uyluklarından ve sabunlu elimi yukarı aşağı kaydırırken sert ve kalın olan sikinden başlıyorum. Dax nefesini tutup onu yıkarken beni izliyor, ardından taşaklarını yıkıyor, ama benim üzerimde kullanmak için hiçbir girişimde bulunmuyor ve sabunlu ellerimi alıp göğsüne götürdüğünde hayal kırıklığıma karşı koyuyorum.

Köpüklerin durulanmasına izin verdim ve ellerimi tekrar dövmelerinin üzerinde gezdirdim, tıpkı yaralandığı o gece evinde olduğu gibi.

"Şimdi dön."

Sertleşiyor ve bana bakıyor.

"Arkanı dön." Yukarı bakıyorum ve hâlâ nefes alıp almadığını merak ediyorum. Omuzlarındaki ve göğsündeki tüm kaslar gergin ve kuşun kanadının altındaki boynunda bir damar zonkluyor. "Dax?"

Çenesindeki bir kas esniyor ve sonra yavaşça dönerek ellerini fayanslı duvara dayıyor, böylece sırtındaki her bir kas dalgalanıyor.

Ellerime biraz daha jel sürüp omuzlarında gezdiriyorum ve sırtındaki dövmeleri iyice inceliyorum. Ön tarafı gibi karmaşıklar. Devasa, süslü, merkezi bir haçı çevreleyen yapraklar ve çiçeklerden oluşan bir karışım. Sonra sırtının alt kısmında, omurgasının bir tarafında suyun üzerinde bir güneş var, ışınları gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Bu bir gün doğumu mu yoksa gün batımı mı?" Parmaklarımı üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Gün batımı." Parmaklarımı suyun dalgaları üzerinde aşağı doğru hareket ettirdiğimde geriliyor.

"Dax?"

Parmaklarımı tekrar sıkışmış derinin üzerinde gezdiriyorum ve o sessiz kalıyor. "Ne oldu?"

Sudaki dalgalanmalar Dax'ın cildindeki büyük bir yarayı kapladıkları yerde bozuluyor.

"Dikkatli değildim. Olan bu." "Ne demek istiyorsun?"

Dönüp beni kollarıyla sarıyor, iç geçirmeden önce başını eğip boynumu öpüyor. "Bıçaklandım. Hapishanede."

"Ne?" Yüzümü ona döndüğümde kanım donuyor. Dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor. "Ne demek istiyorsun? Bunu sana kim yaptı?" Dudaklarımızı ayırarak soruyorum.

"Önemli değil."

Beni tekrar öpmeye çalışıyor ama ben geri çekiliyorum, avuçlarımı göğsünün üzerinde düzleştiriyorum.

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü öyle değil. Adam hâlâ içeride. Ve ben dışarıdayım. Önemli olan da bu."

"Ama sana zarar verdi? Ona ne oldu? Suçlandı mı-?"

"Bundan sorumlu olan adamın yanına kâr kalmadı." Gözlerimin içine bakıyor. "Onu düşünmene gerek yok."

"Ama sen-?"

"Ben her zaman her şeyin sonunu görürüm Rose. Ben kararlıyım. Tamam mı? Her zaman sonuna kadar giderim." Yüzümü tutuyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, geri çekilip endişeli gözlerimin içine bakarken başını sallıyor. "Bunu düşünme."

Onu orada düşünmek ve onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmek göğsümü sıkarken ona göz kırpıyorum. Jasmin ve Logan'dan uzakta. Özgürlüğü gitmişti.

"Yaşadıkların için çok üzgünüm. Sen çok güçlüsün."

Dudakları yarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ben senin yarın kadar güçlü değilim. Dış yaralar kolay. Sen sadece onları başka bir şeye dönüştürüyorsun."

Beni tekrar öpüyor.

Onları başka bir şeye dönüştürün.

Peki ya iç yaralar? Yaşadığı onca şeyden sonra bunlardan hiçbirine sahip olamaz. Olabilir mi?

Rüyamdan uyanıyorum. Oda karanlık. Gecenin bir yarısı.

Dax'in sıcak kolu beni sarıyor, ben başımı göğsüne yaslayarak onun yanına sokulurken eli kalçamda duruyor.

Dün gece birlikte duş aldıktan sonra tüm makyajımı sildim ve banyodan çıktığımda Dax'i yatakta oturmuş, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, derin düşüncelere dalmış bir halde boşluğa bakarken buldum. Beni görünce gülümsedi ve beni yanına çağırdı, ben de uyuyana kadar mutlu bir şekilde ona sarıldım.

Kelimelere gerek yoktu. Sadece birbirimize sarılıp öpüşmemiz bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Dax benimle seks yapmayı Gareth gibi sadece kendisi için bir şey olarak görmüyordu. Tam yanımdaydı, her şeyini ortaya koyuyordu. İkimiz de uzun zamandır insan dokunuşuna açtık. Dax fiziksel olarak kafese kapatıldığı için. Ben de kendimi kafeslemekten.

Bir zamanlar peri masalı istemiştim. Büyük bir düğün ve düğün gecesi hayatının aşkıyla sevişmek. Ama şimdi uyuyan Dax'i izliyorum, plesi dudakları usulca nefes alırken ayrılmış, çıplak teni çok fazla mürekkeple kararmış, bu çok açık. Gerçek prensler sadece sizin için savaşmazlar. Size kendiniz için savaşma gücü verirler. Ve bunu yaptığınızda da en büyük destekiniz olurlar.

Aynaya bakıyorum ve orada sıcaklık birikirken kalçalarını birbirine bastırıyorum.

"Kendine dikkat et. Tapınılmayı hak ediyorsun."

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Ve bunu söylerken Dax'ın gözlerinin bana bakışı... Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum.

Parmaklarımin arkasını yanağında gezdiriyorum ve çenesini epibilmek için yatağa doğru ilerliyorum.

"Hey, Güneş Işını," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, koluyla beni sıkarak. "Hey, sen." Kulağına kadar öpüyorum ve sonra boynunu kemiriyorum.

"Uyuyamıyor musun?" Ben emmeye ve boynunu nazıkçe öpmeye devam ederken sesinde bir gülümseme var.

"Gördüm. Ama ryam beni uyandırdı."

"Kötü bir tane mi?" Sesi artık tamamen uyanık geliyor.

Boynundan aşağıya doğru öpüyorum, gözlerim karanlığa alışırken kuşun olduğu yeri yalamak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

"Sayılır. Rüyamda Casey bir arabanın içinde bana doğru geliyordu... beni hedef alıyordu. Onu n camdan görebiliyordum ve bana doğru bakıyordu."

"İyi misin?" Dax başımın tepesine bir öpücük konduruyor, ben de eğilip köprücük kemiği boyunca öpüyorum.

"Evet." Göğsümdeki ağırlığı itiyorum. Eğer kabul etmeyi reddedersem, o zaman orada olmaz. En azından bu gece. şimdi olmaz. "Ben

Bunu düşünmek istiyorum," diyorum Dax'in göğsünün üst kısmını öperken. "Hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. En azından gün doğana kadar. Bunu benim için yapar mısın?" Ona bakıyorum ve gözleri loş ışıktaki parlıyor.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Eğer istediğin buysa."

Elimi pürüzsüz, sıcak teninde gezdirip avucumu göğsüne koyuyorum. "Şu anda istediğim şey sensin."

Bir elini boynumun arkasına doluyor, beni nazikçe kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma götürüp meme uçlarım göğsünde sertleşene kadar beni öperken beni kendine çekiyor. Dikkatini boynuma verdiğinde inliyorum, kirli sakalı boynuma sürtünüyor ve tenimi emip yalarken zevkten titrememe neden oluyor.

"Seni istiyorum dedim, Dax," diye mırıldanıyorum kulağımın altını öperken. "Yaralısın," diye fısıldıyor, sesi suçluluk duygusuyla dolu.

Bu yüzden duşta bana bir daha dokunmadı. Beni gerçekten incittiğini düşünüyor.

"Güzel bir yara. Acıyan bir yara değil." Bacağımı onun üzerinden kaydırıyorum ve oturur pozisyona geçiyorum, böylece kalçalarına binmiş oluyorum.

"Rose," diye inliyor iki eliyle kalça kemiklerimi kavramadan önce.

Altımda zaten kalın ve sert olan sikine sürtünüyorum. Piercing'inin metali klitorisime sürtünüyor ve ürperip bir nefes emiyorum.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen yavaş gidebiliriz." Üzerine çıkıyorum ve bir elimi tabanına dolayarak onu hizalıyorum. "Sadece seni tekrar istiyorum."

"Sana hala zarar verebilirim-" Vücudum direnmeden önce sadece birkaç santimini içime almayı başarak onun üzerine doğru döndüğümde sözleri dilinde ölüyor. "Siktir, Rose."

İsmimi söylerken çıkardığı derin hırıltıdaki zevk, amıma akan ıslaklığı gönderiyor ve biraz daha alçalıyorum. Parmakları kalça kemiklerimde esnediğinde ondan o kadar seksi bir tıslama geliyor ki kendimi sonuna kadar aşağı itebiliyorum, vücudum onun etrafında mutlu bir şekilde geriliyor ve taşakları nihayet tenimi öperken ihtiyaçla titreşiyor.

"Gördün mü? İyi hissettiriyor," diye inliyorum ellerimi göğsünde gezdirip dövmelerine hayran hayran bakarken.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça üzerine geri çöküyorum. İnliyor ve çenesini eğerek vücudunun benimkinde kayborduğu yeri izliyor.

Çok doluyum. O içimdeyken çok lezzetli bir şekilde doluyum.

Parmaklarını kalçalarımın geçiriyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. " sen kontrol ediyorsun. Seninleyken kendime güvenmiyorum," diye inliyor. Ben yükselip tekrar üzerine çökerken.

"Sana güveniyorum, Dax. Bana zarar vermeyeceksin."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyduğumda gözlerinde belirsizlik var. Sonra yavaşça çekiyorum, beni kaldırması için onu cesaretlendiriyorum ve sonra beni tekrar ona doğru yönlendiriyorum.

Adını fısıldamamı izliyor. Sonra benim yardımım olmadan beni kaldırıyor, beni biraz daha kuvvetle sikinin üzerine geri çekerken derin derin inliyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, ona binmeme yardım ederken saçlarım sırtımdan aşağı akıyor. Onunla seks yapmakla ilgili her şey düşündüğümde daha iyi. Kıyaslayacak çok şeyim olduğundan değil. Ama iffetli biri değilim. Yıllardır vibratörüm var ve kendimi nasıl boşaltacağımı çok iyi biliyorum. Ve kadınlar için yapılmış pornoları izlemeyi seviyorum.

İçimde zevk biriktikçe ürperiyorum ve daha fazla ıslaklık Dax'i ıslatıyor, aramızdan akıyor ve tenimizi kaplıyor.

Gerçi Dax'ın sikinin pornoda gördüklerimden daha büyük olduğuna eminim. Kesinlikle Gareth'inkinden daha büyük.

Ve Dax'ınki delinmiş.

Beni daha hızlı kaldırıp, içimin derinliklerine vuran bir açıyla sikerken gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum ve vücudumda titreşen zevk darbeleri gönderiyorum.

"Bu mu-?" İçim karıncalanıyor.

"İçinde iyi hissedeceğine söz verdim." Gözlerim yuvalarından fırlarken Dax sırtıyor ve ben inliyorum.

Kahretsin, bu yeni açı bana yoğun bir zevkle içimin dışına çıkıyormuşum gibi hissettiriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmak uçlarımı Dax'ın göğsüne bastırıyorum.

"Gelmen gerekiyor, değil mi Günışığı?"

başımı sallamayı başarıyorum, tam olarak orada değilim, ama çok, çok yakınım. Eli kalçamdan ayrılıyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor. "Dax..."

Bir kez daire çiziyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve ona bakıyorum. Gözleri yoğun, beni izliyor. Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılmış.

İki kez daire

çiziyor. "Dax..."

Nefesim kesilirken dudağım titriyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Seni boşalırken izlemekten daha güzel bir manzara yok benim için. Göster bana."

Gözleri benimkileri tutuyor ve girerken aynı anda tekrar daireler çiziyor. Geri çekilirken delici darbeleri G noktamın üzerinde geziniyor.

nefes alıyorum ve bir sonraki hamlede taşaklarının tenime çarptığı ve içime gömüldüğü anda etrafında patlıyorum.

"Dax."

" bu... aferin kızıma," diye homurdanıyor, siki şişiyor, ben onun etrafında derin, tüketen dalgalar halinde titreşirken aynı anda beni dolduruyor. Ben titreyip sarsılırken o güçlü bir koluyla beni sıırıslıkla olmuş sikinin üzerinde aşağı yukarı sürüklemeye devam ediyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve tıslıyor, klitorisimin etrafında dönüyor ve birleşik ıslaklığımızı tekrar zonklayana kadar üzerine yayıyor ve çekirdeğim beni şaşırtarak sıkıca çekiyor.

"Dax, ben-"

"Yine mi geleceksin? Biliyorum."

"Nasıl?" basınç arttıkça nefes nefese kalıyorum.

Beni becermeye devam ederken inliyor.

"Vücudunu tanıyorum." Ben onun etrafında dalgalanırken ve nefes nefese kaldığımda nefesini içine çekiyor. "İlk seferinde, sen boşalmadan hemen önce amın daha da daraldı ve sikimi daha da ısıttı. Bir dakika önce tekrar yaptı." Tekrar içime doğru iterken inliyor. "Ve şimdi yine yapıyor. Siktir."

Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor, bedenim tam olarak dediğini yapıyor ve bir çığlıkla tekrar boşalırken ona sıkıca sarılıyorum.

"İyi kız. *Aferin* kızıma *Rose*," diye homurdanıyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş.

Beni becermeye devam ediyor, orgazmının kalıntılarını dışarı atarken horozu hala sert. Onun dölüyle dolu olduğumu bilmek, inlerken ve ağgözlülükle ona batarken orgazmımı sadece uzatıyor. Ona bakıyorum, ağzımdan nefes alıyorum, her bir nabzın ve dalganın tadını çıkarıyorum, ta ki hepsi geçene ve geriye sadece güzel, sakinleştirici bir sıcaklık kalana kadar.

"Çok güzelsin." İki elini de kalçalarımaya koyuyor ve yavaşça aşağı yukarı vuruyor. "Çok güzelsin."

Artık birbirimizi net bir şekilde görebiliyoruz. Gözlerim alıştığı için oda artık o kadar da karanlık görünmüyor.

Gülümsüyorum ve elimi pusula dövmesinin üzerine koyup parmağımın ucuyla işaretçiyi takip ediyorum. "Bence çok güzelsin."

Parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum ve o da yüzünde rahat bir gülümsemeyle beni izliyor. Sonra elimi tutup dudaklarına götürüyor ve gözleri parlarken öpüyor.

"Seninle ne yapacağım, Güneş Işını?"

Dax neden benimle ne yapması gerektiğini sordu bilmiyorum. Çünkü güneş doğmadan önce beni iki kez daha sikmeye karar verirken yardıma ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Her seferinde bir öncekinden biraz daha az nazikti. Artık bana zarar vermediğini biliyor. Beni sayamayacağım kadar çok kez boşalttıktan sonra, Dax için onunla seks yapmanın benim için acıdan farklı bir şey olduğu çok açık olmalı.

Onu ne kadar çok görürsem, o kadar çok istiyorum.

Belinde sadece bir havluyla banyodan çıktığında yatakta yan dönüyorum, su damlacıkları cildinde kristaller gibi parlıyor.

"Toplantınız ne zaman?"

Beni öpmek için yatağın yanına gelirken saçlarına bir havlu daha sürüyor.

"Dokuza kadar olmaz. Ama önce bir şey yapmam lazım."

Öpüşmeyi kesip banyoya geri dönerken kaşlarımı çatıyorum. Saat sabahın 7'si. Bu kadar erken nereye gitmesi gerekiyor?

Saat yedi. Yani New York'ta hâlâ gecenin bir yarısı. "Dax?"

"Rose?" seslenerek beni gülümsetiyor.

"Telefonumu alabilir miyim?"

Dün gece ona verdim ve geri almak aklımdaki son şeydi. Ama Dax' dün gece gördüğüm rüya hakkında söylediğim gibi, gün doğana kadar bunu düşünmedim... Beynim not almış olmalı, çünkü şimdi tek düşünebildiğim Casey'nin bana kaç mesaj bırakmış olacağı. Çünkü bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğini biliyorum. *Kum havuzundan tabuta.*

Gözlerimi yukarı dikip derin bir nefes alıyorum ve göğsümde bir acı hissediyorum.

"Tabii. Ceketimin içinde."

Yataktan kayarak çıkıyorum ve Dax'in hala bende olan siyah kapüşonlu tişörtünü alıp üzerime geçiriyorum ve dün gece ceketini attığı yere doğru yürüyorum. Cebine uzanıp telefonu çıkardım.

Her şey hazır. Planlarım ve teçhizatım var. Bu şerefsizler neye uğradıklarını şaşıracaklar.

Mesajı tekrar okudum. Ve sonra üçüncü kez.

Telefonu yerine koymalıydım. Benim değil de Dax'in olduğunu gördüğüm an geri koymalıydım.

Planlar ve teçhizat?

"Kıyafetlerimin içindeyken seni seviyorum. Sevimli görünüyorsun."

Dün gecedan kalma siyah takım elbisesi ve gömleğiyle banyodan çıkarken telefonu bir anda Dax'in ceketinin cebine geri bırakıyorum

kolları kıvrılmış.

Arkamdan yaklaşıp saçlarımı boynumdan uzaklaştırarak bana bakarken öpebilmek için gözlerimi büyük aynaya kaldırıyorum.

"Çok tatlısın amına koyayım," diye homurdanıyor, ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıp kapüşonun alt kısmını kaldırıyor ve altında çıplak olduğumu görünce gülümsüyor. "Seni gördükten ve giydiğin o seksi eteklerin altında ne olduğunu bildikten sonra nasıl işimi halledebilirim ki?"

Göğsüne yaslanıyorum, öpücüklerini derinleştirebilmesi için boynumu yana yatırıyorum. "Aynı şekilde ben de seninkinin altında ne olduğunu bilerek işlerimi halledeceğim."

"Küçük seksi eteklerimin altında mı?" Kaşlarını kaldırıyor, ben de kıkırdıyorum. "Doğru." Boynumu son bir kez öpüyor ve kapüşonunun eteklerini beni örtecek şekilde indiriyor. "Uzun sürmeyecek."

"Nereye gidiyorsun?" Yatak odasının kapısına ulaştığında dönüyorum.

Gülümsüyor. "Uzun sürmez." Ceketini giyer ve elini cebine sokar. "Al." Geri dönüp bana telefonumu uzatıyor, sonra yüzümü tutup dudaklarımdan öpüyor. "Ben dönene kadar bunun altında çıplak kal."

Dudağımı ısıyorum ve o giderken kıkırdıyor. Sonra dışarıda arabanın motoru kükrüyor.

Yatağa doğru yürüyorum ve bir hışımla üzerine düşüyorum. Sabahın bu saatinde ne yapıyordu ki? Belki de toplantıdan önce kıyafetlerini değiştirmek için ana eve dönmüştür. Ama sonra neden buraya geri gelsin ki? Ve neden bana çıplak kalmamı söyledi?

Telefonumu açıyorum ve dudağımı kemiriyorum. Elli üç kısa mesaj. On yedi sesli mesaj.

Sikeyim.

Bölüm 19

"TALİMAT ALABİLİR MİSİNİZ?"

Kulübenin ön kapısını açıp beni gördüğünde Rose'un yüzü parlıyor. Üzerinde benim siyah kapüşonlu tişörtüm var -aynı onu bıraktığım zamanki gibi- ve sarı saçları omuzlarına dökülüyor.

Dudaklarım boynuna inip ipeksi tenini öperken bir kolumu beline doluyorum.

"İstesem bile üstümü değiştirmeme yetecek kadar uzun süre yoktun." Burnumu saçlarının arasına sokup içine çekmeden önce boynuna öpücükler kondurduğumda başını yana yatırıp usulca iç geçiriyor.

"Bana kalsa sürekli ya *beni* ya da kıyafetlerimi giyiyor olurdun."

Geri çekilip elini tutarak onu mutfığa götürdüğümde kıkırdıyor. "İsteddiğini yaptın. Bütün gece." Kolumun altından geçip yanıma kıvrılırken alt dudağını ısırtıyor, eli göğsümün üzerine geliyor. "Yaptığın şey bu muydu?" "Yaptığın şey bu muydu?"

Taşıdığım çantayı tezgâhın üzerine koyup boştaki elimle açıyorum. "Evet."

Meyve suyu şişesini yere bırakıyorum ve eczaneden aldığım krem tüpünü .

"Tuhaf bir kahvaltı kombinasyonu." Rose burnunu kırıştırıyor ve ben de başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Orada senin için de kahvaltı var. Ama önce bu." Ona meyve suyu şişesini uzattım.

Onu alır ve kaşlarını çatar.

"Dün gece saatlerce uğraştık. İçmen gerek."

Etiketi okuduğunda yüz ifadesi yumuşuyor. "Kızılçık suyu. Tamam." Gülümsüyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Peki bu ne?" Krem tüpünü işaret ediyor.

"Bu." Şişeyi ondan alıp yere bırakıyorum, sonra onu belinden kavrayıp kaldırıyorum ve tezgâhın üzerine oturtuyorum. Ellerimi çıplak bacaklarından yukarı kaydurdım ve kalçalarını açtım. Pürüzsüz pembe teni görüldüğünde enerji aletime doğru ateşleniyor. "Bu da senin için." Tüpün kapağını açıyorum ve parmağımın ucuna bol miktarda yatıştırıcı krem sıkıyorum. "Yardımcı olacak... Biz..." Dün gece ne kadar sert yaptığımızı düşünürken dudaklarımı yuvarlıyorum, kanı hatırladıkça yüzüm buruşuyor. "Her şey yolunda mı?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum, güven dolu gözlerle bana başını sallayınca omuzlarım rahatlıyor.

Parmaklarımı içine sokuyorum ve kremayı yukarı doğru itiyorum.

"Dax." Nefes nefese kalıyor, kalçalarını aralıyor ve ellerinin üzerinde geriye yaslanıp bacaklarının arasında esneyen kolumu izliyor.

"Siktir, Rose. Sırılsıklam olmuşsun."

Parmağımı içinde kıvrıp kremayı yayarken gözlerini kapatıp bana bakıyor. Parmaklarım, dilim ya da sikim her içine girdiğinde bütün gece yaptığı gibi ürperiyor.

Rose takıntılı aletimin zonklamaya başlamasını görmezden geliyorum ve kremayı içine sürmeye odaklanıyorum.

Parmağımın üzerinde kıvranıyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

Bunun onun için iyileştirici olması gerekiyor. Daha önce sadece bir kez seks yapmış olmasına rağmen dün gece sikimin etrafında saatlerce gerindiğinin farkındayım. Bugün bunu hissediyor olmalı.

Daha önce bir kez.

Bu düşünce çenemi sıkıyor ve beynimde onu ve onu hak etmeyen eski sevgilisini çağrıştırmak isteyen görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Parmağımı yavaş bir daire çizdirerek sertleşen sikime geri çekilmesini söylüyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var.

Ama lanet olsun, kız ıslak.

"Rose," diye hırlayarak onu uyarıyorum, inlemelerinin şiddeti artıyor ve parmağımın etrafında kenetleniyor.

"Elimde değil." Sırtını kamburlaştırıp bana yaklaşıyor ve parmak eklemlerime doğru daha da sokuluyor. Avucuma hafifçe sürtünürken duymazdan geldiği bir tıslama sesi çıkarıyorum. "Sen buradayken böyle oluyor. Beni tahrik ediyorsun, Dax. Çok fazla." Tekrar inerken başını geriye atıyor, saçlarının uçları tezgâha değiyor ve vücudundaki ıslaklık parmağımın etrafından elime doğru akıyor.

Dün gece ona sabırlı olabileceğimi söyledim. Ama lanet olsun, yapamam. Onunla olmaz. Şimdi olmaz. Bir daha asla.

"Seninle ne yapacağım ben?" Elimi geri çekip kemerimi çözüyorum ve pantolonumu şimşek hızıyla aşağı itiyorum, çünkü onun daracık ıslak sıcağının içinde olma dürtüsü beni zorlukla nefes alabileceğim kadar bunaltıyor.

Kalçalarını tutup onu tezgâhın kenarına sürüklüyorum ve güçlü bir hamleyle içine giriyorum.

Kalçalarını kavrayıp sert, kararlı pompalarla onu sikerken "Dax," diye nefes nefese kalıyor.

"Sana göz kulak olmam gerekiyordu. Bütün geceyi sikimin etrafında gerilerek geçirdin. Bir molaya ihtiyacın var," diye homurdanıyorum, sözlerim eylemlerimle doğrudan tezat oluşturuyor, ona doğru iterken, göbeğimdeki her kas, sonsuza dek vücudunun içinde hissedeceği tek şey ben olana kadar ona daha sert ve daha derin bir şekilde girmekten geri durma çabasıyla geriliyor.

"Sadece sana ihtiyacım var." İçinde kaybolduğum yere bakıyor, sonra parmaklarını dudaklarına götürüyor ve pembe dudaklarının arasından iki tanesini emiyor. "Lütfen." Parmaklarını klitorisine götürüyor ve etrafında daireler çiziyor. "Şu anda düşünmek istemiyorum. Sadece izlemek istiyorum. Ve hissetmek."

"Sorun nedir?" Kaşları düşerken ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırmadan önce köşelerinden kısıtılırken göğsümdeki gerginlik pençeliyor.

"Lütfen, Dax." Bana bakarken gözleri kocaman ve parlıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Gideli yarım saatten az oldu.

Telefonu.

Gitmeden önce telefonunu geri verdim. "Ro-"

Kalçalarını bana doğru kaldırdığında keskin bir nefes alıyorum, piercingim içine sürtünürken, aletimin başını zevk aşırı hızına gönderirken ve beni daha fazla uyarılmasıyla kaplarken uzun ve yüksek sesle inlememe neden olurken tüm diğer tartışmaları etkili bir şekilde kesiyorum.

"Çok iyi hissettiriyor." Bir yandan alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, bir yandan da parlayan sikimin dışarı çekilip tekrar içeri girmesini izliyor.

"Siktir. Bunu yapmanı izlerken boşalacağım." Taşaklarıma sıcaklık dolarken dişlerimi sıkıyorum.

Hızını artırırken yanakları kızarıyor. "İçime boşalmana bayılıyorum."

Bu kadar. Ben gidiciyim. Hiç iradem yok. Sıfır. Yok oldum.

"Siktir," diye tıslıyorum sikim kabarırken. İnliyor ve sonra kasılıyor, etrafımda dalgalar halinde geliyor. "Rose," diye homurdanıyorum, kalçalarını kavıyorum, vücutlarımızın birleşmesini izlerken saçlarım gözlerime doğru düşüyor.

Onu daha sert bir şekilde kendime çekiyorum, kendi salınımını memnuniyetle karşılarken vücudunun beni sıkmasından zevk alıyorum. Elini şişmiş klitorisinden uzaklaştırıp çenemi indirip tükürdüğümde, başparmağımı klitorisine bastırıp tükürüğümü üzerine sürdüğümde çığlık atıyor.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Yine sikimin üzerine gel. Ben seni doldururken gel."

Kalçalarımı çevirip içinde hareket ettiğim açıyı değiştirdiğimde berrak mavi gözleri açılıyor. Onu tam olarak istediğim yere getirdim. Yine böyle boşalacak, hiç şüphem yok. Onun vücudunu tanıyorum. Ve bu açı onu hızla uçurumun kenarına getiriyor.

Ağzını açıp kızarmış dudaklarının arasından pantolonunu indirirken inliyorum. Çok güzel bir kız.

Birbirimize uymak için yaratılmışız. Ben ve o. Bunu biliyorum. Birlikte olmasaydık bu kadar iyi olmazdı.

O sıkılaşıırken ve sonra yüksek sesle çığlık atarken ısı horozumu çevreliyor. Sert bir şekilde boşalırken gözlerimi yüzünden ayıramıyorum, sahip olduğum her şeyi içine boşaltırken aletimin ısısı hızla yükseliyor. Nabız üstüne nabız vücudumu onunkine bırakırken kalbim küt küt atıyor ve aynı anda ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Dax," diye inliyor, gözlerinin zevkle geriye kaymasını engellemek için savaşıırken kirpikleri dalgalanıyor.

Dünyadaki en güzel manzara.

"Aferin kızıma," diye inliyorum huşu içinde, o etrafımda uzun, derin ve sıcak dalgalar halinde boşalırken, ben onu kollarımla sararken vücudu titriyor, ta ki son sarsıntılar ikimizin de vücudunu terk edene kadar.

Alnımı yaslıyorum, sakinleşirken derin nefes alıyorum. "Daha fazla kreme ihtiyacın olacak."

Memnun bir gülümsemeyle nefes veriyor. "Buna ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Boynunun arkasını kavriyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bana daha önce de baktın. Bırak ben de sana bakayım. Bu iki şekilde de işe yarar. Şimdi ağrın olmayabilir. Ama daha sonra hissedersen, bunun sebebi benim. Sorumlusu benim." Yavaşça içinden çıkıyorum ve pantolonumu yukarı çekiyorum.

"Yaralandığın o gecenin sorumlusu kimdi?"

Omuzlarım gerilirken sözleri havada asılı kalıyor. O gece Marcus'un arkadaşına bana saygısızlık edersen ne olacağını göstermek zorunda kaldım, Rose beni temizledi. En başta neden orada olduğunu bilseydi kanımı silmeye kadar olmazdı.

Ben bir şey söylemeyince "Marcus kim?" diye soruyor. Kanım dondu.

"Sadece tanıdığım bir adam." Temiz bir bez alıp su ısınana kadar musluğun altında tutuyorum. Rose'u nazikçe temizledikten sonra bir kenara atıp kremi alıyorum ve parmaklarıma sıkarken gözlerinden kaçınıyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve parmağımı içine sokup ovuşturmam için bana kolay erişim sağlıyor. İçi döllerimle dolu. Kremin içinde kalmasını çalışırken parmağımın kenarlarından aşağı akıyor. "Bunu yakında tekrar uygulaman gerekecek. Çıkıyor."

"Arkadaşın mı?" Rose yüzümü arıyor ve ben gözleriyle buluşmaktan kaçınıyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. Ve eğer o gözlere bakıyor olsaydım yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

ruhuna açılan güzel, berrak mavi pencereler. Malikaneden uzakta girdiğim dünya için fazla saf ve masum.

"Hayır." Kapağı tekrar taktım ve tüpü tezgâhın üzerine fırlattım. "Neden onu soruyorsun? Onun hakkında daha önce hiç konuşmadık."

Konuşmadan önce duraksıyor. "Öyle değil mi? Ondan bahsettiğini sanıyordum. Belki de Logan'dı."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Logan, Marcus'un varlığından bile haberdar değil. Jasmin de bilmiyor. Malikaneden kimse bilmiyor.

Dudakları bükülüyor ve suçlulukla bana bakıyor. "Ya da belki daha önce telefonunda onun adını görmüşümdür? Benimkini ararken."

Nefes , bana bakışıyla omuzlarım yumuşuyor.

Sanki kızacağımı düşünüyor. Bir şekilde onu suçlayacağımı. "O sadece tanıdığım biri. Başka bir iş için çalışıyor. Şimdi dur.

İçine krem sürerken başka erkeklerin isimlerini söyle, yoksa artık benden hoşlanmadığını düşünmeye başlayacağım."

"Kim demiş öyle olduğumu?" Ben onu silmek için temiz bir bez alırken Rose sırtıyor. "Ouch." İşimi bitirip kapüşonumu tekrar düzeltirken kaşlarımı çatıyorum, onu koruyor.

"Şaka yapıyorum." Parmaklarıyla gömleğimin önünü okşuyor ve sonra beni yakamdan tutup kendine çekiyor. "Sanırım senden hoşlanıyorum. Özellikle de bana kahvaltı getirdiğinde." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Yemek yerken daha önce düşünmek istemediğin şey hakkında konuşmak ister misin?"

Rose bir an geriliyor, sonra iç çekiyor ve beni tekrar nazikçe öpüyor, konuşurken dudaklarını benimkilerin üzerinde bir o yana bir bu yana gezdiriyor. "Söyleyecek fazla bir şey yok.

Casey bana sürekli üzgün olduğunu söylüyor. Beni sevdiğini ve onun en iyi arkadaşı olduğumu. Beni asla incitmek istemediğini söylüyor."

Elimi boynunun arkasına doğru kaydırıyorum ve başparmağımla nabız noktasını okşuyorum. "Ama?"

Rose'un alt dudağı titriyor, sonra derin bir nefes alıp dudağını sabitliyor. "Ama onu affedebilir miyim bilmiyorum. Onu affetmek *isteyip istemediğimi* de bilmiyorum. Tek hissettiğim öfke ve ihanet. İnsanlar bana yalan söylüyor, Dax. Yalan söylüyorlar ve bunun beni incinmekten korumak için olduğunu söylüyorlar. Ama aslında sadece kendilerini koruyorlar."

Onu kollarımla sardım ve bana yaslandı. Nazik, narin ve güzel. Mürekkep ve sırlarla lekelenmiş karanlık kollarla çevrili.

Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Vanilya ve yapraklar.

Kendimi korumak aklımdan geçen en uzak şey. Ama onu korumak? Rose'un güvende olması karşılığında ruhumu feda etmek için şeytanla bile anlaşma yaparım. Aynı şekilde Jasmin için de.

Bazı günler sanki çoktan imzalamışım gibi .

Bölüm 20

"BU INANILMAZ!"

Rose ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve ana evin arkasındaki çimenliğe bağlanmış dev sıcak hava balonuna bakarken pazuma tutunuyor. Logan ve Jasmin'in düzenlediği Silver Estate açık günü ve biz hazırlanırken havada bir beklenti vızıltısı var. Ana evin arkasındaki geçici sahnede bir müzik grubu, bir açık hava barı ve tadım istasyonları kurduk. Bir catering şirketi açık büfe hazırlıyor ve içki fabrikası makinelerin çalışmasını görmek için turlara açık. Jasmin, her konuk için kişiselleştirilmiş şişelerle kendi aromalı cinini kendin yap dersi bile düzenledi.

Başarılı olacak. Genellikle bu, göğsümde gururun getirdiği bir sıcaklık yaratırdı. Harika bir şeyin bir araya geldiğini görmenin verdiği o kısa süreli mutluluk hissi.

Hâlâ da öyle. Ama geçmişte mutlu olduğumu sandığım o anlar, bugünle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Rose'un yüzündeki ifadeyi gördüğümde göğsümde mutlulukla parlayan sıcacık ateşle

balonu gördü. Artık resmileşti. Saçma sapan bir bölgeye girdim. Ve umurumda değil. Burayı seviyorum.

Kollarını belime doluyor ve balon pilotu Seth'in kontrollerini yapmasını izlerken bana sarılıyor.

Onu yanımda tutuyorum ve başının üstünden öpüyorum. Geceyi onunla kulübede geçirmemin üzerinden iki gün geçti, iki gün ve iki gece. Bir sürü toplantım ve gece geç saatlere kadar başka işlerle ilgilenmem gerekmesine rağmen tek yapmak istediğim onunla birlikte olmaktı. Ama nihayet malikâneye dönebildiğim iki geceyi de Rose'la birlikte kulübede geçirdim. Kendime uyumasına izin vermem gerektiğini söyledim. Uzak dur ve onu uyandırma. Yine de her iki gece de kendimi onun kapısını çalarken buldum, kapıyı açıp bana gülümsediğinde kalbim boğazıma kaçtı. İlk gece ön kapıyı bile kapatmamıştık. Kapı çerçevesine yaslanarak seks yaptık. Çılgınca, soluk soluğa - külotunu yeterince hızlı çıkaramadan - birbirimizi tuttuğumuz, birbirimize olabildiğince yakın ve derin olmaya çalıştığımız bir seks. Dün gece kapıyı hiç külot giymeden açtı... Ve merdivenlere kadar çıktık.

"Harika görünüyor, değil mi?" Jasmin yanımıza geliyor, şişirilmiş balona bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Logan ellerini kalçalarına dayamış bize katılırken Rose, "," diye onaylıyor.

"Logoyu büyütmek konusunda haklıydın, Dax." Dax dudaklarını büzerek bir taraftaki dev siyah S ve E logosuna, yani Silver Estate'in logosuna bakıyor.

"Bu yeni mi?" Bakışları balona takılı kalan Rose'un alnı kırılıyor.

"Um, evet." Jasmin homurdanıyor, göz göze geldiğimizde aniden duruyor ve başımı sallıyorum.

Rose merakla bana bakıyor.

"Yıllardır planlanıyordu." Logan öksürerek *saçmalık* kelimesini sadece benim anlayabileceğim kadar yüksek sesle söylerken ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum.

Kim daha kötü bilmiyorum, o mu Jasmin mi?

İkisi de yüzlerinde kendini beğenmiş bir sırıtışla beni izliyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Misafirler gelmeden önce denemek ister misin?" Rose bana dönüp ağzı bir karış açık kalınca kaşlarımı kaldırıyorum.

"Um... y-ye-yes! Aman Tanrım, Dax. Sen ciddi misin?"

"Ölümcül." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip Jasmin ve Logan arasındaki neşeli fısıldaşmaları duymazdan gelerek Seth'e ve balona doğru yürüyorum. Jasmin ne planladığımı öğrendiğinde kendinden geçmişti.

İkisi kıkırdıyor ve beşlik çıktıklarını duyuyorum.

Şerefsizler kendilerini komik sanıyor.

"Selam." Biz yaklaşırken Seth bize gülümsüyor. Söyleyebileceğim kadarıyla iyi bir adam. Bulabildiğim tek yerel kalifiye balon pilotu. Bu tür şeyleri genellikle kendi balonuyla etkinlikler için yapıyor. Ama yeni bir kamyon, römork ve yeni bir balon teklif edince, malikanenin logosunu taşıması şartıyla, benimle bazı konularda anlaşmaya varmaktan mutlu oldu. Bunlardan biri bugün Rose'u yukarı çıkarmak.

"Seni görmek güzel, Seth." Elini sıkıyorum ve sonra Rose'a bakıyorum. "Rose, bu Seth. Seth, bu-"

"Ben Rose." Rose onun elini tutuyor ve gülümsüyor. Ekose gömlekli sakallı olgun erkeklerin Rose'un tipi olmadığına ikna olmasaydım, o zaman gülümsemesinin onun için ne kadar parlak olduğundan rahatsız olabilirdim. Ama o kadar iyi bir adam ki

Seth, eminim onu bu kadar heyecanlandıran arkasındaki dev gümüş mekanizma. Ya öyle ya da onu denize fırlattığımda tek başıma bir balonu çok hızlı kullanmayı öğrenmem gerekecek.

"Bu inanılmaz! Eminim orası inanılmazdır." Rose sırtarak Seth'in, bağlı olduğu çimenlerden uzaklaşan sepete yaklaşma davetini kabul ediyor.

Boştaki elini hasırın üzerinde gezdiriyor, diğer eli hâlâ benimkini tutuyor. Parmaklarımı kendi parmaklarının arasında sıkıyor ve bana bakıyor, gözleri saf, lekesiz bir heyecanla parlıyor.

Göğsümdeki sıcaklık artıyor ve onu yanıma çekip burnumu kulağına dayıyorum. "Hazır mısın?"

"Evet." Dönüyor ve kimin görebileceğini umursamadan dudaklarıma hızlı, nefes nefese bir öpücük konduruyor. Ama umurumda değil. Çalışanlarım aptal değil. Son bir saattir Seth'in balonu hazırlamasını izlerken onun elini tutuyordum. Ayrıca, toplum içindeyken özel hayatımıza kıyasla daha farklı davrandığımızı fark etmemesi hoşuma gidiyor.

Rose Jacobs benim ve bunu tüm dünyanın bilmesinden çok mutluyum. En azından benim dünyamın bu kısmı. Diğer kısmı-

"Bunu kullanarak mı tırmanacağız?" Rose balonun sepetinin bir tarafındaki katlanabilir plastik basamağı işaret ediyor.

"Ah, evet." Seth basamağı almaya gidiyor ama daha eli basamağa değmeden Rose'u kollarıma alıyorum.

"Dax." Onu sepetin kenarına yerleştirdiğimde kıkırdıyor, uzun bacakları, birçok yalnız gece boyunca düşüncelerimi meşgul eden o siyah süet diz üstü çizmelerin yanından sarkıyor.

"Bacaklarını salladığımda o eteğin altına külot giymiş olsan iyi edersin," diye kulağına homurdanıyorum. Birinin onun herhangi bir şeyini görmesi fikri

damarlarımdaki kanı kaynatıyor.

"Tabii ki öyleyim." Bana baktı, sonra yaklaştı ve dudaklarıyla kulağımı sıyırdı. "Islak olanlar."

Küfredip sepetin içine yardım ettiğimde gülüyor, sonra ben de tırmanıp ona ve zaten içeride olan ve balonu şişiren brülörü ayarlayan Seth'e katılıyorum.

Yaydığı ısı etkileyici ve kendimi tutamayıp tepemizdeki dev balona bakıyorum.

"Zarf hazır," diyor Seth, sepetin kenarına uzanıp bağlı olan kum torbası ağırlıklarını serbest bırakarak. Halatları serbest bırakmaya yardım eden Trevor adındaki asistanına bir şeyler söylüyor. Seth birlikte çalıştıklarını söylüyor çünkü yolcular yeterince yorulduğunda balonu geri döndürebilecek gibi değil. Rüzgarın yönüne göre uçması ve uygun bir yere inmesi gerekiyor. Bu adamlar bölgeyi tanıyor ve gerektiğinde arazilerini kullanmak için yerel arazi sahipleriyle anlaşmaları var. Trevor yerden bir göz atıyor ve Seth'i iniş alanında karşılamaya ve balonu paketlemeye hazır kamyon ve römorkla birlikte takip ediyor. İkisiyle de tanıştığımдан beri balonculuk hakkında bir iki şey öğrendim.

"Hazır mısın?" Seth Rose'a sorar. Rose başını sallar ve son ip çözülüp sepet sallanıp yerden kalkarken ellerini yüzünün önünde kavuşturur.

Biz yükselirken Jasmin ve Logan'dan bir tezahürat geliyor ve Rose koluma tutunarak nefes alıyor.

"Şimdi bana yükseklikten korktuğunu söylemenin sırası değil." Beni kavrayışını gevşetip hasırın üzerinden hızla geri çekilen yere bakmak için öne doğru eğildiğinde kıkırdıyorum.

"Değilim," diye nefes alıyor. "Sadece midem tuhaflaştı." Kolumu sıkıyor ve sonra bırakıyor, öne doğru bir adım atıyor ve aşağıdaki araziye bakarken iki elini sepetin kenarına doluyor. "Dax, bu inanılmaz. Oyuncak gibi görünüyor." Işıl ışıl parlayarak bana dönüyor ve güneş ışığı sarı saçlarını yakalayıp altın gibi parlatırken kalbim en az iki katına çıkıyor.

Seth balona daha fazla alev atmakla meşgulken ben Rose'un arkasına geçip onu kollarımın arasına aldım ve iki yanındaki sepete tutundum.

"Beğendin mi, Sunbeam?"

Başını sallıyor, gözleri bir sağa bir sola, ufuktaki tarlalara ve sonra da çok aşağıdaki toprağa kayarken yüzünde saf bir neşe ifadesi beliriyor.

"Şu koyunlara bak." Bir tarlanın içindeki minyatür beyaz noktaları işaret ediyor, o kadar küçükler ki bir yaprak üzerindeki kurtçuklara benziyorlar.

Sesi heyecanını hiç kaybetmeden birbiri ardına bir şeyler söylerken kulağının altından boynuna bir öpücük konduruyorum.

Ama kısa bir bakış dışında hiçbirini görmüyorum. Ona bakmakla meşguldüm.

"En fazla bu kadar yükselebiliriz." Ben omzumun üzerinden ona bakarken Seth bana gülümsüyor. Rose'un sırtına bakıyor, gözleri sıcaklıkla dolu. Ona bunun benim için önemli olduğunu söyledim. Buraya gelmenin Rose için çok şey ifade edeceğini. Seth evli ve bir kızı var. O anlar.

Dikkatini manzaranın diğer tarafına çevirip bizi biraz yalnız bırakırken çenesini bana doğru eğiyor. Rose kollarımın arasında titrerken ben arkamı dönüp onun bakışlarını etrafımızdaki bulutlara doğru takip ediyorum. Bir kolumu vücudunun üst kısmına doladım ve onu kendime doğru çektim. Burası daha serin ama

İçimden bir ses titremesinin sebebinin bu olmadığını söylüyor. Ya da neden sessizleştğini ve yüzünün artık duygusuz olduğunu.

Elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum, omzundan sıyrılmış kazağının altındaki teni ısıtıyorum.

"Bana her şeyin iyi yanını görmemi söylerdi." Dümdüz önüne bakarken gözleri parlıyor. "Bilirsin, bulutların içinde."

"Biliyorum." Başımı eğiyorum ve omzunun üstündeki açıkta kalan teni usulca öpüyorum. Tenine bir öpücük daha kondurduğumda iç geçiriyor. "Bana gong banyosunun olduğu gece söylemiştin."

"Doğru. Şenlik ateşinde." Odağı hala başka bir yerde, önümüzde bir yerde, belirli bir şeye sabitlenmemiş. Sadece uzaya. Havaya. Bir anıya. Sesini bir fısıltıya indiriyor, içindeki gizli acı o kadar ağır ki, kalbimin ayaklarıma düşmesinin bizi ve tüm balonu nasıl yeryüzüne geri getirmediğini bilmiyorum. Sözlerinde sakladığı keder ve pişmanlığın ağırlığı altında eziliyorum. "Nasıl yapacağımı söylemedi ama." Titrek bir nefes alıyor, göğsü titriyor. Onu sıkıca kavriyorum, bırakırsam ayakta duracak gücü bulamayacağından korkuyorum. "Burada olmasaydı nasıl yapacağımı söylemedi" diye hıçkırıyor, bir elini ağzına götürüp gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Hey," diye yatıştırıyorum, burnumu saçlarına bastırıyorum ve o görünmez gözyaşlarını silip bulutlara bakarken ona sarılıyorum. "Ben yanıdayım." Göğsüm sıkışıyor ve şakağını öpüp onu tutmaya devam ediyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki? Acısını dindirecek hiçbir şey söyleyemem. Babasını geri getiremem. Şu anda onun yanında olmaktan başka bir şey yapamam. Ve bunun onu iyileştirmek için yeterli olmadığını bilmek beni öldürüyor.

Yavaşça nefes verirken omuzları dikleşiyor ve soğukkanlılığını kazanıyor. "Hayatım boyunca avlanabilirim. Ya onu hiç bulamazsam?"

"Yapacaksın."

"Bunu nasıl söylersin?" Kaşlarını birleştiriyor ve kollarımın arasında dönerek bana bakıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun, Dax?"

Bana geniş, parlayan gözlerle bakıyor ve her şeyden çok sözlerimi dinlemesi için dua ediyorum. Gerçekten dinlesin. Ruhuna ulaşsınlar ve gerçekten içine işlesinler.

Yapmak zorunda.

"Çünkü sana inanıyorum. Çünkü sen güçlüsün ve yeteneklisin. Sen Rose Jacobs'sın. New York'tan gelip dünyama bir meteor gibi düşen kız." Yüzü yumuşarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen her şeyi yapabilirsin. Fırtınalı bir gökyüzü dünyasında her bulutun içinde bir umut ışığı bulabilirsin. Ve bunun için daha güçlü olacaksın. Sen bir savaşçısın. Her gün ortaya çıkıyorsun, her zaman o güzelliği arıyorsun. O sihri. Ama o senin içinde. Her zaman senin içindeydi."

"Günden güne... Güneşin doğuşu gibi mi?" Rose düşünceli bir şekilde bana bakarken gözleri kısılıyor.

"Evet." Göğsüm sıcaklıkla uğulduyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve bir öpücük için onu kendime çekerken yanaklarını ellerimle kucaklıyorum. "Güneşin doğuşu gibi."

Öpüşüyoruz ve ben tüm düşüncelerimi, ona karşı hissettiğim bu duyguların lanet gücünü, dudaklarını dudaklarıma alışıma ve sanki eskiden ayrılmış ama şimdi tekrar bir araya gelmiş tek bir varlıkmışız gibi kendimi onunla şekillendirişimle aktarmaya çalışıyorum.

Ona karşı hissettiklerimin -ciğerlerimdeki havayı söndüren ve beni hazırlıksız yakalayan- ne kadar derin, gerçek ve ham olduğunu gösterecek şekilde onu öpüyorum. Biriyle tanışmayı hiç beklemiyordum. Şimdi olmaz. Onunla değil.

Olan biten her şeyi. Bunu yapmamalıyım. Dikkatimi kaybedersem her şeyi riske atarım.

Ama tutuklandığımdan beri ilk kez bunların hiçbirisi umurumda değil. Bunu, beni çılgına çeviren bacakları ve bazı günler beni hayrete düşüren hızlı bir ağzı olan alıngan, güçlü iradeli bir sarışın yaptı.

Bunu o yaptı.

Sunbeam'im.

Ve onun incineceği düşüncesi beni mahvediyor. Beni mahvediyor.

Başım dönüyor ve bu yükseklikten değil. Dünyamdaki eksenin değişmesinden kaynaklanıyor. Önceliklerim değişiyor.

Birdenbire her şey ve hiçbir şey anlam kazanıyor.

Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum, içime gömüldüğünde memnun iç çekişlerini yutuyorum ve öpüşmeye devam ediyoruz. Seth öksürerek inişimizin son aşamalarını işaret edene kadar birbirimize tamamen sarılmış halde kalıyoruz. Rose'un gözleri irkilerek açılıyor ve bana göz kırptıyor. Ellerimi yanaklarından çekip sepeti iki yanında tutmadan önce dudaklarına son bir öpücük konduruyorum ve yer yaklaştıkça onu kollarımın arasına alıyorum. "İyi misin?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşürken gözleri benimkileri arıyor. "Evet... öyleyim... olacağım."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve sepet birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Seth hemen harekete geçiyor, ocağı ayarlıyor ve indiğimiz tarlanın yakınında bekleyen Trevor'a sesleniyor. Gülümsemesine kendi gülümsememle

karşılık verirken göz bebekleri büyüyor, aramızda konuşulmayan bir şey geçiyor. Biraz daha hafif, biraz daha özgür. Sanki bir şeyler bırakmış gibi. gökyüzünde süzülüp gitmelerine izin verdi.

Saçının bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıyor. "Teşekkür ederim. Bunu yaptığın için. Benim için anlamı çok büyük."

"Biliyorum." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Güneş Işını."

Elini tutup sıkıyorum, sonra dönüp ona yardım etmek için Seth'in yanına gidiyorum. Kısa sürede balonu güvenli bir şekilde sabitledik ve Seth'in elini sıktıktan ve Rose ona üç kez bol bol teşekkür ettikten sonra atlayıp Rose'u dışarı çıkarabildim ve sabit zemine geri dönebildim.

"Vay canına, o kadar yükseğe çıktınız ki bir an için sizi gözden kaybettim." Logan yüzünde kocaman bir sırıtışla çimlerin üzerinden bize doğru koşuyor.

"Jasmin'in bizi almak için arabayı getireceğini sanıyordum?" Arkasına bakıyorum ama kız kardeşimden bir iz yok.

Logan şu anda çimenlerin üzerinde sönmekte olan balona bakmakla meşgul olduğu için gözlerime bakamıyor. "Bir telefon geldi. Biraz zaman alacak gibi görünüyordu, bu yüzden beni aldın." Ben inlerken o sırıtıyor. "Sakin ol. Seth ve Trev'le birlikte geri dönebilirim." Göz kırparak Rose'a döndü. "Dönüş yolunda onu tamamen kendine alabilirsin. Tam da onun sevdiği gibi."

"Siktir git," diye homurdanıyorum sırtarak, havaya fırlattığı araba anahtarlarını yakalıyorum.

"Malikanede görüşürüz. Misafirler için zamanında dönün lütfen." Logan gülüyor, sonra Seth ve Trevor'a son toparlanma işlerinde yardım etmek üzere yola koyuluyor, ben de Rose'un elinden tutup onu malikânenin Range Rover'larından birine götürüyorum.

"Geri dönmek için ne kadar vaktimiz var?" Saatimi kontrol ederken Rose kaşlarını çatıyor. " değil. Daha çok zamanımız var." Kapıyı açıyorum ve gözlerim

Bacaklarını aracın içine katlarken, pürüzsüz kalçaları botlarının üst kısmının üzerinde.

"Güzel." Koltuğuna yerleşiyor, ben üzerine eğilip kemerini yerine oturturken beni yanağımdan öpüyor.

Kapıyı kapatıp kaputun etrafından dolanıyorum, sürücü koltuğuna kayıyorum ve hiç vakit kaybetmeden bizi tarladan çıkarıp dar kır yoluna sokuyorum. Rose elini kalçama koyup sıkmadan önce bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz.

"Dax. Şuraya çek." Sarkan dallar ve büyümüş çalılarla neredeyse gizlenmiş küçük bir toprak yolu işaret ediyor.

"Neden?" Yaklaştıkça yavaşlıyorum.

"İşemem lazım."

"Arabadan inmek için çok fazla büyümüş. Beş dakika içinde araziye geri dönmüş oluruz."

Eli iç sıkışıyor. "O bekleyemem." "Ro-"

"Sadece yap."

İçimi çekiyorum ve arabayı yıllar önce bir yere çıkan küçük toprak yola doğru sallıyorum, ama şimdi doğrudan bir çalılığa girmiş de olabiliriz.

"Kapıyı açamayacaksın." Kemerini çözen Rose'a dönüyorum ama kapı koluna uzanmak yerine benim kemerimi çözüyor ve sonra orta konsolun üzerinden tırmanıp doğruca kucağıma oturuyor.

"Yalan söyledim. İşemem gerekmiyor. Sadece içimde olmana ihtiyacım var." İki eliyle kemerimi kavırıyor, çözüyor ve rekor bir sürede pantolonumun fermuarını açarak sikimi serbest bırakıyor. Elini yavaşça yukarı ve aşağı kaydırıyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Balonun içinde sana yakın olmak... Ve bütün bu sabah malikâneye yerleşmek... Bana bunu özletti. Seninle yalnız kalmayı özlememe neden oldu."

Ellerimi kaldırıp göğüslerini nazikçe avuçluyorum, başparmaklarımı kazağının ince kumaşından görünen sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Başparmağım ve parmağım arasında yuvarladığımda başını arkaya yatırıyor ve inliyor, sesi arzu ile kalınlaşıyor. Kızım çok tahrik oluyor.

Haklı... Bu, ben onun içinde olmadan geçirdiğimiz en uzun süre. Ben göğüslerini okşarken sıırıslıklam olmuş dantel külotunu üzerimde gezdirmesine bakılırsa bunu düzeltmek üzere.

"Dax." Ağzını benimkine yaklaştırıyor, dili dudaklarımın arasından kayıyor.

"Siktir," inliyorum ağzına, beni öpüyor ve elini yavaşça sikimin tepesine doğru kaydırıyor, başparmağı oraya ulaştığında pre-cum'a daldırıyor ve ucun etrafına yayıyor.

"Sana bundan ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydin?" Başparmağını piercingimin üzerinde gezdirirken dudaklarıma gülümsüyor.

Aletimin başında yarattığı his, boynunun arkasını tutup öpüşmemizi derinleştirirken bir iniltiyi geri ısırmamı sağlıyor.

"Evet, söyledin. Ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Rose geri çekilip alt dudağını ısıyor, çubuğu tekrar ovalarken gözleri muziplikle dolu, inlemem daha çok açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanın hırlamasına benziyor.

"Gerçekten, gerçekten hoşuma gitti," diye fısıldıyor şakacı bir şekilde, külotunu bir tarafa çekerek.

Üzerimde yükselirken büyülenmiş gibi oturuyorum, bir eli beni girişine yerleştirirken zonklayan horozumun tabanını sarıyor.

"İşte bu!" Yavaş bir hareketle üzerime doğru kayarken ve ağzını benimkinin üzerine yerleştirip dilimin etrafında adım iç çekerken, ayrılmış dudaklarımdan uzun bir inilti çıkıyor.

Ellerimi siyah diz üstü çizmelerinin süetinde ve kalçalarının ipeksi teninde gezdiriyorum, parmak uçlarımı yumuşak etine bastırıyorum, o beni içine gömülü tutarken ve etrafımda gerilirken.

Sonra bana binmeye başlıyor, sıkı vücudu her batışında beni açgözlülükle içine çekiyor.

"Tatlı görünen bir kız için, kesinlikle horoz alabiliyorsun," diye inliyorum, muhteşem kışını yukarı ve aşağı zıplatırken kalçalarını kavırıyorum, beni kaygan uyarılmasında kaplıyor.

"Sadece senin," diye nefes alıyor, alt dudağımı dudaklarının arasına alıyor ve sonra beni derinden öpüyor, ağzının içinde homurdanırken ve onu üzerimde yukarı ve aşağı sürüklerken dilini benimkine karşı döndürüyor, toplarım vücudunun her derin dolgusunda cildini öpüyor. "Sadece senin," diye mırıldanıyor yine.

Bu çok fazla. Konuşma şekli, vücudunun sikimi emme şekli.

Uzun sarı saçlarını arkasından yumruğumun etrafına doluyorum ve hafifçe çekiyorum, boynunu eğiyorum ve sikimi alırken açıkta kalan teninin altında nabzının nasıl attığını izliyorum. Eğer dikkatli olmazsam ondan önce boşalacağım.

Koltuğun kumandasına basıp arkılığı aşağı atarak daha rahat hareket edebilmek ve açığı onun altından kontrol edebilmek için berrak mavi gözlerine bakıyorum.

"Dax." İçine doğru ittiğimde titriyor, başparmağımı klitorisine bastırırken aynı zamanda piercingimle G noktasına vuruyorum.

"İşte bu," diye tıslıyorum gözleri kafasının içinde geri dönerken. "Bu seferki farklı hissettirecek."

"Ne yap-?"

Sırıtiyorum. "Sana öğretmek çok eğlenceli, Güneş Işını. Şimdi bırak."

Rose'un gözleri tekrar yuvarlanırken, gözlerini kapatmadan önce ve keskin bir şekilde nefes alırken kaşları havaya kalkarken yüzündeki filtresiz zevke takıldım.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum üzerimde titrerken.

Karışık orgazmı artarken nefesimi tutuyorum. Daha önce klitorisini okşarken aynı zamanda piercingimle G noktasına da vurmuştum. Ama bu açıda daha yoğun olan bir şey var, ya da belki de arabada olmak ve her an arkamızdaki şeritten birinin geçebileceği potansiyel riski. Ama miyavlamasından ve sikimin etrafında her zamankinden daha da sıkı bir şekilde dalgalanmasından, bu açının onun için farklı bir şekilde vurduğunu biliyorum.

Ve eğer bu inanılmaz bir manzara değilse lanet olsun.

"Dax, sanırım yapmam gereken..." Başını arkaya yatırıyor ve atarken gözleri doluyor, parmakları gömleğimi kavlıyor ve orgazmı onu ele geçirirken tırnakları gömleğimi ısırarak derime geçiyor.

Sıcak ıslaklık aletimin etrafından fışkırıyor, taşaklarımın üzerinden akıyor ve sıkılaştıkça onları kaplıyor, patlamaya hazırlar. Üzerime damlayan serbest bırakılması beni kıran son itici güç.

"Yüce Tanrım! Geliyorum Rose."

Onu doldururken içinde şiddetle sarsılıyorum, serbest bırakmamı homurdanıyorum, başını geri çekerken bir elimi saçlarına doladım, diğeri benim horozuma gelmeye devam ederken klitorisinin üzerinde daireler çiziyor, ismimi soluyor. Orgazmım başımı döndürecek kadar uzuyor.

Son nabız beni terk ettiğinde doğruluyorum, dudaklarım Rose'un nefes borusuyla birleşiyor ve onun son inlemelerinin titreşimlerini öpüp uzaklaştırıyorum. Sonra dudaklarımı kulağına doğru kaydırıyorum, yavaşça mırıldanmadan önce öpüyorum ve emiyorum, "Çok güzelsin. Seni bütün gün izleyebilirim."

Gözlerini açıyor, beni öperken nefesini tutmaya çalışıyor.

"Neydi...? Bu... Vay canına." Gözleri aramıza dalmadan önce iç çekip bana gülümsüyor. "Sanırım pantolonunu kirlettim."

Kıkırdıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Bütün pantolonlarımı karıştırabilirsin. Şikayet etmiyorum. Dönüşte yeni bir çift alırım. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve yavaşça gözlerini kırıştırıyor. "Öyle miydi? Yaptım mı? Fıskırttım mı?"

Sesindeki tatlı saflık, eğer taşaklarım boşalmamış olsaydı beni tekrar boşaltabilirdi. "Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?"

"Sana ait bir ilk daha," diye mırıldanıyor gülümseyerek. "İşte bu," diye inliyorum ve onu kendime çekerek öpücüğümüzü derinleştiriyorum.

Bana ait olan bir ilk daha. Hepsi benim.

"Dax?" Gözleri boynumdaki kuş dövmesine düşmeden önce parmak uçlarıyla yüzümün kenarlarını okşayarak geri çekiliyor. "Bugün için teşekkür ederim. Balon için. Bunu yapmamın anlamı çok büyük. Ve bunu seninle yapmış olmam." Gözlerinin köşelerindeki kıvrımın gelmesini bekliyorum.

Küçük bir incinme. "Ama bunu babamla yapmalıydım, seninle değil. Acı çekiyorsun.

Ama asla gelmez.

Onun yerine bana gülümsüyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıp beni nerede bitip nerede başladığını unutana kadar öpüyor.

Bölüm 21

Rose

"Yemin ederim benden daha fazla bavul hazırlamışsın." Dax bavulunu ve bir başka küçük çantayı bagaj bandının yanındaki bagaj arabasına yüklerken gülüyorum.

"Los Angeles'a vardığımda Daisy'yle üzerinden geçmem gereken bazı işler var sadece."

"Doğru. Gizli bir aşırı paketleyici değilsin o zaman? Orada onsuz yaşayamayacağın bir sürü İngiliz yemeği falan mı var?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum ve bir kolunu belime dolayıp beni yanına çekerek boynuma bir öpücük kondururken kıkırdıyorum.

"Yemeden yaşayamadığım tek şey sensin."

Kulağıma hırlarken kıkırdıyorum ve beni dudaklarımdan öpmek için çenemi çeviriyor. Parlak pembe bir şekerin paketini açan yaşlı bir kadın yanımızdan geçerken geri çekiliyoruz ve açık sevgi gösterimize sırtlıyor.

Dax beni serbest bırakırken sırtarak, "Uygunsuz davranışlar yüzünden bizi girişten men ettireceksin," diye azarlıyorum.

JFK havaalanındayız, Londra'dan yeni gelmişiz. Dax, Iris Teyze'nin Karışımı hakkında konuşmak üzere Kaliforniya'daki Daisy Anderson'ı görmek için bir iş seyahatine çıktı ve o benim de onunla gelip ailemi ziyaret etmemi önerdi. Israr etti.

Ayrı ayrı seyahat etmektense benimle birlikte New York'ta inip aktarmalı olarak Los Angeles'a uçmayı tercih etti. Farklı uçaklara binmemizi kabul etmedi. Daha birkaç ay önce Londra'ya tek başıma uçtuğumu hatırlatmama rağmen ısrar etmesine sevindim. Çünkü onunla uçmak çok eğlenceliydi. Business class'ta seyahat ettik ve pencere kenarında yan yana iki dev koltuğumuz vardı. Uçuşun çoğunu bacaklarım onun kucağında, o dizüstü bilgisayarında çalışırken film izleyerek ve bir elimle sürekli baldırlarımı okşayarak geçirdim.

Jasmin haklı. Dax iyi biri. İyi bir ruhu var. Bunu hep biliyordum. Bazı insanların sabıka kaydı ve dövmelerinin onu nasıl gösterdiği hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Bana göre, Dax Silver tanıdığım en şefkatli adam.

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum, bu çok çabuk bitiyor.

"Sen geç. Ben hemen tuvaleti kullanacağım." Dax başını dışarıdaki taksi durağına gitmek için geçmemiz gereken gümrük alanına doğru eğiyor.

"Bekleyebilirim." Gülümsüyorum.

"Hayır. Sen git, ben yetişirim." Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni arabaya bindirip gönderiyor, gözleri huysuz görünümlü bir gümrük memuruna, sonra tekrar bana kayıyor. "Neden Bay Fun'a gülümseyip onu neşelendirmeye çalışmıyorsun?"

Dax sırtıarak tuvaletlere doğru yürürken gözlerimi ona dikiyorum. Sonra el arabasını itiyorum ve yanından geçerken sırtıarak sert bakışlı memura günaydın diyorum. Yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor ve selamlamak için başını eğiyor. "Günaydın."

İçeri girip Dax'i beklerken yanağımın içini ısıyorum, birkaç dakika sonra görüldüğünde göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Bana ulaşip bir eliyle enseme kavrayarak öpmek için beni kendine çekerken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Teşekkürler, Sunbeam. Şimdi seni bir taksiye bindirelim."

"Sana söylüyorum; düğünde benim eşim olacak." Annem kıkırdarken Brett yemek masasında Harley'e sırtıyor.

Reed çenesini Brett'e doğru uzatır. "Onun adını oturma planına yazdım bile."

Harley gözlerini devirirken Brett masanın üzerinden eğilip Reed'e yumruk atıyor. "Bu zavallı kız kendini neye bulaştırdığının farkında mı?"

Ekmeğimden bir parça koparıırken gülüyorum. "Bence bir fikri olsaydı şimdiye kadar eyaletlere taşınmış olurdu."

Harley bu sefer bana yumruk atarken annem yine kıkırdıyor, bana gülümserken gözleri parlıyor.

Ekmeğime bakıp bir parça yemeden önce ben de gülümsüyorum. Eve dönmek beklediğimden çok daha iyi oldu. Uzakta geçirdiğim zaman, ailem bir aradayken havadaki olağan gerginliği ortadan kaldırmış gibi görünüyor. Bu... güzel. Aslında harika. Eskiden hep birlikte olduğumuzda hissettiğimiz gibi. Gülüyoruz, şakalaşıyoruz. Brett ve onun son aşkıyla dalga geçiyoruz. Gerçi onu daha önce hiç kimse için bu kadar hevesli görmemiştim. Yeni fizyoterapisti Lena özel biri olmalı.

Ben, Harley ve annem dün havaalanından geldikten sonra gelinlik alışverişine bile gittik. Sanırım bunu gizlice bana bir oyun olarak kullandılar.

kapalı bir alanda şampanya içiyordum, böylece beni İngiltere hakkında sorguya çekebileceklerdi. Harley, Dax hakkında bir sürü soru sordu, bu da Jasmin'le mesajlaşıp mesajlaşmadığını merak etmeme neden oldu. Bu beni şaşırtmazdı. Reed'le düğününü planlamaya başladığından beri yanımda kimi getirebileceğime kafayı takmış durumda. Ve yarın biz dönmeden önce herkesle tanışmak için gelecek olması annemi heyecanlandırdı. Bu çok garip. Bakmadığımı sandığında yüzünde bilmiş bir ifadeyle bana gülümsediğini görüyorum. Ve anlıyorum. Beni son gördüğünden daha mutlu görünüyor olmalıyım... çünkü öyleyim.

"Yarın için Vienna'da yer ayırttım."

Gözlerimi tabağımdan kaldırıyorum. "Ne?"

Annem masanın etrafına bakıyor, gözleri benimkiler hariç herkesin gözleriyle buluşuyor. Vienna's ne zaman kutlanacak bir şeyimiz olsa gittiğimiz bir restorandı. O zamandan beri gitmedik-

"geldi." Annem sonunda gözlerimle buluştu. "Baban oraya gitmeyi çok severdi."

Boğazımı tıkayan kuru ekmek parçasını zorla yutuyorum. Gelecek hafta babamın doğum günü olacaktı, eğer hala burada olsaydı.

Yarın öğle yemeğine gideceksek, Dax de gelecek demektir. Londra'ya dönüş uçağımız kırmızı göz, yani geç check in yapacağız.

"Tamam." Ekmeği mideye indirmeyi başarıyorum ve anneme küçük bir gülümseme sunuyorum.

Omuzları gevşiyor ve yüzü rahatlayarak yumuşuyor.

"Güzel. Arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım iştahı vardır. Porsiyonların hâlâ çok büyük olduğunu duydum." Brett süper pazularını beslemekle ilgili bir yorum yaparken annem masadaki tabakları toplamakla meşgul.

Ve böylece ailem yeniden sohbet etmeye ve şakalaşmaya başladı.

Babamdan bahsedildi ve bu annemin ağlamasıyla ya da benim herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmemle sonuçlanmadı.

Belki de zaman gerçekten iyileştirebilir.

Annem, Brett ve Harley ile öğle yemeği yerken Dax'in yanına yaslandım, elim masanın altında kalçasına yapıştı. Reed'in belediye başkanıyla bir işi çıktı, o yüzden gelemedi. Annem birkaç dakikada bir bakışlarını masanın öbür ucundan bize çeviriyor ve Harley de tıpkı dün bana yaptığı gibi Dax'i sorgularken yüzündeki kocaman sırıtışı gizlemeye bile çalışmıyor.

"Kız kardeşimi gong banyosuna götürdüğüne inanamıyorum. Kulağa harika geliyor."

"Yavaşlamak, zaman ayırmak ve yeniden dengelenmek için gerçekten harikalar. Rahatlamama yardımcı oluyorlar." Dax yanımdaki koltukta mutlu ve rahat bir şekilde otururken ona gülümsüyor, parmakları benimkilerle kalçasında birbirine geçmiş.

Hepsi onu seviyor.

Öyle ki, seçim şansı verilse beni onunla takas etmeyi ciddi ciddi düşüneceklerine inanıyorum.

Son üç yılda olan her şeye rağmen, ailemin bu yönünü hep sevmişimdir. Açık ve misafirperverler. Asla yargılayıcı değiller. Babam her zaman hepimizin mutlu olmasını istediğini söylerdi. Dax'in geçmişi ya da dövmeleri umurunda olmazdı. Sadece bana zarar vermeyeceğinden emin olana kadar onu sorgulardı.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye fısıldıyorum Dax'e.

O dönüp bana gülümserken annem bizi bir şahin gibi izliyor. "Pekala, Güneş Işını."

Anneme tekrar bakıyorum. Ben kalkıp masadan ayrılırken gülümsüyor. Restoranın diğer tarafındaki tuvaletlere gidiyorum, yolda açık mutfağın önünden geçiyorum. İçeri girip saçımı ve makyajımı düzelttikten sonra yemek alanına giden uzun koridora geri dönüyorum.

"Rose?"

Adam koridordan bana doğru gelirken tanıdık sesle donup kalıyorum.

"Gareth?"

Onu en son üç yıl önce gördüğümde farklı görünüyor. Koyu kahverengi saçları kafasına yakın kesilmiş ve mümkünse daha kısa görünüyor. Ama gözleri aynı açık kahverengi. Adımı söylerken gözlerinde aynı sıcaklık var. Arkasında neler olduğunu saklayan bir maske gibi davranan aynı samimiyet.

Ne düşündüğünü asla anlayamazdım.

"Vay canına. Harika görünüyorsun." Bakışları kısa siyah elbisemin ve kalın topuklu sandaletlerimin üzerinde geziniyor.

Gözlerini tekrar yüzüme ona bakıyorum ve ona küçük bir gülümseme verdiğimde nezaket kazanıyor. "Sen de öyle."

İltifat karşısında sırıtıyor. "İngiltere'de yeni bir iş bulduğunu duydum."

"Öyle mi?"

"Annem söyledi."

"Oh."

Gareth'ın annesi hala burada yaşıyor, bu yüzden İngiltere'ye gittiğimi bilmesi sürpriz olmamalı çünkü annem onu şehirde görüyor. Ama şimdi hayatım hakkında bir şeyler bildiği düşüncesi

garip, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek. Hiç sormadım. Ben hayatım durmuş gibi hissederken onun ne kadar iyi durumda olduğunu bilmek istemedim.

"Ya sen? Sen?"

"Logify'da satış müdürü. Şirket tarihindeki en genç kişi." Kaşlarını kaldırdı, kendinden memnun bir gülümseme yüzünü kapladı. Alçakgönüllülük ona göre değildi. Başarılarıyla övünen ilk kişi her zaman o olmuştur; bu, ilgi odağı olmak için başkasının geçit törenine yağmak anlamına gelse bile.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken aramızda garip bir sessizlik uzanıyor.

"Harika. Kendine iyi bak." Hafıza şeridinde bir gezintiden kaçınmak için etraftan dolanıyorum, ama bileğimi eliyle yakalıyor ve beni durduruyor.

"Rose. Bekle." Beni bırakıyor ve yüzümü inceliyor. "Seni görmek güzel. Mutlu görünüyorsun. Seni son gördüğümde..." Nefes veriyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Aramızdaki şeylerin nasıl bittiği konusunda üzgünüm, söylemeye çalıştığım şey bu."

Başımı geriye attım. *Gareth hatalı olduğunu mu kabul ediyor?*

"Uzun zaman önceydi."

Bana başını sallarken yüzüne bir rahatlama yerleşiyor. "Dargın olmadığımıza sevindim. Dinle, şehre dönmen uzun sürecek mi? Birkaç gün annemde kalacağım. Seni yemeğe çıkarırım. Arayı kapatırız."

Mide bulantısı içimde dönüyor. Bununla ilgili her şey yanlış geliyor. Gareth benim geçmişim. O benim hediyem değil. Benim şimdiki zamanım-

"Hey, buradasın."

Dax bir elini kalçama dolayıp diğer elini Gareth'ın elini sıkmak için uzatırken sıcak bir beden benimkini sarıyor.

"Merhaba, ben Dax."

Ben Dax'ın yanına yaslanırken Gareth kaşlarını çatıyor, alnı çatılıyor.

Mide bulantım sihir gibi yok oluyor.

"Hey, ben Gareth. İngiliz misin?" Gareth elini sıkan Dax'a bakar. "Orada Rose ile mi çalışıyorsun?"

"Evet, o-"

"Dax ne?" Gareth beni görmezden geliyor ve Dax'i inceliyor, boynundaki kuş dövmesine bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Gümüş." Dax doğruldu ve kalçamı sıkıca kavradı.

"Doğru." Gareth'ın yüzü anlayışla aydınlanıyor. "Patron sensin. Umarım Rose'u yemeğe götürmek için ödünç almamın bir sakıncası yoktur. Onunla ortak bir geçmişimiz var." Bana bakıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Erkek arkadaş."

"Pardon?" Gareth gözlerini Dax'inkilerle buluşturmak için geri çeker. "Ben erkek arkadaşım."

Dax'in bunu rahat bir şekilde söylemesi karşısında hafif bir nefes alıyorum. Ama alt tonda bir hata yok. O adam beni barda yakaladığında ortaya çıkanla aynı. Dax bana kızım dediğinde ve sonra beni omzuna attığında.

Dax'in gözeneklerinden sızan bölgesel hâkimiyetten hoşlanmamalıyım, ama karnımdaki ateşi durduramıyorum, kalçalarımı birbirine kenetleme ihtiyacı duyuyorum.

Hiç kimse beni bu kadar bariz bir şekilde sahiplenmemiştir. Gareth kesinlikle Dax'in bana karşı duyduğu tutkunun bir ipucunu bile göstermedi.

Gareth doğrulurken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor ve Dax'in elinin kalçama dolandığını fark ediyorum.

Gülüyor, sonra ikimizin arasına bakıyor. "Onun tipi değilsin. Yine de iyi denemeydi. Brett'in arkadaşlarından biri misin? Bu bir şaka mı?" Sanki kardeşimin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi arkamıza bakıyor ve bunun bir oyun olduğunu söylüyor.

"Belki de tipi bencil hıyarlardan uzaklaşmıştır."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve Gareth'a dik dik bakarken çenesi titreyen Dax'a bakıyorum.

Kahretsin. Neden ona Gareth'tan ve yaptıklarından bahsetmek zorundaydım ki? 'Eski sevgilim yeni bir işe girdi ve taşındı' diye bırakmalıydım, 'eski sevgilim beni nasıl terk edeceğini planlarken aynı zamanda bekaretimi ona vermem için beni kandırdı' diye değil. Çünkü şimdi Dax, Gareth'ı bir böcek gibi ezmeye hazır görünüyor.

Elimi Dax'ın gergin pazısına doluyorum. "Hadi masaya geri dönelim." "Sen kime hıyar diyorsun?" Gareth, Dax'ın karşısına dikildi. kısa bir süre için başını eğmek zorunda kaldı.

"Dax." Kolunu çekiştiriyorum ama kıpırdamıyor.

"Seninle yemeğe çıkmayacak. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. O senin için her zaman çok iyiydi. Bunu kabul et." Dönüyor ve elini belime koyarak beni uzaklaştırıyor.

"Rose? Ciddi olamazsın. Banka soyduktan sonra hapisten çıkmış gibi görünüyor!" Gareth'ın kuşkulu sesi sırtıma çarpıyor ve ben durup Dax'e bakıyorum. Gözüme takıldı ve başımı salladım. *Onu görmezden gel.*

Omzunun üzerinden Gareth'a bakmadan önce çenesi titriyor.

"GBH, aslında."

"Ne?"

"GBH," diye tekrarlıyor Dax. "Başka bir pisliği dövdükten sonra hapisten çıktım."

Gareth'ın ağzı bir balık gibi çırpınarak açılıyor. Eğer havadaki gerilim midemi yaklaşan korkuyla bulandırmıyorsa, o zaman komik olurdu. Ama Dax'ten yayılan sıcaklık savunmamı alarma geçirdi. Öfkeli biri olduğunu biliyorum. Ama eski aptal sevgilimin, onun beni terk etmesinin sebebi olmasını istemiyorum.

tekrar kanunla başı derde girerse. Sicili yüzünden ona karşı daha sert olacaklar.

"Dax." Delici bakışlarını Gareth'tan çekerken gözlerimle yalvarıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor ve tekrar yürüyerek belimi okşuyor.

Gareth arkamızdan homurdanıyor. "Tamam. Ama dikkat et Rose. Muhtemelen sana bir hastalık bulaştıracak. Hapishanede herkes birbirinin götünü siker."

Dax göz açıp kapayıncaya kadar Gareth'ın üzerine atılıyor ve onu duvara yaslayıp gergin ön kolunu nefes borusuna geçirerek olduğu yerde sabitliyor. Dax yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldarken Gareth'ın ayak parmakları yerde dans ediyor.

Gareth'ın gözleri büyür.

Sonra Dax onu yakaladığı gibi hızla bırakıyor ve tekrar yanıma gelip beni uzaklaştırıyor. Tekrar Gareth'a baktım. Bembeyaz kesilmişti ve boynunu ovuşturuyordu.

"Ona ne söyledin? Dax?" Cevap vermeyince tıslıyorum.

Yemek yiyenlerin masaları arasında yolumuzu bulurken sesini alçaltıyor. "Ona iyi halden erken çıktığımı söyledim. Ama onun için tekrar içeri girmeyi düşünebilirim... Tabii yakalanırsam."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye bağıryorum ve masamız görüldüğünde onu yanından dürtüklüyorum.

"Neden?" Dax anneme kolayca gülümsüyor, biz yaklaşırken o da bize sırtıtıyor. "Çünkü... çünkü... hapse geri dönemezsin, tamam mı? İçeri giremezsin.

sorun. Sana ihtiyacım var." Durdum ve ona döndüm, ailemin izleyip izlemediğini umursamadan. Bütün restoranın izleyip izlemediğini umursamadan. "Sana ihtiyacım var."

Gözleri parlıyor ve saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıyor. "Sen güçlüsün, Güneş Işını. Bana *ihtiyacın* yok. Ama beni istiyorsan, o zaman seninim."

Avucuna sokuluyorum. "İstiyorum. Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Seni ve beni. Her zaman." Sonra uzanıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve annemin masada "Biliyordum" derken çıkardığı boğuk sevinç çığlığını duymazdan geliyorum.

Gareth olayından sonra gerçekten eğlenceli vakit geçiriyoruz. Masaya döndüğümüzde Dax hemen rahatlıyor ve annem ona Jasmin, iş ve malikânenin nasıl bir yer olduğu hakkında bir sürü soru sormaya başlıyor. Onu izliyorum, sorularını rahat bir gülümsemeyle yanıtlıyor, birlikte gülerken gözleri parlıyor. Dövmelerini bile soruyor, o da ona ilk dövmesini annesi yanındayken yaptırdığının hikâyesini anlatıyor. Bana anlattığı hikayenin aynısını. Sadece annesinin artık hayatta olmadığından pek bahsetmiyor ve annem de burnunu sokmuyor.

Annemin evine geri dönüyoruz. Dax ve benim havaalanına gitmemiz için bir saatimiz var. Uzun bir vedalaşma ve çantamı hazırlamam için bir saat. Ama annemin evine yanaştığımız anda kaldırımın kenarına park etmiş mavi bir sedan görüyorum; keşke onun yerine doğrudan havaalanına gitseydik diyorum.

"Rose!" Casey arabasından atlıyor ve ben kaldırıma çıkarken bana doğru koşuyor. Yüzüme bakarken birkaç metre ötede aniden durdu.

Brett'e çarpan adamın hız yapmasının sebebinin o olduğunu öğrendiğimden beri hissettiğim her duygu yüzümden, gözlerimden, beden dilimden, gözeneklerimden fışkırıyor olmalı. Kesik bir boğazdan akan kan gibi mezbaha zeminine dökülüyor olmalı.

Casey bana doğru bir adım atıyor ve sonra aniden geri çekiliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü buruşuyor.

"Sana o *yalancı* yüzünü bir daha görmek istemediğimi söylemiştim!" Çığlık atıyorum, göğsüm titreyen nefeslerle kabarıırken damarlarıma adrenalin doluyor.

Onun burada ne işi var? Geleceğimi nereden biliyordu?

Annem, Brett ve Harley arkamdaki kaldırımdalar ve annem "Gitmelisin. Çok erken" diyor yumuşak bir sesle, *sempatik* bir sesle.

Dax yanımda belirince ona doğru döndüm.

"Neden ona iyi davranıyorsun? O bir yalancı." Bana hatalı olan benmişim gibi bakan aileme ters ters bakarken Casey'yi işaret ederek titremeye başlıyorum. "Brett'in kazasının benim hatam olduğunu düşünmeme izin verdi. Oysa gerçekte onun hatasıydı."

"Rose." Annem bana son üç yıldır alıştığım o hüzünlü gözlerle bakıyor. Dün geldiğinden beri gittiğini ummaya başladığım hüzünlü gözler. Ama şimdi Casey bunu da mahvetti.

Ekşilik bir hastalık gibi dilimin üzerinde geziniyor. Ona ziyarete geleceğimi söylemişler. Söylemiş olmalılar. Onlar bile onun yaptıklarını unutmak istiyorlar. Hepimizin ne yapabileceğini düşünüyorlar? Hayatımıza devam edip mutlu aile rolü oynayabileceğimizi mi?

"Yalan söyledin." Casey'ye dönüyorum, eski en iyi arkadaşımın gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakarken göğsümü pençeleyen ve tam bir nefes almayı zorlaştıran ezici bir keder.

Kum havuzundan tabuta.

"Yalan söyledi." Başımı onunla, çöküşümün sessiz tanıkları olan ailem arasında salladım. "Senden nefret ediyorum!" Şimdi hıçkırarak ağlayan Casey'ye doğru tükürdüm.

"Seni sonra ararım. Eve git," diyor annem Casey'ye nazıkçe.

"Neden onu savunuyorsun? Neden onu arıyorsun?" Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönerken göğsümü tutuyorum. Sesleri etrafımda dönüyor, perili bir atlıkarınca gibi benimle alay ediyor.

"Seni sonra ararım."

"Hâlâ acıyor."

"Henüz hazır değil. Zamana ihtiyacı var."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Ona biraz daha zaman ver."

Zaman.

Dax yere düşmeden saniyeler önce beni kollarıyla sarıyor ve göğsüne yaslıyor. Tek eliyle başımın arkasını kavrarken dudakları alnımı buluyor.

"Nefes al."

Nefesimi içime çekerken parmak uçlarım karıncalanıyor ve birlikte siyah gömleğinin altındaki kokusunu da içime çekiyorum.

"Nefes al Rose," diye tekrarlıyor. Sesi çok sakin, çok sabit. Etrafımda dönüp duran ve kontrolden çıkan bir dünyadaki tek durağan şey.

Alnımdan öpüp bana fısıldarken gömleğinin kumaşını yumruklarımın arasına alıyorum, gözlerimi göğsünün sıcaklığına dikiyorum.

"Ne duyuyorsun?"

Nefes alıyorum, yanağımı ona yaslıyorum ve kulaklarımda hızla akan kanın sesini geçip bana sorduğu şeye odaklanıyorum. "Sesin. Kalp atışların."

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor, beni tekrar öpüyor ve bileğimi eline alıp başparmağıyla nabzımı okşuyor. "Şimdi bana ne koktuğunu söyle."

"Cildin." Sesim titriyor. "Vienna'dan ayrılmadan önce yediğin nane şekeri."

"Aferin kızıma." Sesi gülümsüyor gibi.

Tanrım, gülüşüne bayılıyorum.

"Şimdi bana ne gördüğünü söyle, Güneş Işını."

Göz kapaklarımı aralayıp gözlerimi kırıştırıyorum, ona bakıyorum ve etrafımdaki her şeyi ve herkesi görmezden geliyorum.

Koyu kahverengi açık maviyle

buluşuyor. "Seni görüyorum,

Dax. Seni görüyorum."

Bölüm 22

Rose

DAX BAVULUMU yere bırakıyor ve yatak odasındaki pencereye doğru yürüyor, dev çerçeveyi kaldırıyor ve rüzgârın içeri süzülebilmesi için kaydırarak açıyor.

New York'tan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadık. Casey ben Dax'ten gözümü ayırdığımda gitmişti. Daha sonra, o mutfakta ailemle sessizce sohbet ederken ben içeri girip eşyalarımı topladım. Ona iyi olduğumu ve beni yalnız bırakmasını söyledim. Ama şimdi bunun aklıma gelen en iyi fikir olduğundan emin değilim. Ben ortaya çıktığımda hepsinin sessizliğe bürünmesinden benim hakkımda konuştukları belliydi.

Aile her zamanki gibi çuvalladı.

Dax bana üzgün bir gülümseme vermeyen tek kişiydi. Onun yerine ayağa kalktı ve hazır olup olmadığını sordu, gözleri benimkilere sabitlenmişti, başımı salladığımda gözlerinde nazik bir güven vardı, orada olduğu için çok minnettardım. Sanırım Dax olmasaydı Casey'i gördüğümde kaldırıma yığılıp kalırdım.

Eve dönüş uçuşu sessizdi. Kırmızı olduğu için yolcuların çoğu uyudu. Ama ben ne kadar denesem de uyuyamadım. Dax uçak içi filmlerden bir korku filmi seçti ve benimle birlikte izlerken beni kollarına aldı. O sadece

Bana sarıldı ve bugün gitmesi gereken bir toplantısı olduğunu söylediğini hatırladığım halde kendisi uyumaya çalışmadı.

"Hadi bir duş alalım. Sonra biraz dinlenebiliriz." Bana doğru yürüyor, dudakları kulağımın altındaki deriyi buluyor ve beni usulca öpüyor.

"İşin yok mu senin?" Kollarımı ona doluyorum, parmak uçlarımda durup yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Çok güzel kokuyor. Sıcak, güçlü ve biraz da baharatlı... Sadece Dax.

". Ama bekleyebilir. Seninle kalmak istiyorum."

"Tamam. Bir duş kulağa-"

Çantamın içinden yeni bir mesaj sesi geliyor ve Dax'i bırakıp telefonumu alıyorum.

"Ben Casey."

Sözlerini tararken midem bulanıyor. Daha fazla özür. Daha fazla yalvarış. Yıllara dayanan dostluğumuzu ve bunun kurtarılmaya değer olduğunu düşünmemi sağlamaya çalışan daha fazla girişim.

Yapamam. Yapamam işte.

Elimde tekrar pırıldıyor.

Casey: Umarım zamanla beni affedebilirsin.

Zaman mı? Lanet olası zaman mı?

Açık pencereye doğru telefonumu pencereden dışarı fırlatırken kulak tırmalayıcı bir çığlık atıyorum. Aşağıdaki araba yoluna düşüp parçalanırken iki elimle pencere çerçevesine tutunuyorum. Parçalar her yöne uçuyor, pürüzlü kenarları parçalanırken ışığı yakalıyor.

Onarılamayacak kadar kırılmış.

Dax kollarını arkamdan sarıyor ve dudaklarını omzumun üst bastırıyor.
"Her şey yoluna girecek. Sen iyisin."

Göğsüne yaslanıyorum, bana sarılmasından memnunum. İçimde yalnızca onun yaratabileceği sakinliğin, dışarıdan gelen bir esinti gibi üzerimden akıp gitmesine izin vermekten memnunum.

Dışarıda eskiden telefonum olan şeye bakıyorum. "Kahretsin." Yüzümü buruşturdum. "Anneme döndüğümüzde onu arayacağımı söyledim."

"Benimkini kullanabilirsin. Annenin numarası zaten kayıtlı." Başımı sallıyorum, Dax bana daha sıkı sarılırken hıçkırıklarımı tutuyorum.

"Neden beni kendimden daha iyi tanıyormuşsun gibi hissediyorum, Dax Silver?" Üzüntüyle burnumu çekiyorum. "Ben bu hikayenin kötü adamıyım. Sonsuza dek mutlu yaşamayı hak etmiyorum. Ailem bana her an aklımı kaybedecekmişim gibi bakıyor. Bazen de çoktan kaybetmişim gibi bakıyorlar."

"Düşündükleri bu değil. Güven bana. Sizi seviyorlar. Senin mutlu olmanı istiyorlar. Hepsi bu. Mutlu ve güvende olmanı istiyorlar. Tıpkı benim istediğim gibi. Ve sen kötü adam değilsin, Rose. Sen her şeyi bir arada tutan omurgadaki dikişsin. *Beni* bir arada tutuyorsun."

Başımı sallarken kahkahalarım boş geliyor. "Bunu nasıl anladın? Ben gelmeden önce hayatın daha basitti."

Omzumu öpüyor, dudakları tenimde sıcacık. "Hayatım hiçbir zaman basit olmadı. Ve eğer sana sahip olmamak bunun böyle olacağı anlamına geliyorsa, o zaman bunun yerine Araf'a sürgün edilmiş binlerce kargaşa hayatı yaşamayı tercih ederim."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Dax kıkırdıyor, sonra beni kollarında döndürüyor. "Duş al, Sunbeam. Sonra seni yatağa götüreceğim."

Göz kapaklarım çarpınarak kapanırken Dax "Gözler," diye talimat veriyor.

Onları zorla açıyorum ve o içime girerken ona bakıyorum. Bütün günü yatakta birlikte geçirdik ve hâlâ bir dakika bile uyuyamadık. Dax tekrar tekrar benimle ilgileniyor. Yemin ederim, uçakta o kadar zorlandıktan sonra uyumam için beni bitkinlik noktasına kadar yorması gerektiğini düşünüyor.

"Yapamam," diye mırıldandım.

"Yapabilirsin. Sadece bir kez daha. Benim için bir kez daha gel."

İçimde kayarken açısını değiştiriyor, böylece delici ucu G noktamın üzerinde geziniyor. Gözlerimi açık tutmaya ve ona bakmaya çabalarken ürperiyorum. Beni kaç kez boşalttığının sayısını unuttum. Sonuncusu sadece birkaç dakika önceydi. Dinlenmeye ihtiyacım var, ihtiyacım-

"Benden önce senin gelmeni istiyorum, Güneş Işını."

Beni omzumun üzerinden öpüyor, dilini ağzımın içine kaydırıyor ve kalçalarımı biraz daha kaldırıyor, böylece arkamdan daha derine sokabiliyor.

"Kahretsin, çok mükemmelsin." Derine itiyor, diğer eliyle klitorisimi okşarken taşakları bana çarpıyor.

Ona karşı geri çekiliyorum, tanıdık dalgalar içime çarptığında ağzım açık kalıyor ve bir ıslaklık dalgasıyla boşalıyorum.

"Aferin kızıma." Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle kavrarken, içimin derinliklerinde haykırıyor.

O beni doldurdukça, ağzıma doğru inledikçe ve bana ne kadar özel olduğumu söyledikçe derin, ürpertici darbelerle onun etrafında boşalmaya devam ediyorum.

Ne kadar mükemmel.

Çünkü ona göre öyleyim. Ve buna inandığım tek zaman bu. Dax bana yalan söylemezdi.

Güvendiğim tek kişi o.

Sonunda uyuyakalıyoruz. Ancak Dax gün boyu benimle seviştikten ve beni lezzetli bir yemekle besledikten sonra. Jasmin biz yokken buzdolabını doldurmuş. Yemin ederim onu her geçen gün daha çok seviyorum. Ne kadar çok yemeye ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Son yediğim şey Viyana'daydı. Gareth'i gördüğümde... ve sonra Casey'i.

Uyandığımda serin yastık kılıfına kaşlarımı çatıyorum. Son birkaç günün anıları tüm hızıyla üzerime çökmeden önce bir saniyeden fazla rahatlayamıyorum bile.

"İyi misin?" Dax sırtımı göğsüne yaslıyor.

"Altıncı hissin falan mı var? Daha yeni uyandım."

Kıkırdıyor, dudakları kulağıma doğru öpücükler bırakıyor, bu da meme uçlarımın ağrıyan zirvelere çıkmasına neden oluyor.

"Evet, belki de sana karşı öyleyimdir. Ya da belki sadece seni uyurken izliyor ve her gün böyle uyanmak istediğimi düşünüyordum."

Dudağımı ısıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Dudaklarımı karnımda kelebekler uçuşmasına neden olan şefkatli bir öpücükle almadan önce gözleri bana parıldıyor.

Bunu nasıl yapıyor? Sadece birkaç saniye önce beni pençeleyen anıları dağıtıyor ve onların yerine bu sıcaklığı ve sakinliği mi koyuyor? Tam olarak olmam gereken yerde olma hissi.

"Uykunuz nasıldı?" Gözleri dudaklarımda kalıyor ve sabahki ereksiyonu kalçamın arkasını sıyırırken alt dudağını ısıyor.

"Buna çok ihtiyacım vardı." Son hatıra da kaybolurken gülümsüyorum, tek gördüğüm dün gece ve bacaklarım omuzlarına dökülmüş halde içimde kayarken bana bakışı. O pozisyonda her zamankinden daha derin hissettiğine yemin edebilirim. "Çok seksiydim."

İnliyor ve tenime bir titreşim gönderiyor. "Duymak istediğim şey bu. Kızım, tamamen seksileşmiş ve tatmin olmuş." "*Tatmin* olmuş mu dedim?"

Boynumu ısırıp sikinin ağlayan başını bana doğru bastırdığında ciyaktıyorum. Beni sabit tutuyor, güçlü bir kolu belimi sararken diğeri bacaklarımın arasına giriyor ve iki parmağını içime sokuyor. Zaten ıslağım, onun yanında her zaman çok tahrik oluyorum.

Parmaklarını içimde döndürürken yüksek sesle inliyorum ve kulağıma onun için bu kadar hazır olduğum için ne kadar iyi bir kız olduğumu fısıldıyor, bana ona ait olduğumu hatırlatıyor. Çünkü birlikte geçirdiğimiz bu son birkaç hafta bana bir şey öğrettiyse, o da Dax'in benim zevkime sahip olduğudur. Her seferinde kendi isteğimle ona teslim ediyorum. Kendimi tatmin etmekte her zaman iyiydim. Gareth ile yaşadığım o unutulmaz deneyim dışında sahip olduğum tek şey buydu. Ama en iyi çabalarım bile Dax'in bana yaşattığı orgazmlarla kıyaslanamaz. Gerçekten de dün gece ona söylediğim gibi, beni benden daha iyi tanıyor.

Tekrar inliyorum, parmaklarına sürtünüyorum, içimden sızan ıslaklık avucunu kaplıyor.

"Gördün mü, çıkardığın bu sesler? Tatmin olmamış birine benzemiyorlar."

Kalçalarımı kaldırıp parmaklarını sikiyle değiştirirken bir nefes çekiyorum, burnunu saçlarıma daldırıp inlerken aynı anda yavaşça içime itiyor. "Kahretsin, sikimin etrafına sarılmış gibi hissetmeni seviyorum."

Başımı çeviriyorum, umutsuzca dudaklarını arıyorum. Onları buluyor, hızını artırırken beni derinden öpüyor, dudaklarına karşı nefes nefese kalmama neden olan istikrarlı bir baskınlıkla beni beceriyor. Kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyor, beni o kadar lezzetli bir şekilde onunla dolu hissettiriyor ki, ikimiz de sıcak, çılgınca bir salınımda birlikte gelirken adını haykırıyorum.

"Bana tatmin olmadığını bir daha söyle," diyor omzuma doğru pantolonunu indirirken, orgazmım onun etrafında devam ediyor, etrafında kenetleniyor ve çaresizlik içinde vücudundaki her son damlayı sağlıyor.

İnliyor, parmak uçlarını klitorisime bastırıyor ve benden ikinci bir zirve çekiyor, orgazmımı elini tutup uzaklaştırana kadar uzatıyor çünkü artık dayanamayacak kadar hassasım.

"Peki," diye soluyorum, eli sıkıca yerinde durup beni okşarken.

"Sadece iyi mi?" Sesindeki sırtış, arkamı dönüp onu tokatlamak istememe neden oluyor. Ama yapamıyorum çünkü sinir bozucu derecede becerikli parmakları hâlâ zevkten içimi dışıma çıkarıyor. Kalçalarını aynı anda döndürüyor, böylece delici aleti içimdeki en hassas noktamın üzerinde geziniyor ve neredeyse gözlerimi başımın arkasına kaçırıyorum.

"O... tamam," diye nefes alıyorum, tüm vücudum titrerken ve göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter akarken yüzümü yukarı kaldırıyorum. "Beni tatmin ediyorsun. Ben aptalca..." *Nefes nefese...* "Tamamen..." *Nefes nefese...* "Tatmin oldum."

Tekrar boşalırken Dax'ın gülümsemesini tenimde hissettiğime yemin edebilirim, o kadar sert ki görüşüm bulanıklaşıyor ve başım döndüğü için beni sabitlemek için göğsüne doğru çekmek zorunda kalıyor.

Beni kendine yakın tutuyor, bir kolu hala belime sarılı, boynumu öpüyor ve ben dünyaya dönüp bedenimin kontrolünü tekrar kazanana kadar diğer eliyle kalçamı okşuyor.

Bir süre sessizce birlikte uzanıyoruz, açık pencereden gelen esinti dört direkli yatağının etrafındaki uzun beyaz örtüleri savuruyor, böylece yelkenler gibi nazıkçe etrafımızda dans ediyorlar. Dax içimde kalıyor ve ben göğsüne gömülüp onunla geçirdiğim zamanın ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek iç çekiyorum.

Zaman.

"Bir rüya gördüm."

Gözleri yumuşuyor ve beni tamamen çevirerek altından sırtüstü uzanmamı sağlıyor. "Anlat bana."

Parmak uçlarımı boynundaki kuşun üzerinde gezdiriyorum. "Sana ateşin yanında anlattığım rüyanın aynısıydı."

"Kapıyı kilitlemeye çalıştığınız ama anahtarın dönüp durduğu yer mi?"

Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum, sıcaklık ve başka bir şey, bunu hatırladığı gerçeğiyle göğsümü dolduruyor.

"Ama bu sefer, diğer tarafa geçtiğinde uyanmadım." Derin bir nefes alıyorum. "Sarmaşıklardı. Her tarafı dikenlerle kaplı sarmaşıklar. Kapıyı ittiler ve sardılar. Beni tırmalıyorlardı. O kadar korkmuştum ki donup kalmıştım. Ama sonra onlara gitmelerini söylediğimi duydum. Hoş karşılanmadıklarını. Sesim çok sakindi. Çok kontrollüydüm."

"Sonra ne oldu?" Kuşa gülümseyip parmak uçlarımla kanadının üzerinde dans ederken Dax yüzümü inceliyor.

"Sonra geri çekildiler. Kapıdan geri döndüler ve gözden kayboldular."

"Hey," diye yumuşakça ikna eder Dax. "Bunu sen yaptın. Kontrol sende."

Gözlerimi kuşa dikiyorum ve utangaç bir şekilde dudağımı ısırarak geri çekiliyorum. "Eskiden hiç hissetmezdim. Ve son birkaç gündür Gareth ve Casey'i görmek... beni şaşırttı. İnkâr . Ama tüm bunlardan sonra bile buraya gelmeden önceki halimden daha iyi hissediyorum." Gözlerimi kaldırarak derin bir nefes alıyorum. "Sorun sensin, Dax. Bana yardım ettin."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler gülümsemesiyle birlikte derinleşiyor. "Hepsi senin yüzünden. Verecek hiçbir şeyin olmadığına, dünyanın senden en kötüsünü aldığına inanmana izin verdin. Ama ben her zaman senin en iyini gördüm. Sen her zaman böyleydin."

"Ve senin en iyini görüyorum, Dax Silver," düşünüyorum parmaklarımı göğsüne ve kalbinin üzerinde duran pusulanın etrafına doğru gezdirirken.

"İşte bu bir ışık oyunu. Her şey sizin onu nasıl görmeyi seçtiğinizle ilgili."

"Görme." Pusulanın batıyı gösteren ibrelerini izlemeye devam ediyorum.

"Senin de içinde iyilik olmadığına inanma, Dax. Bunu hissediyorum."

Avucumu kalbinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımı açıyorum. "Tam burada."

Elimi tutup dudaklarına götürüyor. "Sana güzel olduğunu söylemiş miydim, Güneş Işını?"

"Milyonlarca kez." Dudaklarını okşarken gülüyor.

"Bana başka bir şey söyleyecek misin?"

"Ne gibi?" Ağzını bileğime doğru kaydırıyor ve nabzımı öpüyor. "Neden bana Sunbeam diyorsun?"

Elimi bırakıp telefonuna uzanmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre gözlerimin içine bakıyor. Hayal kırıklığı içime çöküyor, o sessiz kaldıkça göğsüm ağırlaşıyor.

Yüzüme bakarken kaşlarını çatıyor, sonra bir kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor. Onunla olmanın böyle bir şey olduğu gerçeğine alışmam gerekiyor. Onun sırları var. Malikaneden ayrıldığında nereye gittiği. Bahsettiği ve benim karışmamı istemediği 'diğer dünya'. Dax'in yaralarımın ne kadar derinini görmesine izin verirsem vereyim, belki de kendi yaralarını görmeme asla izin vermeyecek.

Fotoğraflarını karıştırıyor ve bir albüm çıkarıyor. "Al." Telefonu bana uzattı.

Ekran nefes kesici bir gün batımı görüntüsüyle doldu, gökyüzü pembelerin karışımı, hiç görmediğim kadar parlak.

"Bunu sen mi aldın?" Yüzümü ona doğru eğiyorum.

"Devam et." Derin bir nefes alıyor, ben dönüp kaydırırken gözleri telefonuna kilitlenmiş.

Güzel gün batımı görüntüleri ekranı dolduruyor.

"Biz çocukken annem bana ve Jasmin'e ölen insanların sizi sevdiklerini söylemenin bir yolunu bulduklarını söylerdi. Bize, hatırlatmaya ihtiyaç duyduğumuz günlerde gün batımını daha parlak hale getireceğini söylerdi."

"Yani tüm bu fotoğraflar-?"

"Onun orada olduğunu hissettiğim günlerdi." Dudaklarına acı tatlı bir gülümseme yayılıyor, sonra ben onu bir öpücükle çalıyorum.

"Bu yüzden pusula batıyı gösterir, gün batımı için." Alnımı onunkine bastırıyorum, kalbim ona karşı hissettiklerimin derinliğiyle kabarıyor. "Evet.

O öldükten sonra aldığım ilk pusula bu." Ben ona sokulurken elini enseme dolaştırıyor. "O parlak ışıkları gördüğüm günlerde Güneş her zaman minnettar olmaya değer bir şeyler olduğunu gösterir." "Güneş ışınları."

"Evet." Gözleri parlıyor. Sonra bir fısıltıyla dudaklarını dudaklarıma bastırıyor,

"Güneş ışınları."

Bölüm 23

"BU INANILMAZI!" ROSE yaklaşarak Jasmin'in ensesini inceliyor. "Bunları yapabildiğini bana neden söylemedin?" Jasmin saçlarını omuzlarından aşağı salıp boynunun dibindeki yazı dövmesini kapatırken sırtarak bana dönüyor.

Bir J ve bir A, birbirinin etrafında kaynaşmış. J, annemiz Jessica'nın; A ise babamız Adam'ın adı. Hapisten çıktıktan sonraki hafta Jasmin bunu onun için yapmamı istedi.

"Başka ne gibi yeteneklerin var?" Rose yanıma geliyor ve kucağıma kayarak kollarını boynuma doluyor. Dairemde iş çıkışı bir içki paylaşıyoruz.

"Birkaç haftadır Dax'in tüm yeteneklerini tecrübe ettiğine eminim." Logan gülüyor, ben ona bir yastık fırlatıp kafasına vurmadan önce.

Jasmin sırtarak gözlerini deviriyor. "Erkekler hiç olgunlaşır mı?"

Rose ve Jasmin gülerken Logan kendinden memnun görünerek, "Hayır," diye takılıyor.

"Kendi adına konuş." Dalgın bir şekilde Rose'un bacaklarını okşarken kıkırdıyorum, avularım ipeksi teninin üzerinde akıcı bir şekilde kayıyor. Bana bakıyor, gözleri

parılıyor, ben de sırtarak kendiminkini daraltıyorum.

Şimdiden sikimi istiyor musun, Sunbeam? alıyorum.

Gözleri açılıyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, sonra beni göğsümden itiyor ve suçlulukla diğer koltukta içkileriyle sohbet etmekle meşgul olan Jasmin ve Logan'a bakıyor.

Kıkırdıyorum, boynunun arkasını kavıyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Sakin ol. Ellerimi senden uzak tutamayacağımı biliyorlar. İstersen şimdi gitmelerini isteyebilirim. Etek dediğin bu küçücük şeyin içinde bana sarılmanı sağlarım."

"Seni duyabiliyoruz!" Logan, daha önce ona vurduğum yastık uçup başımın yanındaki kanepeye çarpmadan saniyeler önce sesleniyor.

"Siktir git Logan," diye .

Rose dudaklarıma doğru kıkırdıyor ve doğrulup arkasını dönüyor. "Bu güzel, değil mi? Hapishane kuşu kışını kaldıran arkadaşına çıkış gününde elinde çizburger yemeğiyle siktirip gitmek," diye takılıyor Logan. "Patates kızartmasının yarısını yedin bile," diye alay ediyorum.

"Geç kalmıştın ve ben de kahvaltıyı atlamıştım. Ayrıca, bedavaya yediğin onca Michelin yemeğinden sonra beline dikkat ediyorsundur diye düşündüm."

Logan bana göz kırparken kıkırdarak "Pislik," diye mırıldanıyorum.

Rose'un kalçasını okşuyorum ve o da kucağımdan kayarak yanımdaki kanepeye uzanıyor, böylece ben de kendime bir içki daha alabiliyorum. Jasmin, Logan ve ben bunu çok yapardık. Hafta sonunda dairemde takılırdık. Ama dışarı çıktığımdan ve ilgilenmem gereken başka şeyler olduğundan beri bunu yapmayı bıraktık. Bu gece Rose'un fikriydi. Başka bir yerde olmam gerekiyordu. Ama bir saatliğine bensiz de idare edebilirler.

Iris Teyze'nin karışımından bir kadeh doldurup şişeyi Jasmin'e uzatıyorum, o da başını sallıyor. Logan ve Rose'un kadehlerinin yarısı hâlâ dolu.

"Logan kollarını başının arkasına doğru uzatırken, "Seth ve Trevor aradı. "Bu hafta sonu koşulların iyi görüldüğünü söylediler, eğer balonla onlarla birlikte yukarı çıkmak isteyen varsa."

Rose bana bakıyor ve gözlerinin ışıldaması kalbimin kabarmasına neden oluyor. "Yarın bazı işler yapmam gerekiyor. Ama zamanında dönmezsem sen git." "Emin misin?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Elbette orada onunla birlikte olmayı, havayı içine çekerken ve bulutlara bakarken yüzünün nasıl rahatladığını izlemeyi tercih ederdim. Ama onun mutlu olduğunu ve eğlendiğini bilmek yeterli olacak. Yakında büyük bir sevkiyat gelecek ve her şeyi hazırlamam gerekiyor.

"Evet, iyi çocuklar. Yine son dakika olduğunu söylediler. Ama işe yarayabileceğini düşünmüşler."

"Yine mi?" Rose kaşlarını çatarak Logan'a bakıyor ve Logan elini ensesinde gezdirirken ağzı bir karış açık kalıyor. "Açılış günündeki uçuşun aylar önce rezerve edildiğini sanıyordum?"

Logan'la göz göze geliyorum, o da özür dileyerek omuz silkiyor, ben de içkimi yudumluyor ve ayaklarımı bileklerimden çaprazlayarak büfeye yaslanıyorum.

Jasmin ayağa kalkıp gülümserken Rose gözlerini ikimizin arasında gezdiriyor. "ama, Dax. Sanki bir sırmış gibi." Karşı kanepeye doğru yürüyor ve

Rose'un yanındaki koltuğa düşer. "Dax o balonu senin için ayırttı." Jasmin telefonunu kapar ve ekranı Rose'a doğru çevirir. "İçine girerken harika fotoğraflarını çektim."

Rose ekran yerine bana bakıyor. "Bana bunun bir promosyon olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi." Parlak mavi gözleri benimkileri ararken bakışlarını tutuyorum. Yumuşakça gülümsüyorum. "Ama başka bir şekilde de reklam yapabilirdik. Balon senin içindi."

Logan, "Yani, gelip onun çirkin yüzüne bir gülümseme kondurduğunuz için hepimiz size minnettarız," diyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum. Tekrar koltuk minderlerine uzanmış, ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış, bana sırtıyor.

Şerefsiz. Bana defalarca Rose'u sevdiğini ve burada olmasından memnun olduğunu söyledi. Artık onlarla birlikte olduğumu hissettiğini söyledi. Sürekli çalışan ve gülmeye vakit bulamayan eski halimin bir kabuğu değilmişim.

Ya da iş çıkışı bir şeyler içmek.

"Teşekkür ederim." Rose alt dudağını ısırıp bana bakıyor, sonra gözlerini Jasmin'in telefonuna diyor ve birlikte fotoğrafları kaydırmaya başlıyorlar.

Kızlar fotoğraflara bakıp her biri hakkında mutlu bir şekilde sohbet ederken Logan ve ben rahat bir sessizlik içinde içiyoruz.

"Bir tane daha ister misin?" Bardağı boşaldığında Jasmin'e soruyorum.

"Sorun değil, ben bakarım." Bardağını yeniden doldurmak için büfeye doğru yürür. "Yine de bu benim sonuncum olacak. Daha sonra dışarı çıkacağım ve araba kullanmam gerekiyor."

"Ateşli randevu mu?" Logan seslenir.

Omuzlarım geriliyor ve hemen gözlerimi ona doğru çeviriyorum. Ama o bakışlarımı kaçırıyor.

"Hayır. Sadece bir arkadaşımı görüyorum."

Birkaç kez göz kırıyor, bana bakmayı reddediyor. Ben gitmeden önce tartıştığımız tek şey buydu. *Erkek arkadaşlar.* Ya da genel olarak erkekler. Erkeklerin aklının nasıl çalıştığını bilirim. Ve hapishanede duyduğum şeylerden sonra, eğer güvende kalacağı anlamına gelecekse, kız kardeşimi seve seve bir rahibe manastırına götürürdüm.

Jasmin'in çok iyi bildiği ve ne zaman fikrimi yüksek sesle dile getirsem benimle tartışmaktan hoşlandığı bir gerçek. Tek küçük olumlu şey, bildiğim kadarıyla içeri girdiğimden beri kimsenin olmaması.

Ve bu şekilde devam edeceği için mutluyum.

"Onaylamadığını buradan hissedebiliyorum," diye homurdanıyor Jasmin bardağına doğru. "Merak etme, ağabey. Bana yaşlı, adi işadamları tarafından penis resimleri gönderilmiyor."

İçkimin geri kalanını deviriyorum, ekşilik ağzımı kaplıyor.

Julian Young.

Adını düşünmek bile bardağımı kavramam için yeterli.

"Rahatla." Jasmin'in sesi yumuşuyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Ben iyiyim. Endişelenmeyi bırakmalısın. Geçmişini ait olduğu yerde bırak."

Öfkeyle bardağımı yere çarpıyorum. Onun beni nasıl etkilediğini anladığını biliyorum. Onu nasıl öldürmek istediğimle ilgili konuşmalarımı yeterince dinledi. Hapse ilk girdiğimde daha çok. Ama şimdi bile, o benim kız kardeşim ve bir şeyi tamamen unutmadığımı anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

O hıyarın bana yaptıklarını asla unutamayacağımdan değil. Hayatımın bir parçasını çaldı, asla geri alamayacağım.

Sonsuza kadar giden zaman.

"Geçmişte kaldı, Dax," diye tekrarlıyor kollarını etrafıma dolayıp bana sarılırken. "Seni geri kazandım. Önemli olan tek şey bu."

"Evet." Gülümsemeye zorluyorum ve bir kolumu ona doluyorum.

"Hey, Jasmin. Alistair diye biri sana mesaj atmış. Okumamı ister misin?"

"Hayır!" Jasmin kollarımdan fırladı ve Rose'un yanına koştu, kolu telefona uzandı. "Hayır, sorun değil, teşekkürler."

"Oh. Şimdi de o arıyor. Ooh, bu o mu? Çok tatlı." Rose telefonu Jasmin'e doğru çeviriyor ama ben arayanın kimliğindeki görüntüyü göremeden Jasmin telefonu Rose'un elinden kapıyor ve aramayı sonlandırıyor.

Jasmin, Logan'ın yanındaki yerden çantasını alıp telefonunu içine sokarken, "O sadece açık bir etkinlik rezervasyonu ile ilgilenen bir iş bağlantısı," diyor.

"Alistair kim? Bir soruşturma formu doldurdu mu?" Logan sorar.

Jasmin'in Logan'a attığı 'bırak' bakışını özlemiyorum. Geçen hafta kendisine paket getiren aşırı dost canlısı teslimat şoförünü sorgularken bana attığı bakışın aynısı. Onunla işim bittiğinde tek parça halinde gittiği için rahatlamıştı.

"Merak etme, ben hallederim." Jasmin yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da Rose ve Logan'a birer öpücük konduruyor. "Hepinizi seviyorum. Ama benim gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Dairemin ön kapısı kapanırken arkasından bakakalıyorum. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Bana yalan söylediğinde anlarım. Buna ağabey sezgisi diyebilirsiniz.

Daha sonra isteyken yapılacaklar yeni bir şey ekledim. Bu Alistair'in kim olduğunu öğreneceğim.

"Demek bir kız arkadaşın var?"

Marcus'a sırtımı dönüyorum, alınmayı bekleyen sandıkları kontrol ederken çenem geriliyor.

Cevap vermediğimde ofluyor. "Ne zamandır bu boku birlikte yapıyoruz? Ve hala senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İş ve özel hayatımı birbirine karıştırmam." Kasaları sayıyorum. Toplamda yirmi. İşler ilerliyor. İki gün içinde bir on tanesi daha gelecek, sonra da gemi sevkıyatı var.

Büyük olanı.

Ucuz tıraş losyonuyla maskelenmiş BO gibi kokan bir adamla, şehrin en karanlık ucundaki pis, nemli bir bodrum katında olmamın nedeni bu.

"Ben aldım." Burnunu çekerek bir sandığı taşıyor ve taş duvara dayalı diğerinin üzerine yerleştiriyor. "Julie." Sandığa yaslanıyor, dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "İşte o. Harika biftek pişirir. Biberli sos... harika."

Marcus'un yüzündeki aşk sarhoşu ifade karşısında kendime rağmen dudaklarım kıvrılıyor.

"Bu boktan kurtulacağım, biliyorsun. Ona güzel bir yüzük alacak kadar param olunca. Ona evlenme teklif edeceğim ve taşınacağız. Kuzeyde özlediği bir ailesi var."

Dudaklarımdan gülümsemenin başlangıcı düşüyor. "İstifa mı ediyorsun?"

"Evet." Marcus omuz silkiyor. "Bir gün. Yapmayacak mısın? Bilirsin, bütün bunları

kalk. Senin için farklı olduğunu biliyorum-"

"Nasıl?" Omuzlarının şaşkınlıkla sarsılmasına neden olacak şekilde bağırıyorum.

"Şey... sen..." Bana bir bakış attı. "Bu işte iyisin. Doğuştan yeteneklisin. Sen odaya girdiğinde altına işeyen adamlar gördüm. Ama ben?" Dilini tıkırdatıyor. "Öyle düşünebilirsin ama ben aptal değilim. Çok uzun süre kalırsam bu oyunda kafamı tuttuğum için şanslı olacağımı biliyorum."

Acımasızca yere bakıyorum. Marcus haklıydı. Onun bir aptal olduğunu düşünmüştüm. Sadece parayı ve özentisi gangsterleri oynayarak kazandığı egoyu önemseyen bir aptal. Onun, neye bulaştığını bilmeyen çoğu yeni, genç adam gibi olduğunu düşünmüştüm. Bir ya da iki basamak aşağı inip hadlerini öğrenene kadar tüm kabadayılıklarıyla geliyorlardı.

Ama belki de onu yanlış anladım. Çünkü şu anda çok mantıklı konuşuyor.

"Ben doğal değilim. Yapılması gerekeni yaparım."

"Tabii, her neyse dostum. Eğer sana uyuyorsa. Ama bunun bana göre olmadığını biliyorum. Sonsuza kadar değil, tek söylediğim bu. Ve Bay Young hakkında duyduğum bu şeyler-"

"Unut onu," diye ıkıştım.

Göğsümün içinde kabaran öfkenin ortaya çıkmasını engellemek için yavaşça derin bir nefes alırken Marcus beni inceliyor.

"Onu dşnmene gerek yok. Sadece işini yap. Başka kimseyi dinleme. Kimseye bir şey tekrarlama. Sadece kafanı aşağıda tut, tamam mı?"

Bu, birlikte bir iş yaparken gerekli olan asgari etkileşim dışında konuştuğumuz en fazla şey. Bu kesinlikle onun huzurunda, ona emir vermek dışında söylediğim en fazla şey.

"Julie'ye o yüzüğü ver, sonra da ık git, eğer istediğin buysa."

"Evet." Telefonum cebimde çalarken hâlâ beni inceliyordu. ıkarıp mesajı kontrol ediyorum.

Jasmin bu sabah Rose'a söylediği gibi bugün kuafre gitmedi. Sık sık yaptığımız gibi birlikte koşuya çıktık ve o hiçbir şey olmamış gibi . z kardeşim yüzüme karşı yalan söyledi. Sonra da Rose'a yalan söyledi.

Çünkü bugün kullandığı filo aracından aldığım konum ping'i, şehirdeki kuafrnn yakınında bile değil.

Ve bu bodrumdaki kokain miktarının bin katına bahse girerim ki, bugün gerçekten nereye gittiye, orada lanet olası Alistair adında biri var.

Berrak sıvıyı bardağında evirip çeviriyor, sandalyemde oturuyor ve ofisimin devasa, süslü pencerelerinden dışarı bakıyorum.

Dışarıdaki araba yolunu izliyorum. Bekliyorum.

Jasmin yakında dönecek. Düğünlerini malikanede yapmak isteyen bir çiftle görüşmeye gitti. Onlara bunun bir seçenek olmadığını ve arazinin tören düzenlemek için ruhsatlı bile olmadığını söyledik. Ama adam çok zengin ve hayır denmesine alışkın görünmüyor. Jasmin yine de kendini tutabilir. Ona istediğinden fazlasını vermeyecektir. Sanırım bu yönden birbirimize benziyoruz. Bazı kartları her zaman göğsümüze yakın tutuyoruz.

Ama onun elini görmeye yaklaşıyorum.

Ve son birkaç gündür öğrendiklerim hiç hoşuma gitmedi.

Kesinlikle biriyle görüşüyor. Ve bu adamın, Alistair'in, sadece bir iş bağlantısı olduğuna bir saniye bile inanmıyorum. Aşırı korumacı bir ağabey olduğumu anlıyorum. Ama anlamadığım şey, neden onu sır olarak saklamaya bu kadar kararlı olduğu.

Neden korkuyor ki? Tek bir vuruşla kıcımı tekrar hapse attırabileceğimi biliyor. Ve benim zayıflığımın onu korumak olduğunu biliyor. Onu... ve Rose'u.

Eğer bu adamı sır olarak saklıyorsa, bir sebebi vardır. Onunla birlikte olduğu için aklımı kaybedebileceğimi düşünüyor. Ve bu sadece içimdeki şeytanı besliyor. Çünkü endişelenmekte haklı. Jasmin ya da Rose tehlikede olsaydı içimde patlayacak olan öfkeyi dünyadaki tüm gong banyoları ve nefesler bastıramazdı.

"Selam." Rose sandalyenin arkasına yaslanıp kolunu boynuma doladığında yapraklara sarılmış vanilya etrafımı sarıyor. Beni öpüyor

Yanak. "O kadar uzaktasın ki içeri girdiğimi bile duymadın."

İçimi çekiyorum, o ön taraftan gelip mavi gözleri benimkileri bulduğunda sandalyeye gömülüyorum.

"Selam, Güneş Işını." Gülümsüyorum, gözlerim kısa elbisesinin içindeki bacaklarının üzerinde takdirle geziniyor. "Benimle rakamları konuşmaya mı geldin?"

Bir elinde manilla dosyası var.

"Ben yaptım." Masama doğru yürüdü ve dosyayı en üste yerleştirdi, sonra geri gelip önümde durdu. "Ama bekleyebilir. Bana neden bu kadar ciddi görüldüğünü söylemek ister misin?"

"Önemli bir şey değil. Sadece Jasmin'in toplantıda nasıl olduğunu merak ettim. Adam... çok ısrarcı."

"Uh-huh." Rose önümdeki krem rengi halının üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı ayırarak aralarına giriyor. "Peki bunun diğer adamla bir ilgisi yok mu? Cuma gecesi onu dairenden arayan adamla mı? Alistair'di, değil mi?"

Gözlerine bakıyorum ve ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Onun için endişelendiğini biliyorum. Ona göz kulak olan bir ağabeyi olduğu için çok şanslı."

Rose uzun sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyor ve etrafına bir bant sarıyor.

"Ama bütün hafta sonu bu kadar stresli olman hoşuma gitmiyor." Dudaklarını yalıyor ve kemer tokama uzanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Pantolonumun fermuarını açıp kumaşı aşağı çekerek sikimi çıkarırken gözlerini tutuyorum. Elini etrafına sarıp nazikçe sıkarken bir nefes çekiyorum.

"Sadece rahatlamana yardım ediyorum. Bana hep yardım ediyorsun.

Şimdi bende." "Rose-"

Yumuşak dudaklarını etrafıma sarıp beni sıcak, ipeksi küçük ağzına göğsümün derinliklerinden gelen kısık inilti, tüm vücuduma yayılan bir titreşim gönderiyor.

Artık kaya gibi sertleşmiş sikimi ağzına alırken sandalyede arkama yaslanıyorum, gözleri bana bakıyor.

"Bu hiç adil değil. Her zaman içime boşalıyorsun. Ama ağzıma neredeyse hiç gelmiyor. Ve senin tadını seviyorum." Dudaklarını uzunluğumda gezdirirken ve taşaklarımı öperken bana gülümsüyor.

O haklı. Her zaman sikimi emmeye hevesli ve bu beni ediyor. Ama genellikle beni o kadar tahrik ediyor ki, sonunda onu yukarı çekip beceriyorum. Ona doyamıyorum. Onun içinde olma ve onu doldurma ihtiyacından. Benim olduğunu anlamasını sağlıyorum.

"Seni masamın üzerine yatırıp mükemmel amını sikmeyeceğime söz veriyorum. Duymak istediğin bu mu?"

Sözlerim karşısında kızarıyor ve dudaklarını tekrar aletimin başına götürüyor. "Hâlâ bunu da yapmanı istiyorum. Ama sonra."

"Kahretsin," diye inliyorum, piercingimin bir ucunu dilinin ucuyla fiskeledikten sonra üzerinde dönmeye başlıyor.

Onunla böyle oynadığında bana ne yaptığını biliyor. Özellikle de göz temasını kesmediğinde.

"Siktir, Rose," diye inliyorum tekrar, at kuyruğunu bir yumruğumun etrafına sarıyorum. Beni dibime kadar çekerken yanakları çukurlaşıyor.

Taşaklarım geriliyor, zonkluyor.

"Tanrım!" Onları çekiştirirken aynı zamanda geri çekilip piercingimle tekrar alay ederken tıslıyorum. "Böyle yapmaya devam edersen o güzel boğazından aşağıya boşalacağım."

Geri çekiliyor ve kıkırdıyor. Sonra beni daha sert emiyor, hafifçe inliyor ve sikimin etrafında dalga dalga titreşimler gönderiyor.

Saçlarını sıkıca kavriyorum ve onu yukarı aşağı yönlendirmeme izin veriyor, önce yavaşça, sonra hızını artırarak, onunla buluşmak için koltuktan kalkana kadar, beni mutlu bir şekilde alırken taşaklarım çenesine çarpıyor.

Kapıdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve durup Rose'a bakıyorum ve bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Bana göz kırpmıyor, ağzı başka bir şey yapamayacak kadar sikimle dolu.

"Kim o?" Havlıyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, sik kafalı?"

Logan.

Açık kapı politikamı yeniden düşünmeliyim.

Nefes veriyorum, Rose'a gülümserken omuzlarım yumuşuyor. Yanağını okşuyorum ve bana bakıyor, sonra gözlerini tutarak yavaşça beni tekrar emmeye başlıyor.

"Sözleşmeler hakkında konuşmaya geldim. İhtiyacımız olan-"

"Şimdi olmaz." Rose tekrar sikimin başını emerken koltukta biraz kayıyorum ve dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor.

Saçlarından tutup tekrar üzerime yatırıyorum, başparmağımla boynunu okşayarak onu doldurduğumu hissediyorum.

Çok güzel görünüyorsun.

Yükselip tekrar aşağıya doğru emerken gözleri parlıyor.

Taşaklarımda tanıdık bir sıcaklık oluşurken "Sonra," diye homurdanıyorum.

"Tabii, sonra. Her neyse patron," diyor Logan ayak sesleri kapıya doğru geri çekilirken. "Oh, ve iş yemeğinin tadını çıkar Rose," diye sesleniyor kapı kapanırken kıkırdarak.

Rose hızını artırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir elimle saçlarını kavrayıp diğer elimle boğazını okşarken beni aşağı yukarı, tekrar tekrar emiyor.

Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında, sikimin ağzının içinde kaybolduğunu görmek çok fazla.

"Geleceğim."

Etrafımda inliyor, ben onun adını haykırırken hızını sabit tutuyor. Taşaklarım başım kadar hafif olana kadar içimden uzun bir sıcak döl akışı akıyor.

Derin bir nefes alıyorum, o yutkunurken göğsüm memnun bir iç çekişle gevşiyor, sonra ellerini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirirken dudaklarını ve dilini kullanarak beni temizliyor.

"Kesinlikle daha rahatım." Dizlerinin üzerinden kalkıp kucağıma tırmanırken başımı sandalyenin yüksek sırtına yaslıyorum.

"Güzel." Boynunun arkasını kavrayıp onu öperken dudaklarıma gülümsüyor ve dilimi ağzının içine kaydırarak kendi tadımı alabiliyorum.

"," diye fısıldıyorum onu öperken.

"Ve sen..." Bir elimi eteğinin altından geçirip ıslak dantel külotunu bulduğumda inliyor.

Başparmağımı kabaca üzerinde gezdiriyorum. Klitorisi çok şişmiş, ince kumaşı zorluyor.

"Neyim ben?" Ayrılmış dudaklarına doğru nefes alıyorum. "Sen..."

Danteli yana çekiyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum.

"Seni sandalyemde becermek üzere mi? Ve sonra masamın üzerinde? Seni döllerimle dolduracağım, böylece bütün öğleden sonra sen işinde çalışırken

masa?"

Parmaklarımı içinde gezdirirken "Dax," diye inliyor.

"O zaman iyi bir kız olursan, seni eve götürüp bütün gece sikmeden önce kalanını yerim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Bana karşı titriyor ve dudaklarımı boynuna doğru kaydırıp pürüzsüz tenini gülümseyerek öpüyorum.

Mükemmel.

Parmaklarımı içinden çıkarıp pembe dudaklarına bastırıyorum, böylece parmaklarımın tadına bakabiliyor. Onu kaldırıp tekrar sikimin üzerine yerleştirdiğimde gözlerinin genişlediğini görmek takdirle hırlamama neden oluyor.

Rahat olmayı siktir et. Bu çok daha iyi.

Onu kaldırıyorum, bana binmesine yardım ediyorum. Daha da derine kayabilmem için uyarılma hissi üzerimi kaplıyor.

Bu çok daha iyi.

Onunla her şey mümkünmüş gibi geliyor. Onunlayken kendimi yenilmez hissediyorum.

Bölüm 24

Rose

"BAYILDIM. TEŞEKKÜRLER." Yeni parlak telefonu hayranlıkla elimde çeviriyorum.

Dax'in bozuk telefonumu değiştirmesi yeterli değildi. Bana daha yeni piyasaya sürülen en son modeli getirmesi gerekiyordu. Aylar önce ön sipariş vermediğiniz sürece almanın imkansız olduğunu sanıyordum.

"Önemli bir şey değil." Boynumu öpüyor, sonra dairesindeki kahve makinesine doğru yürüyor ve çalıştırıyor.

İkimizin de buna ihtiyacı olacak. Dün söz verdiği şeyi yaptı ve gecenin çoğunda beni uyutmadı. Birkaç saatlik uykuyla nasıl bu kadar iyi görünmeyi başarıyor, hayret ediyorum.

"Senin için çoktan kurdum. Tüm verilerinizi içe aktardım."

İki kupa çıkarıyor, siyah takım elbisesi ve uyumlu gömleğiyle bir görüntü. Onu beyaz gömlekle de seviyorum. Ama tamamen siyah... ona yakışıyor. Aynı anda hem sert hem de seksi görünüyor.

Telefonu açtığımda ve ekran yanıp söndüğünde mutlu bir şekilde gülümsüyorum.

"Dax." Ona dönüp sırtıyorum, sonra telefonun duvar kağıdına bakıyorum. Boynundaki dövmenin fotoğrafını çekmiş. Güzel, tüylü

Kuş, tüm yaprakların ve çiçeklerin arasına gizlenmiş, tam merkezde. "Şimdi daha da çok seviyorum."

Önüme dumanı tüten bir fincan kahve koyarken kıkırdıyor ve saçlarımı öpüyor.

"İç bakalım."

"Evet, evet." Tekrar kıkırdarken ve kupasıyla yatak odasına gitmeden önce kıcıımı sıkarken gözlerim küçük kuşa takılı kalıyor.

Jasmin'in gelip gelmediğini görmek için tekrar pencereden dışarı bakmaya gittiğini biliyorum. Dün ofise hiç gelmedi. Onun yerine Dax'e mesaj atıp toplantının bittiğini söyledi. Onunla konuşmak istediğini ve sadece endişeli bir kardeş olduğunu biliyorum. Brett de bir sebepten ötürü bir erkeği kendisinden sakladığını düşünseydi aynı şeyi yapardı.

Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Jasmin inatçı ve bir pisliği bir mil öteden fark edebiliyor. Belki de ilişkilerini gizli tutmanın basitliğini seviyordur. Bu Alistair her kimse, Jasmin ondan hoşlanıyorsa eminim harika bir adamdır.

Mesajlarım kanepeye çöküyorum. Casey'den daha fazlası.

Kendimi onları okumaya ikna edemiyorum. Şu anda olmaz. Onu New York' gördüğümünden beri, ona bağırırken gözlerindeki acı dolu bakışı aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum. Beni incitti. Buradan nereye gideceğimi bile bilmiyorum.

Onun yalanlarının ve aldatmalarının acısının en kötüsü olduğunu düşündüm.

Ama döndüğümüzden beri başka bir acı yavaş yavaş büyüyor. Ve şimdi ikisinden daha büyük.

Bazen geceleri beni uyutmuyor. Dax kollarını bana sarmış uyuduktan çok sonra bile. Kalbimin etrafındaki bir mengene gibi göğsümü sıkıyor.

Onu özlemenin acısı.

Başımı ellerimin arasına alıp bir süre sessizce oturuyorum. Kahve makinesinin kapanmadan önce çıkardığı hafif uğultudan başka bir şey düşünmemekten memnunum.

Dax henüz dönmedi. Şu pencerede Jasmin'i bekliyor olacak.

Yatak odasının içinden yüksek bir ses geliyor.

"Dax?" Sıçradım ve içeri koştum.

Dax ayakta durmuş pencereden dışarı bakıyor, göğsü titreyen nefeslerle genişliyor.

" oluyor? O patlama da neydi?"

Karanlık gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor ve işte o zaman pencerenin yanındaki duvardaki göçük ortaya çıkıyor.

Mülkün ana evinin duvarları kalın ve sağlamdır. Ama o yine de duvarı delmeyi başarmış.

"Ne oldu?" Pencereden dışarı bakarken yanına koşuyorum ve elini inceliyorum, bakışları araba yoluna sabitlenmiş. Elini elimde çevirmeme izin verdi. Cildinin sıcak ve kırmızı olması dışında bir şeyi yok. Yumruğunun yanıyla duvara vurmuş olmalı.

Diğer elinde telefonunu tutuyor, ekranda hâlâ bir mesaj görüntüleniyor.

"Dax?"

Burun delikleri alevlenir ve aceleyle dönerek odadan çıkar.

Filodaki arabalardan biri garaj yoluna doğru ilerliyor.

Jasmin.

"Dax?" Peşinden apartmandan çıkıp ana merdivenlerden aşağıya koşuyorum. Ardında bıraktığı tek şey tıraş losyonunun havada kalan kokusu.

Ondan bir iz yok. "Dax?" Tekrar , ana kapının ardına kadar açık olduğu merdivenlerin dibine ulaşıyorum.

Koşarak dışarı çıktım.

Orada, arabasının yanında Jasmin'le burun buruna, yüzü ölümcül.

"Ne kadar ?" diye tıslıyor onlara ulaştığımda. Jasmin'in gözleri cam gibi ve vahşi.

"Dinlemiyorsun, Dax, bu-"

"Ne kadar sürecek?!" diye kükreyince irkildim.

Bocalamıyor ama kardeşine bakarken omuzları çöküyor. "Üç yıldan biraz fazla," diye fısıldıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Dax'in yüzü buruşuyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "*Üç lanet yıl!* Tüm bu süre boyunca içeride miydim?"

Jasmin sessizce başını sallar.

"Neler oluyor?" Dax'in yanına yaklaşıyorum. Bir şeyler çok yanlış. Kollarımın arkasındaki tüyler bekleyen minik askerler gibi diken diken oluyor. Ona daha yakın olma, iyi olduğunu bilme ihtiyacı çok büyük.

"Neden o?" Dax ellerini bırakır ve Jasmin'e bakar. Ağzı doğru kelimeleri arıyormuş gibi açılıyor.

"Neden onu beceriyorsun?" diye bağılıyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve siyah saçları yanaklarına yapışıyor. "Onun gibi değil... o..." diye boğuluyor. "Özür dilerim, Dax."

"Herkesin içinden. Herkesin içinden onu seçmek zorunda mıydın?"

"Onu seviyorum." Jasmin gözyaşlarını silmeye çalışmıyor. Gözyaşlarının makyajını bozarak yüzünden aşağı akmasına izin veriyor.

"Onu seviyorsun," tekrarlıyor Dax, sesi boş, sanki sersemlemiş gibi.

Derin bir nefes çekerken ggs titriyor ve içgüdüsel olarak elimin tersinin onunkine değmesine izin veriyorum. Başını çeviriyor, sanki orada olduğumu ilk kez fark ediyormuş gibi gözleri benimkilerle kilitleniyor. Sonra elimi tutup dudaklarına götürüyor, parmaklarımı öpüyor ve gözlerini kapatıyor.

"Onu seviyor, Rose. Bunu duyuyor musun? Benim z kız kardeşim, beni yıllarca ondan uzaklaştıran adamın oğluna aşık."

Gözlerim Jasmin'e kayıyor ve o da bana bakıyor, ağlarken omuzları .

"Alistair?" Soruyorum.

"Alistair Young." Jasmin gözlerini kırpıştırıyor ve siyah rimel gözlerinin altına bulaşarak yanaklarına bulaşan diğer rimellere katılıyor. "Julian Young'ın oğlu."

Dax'e dönüyorum. Jasmin'e bakıyor, gözleri vahşi.

" dilerim," diyor Jasmin Dax'a tekrar. "Bunun olmasını ben istemedim. Onun olmasını ben seçmedim. Ama yle."

Dax' eli, avucunun içinde tuttuğu benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Yanına doğru ilerliyorum. Vücudu kaskatı, sanki tüm kasları hazır.

Savaş ya da kaç.

Elimi gğsgne doğru kaydırıp çarpan kalbinin üzerine koyarken Jasmin'e hafifçe başımı sallıyorum. Geriye doğru bir adım atıyor ve bana onun önüne geçip gözlerinin içine bakmam için yeterli alanı sağlıyor.

"Dax?"

Gözleri yuvarlak, doğru göründüğünden daha fazla beyaz görünüyor. Burnundan derin nefesler çekiyor, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

"*Alistair Young*," Jasmin'in boğuk çığlıkları bizden uzaklaşırken bu ismi ağzından zehir gibi tükürüyor.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Onu böyle görmenin beni ne kadar sarstığını görmesine izin veremem.

Şimdi bana ihtiyacı var.

Tıpkı daha önce ona ihtiyaç duyduğum gibi.

"Nefes al," diyorum usulca, elimi kalbinin üzerinde tutarak. Nefesini içine çekiyor ve gözleri Jasmin'i arıyor.

"Nefes al," diye tekrarlıyorum. "Her şey hakkında konuşabiliriz. Ama şu anda bana bakmanı ve dinlemeni istiyorum."

Bana dönüp bakana kadar geçecek o dayanılmaz saniyeleri beklerken kalbim duracak gibi oluyor.

Ama sonra yaptı.

Koyu kahverengi açık maviyle buluşuyor.

"Bana ne koktuğunu söyle." Gözlerini tutuyorum; cevap vermeyeceğinden korkuyorum. Beni içeri almayacağından. Tıpkı malikâneden uzakta nereye gittiği ve ne yaptığı hakkında sakladığını bildiğim sırlar gibi.

Ya beni içeri almazsa?

Nefesimi tutuyorum, ama sonra gözleri yumuşuyor ve bana odaklanıyor.

"Yapraklara sarılmış vanilya," diye mırıldanıyor, bir elini kaldırıp yanağını avuçluyor, gözlerinin kenarları kısıtırken başparmağıyla okşuyor.

Kaçma tehdidinde bulunan rahatlamış hıçkırığımı bastırıyorum. "Şimdi bana ne gördüğünü söyle," diye fısıldıyorum.

Gözlerini önce gözlerinde bir boşluk parlıyor.

"Seni görüyorum." Alnını benimkine yaklaştırıyor ve ensemini kavırıyor. "Bir güneş ışını görüyorum."

Kollarımı boynuna doluyor ve onu öpüyorum. Kendimi göğsüne bastırıyorum ve kalbinin çarpıntısı benimkine karşı hafifleyene kadar onu tüm gücümle öpüyorum. Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese kalıyoruz ve ben yüzünü

Uzakta çakıllar çatırdıyor ve Logan'ın sesi yakınlarda bir yerde Jasmin'in sesine karışıyor.

Ona söylemem gerekenler başımı döndürüyor. Kalbimden kopup gelen duygular dudaklarımdan dökölmeye hazır.

İtiraflar.

İtiraflar, umutlar ve hayaller.

Hepsinin merkezinde o var.

"I-"

"Biliyorum." Dax beni bir öpücökle susturuyor ve yüzünü benimkine yaslıyor. "İnan bana Rose, biliyorum." Beni tekrar öpüyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Kendin olduğun için teşekkür ederim. Her şeyi daha da berbat etmemi engellemek için tam da ihtiyacım olan şey olduğun için."

"Hiçbir şeyi ."

Dax yana bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Logan'ın kolunu Jasmin'e doladığı ve onu içeri götürdüğü yere gidiyorum. Bize bakıyorlar ve Dax sertleşiyor, çenesi sıkılıyor.

Yüzünü tekrar bana çeviriyorum.

"Hadi yukarı çıkalım. Bir dakika bekle. Sonra onunla konuşabilirsin."

Dişler boynuma batarken ve yanağııı duvara çarparken haykırıyorum.

Dax beni arkadan sertçe sikerken homurdanıyor.

Dövmeli göğsü ile yatak odasının duvarı arasında sıkışmış durumdayım, o ise hıncını benim bedenimi güvenli bir yer olarak kullanarak çıkartıyor.

Ama umurumda değıl. Bu benim fikrimdi. Yüzleşmenin ardından içeri girdiğimizde içinde hala ne kadar öfke kaynadığını görebiliyordum

Jasmin ile. Dizginlemek için çok çabılıyor ama gerçek şu ki, Dax'ın sakın yüzeyinin altında her zaman bir öfke fokurduyor olacak.

Parıltılarını gördüm. Bana daha önce de itiraf etmişti. Jasmin'e bunun üzerinde çalışacağına söz verdi. Gerginliğini azaltmak için ne gerekiyorsa yapıyor. Gong banyoları, ofisinde balık, nefes alma teknikleri.

Ama seksin onu da sakınleştirdiğini öğrendim.

Ve az önce gözlerindeki acıyı hafifletmek için her şeyi yapacağım. "Dax!"

Kalçalarımın birini daha yukarı kaldırıp dizime bastırırken haykırıyorum Beni duvara öyle bir dayadı ki sakinin nasıl düşmediğini anlamadım.

"Tanrım," diye boynuma doğru homurdanıyor, ben tekrar onun için boşalırken, kalçamla duvar arasına sıkıştırdığı diğer eliyle klitorisimi ovarken içimden ıslaklık fışkırıyor.

Zaten bir kere boşaldım. Beni öfkesini boşaltmak için kullanıyor olabilir ama bu Dax. Öfkeden titrerken bile benim zevkim hâlâ onun önceliği.

Orgazmım neredeyse acı verici bir şekilde devam ederken adını tekrar inliyorum. İnliyor ve öyle bir güçle içime boşalıyor ki küfrediyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

İkimiz de gürültülü nefesler emiyoruz. Dax elini hassas klitorisimden çekip elimi tutuyor ve duvara yaslayarak sıkıca kavlıyor.

Birbirine sımsıkı sarılmış, diğerini bırakmaya korkan, terleyen, yanan iki bedeniz.

Kalp atışlarım yavaşça normale dönerken yatak odasının duvarında, yüzümden birkaç santim ötedeki göçüğe bakıyorum.

"Rose." Dax başını omzuma doğru eğiyor ve nefesi kürek kemiğimde gezinirken içimden çıkıp bacağıma yere indiriyor.

Beni kollarının arasında döndürüp duvara yasladığında, bir eliyle nefes borumu hafifçe kavradığında, birleşik bir döl akıntısı bacağımdan aşağıya doğru akıyor.

Tekrar gözlerinin içine bakıyorum. İçlerindeki ateş hala orada. Ama şimdi için için yanıyor.

Kontrol tekrar onda.

"Bazen beni kendimden daha iyi tanıdığını hissediyorum Rose Jacobs," diye mırıldanıyor gözlerime bakarak.

Gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki, bir an için bedenimden ayrılıp aramızdaki boşlukta süzüldüğüme yemin edebilirim.

Sadece benim ruhum

ve onunki.

Dokunaklı.

"Dünyanın senden sadece en kötüsünü gördüğüne inanmana izin veriyorsun, Dax. Ama ben senin en iyi halini gördüm. Benim seni tuttuğum kadar sen de beni bir arada tutan dikişsin. Her iki şekilde de işe yarıyor."

"Kız kardeşim babasından nefret ettiğim bir adama aşık," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Gözlerini açıyor ve bana tekrar bakıyor, gözleri kıpkırmızı.

Ne kadar kırık görüldüğüne bakınca hava ciğerlerimi terk ediyor. Sanki tüm mücadele onu terk etmiş gibi.

"Benden yıllarımı aldı Rose."

"Peki sence Jasmin onun olmasını ister miydi? Seçme şansı olsaydı? Aşkın bizi nasıl bulacağını seçemeyiz. Ama bulduğunda..." Yüzünün yan tarafını okşuyorum ve o da avucuma doğru eğiliyor. "Öyle olduğunda nefes kesici oluyor. Bazen hayat denen boktan şeyin içindeki gümüş astar gibi."

Gözlerini kapatıyor ve nefes veriyor, yüzü ellerime gömülmüş. Kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor.

"Onu taşımayı bırak. Onu geçmişte bırakmalısın. Evet, ayrılmıştınız. Ama artık değilsiniz. Buradasınız. Ve özgürsün."

Homurdanıyor, gözlerini açıyor. "Özgür değilim. Çok uzaktayım." Gözleri yüzümde geziniyor ve başparmağıyla boynumdaki nabzı okşuyor. "Jasmin hikayenin tamamını bilmiyor. Dövdüğümü sanıyor..." Sanki adını söylemek fiziksel bir zorlukmuş gibi duraksıyor. "*Julian Young*. Onu dövdüğümü düşünüyor çünkü ona sık resimleri göndermiş ve bazı göt yorumları yapmış. Ama her şey bu değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Dax acımasız bir kahkaha atarak başka tarafa bakar. "O gece erken saatlerde onu duydum. Başka bir adama bir kızı eve götüreceğini söyleyerek övünüyordu. Gözüne birini kestirdiğini ve eğer kızın ikna edilmesi gerekiyorsa, onu gevşetecek bir şey vereceğini söyledi."

"Birine uyuşturucu mu verecekti?" Dax tekrar bakışlarımla buluştuğunda gözlerim açılıyor, nefesini içine çekerken çenesini dışarı çıkarıyor.

"Biri değil. *Jasmin*."

Jasmin'e ya da herhangi birine ilaç verildiği fikri kanımı donduruyor. "Bunu polislere söyledin mi? Elbette bu kanıt olarak kullanılmalıydı. Senin sadece-"

"Polis umursamadı. Her zaman bazılarını tanıdığından, torpil yapmak için para kullandığından şüphelendim... ama rüşvet almayanlar bile benim sözüme karşı onun sözü olduğunu söylediler. Kanıt yoktu. İki adam da konuşmanın gerçekleştiğini inkar etti. İfademden geri çektim. Jasmin'in keşkelerle yaşamak zorunda kalmasını istemedim. O piçin neler yapabileceğini bilmek."

"Çok üzgünüm, Dax."

Gözlerim yanıyor. Bunca zamandır bunu yanında taşıyordu. Her zaman koruyucu ağabey olmak. Hep başkalarını kolladı.

"O sadece içki ithal etmiyor, Rose. İngiltere'nin güneydoğusunun yarısına, ülkeyi batırmaya yetecek kadar sokak uyuşturucusu tedarik ediyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dax elini boynumdan çekip gözlerimi kaçırıyor. "Önemli değil."

"Dax?"

"Ne kadar az bilersen, o kadar güvende olursun." Gözlerini tekrar benimkilere dikti, çenesi titriyordu.

"Nereye gidiyorsunuz? Geceleri malikaneden ayrıldığınızda?" Gözlerimi tutuyor. "Yapma."

Kaşlarımı çatıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum ama beni bir öpücükle susturuyor. "Bana bunu sorma." Yüzümü yukarı kaldırıp beni öperken sesi pişmanlık dolu.

Beni tekrar öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor ve nefesimi çalıyor. "Sana asla yalan söylemeyeceğim. Ama sana her şeyi anlatamam. İnan bana, her yönümü bilmemen daha iyi."

"Ama bu adil değil. Sen benimkilerin hepsini gördün." Bir yanım beni hayatının o küçük kısmından uzak tuttuğu için onu itmek istese de, ben de onu şiddetle öpüyorum.

Ama bu sadece onun yaptığı bir şey. Bu onun kim olduğunu değiştirmez.

ö
yl
e. Onun her yönünü bilmediğimi sanıyorsa yanılıyor. Çünkü biliyorum.
Hepsini biliyorum. İyi, kötü, kusurlu.

Ve hepsi çok güzel.

Öpüşmemizden uzaklaşıyor ve iç çekerek alnını benimkine yaslıyor.

Adil davranmıyorum. Bu şimdilik bir konuşma değil. Bu Jasmin ve onun öğrendikleri hakkında. Bu onun yalan söylenmiş ve ihanete uğramış hissetmesiyle ilgili.

Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Tadının nasıl olduğunu biliyorum. İçinizi nasıl yaktığını biliyorum. Eğer durdurmazsanız hayatınızı, ailenizi ve ilişkilerinizi yıllarca nasıl raydan çıkarabileceğini biliyorum.

"Jasmin'le konuş." Yüzünü okşuyorum, ellerimi aşağıya, boynuna, çiçeklerin ve tüylerin üzerine sürüyorum. "Konuş. Bağırma. İstersen ben de seninle gelirim. Olayları bir de onun tarafından dinlemelisin. O senin kız kardeşin. Sahip olduğun tek kişi o."

"Bana yalan söyledi."

"O seni seviyor. Seni bilerek incitmez. Onunla konuşmalısın."

Kum havuzundan tabuta.

Casey'i düşüncelerimin arkasına ittim.

Şimdi olmaz.

Bu aynı şey değil. Değil. Bu Dax'ın kız kardeşi. Onun kendi kanı.

Bu farklı.

"Gidip onu bulalım mı? Muhtemelen hâlâ Logan'la birlikte bir yerlerdedir. Ayrılabilirdi. Ama gitmedi. Senin onu dinlemeye ihtiyacın olduğu kadar onun da senin zamanına ihtiyacı var."

Ellerini belime dolayarak beni kendine yakın tutuyor. "Sen benim için fazla iyisin. Bunu sana söylemiş miydim?"

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Bu bir ışık oyunu. Her şey senin onu nasıl gördüğünle ilgili." Derin bir nefes alırken dudakları seğiriyor ve sonra düzleşiyor. "ama,

Güneş ışını. Hadi gidip şu umut ışığını bulalım."

Bölüm 25

JASMIN ofisimdeki diğerk kanepede karşımda otururken sırtı dimdikti. Rose benimle geldi ve onu Logan'la birlikte alt kattaki ana evde bulduk. Bizi yalnız bıraktılar. Jasmin beni gördüğünde gözlerinde yıkılmış bir ifadeyle bana baktı.

Neredeyse beni ikiye ayırıyordu.

Küçük kız kardeşim, dünyası sona ermiş gibi görünüyordu. Hepsi benim ve verdiğim tepki yüzünden. Öfke yine galip geldi.

Ona bakarken dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Sana yalan söylemekten nefret ediyordum, Dax. Söylediğim için çok üzgünüm."

Konuşursam yine kendimi kaybedeceğimden ve geri alamayacağım bir şey söyleyeceğimden korkuyorum.

Lanet olası Alistair Young.

"Ben ve Al, biz..."

. Al. Hatta bunu hayatının aşkıymış gibi söylüyor, sesi yükseliyor, gözleri o tek heceyle parlıyor. Al.

Gözleri yüzümde geziniyor ve nefes alıp tekrar başlıyor.

"Ben ve Al duruşmadan sonra konuştuk. O... O özür dilemeye geldi. Babasının davranışları için. Sadece o geceki etkinlik için değil. Ama duruşma boyunca. Suçlamayı cinayete teşebbüse yükseltmeye çalıştığı için. Suçlamada bulunduğu için. Al, her şeyi bırakması için onu ikna etmeye çalıştı. Bana o fotoğrafları gönderdikten sonra babasına kendisinin de suçlu olduğunu söyledi. Sadece kız kardeşini kolladığını. Al, kendisi olsaydı aynı şeyi yapacağını düşündüğünü söyledi."

"Bu onun için büyük bir şey," diye .

Jasmin gözlerini bana dikti. "Aptallık etme, Dax. O babasına hiç benzemiyor."

"Onlar kan. Tabii ki onun gibi olacak." Başını sallıyor.

"Yanılıyorsun."

Isı ensemde alev alev yanıyor. Aklımı kaybetmek her şeyi daha da berbat edecek. Jasmin'e onu dinleyeceğimi söyledim. Rose'a dinleyeceğime söz verdim.

O yüzden dinleyeceğim.

"Devam et."

İç çekip parmak uçlarını şakaklarına bastırmadan ve küçük daireler çizerek ovuşturmadan önce birkaç dakika bana bakıyor.

"Duruşmadan sonra onu bir ay boyunca görmedim. Sonra bir gün kasabada ona rastladım ve konuşmaya başladık."

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Sonunda öğle yemeğine çıktık. Bana babasıyla nasıl çalıştığını anlatıyordu. Küçük bir çocukken ona nasıl saygı duyduğunu, onu nasıl idol olarak gördüğünü. Ama sonra... Bilmiyorum. Üzgün görünüyordu. Kahramanının aslında kötü adam olduğunu fark etmiş gibi. Babasının işi başka şeyler için paravan olarak kullandığından şüphelendiğini söyledi. Yasadışı şeyler. Teyze için ihaleyi kazanamadıklarında

Iris'in Karışımı, her şeye fazladan yük bindirdi. Julian işleri farklı yapmaya başladı. Her akşam dışarı çıkıyordu. Neyin peşinde olduğu konusunda ketum davranıyordu. İşte o zaman Al araştırmaya başladı. Henüz kesin bir kanıtı yok ama bir şeylerin doğru olmadığını biliyor."

"Anderson'larla sözleşme yaptığımız için bana karşı kişisel bir kan davası var," diyorum, çünkü bu bir soru değil. Bu, Jasmin'in de az önce doğruladığı, apaçık ortada olan bir gerçek. Julian'ın onların işini almamıza kızdığından hep şüphelenmişim. Ama şimdi mantıklı geliyor.

Gitmemi istedi.

Belki de kontrat için bir şans elde edebileceğini düşündü - ben mahkum olduktan sonra yeterince çalışanımız bizi terk etti ve iş neredeyse batıyordu - ya da belki de sadece kıskanç bir intikam taktiği idi. Arka bahçesi olduğunu düşündüğü yere işediğim için bana bir ders vermek.

"Julian zayıf bir adam. Para ve statü tarafından yönetiliyor. Bencil biri. Al onun annesini sürekli aldattığını ve bunu saklamaya bile çalışmadığını söyledi. Küçükken kız arkadaşlarını hafta sonları gezmeye götürür ve onu evde Al'la bırakmış. Ama tüm bunlara rağmen annesi sadece mutlu olmalarını ve iyi bir ilişki yaşamalarını istemiş. Annesi birkaç yıl önce vefat etti ve o zaman babasıyla birlikte çalışmaya başladı. Bunun onları daha da yakınlaştıracığını düşündü."

Jasmin gözlerinden akan taze yaşları silerken alnıma yayılan gerginlikle başımı sallıyorum.

"Sana asla yalan söylemek istemedim. Ya da seni incitmek. Öyle hissetmek istemedim. Ama elimde değildi. Ona karşı açıklayamadığım bir bağ hissettim. Çok garip. Bir şekilde ona bağlı hissettim. Gerçekten babasına hiç benzemiyor. Bence onu seversin, Dax." Ben başımı sallayıp içimden küfrederken o burnunu çekiyor. "Bence seversin. Bana biraz seni hatırlatıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum, hâlâ sözlerini anlamaya çalışıyorum. "Çok çalışıyor ve insanlara çok değer veriyor. O bile...." O bakıyor

tavana kadar. "Bana yardım bile etti. Emlak konusunda."

"O ne?" Jasmin üzüntüyle başını sallarken koltuğumda öne doğru sendeliyorum, nabzım fırlıyor. "Buraya gelmesine izin mi verdin?" Gözlerimi ondan ayırırken sert bir nefes alarak yeri işaret ediyorum. Gözlerim akvaryuma takılıyor ve nabzımın kulaklarımdaki gürültüsü hafifleyene kadar kendimi filtreden çıkan minik baloncuklara konsantre olmaya zorluyorum.

"Ben ve Logan... Denedik. Ama bu çok fazlaydı. Personel her gün ayrılıyordu. Zar zor devam ettirdik. Eğer Iris Teyze'nin Karışımı için kontrat yapmamış olsaydık, hepsini kaybedecektik. Al maliyetleri düşürmemize yardım etti. İşleri basitleştirebileceğimiz yollar buldu. Kaliteden ödün vermeden tasarruf etmemizi sağladı."

"Parlak zırhlı şövalye," diye homurdandım. "Lo-?"

"Logan bilmiyordu. Fikirlerin bana ait olduğunu sanıyordu."

Başımı sallıyorum. En azından bu da bir şeydir. Arkadaşım bana yalan söylemedi. Sadece kız kardeşim.

Sikeyim.

"Senden ayrı olmak... çok zordu. Yıkılacağımı sandığım zamanlarda Al beni ayakta tuttu. Duruşma... O gün babasını sonsuza dek kaybetti. Julian'ın yaptıklarına göz yumamaz. Sana yaptıklarını. Bana yaptıklarını. Hepsi ağgözlülük yüzünden." Jasmin titrek bir nefes alırken sesi titriyor. "Eğer bir şeyleri değiştirebilseydim, sana daha önce söylerdim. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama Julian'dan ne kadar nefret ettiğini gördüm. Benden de nefret etmeni istemedim."

"Senden *asla* nefret edemem." Daha fazla gözyaşı silerken ve bana küçük bir gülümseme verirken bakışlarını tutuyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırıyorum. "Daha önce sana bağırdığım için özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım."

" yok."

Onun bağışlayıcı gözlerine bakıyorum. Gözyaşları durmuştu ve bana umutla bakıyordu.

Kalbimi kızgın bir demir gibi dağlıyor.

Gençken bana hep böyle bakardı. Anne ve babamız öldüğünde, sahip olduğu tek şey bendim.

O zamanlar bana umutla bakardı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair umut ve inançla.

Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım, götürüldüm. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Bu iyi değil. Olmaz." Bir nefes veriyorum, gözlerim tekrar akvaryumu bulduktan sonra ona bakıyorum. "Senin mutluluğun benim için her şey. Seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum." Bana gülümsüyor ve kalbim acıyla çarpıyor.

"Onu sevdiğini mi söyledin?"

"İstiyorum." Gözlerimi arıyor, bekliyor. Ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O yüzden vermedim. Sadece sessizce başımı sallıyorum. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirsin, Dax. Beklenmedik bir anda hayatına giren birini sevmek."

Ona bakarken ağzım kuruyor.

"Uygun olduğunda ya da hazır olduğumuzu düşündüğümüzde aşkı seçmeyiz. O bizi bulur," diye devam ediyor.

Jasmin ayağa kalkıp yanıma oturup kollarını bana doladığında sert bir nefes alıyorum.

"Anladığını biliyorum."

Kanepeye yaslanıyorum ve onu kollarımla sarıyorum, birbirimize sarılırken gözlerimi kapatıyorum.

Çok iyi anlıyorum.

Çünkü kesinlikle uygun değil. Ve ben hazır değildim. İlgilenmem gereken şeyler vardı. Başka kimsenin bilemeyeceği şeyler. Kısa bir süre önce dünyadaki en önemli şeyler gibi görünen şeyler.

Ama şimdi her şeyi sorguluyorum.

Hepsi beklenmedik şeyler yüzünden.

Hepsi Rose yüzünden.

"Önce sen başla." Rose bana not defterini ve kalemi uzatıyor, sonra da bana mahremiyet vererek başka tarafa bakıyor.

"Al." Kağıda bir şeyler yazıyorum ve sonra ona geri veriyorum.

Gözleri büyüdü. "Seninkini yırtmadın mı?" Kâğıda ve siyah mürekkeple yazılmış *bağışlama* kelimesine bakıyor.

"Senden sır saklamak istemiyorum. Sadece bazı şeyleri halletmek için biraz zamana ihtiyacım var. Sonra konuşabiliriz, tamam mı?"

Başını sallıyor, gözlerinde tam bir güven parlıyor. "Tamam."

Kâğıda bakarken gözlerim yüzünde geziniyor, yazarken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

O çok güzel. Ona sonsuza kadar bakabilirim ve ondan yayılan saf iyilikten asla yorulmam. İçimde bir savaş sürerken, o sükûnet ve huzur yayıyor. Daha önce hiç kimse beni sakinleştirememişti. Öfkemi kendim kontrol etmekte iyiyimdir. Başka seçeneğim yoktu. Kararlarım artık kontrollü, ölçülü. Hapisten çıkarken ne yapacağımı planlamıştım.

ve bunu elde etmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Uzun vadeli oynamak ve aklımı korumak da bunun bir parçasıydı.

Ama Jasmin'in ifşası beni bir döngüye soktu. O

kadar insan arasından... Bu o olmalıydı.

Ama etrafımdaki her şey çılgılık atarken, Rose ortaya çıktı.

Güneş Işınım.

Sesi, teninin tenime değmesi, açık mavi gözleri.

Sadece birkaç kelimeyle ve onun varlığıyla, kaybettiğimi düşündüğüm anda bana sakinliği ve kontrolü geri getirdi. Gerçekten kaybediyordum.

Ve o zamandan beri aynı sorular kafamda dönüp duruyor. *Ne yapıyorum ben? Ne halt ediyorum ben?* Marcus bile benden daha iyi toparladı. O ve Julie fantezilerini birlikte yaşayacaklar, biftek ve karabiber sosu yiyecekler. Peki ya ben? Ben nerede olacağım?

Birkaç ay önce geleceğimi görebiliyordum. Ve hepsi tek bir şeye bağlıydı.

İntikam.

Sonrasını hiç düşünmedim. Başka neler olduğunu.

Bildiğim kadarıyla başka bir şey yoktu. Sadece bunu gördüm. Tüm varlığımı tek bir şeye odakladım. Tek bir adama. Nefret ettiğim bir adam.

"Tamam, bitirdim." Rose bana bakıyor, kağıdımı uzatırken dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne yazdığımı görmek ister misin?"

Gözleri bana parıldarken göğsüm hafifliyor. "Anlat bana."

Elindeki kâğıdı çevirip havaya kaldırıyor.

Suçlu.

"Bırakıyorum. Tam şu anda." Kâğıdı katlıyor, bakışları ana evin arkasındaki çimenlikte yaktığımız küçük ateşe yöneliyor. "Babam suçu ve acıyı tutmanın zehir içmek gibi olduğunu söylerdi."

Diğer kişinin hasta hissetmesini beklemek. Acı çekmekten bıktım, Dax." Alevler yüzünün üzerinde dans edip akşam ışığında gölgeler oluştururken gözleri kısılıyor. "Kendimi suçlamayı bırakmalıyım. Suçlamayı bırakmalıyım-" Sesi çatlıyor. "Casey'i suçlamayı bırakmalıyım... Onu özlüyorum." Burnunu kırıstırıyor. "Yıllarımı bu acı ve suçlama balonunun içinde geçirdim. Ve ben bittim. Buraya gelmek..." İç çekiyor. "Buraya gelmenin ve seninle tanışmanın bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

Onu kolumun altına çekiyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum, nefesimi içime çekerken ateşe bakıyorum. "Sana zaten söyledim. Bana yardım eden sendin."

Mırıldanıyor ve bana doğru eğiliyor. "Belki de birbirimize yardım etmemiz gerekiyordu."

"Evet." Elindeki kâğıdı ateşe atıp yanmasını izlerken saçlarına bir öpücük daha konduruyorum. Ben de benimkini onunkinin yanına atıyorum ve oturup odunların çıtırtısını dinliyoruz.

"Bugün Jasmin'le olanlar yüzünden mi affetmeyi seçtin? Bunu nasıl öğrendin?"

Elimi Rose'un kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Yine benim siyah kapüşonlu tişörtümü giyiyor. Ona çok yakışıyor. Umarım sonsuza kadar giyer.

"Bir arkadaşım aracılığıyla. Etrafa sordum."

Rose kim olduğunu sormadı, ben de rahatladım. Ona yalan söylemeyeceğimi söyledim. Söylemeyeceğim de. Ama benim için ipleri kimin çektiğini söyleyemem. Gelecek olan bu büyük sevkiyatla ilgili olarak onlara yaptığım iyiliğin karşılığında Jasmin'in telefon kayıtlarına baktılar ve benim için isim ve numara aldılar. Onun mahremiyetini ihlal etmekten gurur duymuyorum. Ama onun güvende olduğunu bilmek için bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Bedeli ne olursa olsun. Ama bu, içine adım attığım diğer dünyanın Rose'a göre olmadığını hatırlatan bir başka şey. O bunun için fazla iyi. Bunların hiçbirisi için fazla iyi. Her zaman öyleydi.

"Ben affetmeyi seçtim. Ama sadece Jasmin için değil. Evet, yalan söyledim." Omuzlarımdaki gerginliğin beni terk etmesini dileyerek bir nefes veriyorum. Bir saniye dinlenmeme izin ver. "Bunu kendim için de seçtim."

Rose gözlerimle buluşmak için yüzünü kaldırdı. "Sen mi?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. Bütün gün kalın ve tıkalı hissettirdi. Sanki farkındalık orada oturmuş, düzgün nefes almama izin vermeden önce beni onu kabul etmeye zorluyor. "Dışarı çıktığımdan beri tek bir şey düşündüm. O da beni en başta oraya koyan adam. Ama bundan daha fazlası var. Evet, o gece kendimi kaybetmemin sebebi oydu. Davanın bu şekilde sonuçlanmasının ve daha ağır bir ceza almamın sebebi de oydu. Ama yine de bendim Rose. Ben yaptım. Jasmin'in yalnız kalmasının sebebi bendim."

Bir kolunu belime dolayarak bana sarılıyor. "Babamın başka ne dediğini bilmek ister misin?"

"Elbette."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "En iyi intikamın hayatını yaşamak ve mutlu olmak olduğunu söylerdi. Bunu bana Gareth beni terk ettikten sonra söylemişti."

Gareth ismi bile beni geriyor. Rose bunu fark etmiş olmalı çünkü uzanıp boynumu okşuyor. Başımı eğip bileğini öpüyorum.

"Baban bilge bir adamdı."

"Evet. Öyleydi. Seninki nasıldı? Bana annenden bahsettin ama ondan pek bahsetmedin."

"Babam mı?" Parmak uçları kuş dövmemin üzerinde gezinirken ateşe bakarak mırıldanıyorum. "O... O harikaydı. Umabileceğim en iyi babaydı. Annemle ben daha bebekken tanışmış ve bana kendi oğlu gibi davranmış. Bize elinden gelen her şeyi verdi. Her zaman anneme en sevdiği çiçekleri getirir ve işten eve geldiğinde benimle oynardı. Asla sesini yükseltmezdi. Asla. Bunun yerine benimle konuşurdu. Öğrenmeme yardım ederdi."

Büyüme. Jasmin doğduğunda bana ailemizde iki harika kadın olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu söyledi. Ve onları sevmenin ve korumanın bizim görevimiz olduğunu söyledi."

"Kulağa inanılmaz geliyor." Rose elini boynumdan çekip elimi buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Öyleydi." Onu düşündüğümde aklıma gelen ve her zaman ne kadar sakin olduğunu anlatan düşünceyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Yüzeyin altında fokurdayan bir öfkesi hiç olmadı.

Ben onun gibi değilim.

"Sen de öylesin." Rose yanıma sokuldu.

Yumuşakça gülüyorum.

"Buna inan." Bana dönüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda göğsüm kabarıyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyorum dudaklarına, dudaklarını ayırıp onu derinden öpmem için beni davet ederken. "Hayatıma girmeni beklemiyordum."

"Ben de seni beklemiyordum," diye nefes alıyor alnımı onunkine yasladığımda. "Beni buraya getirmek için son birkaç yılı yaşamak zorunda kalmışım gibi hissediyorum. Seninle tanışmak için. Bu aptalca mı?"

"Aptalca değil." Bana göz kırparken başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. "Hiç de aptalca değil."

Birbirimize bakarken zaman aramızda uzuyor, dudaklarımızın arasındaki küçük boşlukta ortak nefesimiz.

"I..." Rose alt dudağını ısırtıyor, gözleri benimkileri arıyor. Başka bir şey söylemesine gerek yok. Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Bu noktaya gelmeden önce onu uzun zamandır seviyordum. Ona o kadar aşığım ki, serbest bırakıldığımdan beri ilk defa

özgürlüğün nasıl bir his olduğunu anlamak. Yaşama özgürlüğü. Sevme özgürlüğü. Geçmiş geride bırakma özgürlüğü.

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, pedi dişlerine sürtüyorum. "Benim için zamanı yeniden ayarladın, Sunbeam. Sen gelene kadar ne kadar sıkıştığımı fark etmemiştim bile."

Onu tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum, ama o nazıkçe geri çekiliyor, kapüşonumun altına uzanıyor ve başının üzerinden yukarı çekiyor. Sessizce kaşkorsesini çıkarırken bakışlarımı üzerinde tutuyor ve ardından sütyenini çıkarıp çimlerin üzerine atıyor.

"Biraz daha dışarıda kalabilir miyiz?" Ateşin alevleri göğüslerinin üzerinde dans eden gölgeler oluştururken karanlık bakışlarla bana bakıyor.

"Burada istediğin kadar vakit geçirebiliriz."

Sırıtiyorum ve ağzımı onun mükemmel, pembe meme uçlarından birine doladığımda kıkırdıyor. Dilime karşı büzüşüyor ve başını gece gökyüzüne doğru eğip inliyor.

"Gözler, Rose," diye fısıldıyorum.

Bencilce ama bana bakmasını seviyorum. Ona verdiğim zevki hissederken göz bebeklerinin genişlemesini seviyorum. Onunla o ana kilitlenmeyi seviyorum. Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Öyle değilmiş gibi davranmayı seviyorum.

Onunla geçirdiğim bu değerli anlar için yaşıyorum, dahil olduğum tüm bu saçmalıklar hakkında endişelenmeme gerek yok.

Sadece ona sahip oluyorum. Onun tadını çıkarmak için. Onu sevmek için.

Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve ben dilimi önce bir meme ucunun, sonra da diğerinin üzerinde gezdirip emerken sessizce beni izliyor.

"Lütfen, Dax," diye mırıldanıyor ben ilk meme ucuna dönüp dudaklarımı onun etrafında dolaştırırken.

"Ne oldu?" Meme ucunu emiyorum, dokunuşumdan ürperip ağzıma doğru eğilirken göğsümün derinliklerinden inliyorum.

"Seni içimde istiyorum." Ellerini saçlarımda dolaştırıyor ve ben onu dişlerimle hafifçe kıştırırken inliyor.

"Tamam... ama önce bunun tadını çıkarmama izin ver." Yavaşça nefes alıyorum, sonra geri çekilip siyah taytını uzun bacaklarından aşağı sıyrıyorum ve külotunu da çıkarıyorum. "Bunu yapmayı sevdiğimi biliyorsun."

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor, ben amına tükürürken dişleri alt dudağına batıyor. İhtiyacı olduğundan değil. Tenindeki parıltı bana zaten ıslak olduğunu söylüyor. *Benim için çok ıslanıyor.*

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Ağzımı indirip dilimi üzerinde gezdirerek klitorisinin etrafında dolaştırırken sikim pantolonumun içinde geriliyor. Nefesini içine çekiyor ve bana bakıyor. Gözlerimi kolayca kapatıp onun tadında kaybolabilirdim. Ama ben onu izlemek istiyorum. Onu izlemek ve benim olduğunu bilmek istiyorum. Bana tam olarak ne kadar benim olmak istediğini söylemek üzereydi. O tek kelimenin dudaklarından çıkmasına çok az kalmıştı, tıpkı benimkinden çıkmasına çok az kaldığı gibi.

Henüz söyleyemem. Ama ona gösterebilirim.

"Dax." Dilimin ucunu üzerinde gezdirdiğimde nefesini çekiyor ve vücudundan akan ıslaklık çenemi kaplıyor.

"Tadın çok güzel," diye inliyorum ona karşı, hareketlerimi yavaş ve kasıtlı tutuyorum.

Ben onu dünyadaki tüm zamanlara sahipmişim gibi yerken o saçlarımı usulca okşuyor. Dilime gönderdiği her yeni uyarılma dalgasıyla inliyorum ve

Altımda titrerken vücudunun her hareketini izliyorum. Ama gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Ve onunkiler de benimkileri.

Onu yavaş ve derin bir orgazma ulaştırıyorum. Ve o benim adımın inerken, gözlerinin kenarları kısıtılmış bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Şu anda birbirimizden başka hiçbir şeye ihtiyacımız yok.

Ve hiç bu kadar coşkulu hissetmemiştim.

Ben topuklarımın üzerine oturup tişörtümü ve siyah eşofman altımı çıkarırken o hâlâ nefessiz, zevkten dört köşe.

"Sen her şeysin." Üstüne tırmanıp çenesini kavriyorum, dizimle bacaklarından birini yukarı kaldırırken dilimi nefes nefese kalmış ağzının içine kaydırıyorum. Sonra içine doğru ilerliyorum, sanki bunu yapmaya hakkım varmış gibi kendimi derinlere gömüyorum. Sanki o bana aitmiş gibi.

"Dax," diye haykırıyor ağzıma karşı, ben içindeki her boşluğu doldururken, başka hiçbir şeye yer bırakmadan. Şüphe yok, suçlama yok, geçmiş yok.

Ben ve ondan başka bir şey yok.

Yüzümü kavriyor ve birbirimize bakarken dudakları aralanıyor. Delicim onun derinliklerine sürtünürken sabit bir hız ayarlayarak içine giriyorum. Ben kollarımın üzerinde titrerken o altımda sallanıyor.

Vücudunu tanıyorum. Böyle boşalacak. Ve kendini bıraktığı o mükemmel anı hissettiğimde kendimi tutamayacağım.

Tekrar tekrar içine giriyorum, iniltilerini öpücüklerle yutuyorum. Ama gözlerimiz hiç kapanmıyor. Tüm zaman boyunca birbirimizi izliyoruz, söylemediğimiz sözcükler bunun yerine sessizce iletiliyor.

"Dax." Kasılıyor, vücudu sikimi sıkıca sararken etrafındaki ısı yoğunlaşıyor.

"Yap şunu," diye mırıldanıyorum, kendimi zor tutuyorum. "Benim için gel. Ben senin için gelirken sen de benim için gel."

Başını sallıyor, ilk dalga vurduğunda nefesi hızlanıyor ve beni de altına çekiyor.

O benim adım haykırırken ben onun ağzına doğru inliyorum. Bedenim otomatik pilota geçiyor ve birlikte olurken hareket etmeye, içinde kaymaya devam ediyor. Nefesler, dudaklar, diller, kelimeler, kalpler... hepsi birbirine karışmış durumda.

Hepsi diğeri için ve zamanın tam bu anı için var. Daha fazlası yok. Daha azı yok.

Sonunda yorgunluk galip gelene kadar devam ederiz. Sadece fiziksel değil, duygusal olarak da. Bugünün ve tüm yaşananların duygusal ağırlığı.

Çekiliyorum ve sırtüstü dönüyorum, bir kolumu onun beline doluyorum, böylece o da benimle geliyor, yanıma sokuluyor.

Battaniyeye sırtımızı yaslıyoruz ve ben tamamen kararmış gökyüzüne bakıyorum. Rose iç geçiriyor ve başını kalbimin üzerine koyarak dalgın bir şekilde pusula dövmemin izini sürüyor.

"Biraz uyu Güneş," diye fısıldıyorum saçlarına bir öpücük kondurarak. Nefes alış verişinin yavaşlaması uzun sürmüyor.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve onu daha sıkı kavıyorum.

Uyandığımda ateş neredeyse sönmüştü. Kapüşonum hâlâ üzerimizde, gece boyunca Rose'un üzerini örttüğüm yerde. Saat beş buçuk civarında olmalı, çünkü turuncunun ilk ışıkları arazinin ağaçlarının arkasındaki gökyüzünü aydınlatıyor. Yumuşak, parlayan ışınlar yeni bir günü işaret ediyor.

Rose kollarımda kıpırdanıyor, uykulu sesler yerini esnemeye bırakırken gözlerini kırıştırarak açıyor.

"Günaydın."

Bana bakmak için yüzünü çeviriyor ve gözleri parlıyor. "Günaydın."

Ağzımın bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

O da beni öpüyor, alttakini emdiğimde dudaklarıma karşı mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Bir gecede aramızda bir şeyler değişti. Belki tam olarak değişmedi. Ama büyüdü. Büyüdü ve yerleşti. Artık yüksek sesle kabul edilmeyecek kadar küçük olmayana kadar.

Dün gece Rose'la seviştim. Seks değildi. Sevişme değildi. Onunla hiç böyle olmamıştı.

Dün gece bir şeyler değişti.

Daha o notu yazıp ateşte yakmadan önce ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ama şimdi sadece yapmak istemiyorum. Yapmam *gerekıyor*. Her parçam bunu şimdi yapmam için bana bağılıyor. Geçmişini bırakmam ve başka bir şeye tutunmam için.

Onunla.

Rose kolunu bedenimin üzerine koyuyor, parmakları yan tarafımda kıvrılıyor ve bıçak yaramı okşuyor.

O gün bana batan bıçağın anısını zorla uzaklaştırıyorum. Hâlâ ilk günkü kadar taze. Bıçağı arkamdan uzatırken çıkardığı *fiske* sesi. Bıçak derimi yararken ve onu daha derine itmeye devam ederken yüzümün yan tarafına değen nefesinin ekşi kokusu. Sonra ağzımdaki metalik tat ve içinde bulunduğumuz yemekhanenin beton duvarlarında titreşen bir alarmin çalmasıyla ellerimdeki parlak kırmızı kan.

Julian'ın bana bunu yapan adama ödeme yapmaktan sorumlu olduğunu kanıtlayamam. Ama o olduğunu biliyorum. İçgüdüler bazen her şeyi söyler. O yapmadı.

sadece kilit altında olmamı istiyor. Beni seve seve öldürürdü. Hepsi ne için? Para ve Jasmin satmak zorunda kalırsa mülkü ve işi devralma şansı için mi?

Rose iyileşmiş deriyi okşamaya devam ediyor ve ben sabah havasından derin bir nefes alıyorum.

Başka bir gün doğumu. Yeni bir gün daha.

"Dax." Rose'un gözleri benimkilerin arasında geziniyor ve ben ne olacağını biliyorum, çünkü benim de dilimin ucunda. Bütün gece dilimin ucundaydı. Ve çok daha uzun süre aklımda kalacak. "I lo-"

"Şşş." Onu öpüyorum, bir elimle boynunu kavriyorum ve başparmağımı nabzının üzerinde gezdiriyorum. "Önce yapmam gereken bazı şeyler var. Sen söylediğinde tamamen yanında olmalıyım. Çünkü lanet olsun, Sunbeam, ben de sana söylemek istiyorum. Sana söylemeyi o kadar çok istiyorum ki."

Onu tekrar öperken gözlerimi kapatıyorum. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Beni usulca öpüyor, dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Evet, sana güveniyorum."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, omuzlarım rahatlayarak düşüyor. Bunu hissetmediğimi düşünmesini istemiyorum. Çünkü hissediyorum. Tanrım, her yerimde hissediyorum.

"Şimdilik ne dersiniz..." Parmak uçlarını kalbimin üzerindeki pusula dövmesinin üzerinde gezdirerek doğu yönünde ilerletiyor. Sabah güneşi saçlarını parlatarak altın sarısı bir görünüm kazandırıyor. "Şimdilik sana her gün doğumunda söz veriyorum desem nasıl olur, Dax Silver?"

Tanrım. Kalbim genişliyor, patlamak ve sıcak hava balonu gibi uçup gitmekle tehdit ediyor. Çok dolu ve hafif. Ve *özgür*.

Rose'un elini tutup dövmeye doğru iterken alnımı onunkine değdiriyorum. Kalbimin gümbürdediğini hissediyor olmalı. "Peki ya ben

"Sana sonsuzluk sözü veriyorum, Rose Jacobs?"

Zamanı unutun. Bu yeterli değil. Sonsuzluk olmalı.

Nefesini içine çekiyor ve sonra kıkırdıyor, sesi sabah güneş i gibi etrafımızdaki havayı aydınlatıyor. "Bu benim söyleyeceğ imden daha iyi. Kabul ediyorum."

Boynunun arkasını kavırıyorum. Gözlerindeki neşe bulaş ıcı, dudaklarım harare tli bir öpücükle tekrar buluştuğ unda beni gülümsetiyor.

Onun üzerine yuvarlanıyorum, dikkatimi doğ rudan boynuna, kulağ ının altına yönlendiriyorum, kokusunu içime çekerken bacaklarını belime doluyor ve beni tekrar içine alıyor.

İçime çekerken ona batıyorum.

Yapraklara sarılmış vanilya.

Her gün etrafımı sarabileceğ im ve asla güzel kokmaktan vazgeçmeyeceğ im bir koku.

Asla.

Sonsuza kadar etrafım sarılsa bile olmaz.

Bölüm 26

Rose

DAX alt dudağıma bir yumruk atıyor. Gözleri karanlık ve yoğun.

"Bundan emin misin?"

"Uh-huh."

"Rose," diye homurdanıyor. "Kelimelerini kullan. Bunu sadece sen gerçekten istersen yapacağım. Kendini affetmiş olmalısın. İlerlemeye hazır ol."

Alnını benimkine yaslıyor ve ben de avuçlarımı göğsüne dayıyorum; kalbinin atışları tenimde hafif bir titreşim yaratıyor.

"," diye fısıldıyorum. "Gelecek için hazırım. Artık suçlamak yok. Yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi. Babam da bunu isterdi. Beni hazırladın, Dax."

Nefesinin altında küfrediyor, bir elini enseme dolaştırıp dudaklarını alnıma bastırırken gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Ama eğer istemiyorsan, sorun değil. Başka birine sorabilirim-" "Rose."

Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve başını eğdi, gözleri

Açılıyor. "Kimse sana elini süremez, tenine. Benim dışımda. Anladın mı?"

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum. Gerçek şu ki, bunu benim için başkasının yapmasına izin veremezdim. Dax olmalı. Ama bana karşı sahiplenici tavrını seviyorum. Kalp atışlarının hızlanması. Gözlerinin parlaması. Kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi burnundan ölçülü nefesler çekmesi. Ve özellikle de boyun kaslarının gerilmesini ve kuş dövmesinin kanatlarının teninde dalgalanmasını.

Hepsi bana başka birinin dokunması düşüncesiyle.

Ama şimdiye kadar ona sadece bunu yapacak kadar güvendiğimi bilmesi gerekirdi. "Anlıyorum." Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum ve o da nefes veriyor. "Tamam."

"İyi misin?" Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, heyecandan karnıma ağrılar giriyor.

Gözlerini bana dikeyyor, kollarımı boynuna dolayıp onu tekrar öpmek için uzandığımda dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılıyor. Göğüslerimi göğsüne bastırıp alt dudağını emerken ellerini belime indiriyor ve inliyor.

"Fikrimi değiştirmeden önce üstünü çıkar," diye homurdanıyor.

Geri çekiliyorum ve omzu açık tişörtümün eteklerini tutup başımın üzerine çekerken sırtıyorum.

"Lanet olsun, Sunbeam. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Dax'ın gözleri çıplak göğüslerime kayınca kıkırdıyorum.

"Ne? Bununla sütyen giyemem, askıları görünüyor."

Elimi tutup beni bankın yanına götürürken yine içinden küfrediyor.

Dax, dükkânında bulunduğumuz Scott'ın yıllardır arkadaşı olduğunu söyledi. Çocukluklarından beri. Dax'e bunu nasıl yapacağını öğretti oymuş.

"Ne istediğini biliyor musun?" Dax, ben bankta yüzüstü rahatlarırken soruyor.

"Neyi seçersen seç. Sana güveniyorum."

"Rose," diye alay ediyor. "Bu kalıcı."

"Biliyorum." O bana kaşlarını çatarken ben ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Peki, tamam..." Bakışlarımın boynundaki kuş ve çiçeklerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Tıpkı annesinin bana verdiği en sevdiği aynaya benzeyenler. "Bana babamı hatırlamamı sağlayacak bir şey ver."

Dax dudaklarını büzüyor ve kalbinin durduğu bir an boyunca beni inceliyor.

Lütfen hayır deme.

Sonunda başını salladı, ifadesi kasvetliydi. "Nerede?"

Hiç bu kadar uzun süre hareketsiz kaldığımı hatırlamıyorum. Hareket edersem Dax'ın konsantrasyonunu bozacağımdan ve hata yapacağından korkuyorum. Çok ciddi görünüyor, çalışırken gözleri omzuma sabitlenmiş. Bir süre önce bana bir kez baktı ve yemin ederim gülümsemek üzereydi, ama sonra tekrar dikleşti ve tüm dikkatini işine verdi.

Benim için yarattığı sürprize. Geleceğin Rose'unun bir sembolü. Artık geçmişte yaşamayacak olanın.

Keşke babam bizi şimdi görebilseydi. Dax'i severdi, seveceğini biliyorum. Ve bir saniye bile burada olduğuma, bunu yaptığımı inanmazdı. Daha önce hiç istememiştim. Onları hiç bu kadar sevmemiştim.

Dax'e kadar.

Her şeyi değiştirdi.

"Neredeyse bitti." Sıcak nefesi, ne kadar yakın olduğu için tenimde geziniyor.

Omzumu oynatmadan başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum. Dax iğneyi derimin üzerinden geçirirken vızıldıyor. Acıtıyor. Ama buna değecek. "Ne oldu?" Yüzünü okumaya çalışıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. bitirir ve makineyi kapatır.

"Sabır," diye bağırarak benden bir hışım aldı. Bir mendille cildimi sildi ve omzumdan gözlerime bakarken sonunda gülümsedi. "Tamam. Bitti."

Tenimdeki sıcaklığı görmezden gelerek dik oturuyorum ve başımı çeviriyorum ama bir kısmını görebilsem de tam olarak seçemiyorum.

"Ne oldu?" Kolumu büküp aşağı çekerek tekrar soruyorum.

"Orada kal."

Uzaklaşıyor ve sonra elinde küçük bir aynayla dönüp bana uzatıyor. "Git duvardakinin önünde dur ve bunu kullan."

Onu alıyorum ve duvara monte edilmiş büyük aynaya doğru koşuyorum ve belden yukarısının hâlâ çıplak olduğunu umursamadan etrafımda dönüyorum. Görebildiğim kadarıyla aynaya açı veriyorum.

Yeni dövmem.

"Dax..." Narin tasarımı incelerken yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Bir bulutun dış hatlarını çizmiş ve içine de güzel, süslü bir yazıyla *Gümüş* kelimesini yazmış.

"Bana kendi umut ışığımı verdin." Gözlerimi kırıştırıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"*Sen* umut ışığıydın." Yanıma geliyor, gözleri gözlerime sabitlenmiş, sesi ciddi. "Her zaman sendin. Hatırlatmaya ihtiyacın olursa buna bak."

Başımı sallıyorum, gözlerim buğulanırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Göğsüm duygularla yanıyor olsa da ağlamayacağım. Ben hiç ağlamam. Brett'in kazasından sonra ağlama yeteneğim kayboldu. Eskiden bunun ağlamayı hak etmediğim için olduğunu düşünürdüm. Hiç hak etmediğim halde neden insanların bana sempati göstermesine neden olabilecek bir şey yapayım ki?

Kendimi affetmeli ve yoluma devam etmeliyim ve buna niyetliyim, gerçekten niyetliyim. İngiltere'ye geldiğimden beri çok daha iyi bir yerdeyim. Yine de bir şekilde kendime bunu veremiyorum. Kendime gözyaşı veremiyorum.

Henüz değil.

Dax yanımda duruyor, sıcak bedeniyle bana sadece onun sağlayabileceği bir rahatlık sağlayacak kadar yakın ama aynı zamanda bu anı kendi başıma yaşayabilmem için de yeterince boşluk bırakıyor. İçime çekip ne kadar önemli olduğunu anlamam için.

"Dünyanın senin en kötü halini gördüğünü düşündüğün günlerin olacağını biliyorum. Ama ben her zaman senin en iyini göreceğim. Her zaman." Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve duygularım beni ele geçirerek ona dönmemi, kollarımı beline dolamamı ve yüzümü göğsüne gömmemi sağlıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Her şey için."

Saçlarımı okşuyor, ben onun gücüne, sakinliğine ve sevgisine gömülürken bana sarılıyor. Çünkü söylememiş olsa da -birkaç gece önce kamp ateşinde söylemek üzere olduğunu düşünmüş olsam da- bildiğini biliyorum.

Yani, öyle olması için *dua ediyorum*.

Çünkü onu bu kadar çok seviyorsam, aramızdaki ilişki biterse milyonlarca parçaya ayrılacakmışım gibi hissediyorsam, o da bir şeyler hissediyor olmalı.

Yapmalı.

Kokusunu içime çekiyorum, kollarına daha uzun süre sarılmaktan memnunum. Kamp ateşinden beri dikkati dağınık. Daha sessiz. Dax için bile daha ciddi.

Ve ne yapması gerektiğine dair başka bir şeyden bahsetmedi. Çözmesi gereken bu büyük meselenin ne olduğunu.

Ondan şüphe etmek istemiyorum. Her ne olursa olsun bunu yapacağına güveniyorum. Çünkü o her zaman sözünü tutmuştur.

Ama içimdeki kemirici his bana bunun o kadar kolay olmadığını söylüyor. Dax'in kendine sakladığı her neyse, büyük bir şey.

Ya kolayca çekip gidemezse? Ya bu ona bağlı değilse? Ya çok derindeyse? Ya da başı beladaysa?

Kollarımı ona doluyorum ve o da bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Birkaç saat boyunca pansumana ihtiyacın olacak," diye mırıldandı saçlarıma. "Tamam." Onu bir kez daha sıkıyorum ve o da kendini Kollarını açıyor ve sırtını bana dönerek steril bir örtü almak için tezgâha doğru ilerliyor. "Neden bana bakmaktan kaçınıyorsun?"

Tek tek sarılmış pansuman malzemelerinin bulunduğu kutuyu karıştırırken homurdanarak başını sallıyor.

"Rose, bakir tenini mürekkeplememe izin verdin. Ve inanılmaz göğüslerin çıplakken yanında saatler geçirdim. Ben burada sınırda bir adamım."

"Öyle mi?"

Omzunun üzerinden bana bakmadan önce omuzlarındaki kaslar tişörtünün altında dalgalanıyor, kumaşı zorluyor. Tekrar arkasını dönmeden önce gözleri meme uçlarıma düşüyor. "Lanet olası uçurumun kenarında asılı duruyorum," diye mırıldanıyor sessizce.

Ona doğru yürüyorum ve meme uçlarımı çıplak tenine bastırabilmek için tişörtünü yavaşça sırtına doğru kaydırıyorum. Sonra kollarımı beline doluyorum.

Sertleşen meme uçlarımı teninde gezdirirken "Rose," diye tıslıyor. "Dax," diye mırıldanıyorum şakacı bir şekilde.

Kürek kemiklerinin arasına öpücükler kondururken homurdanıyor. Neden bu kadar erdemli davrandığını anlamıyorum. Bu sabah beni duşta duvara karşı becerdi. Ve içime o kadar derin girerken hiç merhamet göstermedi ki, sonunda içimde patlamasına izin vermeden önce üç kez boşalmama neden oldu.

Onu hala hissedebiliyorum, vücudum içimde bıraktığı şeyi yavaşça serbest bırakırken külotumu ıslatıyor.

"Omzunuzu dinlendirmeniz gerekiyor. yatamazsın ya da bastıramazsın." "O zaman geç," diye fısıldıyorum, ellerimi göğüs kaslarının üzerinden geçirip. Sonra tırnaklarımı karın kaslarında gezdirdim.

Keskin bir nefes alıyor, geriliyor. Onun üzerindeki etkime bayılıyorum. Onunla tanıştığımдан beri sadece kendi bedenimi tanıyorum ve ona doyamayan bir seks bağımlısı haline geldim. Ona her zaman dokunmak istiyorum. Onu hissetmek. Onu öpmek. Onu içime almak.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, bir elimi kotunun üzerinden taş gibi sertleşmiş sikini avuçlamak için indiriyorum.

Dönüp beni boynumdan yakalayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken göğsünden alçak bir hırıltı çıkıyor. Beni bankın arkasına doğru götürüyor, diğer eliyle de yolda kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

"Neden sana hayır diyemiyorum?" diye homurdanıyor.

"Çünkü istemiyorsun," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum.

Gözleri kararıyor ve küfür ederken boynumu damarlarımda bir elektrik vızıltısı yaratacak kadar sıkıyor. Sonra beni öpüyor, dili benimkini arıyor. Bedenim yumuşuyor, tamamen onun kontrolü altına giriyor.

"Bunu istiyorsun, ha? Bunu mu istiyorsun?" Sertleşmiş ve ön spermle parlayan sikini çıkarıyor. Piercingi ışığı yakalıyor ve parlıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Evet."

"Seni becermemi mi istiyorsun? Seni sikimle doldurmamı mı? Her yerine boşalmanı mı?" Başımı çeviriyor ve ben uzanıp onu aşağı yukarı okşarken, ucunun etrafındaki ıslaklığı yayarken boynuma doğru inliyor.

"Evet, lütfen," diye inliyorum boynumu emerken.

"O zaman arkanı dön ve o güzel bacaklarını aç."

Dediğini yapmak için çabalıyorum, iki avucumu da bankın üstüne koyuyorum, vücudum beklentiyle karıncalanıyor. Sırtımı kamburlaştırıp kıcımlı ona doğru itiyorum.

"İyi bir kız olabilirsin," diyor, eteğimi kaldırıyor ve kıcımın yanaklarından birini derim sızlayana kadar sıkıyor. "Ama seni bir sürtük gibi becermemi de seviyorsun, değil mi?"

Başımın arkasından tutup yanağım bankın serin yüzeyine çarpana kadar aşağı iterken haykırıyorum. Sonra külotumu yana doğru yırtıyor ve içime giriyor. Diğer eli kalçamı kavlıyor ve beni sabit tutuyor, o olabildiğince derine bastırırken, ben onun etrafında gerilirken tıslıyor.

Duraklıyor, kabzasına kadar gömülüyor. Sonra kendi kararlı ritmiyle hareket etmeye başlıyor.

Her vuruşunda çığlık atıyorum. Cezalandırıcı, sert sikişler, ayak parmaklarımın karo zemine karşı dans etmesini ve amımın onun için damlamasını sağlıyor.

Dax her şeye sahip. Onunla en çok nasıl sevdiğimi seçmem mümkün değil. Yavaş, sert, hızlı, yumuşak. Onunla seks asla bitmesini istemediğim bir macera. "Seviyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor beni mükemmel bir şekilde doldururken.

Orgazmım nefes nefese kalıyorum. "Uh-huh."

"Kelimeler, Rose." Tokat attıkça kıcım sızlıyor ve sonra aşağıya doğru inerek beni daha sert beceriyor. Başımı bıraktı ve diğer kalçamı kavradı, böylece

kendini gerçekten derine itebilir.

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. Gözleri benimkilerden yeni dvmeme kayıyor ve tekrar geri dönüyor.

"Sikeyim. Sen benimsin, Sunbeam. Lanet olası benim."

O içime pompalarken birbirimizin gözlerini tutuyoruz ve ben azım açık nefes alıyorum. Sonra tekrar dvmeme bakıyor ve gözlerini karanlık ve sahiplenici bir Şey dolduruyor.

İlkel bir Şey.

"Siktir."

Gözlerini tekrar benimkilere dikeyor ve sertçe boşalıyor, sanki var olmak için ona ihtiyaı varmış gibi adımı homurdanıyor.

Sıcaklık içimde patlayıp beni doldururken onun altında nefes nefese kalıyorum.

"Rose," diye tıslıyor. n kolları geldiği güçle titriyor.

"Dax." Etrafında kenetleniyorum ve gözleri kısa bir an için kapanıyor, sonra tekrar açmaya zorluyor. Altında inliyorum ve bedenim ona sıkıca sarılıyor.

"Tanrım," dedi. "Duramadım." Hareketleri yavaşladı ve kollarının titremesi durdu. "Sana bakıyordum. Tenine. Bunu yaptığımı biliyordum. Bunu yapmama izin verdin." Kaşları anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi düğümleniyor. "*Siktir*. Senden önce hiç boŐalmadım."

"Sorun yok." Nefesimi topluyorum, bedeninin hâlâ benimkine gömülü olduğu içimdeki doluluğun tadını çıkartıyorum.

"Bu iyi değil." Beni çekip kaldırıyor ve yüzümü ona çeviriyor. Yanaklarımı okŐadı. "*Sen* benim nceliğimsin."

"Sorun yok, Dax." atık kaŐlı dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Kendine çok kızgın görünüyor.

"Bu hiç iyi değil!" Boynumu tutuyor ve beni öpüyor, başparmağını nabzımın üzerinde gezdiriyor. Diğer eli sırsıklam külotumun içine kayarken ve iki kalın parmağını doğrudan içime sokarken ağzına doğru inliyorum. "Tanrım, döllerimle dolusun. İçinden akıyor."

"Bayıldım," diye mırıldanıyorum, gözleri düşüp elinin her yerine sızdığım yeri izlerken.

Tekrar yukarı bakıyor, gözleri benimkileri yakıyor. Sonra ayaklarımın dibinde diz çöküyor ve iki elini de kalçalarımın yukarı kaydırıyor.

"Külotunu ıkar. Zaten mahvoldular."

Ona bakıyorum ama hareket etmeye alışmıyorum. "Klot. ıkar." Burun delikleri alevlendi.

Arkama bakıyorum ama olduğum yere çakılıp kalıyorum, onun benim için diz çökmüş halinin tadını çıkarıyorum. Koyu renk giysiler, koyu renk mürekkepli bir ten, koyu renk gözler... koyu renk bir fke. Bazıları buna tutkulu diyebilir.

Benim var.

O çok güzel.

"İyi," diye mırıldanıyor. Parmaklarını ince dantelden geçirip dantel şeridi ikiye ayırarak kalçalarımın parça parça sarkıttığında gözbebekleri büyüyor. "İstedğin bu muydu? Seni dilimle becermeden önce külotunu yırtmamı mı?"

ne eğiliyor ve göz temasını koruyarak klitorisimi emiyor. "Cevap ver bana."

"Evet," diye nefes alıyorum, bir elimi saçlarına atıyorum ve kalçalarımı onun için daha geniş açıyorum. *"Evet."*

Dilini gt deliğimden amıma ve klitorisime kadar gezdirirken bana karşı boğuk bir takdir sesi çıkarıyor. O

Bana bakıyor ve dilinin üzerinde kendi dölünden oluşan parıldayan bir su birikintisi var.

"Dax."

Gözlerimi tutuyor ve yavaşça dudaklarını birleştirip yutkunuyor. Boynu kasılıyor ve klitorisim ihtiyaçtan acı verici bir şekilde zonklarken ona bakıyorum.

"Seni temizleyeceğim. Ve sonra ağzımı dolduracaksın *senin* dölün. Anladın mı?" Sesi çakıllı çıkıyor.

Tüm vücudum beklentiyle titrerken başımı sallıyorum.

"Kelimeler, Rose."

"Evet." Saçlarını parmaklarımın arasında büküyorum. "Lütfen."

Bana tekrar bakıyor ve sonra içime gömülüyor, emiyor, yalıyor, öpüyor, yutuyor. Ve ne zaman durmak üzere olduğunu düşünsem, daha da kararlı bir şekilde yeniden başlıyor.

İhtiyaçtan yüzüne sürtünene kadar beni temizliyor. "Beni ıslatmaya hazır mısın, Sunbeam?"

"Evet," diye inliyorum iki parmağını içime sokup G noktamı çağıran bir hareketle okşarken.

"tutma. Balon gezintisinden sonra arabada olduğun kadar ıslak olmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum, Dax parmaklarının uçlarını ustalıkla içime bastırıp klitorisimi emerken nefes nefese kalıyorum.

"I-"

"Yap şunu," diye homurdanıyor, beni izlerken gözleri kararıyor.

Tekrar nefes alıyorum, daha yükseğe tırmanıyorum, içimdeki her hareketi, dilinin bana karşı her çırpınışı içimdeki baskıyı büyümeye ve büyümeye zorluyor.

"Siktir!" Çığlık atıyorum, kendimi bırakmaya zorluyorum ve vücudum onun üzerine bir sıvı fişkirtirken tam teslimiyet hissine karşı geri çekilmiyorum. Klitorisimdeki gerilim aynı anda patlıyor ve amımı çılgın spazmlara gönderiyor.

Dax inliyor, ben titrerken ve saçlarını o kadar sıkı çekerken ağzını bana bastırıyor ki, kafa derisinden koparacağımdan korkuyorum.

"Devam et," diye tıslıyor yüzünü içime gömüp klitorisimi okşarken.

Darbeler halinde üzerine boşalmaya devam ediyorum ve ben tekrar boşalana kadar hareketlerini yavaşlatmıyor, adını haykırıyor.

"Artık yok." Son dalgalar beni terk etmeye başladığında iç bacaklarım titriyor ve dengemi korumak için mücadele ediyorum. "Dax. I..." Vücudum jöleye dönerken nefes nefese kalıyorum.

Bir ayağa kalkıyor, beni kendine doğru çekiyor, güçlü kolları beni dik tutuyor. Yüzümü göğsüne bırakıyorum, yanağım tişörtüne yaslanıyor. Bir kısmı salgımın taşmasını emdiği için nemli. Dax çoğunu susuzluktan ölüyormuş gibi içti.

"Tadın çok güzel. Bunu benim için her gün yapmanı istiyorum." Göğsüne karşı kıkırdıyorum. "Tamam."

"Ben ciddiylim." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Sonra saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor ve sessizleşiyor. "Bunu senin için örtmeme izin ver. Önce bunu yapmalıydım." Tenimi incelerken sesi endişe dolu.

O benimle ilgilenirken ben sessiz kalıyorum. Pansuman yapıyor ve bandajı bozmamaya dikkat ederek tişörtümü tekrar giymeme yardım ediyor. Hiçbir şey konuşmuyoruz. Ama onunla göz göze geliyorum ve bana o nefes kesici gülümsemesiyle karnımı ısıtıyor.

İŖi bittiğinde çenemi baŖ ve iŖaret parmaklarının arasına alıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor.

"İyi misin?"

Koyu kahverengi açık maviyle buluŖuyor ve bir an durup bana bakıŖını içime çekiyorum.

"Rose, sen-"

Gülümsüyorum. "Evet. Öyle misin?"

Yüzü rahatlıyor ve o da gülümsüyor. Sonra yumuŖak bir i ekiŖle beni alnımdan öpüyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıŖtım, Sunbeam. Asla daha iyi olamazsın."

Bölüm 27

"NEDEN BU KADAR BASİT DEĞİL?" Damarlarımda ateş yanıyor ve başımı yana çevirip ön camdan dışarı, karanlık, terk edilmiş ara sokağa bakıyorum.

"Anlaştığımız şey bu değildi."

"Siktir et!" Yumruğumu gösterge paneline vuruyorum, sonra derin bir tıslama çıkarıyorum. "Başka neyi kabul etmedik biliyor musun? Dokuz ay sonra hâlâ burada olacağım konusunda. Hâlâ bunu yapıyor olacağım."

Yumruğumu sıkıp açıyorum, yanımdaki sürücü koltuğunda oturan adamın boynunu sıkmadan önce derin bir nefes almaya zorluyorum. Bana iyilik olsun diye Alistair'in adını vermiş olabilir. Ama ikimiz de bunun daha çok bir tatlandırıcı olduğunu biliyoruz. Kendimi ondan, anlaşılmamızdan uzaklaştırdığımı hissedebiliyordum. Her ne kadar ikimiz de aynı sonucun peşinde olsak da, o da patronunun nefesini ensesinde hissediyor ve sonuç istiyor.

Yine de, boynunu kırma fikri şu anda tamamen cazip değil.

Ama tek ihtiyacım olan cinayetten içeri geri gönderilmek. Yine de, içeridekiler hakkında bildiklerime göre, adamı nasıl gördükleri ve

'çetesinin' diğerk üyeleri - yanımda, sıcak bir karşılama alırdım ve onların gözünde lanet bir madalyayı hak ederdim.

Ama ben öyle biri değılim.

Ben onlar gibi değılim. Bazı günler kendimi en büyük suçlu gibi hissetsem bile.

Dokuz ay boyunca herkese yalan söyledim. Hayatımın bu kısmını saklayarak. Peki ne için?

Anlaştığımız sürenin üç ay üzerinde olmama rağmen hâlâ çekip gidemeyeceğimin söylenmesi mi? Hâlâ özgür olamıyorum. Artık günde on altı saat bir hücrede yaşamıyor olabilirim ama özgürlük hâlâ başkalarına ait bir şey gibi görünüyor.

Hâlâ kavrayamadığım bir şey. Havada süzülen bir balon gibi, ipi ulaşılmaz. Ta ki yok olana kadar. Bulutların ardında. Sonsuza dek bir anı.

"Hadi, Dax. Çok yaklaştık. Çok yaklaştık." Yanımdaki adam bayat sigara nefesini dışarı veriyor ve dirseğini arabanın kapı pervazına dayıyor. "Sadece bir sevkiyatın düşmesine ihtiyacımız var, sonra onu yakalayacağız. Julian Young artık sizi ilgilendirmeyecek."

Pencereden çöplerle kaplı sokağı bakarken koltuğuma geri gömölüyorum. Bu benim hayatım. Başkalarının pislikleriyle dolu pis ara sokaklarda gece yarısı toplantıları. Tüm bunları geride bırakabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim.

Gözlerimi kapatıp Rose'u hayal ediyorum. Sarı saçlarını, berrak mavi gözlerini. Bana olan güvenini. Belli ki yanlış yere. Hak ettiğimden çok daha iyi biri. Bana inanıyor. Ama ben intikam almaya kararlı bir adamım. Ya da en azından öyleydim.

Şimdi çıkmak istiyorum.

Onu istiyorum.

Ona layık olmak istiyorum.

Ama yanımdaki gri takım elbiseli adamın başka fikirleri var.

"Sadece birkaç gün. Sonra istediğinizi alacaksınız. Young'ın işi bitecek, işi yok olacak. İçeride yıllarını geçirecek. Ve sen de Amerikalı ile gün batımına doğru dans edebilirsin."

Gözlerim yüzüne kayıyor ve eğer bir bakışın sıcaklığı öldürebilseydi, o zaman ayak bölmesinde kaynayan bir kül yığını olurdu.

"Neyin peşinde olduğunu bilmek benim işim. Yanlış anlama. Güzel görünüyor."

"Çıkar onu o lanet kafandan." Koltuğumda dönüyorum, bir kolumu fırlatıyorum ve onu boğazından karşı pencereye sıkıştırıyorum. Hiç irkilmedi. Ona zarar veremeyeceğimi biliyor. Eğer bir daha normal bir hayat yaşamak istiyorsam, hayır. Besin zincirinde benden daha üstte. Ve içinde bulunduğum durumdan iğrenmeme rağmen onu suçlamıyorum. O kötü bir adam değil.

Ama aynı zamanda onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağım günün hayalini kuruyorum. Hiçbir Noel kartı listesine girmeyecek.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve o da bir eliyle yakasını düzelterek birkaç ince derin nefes alıyor. "Elbette. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum." Ben çenemi sıkıp kulaklarımda kalp atışlarımın sesine konsantre olurken o bana yan gözle bakıyor ve sesler kesilene kadar derin nefes alıyor. "O yüzden sadece bu son sevkiyatı yap. Yapmak için yola çıktığın işi bitir. Kapanışı yap. Ve sonra yoluna devam et. Asla konuşmak zorunda değilsin tekrar bana."

"Tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber," diye mırıldandım.

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Buraya kadar geldin. Son saatte bırakıp gitme. Her zaman istediğin her şeye sahip olabilirsin. Genç olmak artık senin sorunun olmayacak. Ve ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin." Bana baktı. "Üç gün daha, hepsi bu."

Pencereden dışarı bakarken çenem titriyor.

Üç gün daha.

Yapabilirim. Buna değecek. Julian Young

gitti. Rose ile bir gelecek.

Kapıyı açıp dışarı çıkarken "Üç gün," diye çıkıştım. "Ve bir saniye daha fazla değil."

Kapıyı çarpıp kapatmadan önce içerideki adam bana gülümsüyor. Kapüşonumu başımın üzerine çekip ellerimi ceplerime sokarak gecenin gölgelerine doğru yürüyorum.

"Rose bana gösterdi. Çok güzel olmuş. İyi iş çıkarmışsın."

Jasmin'in övgüsüne cevap olarak homurdandım. Bunu kabul etmekte hiç iyi olmadım. Özellikle de ondan. Mahkeme salonunda ağlarkenki görüntüsünün aklıma gelmesini engellemek için hâlâ mücadele ediyorum. Arada bir rüyamda görüyorum.

Uykuda bile kaçamıyorum.

Dönüp masama yaslanıyorum ve kız kardeşim gülerken bileğimden bacak bacak üstüne atıyorum.

"İltifat kabul etmeyi öğrenmelisin." Akvaryuma doğru yürürken gözlerini deviriyor ve bir tencereden içine biraz yem serpiyor. Yemek için ilk yüzen küçük palyaço balığına bakmak için eğiliyor.

Bugün uzun siyah saçlarını toplamış ve onun için yaptığım dövmenin üst kısmı bluzunun yakasından görünüyor.

J&A.

Oldukça rahat.

"Ne oldu? Kardeşçe onaylamayışını buradan hissedebiliyorum." Jasmin doğruldu, tencereyi yere bıraktı ve yüzünü bana döndü.

"Dövmen. Gerçekten annem ve babam için miydi?"

Bana bakarken dudakları aralanıyor. "Evet. Bunu neden sordun ki?"

Omuz silkiyorum. "Sadece... J ve A. Jasmin ve Alistair de uyuyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken pazularım geriliyor, kız kardeşimin sevgilisinin baş harflerini boynuna dövme yaptırmamı istemesi ve bunu ailemiz için yaptığını söylemesi damarlarımda asit dolaşmasına neden oluyor.

"Bazen tam bir pislik oluyorsun, bunu biliyor musun?" Bana ters ters bakıyor ve sonra şakaklarını ovuşturarak iç çekiyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Özür dilerim."

Kaşlarının altından bana bakıyor. "Onları en az senin kadar özlediğimi biliyorsun, değil mi?"

Burnumu çekiyorum ve çenemi kaldırıyorum. Şu anda ağırlaşmak istemiyorum. İkimiz de onları özlüyoruz. Bunu biliyorum. Ölmemiş hayatımız çok farklı olurdu.

"Biliyorum."

Jasmin iç geçirir. "Baş harflerle ilgili tesadüf aklıma geldi, evet. Yalan söyleyip aklıma gelmedi demeyeceğim. Ama onları hatırlatacak bir şey istedim. Tıpkı sende olduğu gibi." Gözleri boynumdaki kuş ve çiçeklere, sonra da pusulanın gömleğim tarafından gizlendiği göğsüme gidiyor. "İş yemeğindeki o geceden sonra... sonra sana soracaktım. Ama hayatın başka planları vardı."

"değil mi?"

Jasmin gözlerime bakıyor ve yüzü yumuşuyor. "Dövme annem ve babam içindi. Ama sonra Al ile tanıştım ve kendimi..." Balığa bir bakış atıyor. "Doğru hissettirdi. Sanki yeni bir çift anlam taşıyordu. Biri geçmiş için. Biri gelecek için."

Sessizce başımı sallıyorum.

Çift anlamlı. Tıpkı Rose için yaptığım dövme gibi. Onun geçmişi. Ve geleceği. Sadece bakması ve görmesi gerekiyor. Her şey orada onu bekliyor.

Jasmin usulca nefes alırken bakışları odanın içinde geziniyor. "Aklındaki tek şeyin bu olmadığını biliyorum. Peki, ne var? Gerçekten sorun ne?"

"Hiçbir şey." Kollarımı kavuşturup boynumu yuvarlıyorum, çatırtılar sadece son bir gündür başımı ve vücudumun geri kalanını saran gerginliği hafifletiyor.

İki gün kaldı.

Kırk sekiz saat.

O zaman geçmiş, geçmiş olur.

Zaman ilerler.

Bana kötümser diyebilirsiniz ama başıma gelen onca şeyden sonra henüz buna inanmaya hazır değilim.

"Rose ile kavga mı ettiniz?"

"Ne? Hayır. Neden? Bir şeye mi üzölmüş gibiydi?" Masamı itiyorum.

Eğer Jasmin kavga ettiğimizi düşünüyorsa, belki Rose'u görmüştür ve üzölmüştür. Ya da yanlış bir şeyler var.

Rose'un ofisine gitmek için kapıya doğru koşarken Jasmin'in sözleri beni durduruyor.

"Onu seviyorsun."

Yine de yüzümü ona dönüyorum. Gözleri 4 Temmuz havai fişekleri gibi parlıyor. Kapı aralığına bakıyorum. Rose koridorun sonunda. Bunları duyamayacak kadar uzakta. Yine de oraya gitmek istiyorum. Sadece yüzüne bakmak için. Onun yanındayken vücudumda dolaşan enerjiyi içime çekmek için. İyi olup olmadığını kontrol etmek için.

"Onu gördüğümde Rose iyiydi. Parlıyor gibiydi." Jasmin gülümseyerek gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Onun adını söylediğimde yaptığın gibi. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Onun yanındayken farklısın. Daha sakın. Daha özgür." Küçük bir çığlık atarak ellerini çırpıyor. "Kardeşim aşık oldu."

Jasmin yanıma gelip beni kucakladığında Rose'u ziyaret fikrinden vazgeçiyorum.

"Senin adına çok mutluyum, Dax. Harika birini hak ediyorsun. Rose da öyle."

Ben de ona sarılıyorum. Kollarımda küçücüktü. Uzun siyah saçlarıyla benden çok anneme benziyor. Annemin gözleri bana miras kalmıştı. Ama hepsi bu kadardı.

"Evet. Öyle."

Benim için fazla iyi.

Jasmin kucaklaşmamızdan geri çekiliyor ve bana gülümsüyor, gözlerinde bir duygu ağırlığı var. "Birinin senin sevgini kazanmasının zamanı geldi, Dax. Çünkü o kocaman kalbinin içinde verecek çok şeyin olduğunu biliyorum."

"Bana karşı yumuşama, abla." Gözlerimi ararken ve derin bir nefes alırken dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Onunla tanışmanı istiyorum."

"Ne?" Gülümseme bir anda yüzümden kayıp gidiyor.

"Alistair. Onunla tanışmanı istiyorum." Bana göz kırpmıyor. "Bence iyi anlaşırırsınız, eğer sadece-"

"Hayır!"

"Dax, lütfen. Babasına hiç benzemiyor."

"Aynı kanı paylaştığı adam gibi değil mi?" Tek kaşımı kaldırarak homurdanıyorum.

Jasmin ve ben son günlerde iyiydik. Alistair'i öğrenmek bir şoktu. Ama yavaş yavaş kabullenmeye başlıyorum. O mutlu ve

Ben hapisteyken onun için neler yaptığını sürekli anlatırdı. Onu nasıl ayakta tuttuğunu.

Onu terk ettiğimde.

En azından bunun için ona borçluyum.

"O değil. O... o *benim* Rose'um, Dax." Jasmin'in gözlerindeki ışık sönüyor ve suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Ben bir pisliğim.

Kız kardeşim mutlu. Çok mutlu. Ve ben bunu onun için mahvediyorum. Tek istediğim onun mutlu ve güvende olmasıydı. Keşke yeni bir köpek yavrusu ya da yeni bir araba onu mutlu etseydi. Nefret ettiğim adamın oğlu değil.

Gözlerini tutarken bir elimi çenemde gezdiriyorum. Gardımın yavaşça düştüğünü hissetmiş olmalı ki bir adım daha yaklaşıyor.

"Julian'ın benden haberi yok. Bunu sen de biliyorsun. Alistair de ilişkimizi bir sır olarak sakladı. Babasına güvenmiyor, Dax. İşi araştırdığını biliyorsun. Bulduğu kanıtları topluyor."

Jasmin bunu bana zaten söyledi. Alistair babasına karşı bir dava açmaya çalışıyor. Onu sevdiğini ama annesine davranışları yüzünden onu affedemediğini söyledi. Ve evlendikten sonra ailesinin kurduğu işi kendi erdemli olmayan işlerini finanse etmek için kullanmasını da.

Ama buna gerçekten inanabilir miyim? O hala Julian Young'ın oğlu. Ve derler ki elma ağaçtan uzağa düşmez.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum," diye Jasmin. "Seni tanıyorum."

"Peki," diye homurdandım. "Onunla buluşacağım. Sizi hayal kırıklığına uğrattırsa ihtiyaç duyacağı mezar için onu ölçebilirim."

Homurdanıyor. "Bir keresinde dışarıdayken bunu deneyen bir adama da benzer bir şey söylemişti."

"Tahminlerimde yükseliyor. Belki solucanlarla konuşurken uzanması için ona biraz daha yer veririm."

"Dax." Gülüyor.

Sırıtiyorum. Hiçbir şey beni kız kardeşimi görmek kadar mutlu edemez. Ve Rose'u mutlu görmek.

Bu iki kadın beni taşaklarımdan yakaladı, eminim Jasmin de biliyordur.

o.

"Bir şeyler ." Telefonunu çıkardı ve bir kapıya doğru dönerken bir mesaj.

"Elbette. Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum, çünkü sonunda beni yıpratıldığı için gizlenemez bir zevkle bana bakıyor.

O giderken başımı sallıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak büyük pencereden aşağıdaki fıskiyeye bakmak için yürüyorum.

Alistair kendi babasına karşı çalışıyor. Jasmin de ona yardım ediyor.

Buna gülebilirim. Başımı arkaya atıp gerçekten gülebilirim. Biz de aynı şeyi yapıyorduk.

Bunca zamandır o pislikten intikam almayı planlıyordum. Julian Young'ı ve değer verdiği her şeyi alaşağı edeceğim günün özlemiyle. Jasmin ve kendi oğlu da aynı şeyi yapıyordu. Alistair'in çabalarında benim kadar acımasız olacağından şüpheliyim. Ellerini babasının boynuna dolayıp zavallı ruhunu bedeninden söküp alacağından da şüpheliyim. Ama yılın oğlu ödülünü kazanması da zor.

Farklı yaklaşımlar.

Aynı sonuç.

Alistair, Sevgili Baba'ya karşı kendi davasını oluşturuyor olabilir. Ama benimki neredeyse tamamlandı.

İki gün daha. Kırk
sekiz saat. Lanet
özgürlüğüm. Ve
zamanı gelmişti.

Bölüm 28

"HÂLÂ DOĞRU KIZI MI ARIYORSUN?" Logan masamın karşısındaki sandalyeye çökmüş, telefonunda gezinirken ona sırtıyorum.

"Hayır. Sadece vitrin bakıyorum." Ekranı bana çeviriyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Arkadaşlık uygulamasındaki gülen esmerin resmine başımı sallıyorum, o da ekrana bakıyor ve profilini kaydetmek için kaydirmeden önce başını eğiyor.

"Bu tür şeylerin tamamen dış görünüşe bağlı olduğunu biliyorsun, değil mi? Yüzeyseldirler. Aranızda bir bağ olup olmadığını anlamak için bir insanla yüz yüze tanışmanız gerekir."

Sırtıyor ve telefonu takım elbise pantolonunun içine sokuyor. "Önce görünüşe bakmanın nesi yanlış? Onu tavlama isteyecek kadar çekici bulmalıyım, yoksa ne anlamı var ki?"

Gözlerimi deviriyorum. Jasmin'in Logan ve flört hayatı her gündeme geldiğinde neden bıkkın görüldüğünü şimdi anlayabiliyorum. Bir köpeği miyavlaması için eğitmeye çalışmak gibi.

"Bir kişinin çekiciliğini tek bir fotoğraftan anlayamazsınız. Ya gerçekten fotojenik değillerse? Peki ya fotoğraflarda yaydıkları enerji ve

Kişi mi? Bunların hiçbirini bir tanışma uygulamasından anlayamazsınız. Her şeyi dış görünüşe dayandırmak size bir ruh eşi bulmayacaktır."

"Devam et o zaman."

"Neye devam edeyim?" Yaptığım evrak işlerinden başımı kaldırıyorum. Mülkteki ofislerin açık kapı politikasını seviyorum. Ama bu, Logan'ın ofisime sızıp günde birkaç kez dikkatimi dağıtmasını çok kolaylaştırıyor. O kadar rahat ki, bazı günler nasıl iş yapabildiğine şaşırıyorum. Ama yapıyor. Ve sadece yapmakla kalmıyor. Çivi gibi çakıyor. Emlak etkinlikleri güçlenerek devam ediyor ve büyük miktarda gelir getiriyor. Hesapları gördüm ve rakamlar her şeyi anlatıyor.

Belki de her şeyin altına dönüştüğü o ukala adamlardan biridir. Çünkü iş dünyasına kazandırdığı paraya bakılırsa, Logan Rich isminin hakkını veriyor.

"Devam et," diye devam ediyor. "Beni ilk gördüğünde hakkımda ne düşündüğünü söyle. Sadece dış görünüşümü." Sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzünde geniş bir sırıtış vardır.

Kalemimi yere atıyorum ve onun duruşunu taklit ediyorum. Onu oyununda şımartmazsam hiçbir işimi bitiremeyeceğim.

"Güzel. senin Dax olduğunu düşünmüştüm." "Ama ben daha yakışıklıyım."

Ben o göz kırpmıyor. "Çok komiksin."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Yoksa Dax'i benden daha seksi bulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ben gözlerimi devirirken o sırıtıyor.

"Tamam..." Düşünürken dudağımı çiğniyorum. "İlk izlenim mi? Yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Uzun... Kumlu saçlarını sevdim. Dalgalar... yakışıyorlar

Sen. Ve harika kokuyordun. Ama yirmi dört saattir seyahat ediyordum, bu yüzden gölet suyuna batırılmış bir kokarca da aynı çekiciliğe sahip olabilirdi."

Göğsü bir kahkahayla gümbürdüyor. "Demek ıplak nasıl göründüğümü merak ettin?"

"Aptal, ben ." Onunla göz göze geldim ve güldüm. Bana Brett'i hatırlatıyor. Her zaman kendini beğenmiş bir çekiciliği vardı. Kaza bile onu hiç değiştirmedi. Her zaman olduğu gibi hayattan daha büyük bir adam. "Benim tipim değilsin Logan. Milyon yıl geçse de değilsin."

Glmeden önce kırılmış gibi yapıyor. "Biliyorum. Senin tipin huysuz ve şu anda koridorun sonundaki ofisinde bir aşağı bir yukarı volta atıyor." Başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Sana nasıl görünüyor?" Sanki havada, ofisinden süzülen cevapları grebilecekmişim gibi kapıya doğru bakıyorum. Ruhuma işlemiş olan adamdan süzülüyor.

Bana sürekli halletmesi gereken şeyler olduğunu ama hallettiğinde her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Gelecek için planlar yapabileceğimizi. Birlikte bir seyahate çıkmamızı bile önerdi. Rahatlayabileceğimiz ve sadece birlikte olabileceğimiz sıcak bir yere gidelim.

Kulağa harika geliyor.

"O iyi olacak. Onun işi bu." Logan ciddileşir. "Bir şeyleri çözer. Bunu düşünür. Planlar. Sonra da uygular. Dax her zaman böyle olmuştur. Jasmin'in yasal vasisi olduğundan beri uğraşması gereken çok şey oldu."

"Biliyorum, ben sadece..Sence iyi görünüyor mu? Başında çok iş varmış gibi hissediyorum. Ya tek başına yapamayacağı kadar çok şey varsa?"

"O zaman ona yardım edecek biz varız. Ama Rose, Dax'i yıllardır tanırım. O böyle biri. Çok gergin olur ve süper patron moduna girer. Sonra da işine devam eder. Kendi başına çok şey yapmayı sever. Her zaman böyleydi. Ama ihtiyacı olduğunda yardım da ister."

Bir elimi göğsümün üzerine koyup oradaki gerginliği ovuyorum. Logan haklı. Dax ihtiyacı olduğunda yardım istiyor. Jasmin bana Logan'dan kendisi içerideyken ona ve malikâneye göz kulak olmasını nasıl istediğini anlattı.

Kimseyi dışarıda bırakmaz. Gerçekten önemli olduğunda değil. Halletmesi gerektiğini söylediği her neyse onun için endişelenmeyi bırakmalıyım. Belki de büyük bir sözleşme ya da başka bir şeydir? Kafamda daha büyük, korkutucu bir şeye dönüşmesine izin verdim. Ama bu sadece Dax ve onun işleri yapma şekli.

Endişelenecek bir şey yok.

"Bu anlamda büyükbabasına çok benziyor." "Onu tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Yani, çocukken onu gördüm. Annemle babam onu ve büyükannelerini tanıyordu, çünkü ikisi de yerel işletmeler işletiyordu. Babamın onun ne kadar büyük bir işadamı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Her zaman iş bitirirdi."

Bu yeni bilgiyi kabul ediyorum. Dax büyükannesi ve büyükbabası hakkında nadiren konuşur, Jasmin'le annesi ve babası vefat edene kadar tanışmadıklarını ve o zaman bile, onlar da öldükten sonra mirası Dax ve Jasmin'e bıraktıklarında ancak bir ilişki kurmaya başladıklarını söylemek dışında.

"Düzenlediğim bazı eski hesaplarda onun adını gördüm. Burada işler çok düzenli bir şekilde bırakılmamış."

Gözlerimi ofisimde gezdiriyorum. Şimdi tertemiz, ilk geldiğimde burada olan evrak yığınlarından ve dosya kutularından eser yok. Burayı bu hale getirmek geldiğimden beri zamanımı aldı. Neredeyse her şeyin üstesinden geldim. Sadece

Ayıklanacak son bir kutu daha var ve üzerindeki tarih otuz yıldan eski. Dax'ın büyükbabası uzun süre kayıt tutmayı severmiş.

"Öyle mi? Ne yazık ki sadece hesaplar falan var." Logan benim baktığım son kutuya bakıyor. "Jasmin ya da Dax'in ölmeden önce onlar hakkında pek bir şey bildiklerini sanmıyorum. Neye benzediklerini, kim olduklarını, musun?" Omuzlarını silkiyor. "Ama yine de, bazı ailelerde olup bitenleri düşününce, belki de bu iyi bir şeydir."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor. "Sana tüm sırlarımı anlatmayacağım Rose. Gizemli havamı korumalıyım."

"Doğru." O kapıdan çıkarken ben kıkırdıyorum.

"Sence saçlarımı diğer tarafa tarasam daha da güzel olur muyum?" Yüzü kapı pervazından geri döner.

Kahkahalarla homurdanıyorum. "Çok kibirlisin. Git lütfen. Yapacak işlerim var."

Başını yana doğru eğiyor. "Hayır. Bence bu iyi. Sol tarafım en iyi tarafımdır."

Kendi kendine ıslık çalarak koridorda yürürken hâlâ gülüyorum. Tanrı gözünü diktiği kadına yardım etsin. Onun için biçilmiş kaftan olacak. Ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum. Dax ve Jasmin'e ve malikaneye sadık. Ve her zaman kendisinden istenenin ötesine geçiyor.

Sandalyemde dönüyorum, böylece tasnif edilmemiş son kutuyla yüz yüze geliyorum. Yapmam gereken şey bu. Dax bana buraya gelip geçmiş hesapları düzenlemem ve her şeyi hızlandırmam için iş teklif etti. Ama alt kattaki ofisler şu anda günlük işlerin başında. Bu son kutuyu da hallettiğimde her şey tamamlanmış olacak. Düzenli ve tertipli olacak ve biraz boş zamanım olacak.

Dax için güzel bir şey yapabilirim. Logan'ın dediği gibi, büyükannesi ve büyükbabası hakkında pek bir şey bilmiyor. Belki tavan arasında içinde daha kişisel eşyalar olan kutular vardır. Hâlâ bir şeyler saklıyor olmalılar çünkü Dax'in annesinin aynası onlarda. Bir yerlerde daha fazla anıları olması mantıklı. Dax'in ayıracak zamanı olmadığı anılar.

Ben de öyle yapacağım. Bu son kutuyu da halledip onlar hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Bu Dax için güzel bir sürpriz olur ve ona düşünecek başka bir şey verir. Çünkü son bir iki gündür mesafeli ve dalgın görünmesi kalbimin onun için çarpmasına neden oldu. Her şeyi kendi başına yapmaya çok alışkın. Bu onun için yapabileceğim bir şey olacak.

Kutuya doğru yürüyorum ve onu geri taşıyıp masamın üstüne koyuyorum, sonra da çalışmaya başlamak için kapağını kaldırıyorum.

"Berbat bir aşçı olduğum için özür dilerim." Yanmış tavayı kulübenin mutfağındaki lavaboya bırakıyorum ve Dax'e dönüyorum. Sırıltmasını engellerken koyu renk gözleri bana parıldıyor.

"Seni aşçılık yeteneklerinden daha fazlası için seviyorum."

"Ya da eksikliği." Bana doğru yürüyüp kalçalarımı kavrayarak vücudumu kendine doğru çekerken kıkırdıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve vücudum gevşiyor, dudakları çenemden boynuma doğru kayıyor ve kulağımın altından beni öptüğünde memnun bir mırıltı çıkarıyorum. Bu gece bazı şeyleri almak için kulübeye geri dönmek istedim. Her geceyi Dax'in ana evdeki dairesinde geçiriyordum ama kulübeye geri dönmek çok güzel. Şirin ve .

Ve ilk kez birlikte bir gece geçirdiğimiz yer. Sadece birkaç ay önce olmasına rağmen, bir ömür gibi geliyor.

Çok şey değişti.

Ben değiştim.

Dax saçlarımı omzumdan uzaklaştırıp tenimi öperken gülümsüyorum, dudakları dövmemin sadece birkaç santim uzağında. Artık tamamen iyileşti ve çok güzel. Daha fazla sevemezdim.

Bu geleceğin bir sembolü.

Harley'e bir fotoğrafını göndermeye çalıştım ama aynadaki açığı doğru ayarlayamadım. Dax'ten benim için bir tane çekmesini istemeliyim. Ona söylediğimde çok heyecanlanmıştı. O, Brett ve annem. Dax'le ziyaretimizden beri hepimiz daha çok konuşuyoruz. Casey'den bir daha bahsetmediler, ben de sormadım. Ama annemin onunla konuştuğuna eminim, bir uzlaşma umuduyla. Annem asla uzun süre kin tutamazdı. Tıpkı babam gibi. Her zaman hayatın çok kısa olduğunu söylerlerdi, ne kadar zamanın olduğunu asla bilemezsin.

Belki de haklıdırlar.

Kum havuzundan
tabuta. Onunla
konuşmalıyım.

Ama henüz değil.

"İyi misin, Sunbeam?" Dax
alnımdan öpüyor.

Sunbeam.

Eskiden bana böyle diyerek küçümsediğini düşünürdüm.

Şimdi hoşuma gidiyor. Keşke daha çok söyleseydi.

"Evet, böyle iyiyim. Bu gece burada uyuyabilir miyiz?" Ona baktım.

Felaket risotto denememden sonra ana eve geri dönecektik.

yenmişti. Ama şimdi burada onunla bu şekilde birlikte olmak, o ilk gecenin anılarını yeniden canlandırıyor. O bana bakarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Seni ne mutlu edecekse." "Dışarı çıkmak zorunda değil misin?"

Yüzünden bir şey geçiyor ve kaşları gözlerinin üzerinde düzleşiyor. "Bu gece olmaz."

"Güzel." Boynunun arkasını okşuyorum ve alt dudakımı ısıırıyorum. "Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylediğinde anlarım." Ben kıkırdarken elleri kalça kemiklerimin üzerinde esniyor ve dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne oldu?"

"Ben sadece..." Siyah gömleğinin açık yakasına bakıyorum, narin sanat eseri kumaşın altında gözden kayboluyor. "Burada seninle olmak hoşuma gidiyor. Bana o ilk geceyi hatırlatıyor."

"Nostaljik mi hissediyorsun?" Utangaçça başımı salladığımda gözleri parlıyor. "Yukarı çıkıp aynada seni tekrar boşaltırken izlemek ister misin?"

"Dax!" Nefes nefese kalıyorum ama içten içe amım zonklamaya başlıyor, sanki bir bando bacaklarımın arasında dünya konserine başlamış gibi.

Kıkırdıyor ve beni kavrayışını sıkılaştırıyor ve bu sadece zaten karıncalanan tenimin onun için daha da çığlık atmasına neden oluyor.

"Hadi. Gidelim." Eğilip beni kucaklıyor ve omzuna atıyor.

Merdivenlere doğru ilerleyip ikişer ikişer çıkarken gülüyorum.

"Bunu istemediğini söyleme." Bir elini kalçamdan yukarı kaydırırken sesi derin, seksi, günahkâr bir hırıltıya dönüşüyor. Parmaklarını kığımın etrafında dolaştırıyor.

yanağını sıkıyor ve bizi yatak odasına götürüyor. "Seni arkadan becerirken yüzünü izlemekten zevk alacağım."

Aman Tanrım.

Derin bir nefes çekiyorum. Dax beni arkamdan sikerken, gerçekten çok istekli oluyor. Diğer zamanlarda yaptığı gibi. Ama arkamdan? Onu böyle izlemek çok ateşli olacak.

Beni yatağa bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden ikimizi de kıyafetlerimizden soydu. Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra başını eğip amıma tükürüyor.

Etrafımdaki ıslaklığı ovalıyor ve tek parmağıyla içime itiyor, kolayca içeri kayarken inliyor. "Benim yüzümden mi damlatıyorsun? Kendini becerilirken izlemek istediğin için mi?"

"Uh-huh." Üstümde sürünürken onun altında kıvranıyorum, bir parmak daha ekleyip ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar beni yavaşça sikerken gözleri benimkilere odaklanıyor.

"Kelimeler, Rose. Yoksa hatırlamana yardımcı olmak için sana bir ders mi vermem gerekiyor?"

Beni hızlı bir hareketle ters çevirip dört ayak üzerine çekerken yutkunuyorum. Ayna tam önümde duruyor ve o arkamda diz çökerken yansımda gözleriyle karşılaşıyorum.

"Bu horoz için seni biraz daha bekletmem gerekiyor mu?"

Gözlerini aşağıya dikip elleriyle kık yanaklarımı ayırırken inliyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve sonra eğilip dilini üzerime yerleştiriyor.

"Ne-?" İçgüdüsel olarak öne atılıyorum.

Homurdanıyor ve başını kaldırıyor, kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekerken fırtınalı gözleri camda benimkilerle buluşuyor. "Kıçını buraya geri getir."

Nefes alıyorum ve başını tekrar aşağı indirip dilini tekrar göt deliğime sokarken rahatlamaya çalışıyorum.

"Tanrım, Rose. Senin her parçanı istiyorum," diye inliyor Dax, dilinin ucuyla dar deliğin etrafında gezinirken.

Garip hissettiriyor. Güzel bir gariplik.

Dilinin ucunu içime bastırırken "Dax," diye inliyorum. Sonra parmaklarını amımın içine kaydırıyor ve vücudum onlara bir uyarılma dalgası gönderiyor.

Sanırım cennete gittim.

Dili beni keşfederken Dax'ın kalın, yetenekli parmakları tarafından becerilmek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Beni tekrar yalayıp dizlerinin üzerine çökerken, "Burada sikimi kaldırmana kadar çalışacağız," diyor.

Oh.

Aynada bana bakarken yüzü yumuşuyor. "Endişelenmene gerek yok. Seninle ilgileneceğimi biliyorsun."

Yapacağını biliyorum. Benimle ilgilenecek. Ona güveniyorum.

"Şimdi izlemeye hazır mısın?" Bir elini sırtımda gezdiriyor ve avuç içi dövmemin üzerine gelecek şekilde omzuma sarıyor.

"Ben hazırım."

Gözlerini tutuyorum, sikinin ucunu içime iterken vücudum neredeyse ihtiyaçtan titriyor. Ağız gevşiyor ve o daha da ileri iterken yakışıklı yüzünü boyayan saf, filtresiz zevk bakışıyla hipnotize oluyorum, ta ki onunla o kadar dolana kadar, vücudumun onu tamamen kabul etmesini beklerken nefes almam gerekiyor.

"Çok darsın. Eğer bu kadar ıslanmasaydın, sikimin içine bu kadar kolay sığması mümkün olmazdı. Beni almak için iyice gerilmişsin." O

Aşağıya bakıyor ve haklılığını kanıtlamak istercesine içimde esniyor ve ben onun etrafında zonklarken inliyorum. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Uh-huh." Dudaklarım ayrılıyor ve o tekrar esneyip taşakları tenimi öpecek şekilde kalçalarını kıvrırken inliyorum.

Gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor ve o hareket etmeye başladığında gözlerim karanlık ve parıltılı.

"Kaç kere?" Geri çekiliyor ve tekrar kuvvetle içime batıyor.

İtiş gücü.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

İtici güç. "Kullan." *İtme.* "Senin" *İtme.* "Kelimeler." *İt.*

Nefes nefese kaldım. Dax arkamdan içime pompalarken kollarım titriyor, gözleri benimkileri tutuyor ve aynadaki kara ateş gibi yanıyor. Özür dilemeden beni beceriyor. Sert, derin, sert.

Ve kelimeleri çıkarabilmek için nefesimi zor tutuyorum. "Bu... iyi hissettiriyor..." diye ağlıyorum.

İnleyerek içime girerken sarı saçlarının telleri gözlerine doğru düşüyor, kalçaları her hamlede tenime çarpıyor. Karnındaki kaslar gergin, bu da dövmelemin tenini sıkıca sarmasına neden oluyor.

Göğüs kasları da sert, güzel pusula kalbinin üzerinde taş gibi duruyor. Ve boynu... sert ve gergin, yapraklar ve tüyler bu açıdan tüm detaylarıyla görülemeyecek kadar uzakta. Ya da belki de içimde biriken yoğun zevk yüzünden görüşüm bulanıklaşmaya başladığı içindir.

Gözlerinin içine bakıyorum, her vuruşta haykırırken ağzım açık kalıyor. Başparmağını omzumdaki derinin üzerinde gezdiriyor.

Dövmemin

üzerinde.

Bulutumun.

Benim umut ışığım.

"Beni sıkıştırıyorsun, Sunbeam. Benim için gelmek üzere misin?"

Gözlerinin içine bakarken nefes nefese kalıyorum. Açıyı değiştirdiğinde köşeleri biraz kısıtıyorlar ve horoz delici içimdeki tatlı noktaya çarpıyor.

Vücudumu benden daha iyi tanıyor.

Her an patlamak üzereyim.

"Evet!" Omzumu okşayarak beni becermeye devam ederken nefes nefese kalıyorum. "Aferin kızıma."

İlk nabız içimde yükselirken haykırıyorum, her an patlamakla tehdit ediyor. Gözlerimi onun gözlerinde tutmak için savaşıyorum, gözlerimi sıkıp kapatma ve yenik düşme dürtüsü çok güçlü.

"Dax!" Lezzetli ritmini inliyorum. "Benim için gel, Rose."

Başımı sallıyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Gözlerine bakarken ilk dalga tam üzerimdeydi.

Ve bana bakışındaki bir şey kalbimin kabarmasına neden oluyor.

İşte bu kadar. Ne kadar ararsam arayayım, kendimi bu kadar bağlı hissedeceğim başka birini asla bulamayacağım.

Biliyorum.

Dax Silver ihtiyacım olan her şey. İstedğim, diledğim ya da bulmayı umduğum her şey.

"Her gün doğumu," diye fısıldıyorum gözlerini tutarken.

Keskin bir nefes alıyor, gözleri her zamankinden daha yoğun, yüksek bir çılgınlıkla etrafına geliyor. Kollarımı sarsan dalgalar halinde boşalıyorum ve tüm vücudum sanki içinden bir güç alanı geçmiş gibi hissediyor.

Ve tüm bu süre boyunca gözlerimiz birbirimize yapıştı.

Boşalmaya devam ediyorum, ıslaklığımın sesi Dax'in hırıltısı bastırana kadar odada yankılanıyor.

Sadece hırlamıyor.

girerken gözlerimin derinliklerine bakıyor, beni sıvı ateşle doldururken tek bir kelime havayı yırtıyor.

"Sonsuzluk."

Orgazmlarımız birlikte uzarken, içimde derinlere doğru itmeye devam ediyor. Ve dudaklarından fısıldadığı kelimeler, hiçbir zamanın onaramayacağını düşündüğüm o son parçalarımı iyileştiriyor.

"Sonsuzluk, Sunbeam. Sonsuzluk."

Bölüm 29

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Rose yatağında uzanırken parmak uçlarını dalgın dalgın göğsümdeki pusulanın üzerinde gezdiriyor, koluma sarılıyor.

Dudaklarımı alnına bastırıp kokusunu içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Vanilya ve yapraklar.

Hayatımın geri kalanında onun kokusunun beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremeyeceği kadar sakinleştireceğine yemin ederim.

Kafamın içinde kaynaşan boktan şeylerden dolayı patlayacakmış gibi hissettiğimde bile.

"Seni nereye götüreceğimi düşünüyorum."

"Tatilde mi demek istiyorsun?" Başını kaldırıyor ve gözlerindeki mutluluk kalbimin suçluluk duygusuyla çarpmasına neden oluyor. Keşke şimdi ona verebilseydim. Ona her şeyi vermeyi. Keşke şimdi orada olsaydık ve her şey bitmiş olsaydı. Hepsi geçmişte kalsaydı.

Kırk sekiz saat.

İki gün.

"Evet." Sırtarak yüzümün iki yanından tutup dudaklarıma heyecanlı bir öpücük kıkırdıyorum.

". Nereye gideceğiz? Sıcak olacak mı? Yeni bir mayoya ihtiyacım olacak mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Yüzü kısa bir süreliğine düşüyor ve ben uzanıp başparmağımın ucuyla alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Çıplak yüzebilirsin. Orada bulunduğumuz süre boyunca çıplak olmanı istiyorum."

Başını göğsüme yaslayıp mutlu bir şekilde iç geçirmeden önce gözleri tekrar parlıyor. "Sabırsızlanıyorum. Birlikte ilk tatilimiz."

Ellerimden birini kendi ellerinin arasına alıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek iç içe geçmiş avuçlarımızı yüzünün önünde tutuyor. "Benim de sana bir sürprizim var. Gerçi bunu sana söylememeliyim. Henüz hazır değil, üzerinde çalışmaya daha yeni başladım."

"Çıplak olmanı da içeriyor mu? Çünkü eğer öyleyse buna bayılacağımı biliyorum."

"Dax!"

Gülümsüyorum ve kolumu ona daha sıkı sarıyorum. Onun mutlu olduğunu duymak ruhuma gıda gibi geliyor. Ya da karanlık kısımlara vuran bir güneş ışığı gibi. Kurtuluşun ötesinde olduğunu düşündüğüm soğuk köşeleri ısıtıyor.

"Bu sürprizi ne zaman yaşayacağım?" Burnumu saçlarına daldırıyorum ve uzun zamandır ilk kez içimi kaplayan memnuniyetle orada öylece dinleniyorum.

Sanki sonunda yeniden nefes almaya başlıyorum. Çok yaklaştım.

"Bilmiyorum. Bir gün. Belki iki." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi teker teker öpüyor. "Beklediğime degecek. Umarım."

İki gün.

Ağzım kuruyor, az önceki rahatlık bir kez daha yok oluyor. Onu henüz alamam. Her şey bitene kadar olmaz.

Bitene kadar.

"İki gün," diye mırıldanıyorum, saçlarını öperek. "İki gün içinde sana da bir hediyem olacak."

Göğsümü okşamayı bırakıyor ve yüzünü bana doğru eğiyor, açık mavi gözleri benimkileri buluyor.

O gerçekten çok güzel. Saf ve iyi. Benim için fazla iyi, yine de buradayız. O beni istiyor, ben de onu istiyorum. Tanrım, onu istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Ve son birkaç yıldır, bu bir şey söylüyor. Birkaç ay içinde, o benim her şeyim oldu. İlerlemek istememin sebebi. Geçmiş geride bırakmak istememin sebebi.

İki güne daha ihtiyacım olmasının sebebi.

"Yapacak mısın?" Bana bakıyor ve yemin ederim ağlayan bir adam olsaydım, gözlerindeki hayranlık ve güven karşısında gözlerim dolardı.

Ona layık olmalıyım. Bunu yapmak zorundayım. Kapıyı kapatmalıyım ki yeni bir başlangıç yapabilelim. En azından bunu hak ediyor.

Elimi onunkinden çekip yüzünün yan tarafını tutuyorum ve başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun Rose. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Sonra sen geldin. Bana iki gün ver. Sonra geleceğimiz başlayacak. İkimiz de geçmişimizi geride bırakacağız. Bana o zamanı ver. Lütfen."

Bir kez başını sallıyor. "Tamam."

Tamam.

Aynen böyle. Daha fazla bir şey istemiyor. Sadece bana usulca gülümsüyor ve ben çenesini tutup dudaklarımı dudaklarına götürürken yüzünü bana doğru çeviriyor.

Onu öpüyorum, o da beni öperken ve boynumu okşarken her iç çekişinin tadını çıkarıyorum. Sonra onun üstüne yuvarlanıyorum, bacaklarını belime doluyorum.

"Bana tutun, Güneş Işını," diye nefes alıyorum dudaklarına doğru, içine gömülürken.

Kollarını boynuma doluyor, ben onu kollarımda sıkıca tutarken ve yavaşça, tekrar tekrar içine pompalarken gözleri benimkileri tutuyor.

Nefesimiz dudaklarımızın arasındaki bir santimlik kısımda birbirine karışıyor ve zaman ölçülemez hale geliyor. Sadece ben ve o. Birlikte özgür olmaya çok yakın iki ruh. İkimiz de yalanlarla ve geçmişimizin gölgeleriyle lekelenmişiz. Ama her ikisi de diğerine sıkıca tutunuyor, her şey biterse diye asla bırakmak istemiyor. Ya hepsi zalim bir numaraysa diye.

"Dax," diye inliyor Rose, ben tekrar onun derinliklerine kayarken, vücudu altımda titriyor.

Adımın dudaklarından dökülüştü karşısında içpatlamak üzere olan zevk dalgasını zapt etmekte zorlanıyorum.

Bana göz kırptıyor ve yüzümü kavırıyor, onu sıkıca tutup içine sokarken gözlerimi arıyor.

Evet... iki ruh... ikisi de diğeri için bir söz veriyor.

Sonsuzluk için her güneşin doğuşuna dair bir söz.

"Sen her şeysin," diye fısıldıyorum, ilk orgazmı onu sararken ve adımı inlerken dudaklarını dudaklarımda yakalıyorum.

Sonra boşalıyorum, onu doldururken derin bir öpücükle inliyorum. Göğsümde çalkalanan duygunun gücü gözlerimi yaşartıyor ve sahip olduğum her şeyi onun derinliklerine boşaltırken Rose'u sıkıca kavırıyorum.

"Güneş ışını," diye mırıldanıyorum, onu tekrar tekrar öperek. Yanaklarını, dudaklarını, göz kapaklarını, boynunu.

Dudaklarımın ulaştığı her yerde.

Vücudumu onun içinde tutuyorum, onu öpüyorum ve yüzünü okşuyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum, ta ki sikim tekrar şişmeye başlayana kadar.

"Dax."

Sesi son rezervimi de eritiyor, ta ki ben tekrar içinde acı verici bir şekilde sertleşene kadar.

Gözlerini tutuyorum, o da

başını sallıyor. Sonra tekrar

sevişiyoruz. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Onun bedenini asla terk etmem.

Onu asla bırakmak istemiyorum.

Sadece bu düşünce bile beni mahvetmeye yeter.

Rose'la bütün gece sevişiyorum, vücudumun ona henüz söyleyemediğim kelimeleri iletmesini umuyorum.

Ama yakında yapacağım.

Güneşin sabahın ilk ışıkları kulübenin küçük penceresinden içeri süzülürken bedenlerimiz karmakarışık, terli bir karmaşa içinde.

"Çok yakınsın. Hissedebiliyorum. Gel. Benim için gel," diye cesaretlendiriyorum onu tekrar içine sokarken, delicimi onun sevdiği şekilde dışa doğru iterken G noktasının üzerinde sürüklüyorum.

Bıraktığında yanakları kızarıyor ve başka bir orgazmın tutunduğu son enerji parçacıklarını çalmasına izin veriyor.

Gözlerini benden ayırmamak için savaşıırken göz kapakları yorgunluktan düşüyor. Ama yine de beni sıkmayı başarıyor, ıslak sıcaklığının içinde bana sıkıca sarılıyor. Ve bu ona katılmak için ihtiyacım olan son itici güç. Boynunu tutuyorum, nabzını okşuyorum

zevk içimde dalgalanıyor ve tekrar içine akıyorum. Bu gece kendimi kaç kez onun içine boşalttığımı .

Her seferinde bir öncekinden daha fazla nefesimi çaldı.

Gözleri kapanıyor, savaşı kaybediyor.

Bir gün kaldı.

"Her şey yolunda mı?" Logan, ben ofis koltuğumda arkama yaslanıp bana verdiği son bilgilere konsantre olmaya çalışırken beyaz parmak eklemlerime bakıyor.

"Evet. Tamam." Masanın üstündeki yumruğumu açıyorum ve yavaşça derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" "Evet, tabii ki," diye mırıldandım, başımı salladım.

Logan, düğününü yapmak için malikanenin arazisini bir günlüğüne özel olarak kiraladıktan sonra çapa yapan bir adamdan bahsediyordu. Uzun zamandır buna karşıydım. Ama o büyük silahlarını çekti ve göz yaşartıcı bir miktar teklif ediyor. Benim içeride olduğum ve işletmenin zarar gördüğü dönemdeki tüm gelir kaybını karşılayacak kadar. Tüm personelin emekli olması için yeterli.

Müstehcen bir miktar.

Ama gerçek şu ki, para umurumda değil.

Logan'ın bana adamın nişanlısının küçüklüğünden beri burayı hayal ettiğini söylemesi her şeyi değiştirdi.

Adam onunla evlendiği sürece nerede evlendiğinin umurunda olmadığını söyledi. Ama kızın kalbi bir sebepten dolayı malikânede ve adam onun mutlu olmasını istiyor.

Rose'la tanışmak beni bir sapa çevirdi. Çünkü onun hayallerini gerçekleştirecek bir şey olsaydı ve ben bunu onun için elde edemeseydim... bu beni yiyip bitirirdi.

Logan'a adama evet demesini söyledim.

Biraz ışık ve pozitiflik saçın.

"Pekâlâ. Hangi tarihi istediklerini size bildireceğim. Eğer yoğun bir dönemse prim konusunda ısrarcı olabiliriz."

"Ne isterlerse. Bırakın seçsinler."

Logan bana iki başım çıkmış gibi bakıyor. "Tamam. İyi olduğuna emin misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ellerimi masamın altındaki kalçalarımaya koyup onları esnetiyorum.

Gerçek bu. Sayılır. Asla daha iyi olmayacağım. Çünkü yakında zincirlendiğim bu bok bitecek. Ama yarın her şey bittiğinde... İşte o zaman gerçekten asla daha iyi olmayacağım. Rose'un güven dolu gözlerine bakabildiğim ve bir daha asla geceleri onu terk etmek zorunda kalmayacağımı bildiğim zaman. Sabahın erken saatlerinde yatağıma geri dönmek zorunda kalmayacağım ve kollarımda uyuyakalmasını özlemeyeceğim. Asla herkese yalan söylemek zorunda kalmayacağım.

Ve Julian Young sonunda ait olduğu yerde olacak.

Ölü ya da parmaklıklar ardında.

Her iki şekilde de umurumda değil. Yeter ki gitsin.

"Peki." Logan ayağı kalkıyor, benden daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini hissediyor. "Onu arayacağım. Mutlu olacak. Ona hiç umut olmadığını söyledim."

"Ona bunu bir umut olarak görmesini söyle. Çünkü ödediği miktarla tüm gökyüzünü satın alabileceği gibi cehennemi de satın alabilir."

Logan kapıya doğru yönelirken sırtıyor. "Pekâlâ patron. Sonra görüşürüz."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Kulübe ağaçların arkasında kalıyor ama buradan görebiliyorum ve ön kapısını seçebiliyorum.

Rose'a bu gece yine orada uyumak istediğimi söyledim. Ben döndükten sonra yani. Her şeyi geride bırakmış olarak birlikte uyandığımız ilk sabahın kulübede olması doğru görünüyor. Zihnim şimdiden ona benim için ne ifade ettiğini göstermek istediğim yollarla dolu. Yine aynanın önünden başlayarak. Ama bu sefer sonsuzluk demeyeceğim. Başka kelimeler kullanacağım. Hayatımda daha önce hiç kimseye söylemediğim kelimeler.

Bu geceden sonra bitmiş olacak. Yeniden başlama zamanı. Rose'a gerçekten nasıl hissettiğimi söyleme zamanı.

Tekrar yaşama zamanı.

Bölüm 30

Rose

ELLERİMİ vücudumun önüne koyuyorum ve sonra pes edip kollarımı kendime sarıyorum.

Titrememi durduramıyorum.

Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Sadece oluyor. Çünkü sayamayacağım kadar çok kez kontrol ettim. Ve oluyor.

Bu gerçek.

Masamdaki sandalyeden kalkıp tekrar odayı adımlıyorum, alt dudağımı acıyana ve keskin metal tadı dilime batana kadar kemiriyorum.

Artık bildiğime göre, bunu unutamam. Her şey yolundaymış gibi davranamam. Tüm bu mülkü parçalayacak güce sahip bir bombanın üzerinde oturmuyormuşum gibi.

Dax'i parçalara ayırmak için.

Başımı öne eğiyorum, mide bulantısı midemden yukarı doğru tırmanıyor. Zaten iki kez hastalanmıştım, artık ortaya çıkacak bir şey kalmamıştı. Dax'in daha önce ofisinden çıkmış ve kısa bir süre içinde iki kez tuvalete gittiğimi fark etmemesine minnettarım. İlk seferinde hiç yapmadım bile

O kadar uzağa. Koridordaki saksı bitkisi şimdi ana evin arka tarafındaki gübrelikte yeni evinin tadını çıkarıyor.

Sikeyim.

Kendime sarılırken titrek bir nefes alıyorum. Dax ne yapacak? Bu onu incitecek. Bunu biliyorum. Ona söylediğimde çekeceği acıyı şimdiden tahmin ediyorum. Ve bu beni boğuyor. Bu onu yok edebilir. Gösterdiği ateşli dış görünüşün altında çok şaşırtıcı, nazik bir insan var.

Bir insan böyle bir şeyi öğrendiğinde ona ne olur?

Bütün günümü ofisimdeki o son kutuda bulduğum belgeleri okuyarak ve tekrar okuyarak geçirdim. Ama ana evin tavan arasındaki banka hesap özetleri ve mektuplar bunu bana pekiştirdi. Keşke doğru olmasaydı. Karanlıkta, tavan arasındaki eski, kaba ahşap tahtaların üzerinde otururken, her parçamla bunun doğru olmamasını diledim. Ailelerin sırları vardır. Ve Gümüşler de bir istisna değildir.

Ama şimdi, benim sayemde, unutulmuş kutularda saklanan, parçaları bir yapboz gibi etrafa saçılmış bir sır gün ışığına çıkmak üzere.

Orada bırakabilirdim. Saklı. Unutabilirdim. Ama bildiklerimi bilerek ve Dax'e her gün yalan söyleyerek yaşayamazdım. Gözlerinin içine bakıp rol yapamazdım. Her gün doğumunda ona söz veremezdim.

Ona uzun zaman önce söylenmeliydi. Yıllar önce. Ve şu anda büyükannesi ve büyükbabasından nefret ediyorum. Çünkü bunu sakladılar. Örtbas ettiler. Sırların saklanması için para ödediler.

Bunu öğrendiğinde Dax'in gözlerindeki bakışla yaşamak zorunda olanlar onlar olmalı. O acıyla yaşamalılar.

Ben değil.

Midem tekrar kasılıyor ve kuru dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

İşten sonra söylerim. Ona bulduğum her şeyi göstereceğim.

Ve bana ait olmayan bir sırrı söyleyerek en büyük hatayı yapmadığım için dua edin.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Dax beni kollarıyla sarıyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüp sessizce başımı sallıyorum.

Ona çoktan söylemek istemiştım. Ama bir telefon görüşmesine gitti ve geç saate kadar çalıştı. Sonra beni bulmak için kulübeye geldi, bu gece ne yapması gerekiyorsa ona gitmeden önce birlikte geçirecek sadece birkaç dakikamız vardı.

Nereye gittiğini merak etmeyi bırakmaya çalıştım. daha iyi olduğunu söylüyor.

Onun iyi olduğunu ve endişelenmeme gerek olmadığını.

Ama yine de yapıyorum.

Ve bu gece ona söylemeyi düşünürken endişem bugünün her geçen saniyesinde bir milyarla çarpıldı.

"Şimdi gitmek zorunda mısın? Bütün gün seni neredeyse hiç görmedim."

Beni daha sıkı kavıyor. Muhtaç gibi görünsem de umurumda değil. Keşke bu gece, tüm geceler boyunca, gitmek zorunda olmasaydı.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım. Ama Rose" -geri çekiliyor ve iki parmağını çenemin altına koyarak çenemi yukarı kaldırıyor- "Tüm bu süre boyunca seni düşünüyor olacağım. Sana geri dönmeyi düşüneceğim. Yarın senin yanında uyanmayı."

Başımı salladım.

Dax elini boynumun arkasına doluyor, başparmağı nabzımı okşuyor ve ben de içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyorum.

"Zaman sıfırlanmak üzere, Güneş Işını." Bana yumuşakça gülümsüyor. "Yarın yeni bir başlangıç. Artık geceleri seni terk etmek yok. Artık geçmişe takılıp kalmak yok. Artık geride kalmak yok." Beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sonsuzluk."

"Her gün doğumu," diye fısıldıyorum öpücüğüne gömülmeden önce. Bir şekilde farklı, ağırlıklı.

Ama geri çekildiğinde ve koyu kahverengi gözleri bana bakarken parladığında anlıyorum.

Onun için geleceğin vaatleri ve getirdiği heyecan ağır basıyor.

Ve benim için, geçmişin sırları ve sahip oldukları gücün ağırlığı var.

Dax gidiyor. Range Rover'ın arka lambaları kaybolduktan sonra bile kulübenin kapısında durmaya devam ediyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca onu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Nerede olduğunu. Ne yaptığını. Bir korku filmi açıyorum, sonra dikkatimi çekmeyince televizyonu kapatıyorum ve pencereye doğru yürüyüp karanlığa bakıyorum.

Burada, arazide çok farklı bir şey var. Geceleri çok karanlık. Diğer mülklerin ışıkları yok. Sadece ana kapıdan gelen ışığın zayıf bir parıltısı var.

"Bu çok saçma," diye hayıflanıyorum.

Kendime çok kızgınım. Ona daha önce söylemeliydim. Çekinmemeliydim. Belki kalırdı, böylece konuşabilirdik. Belki bu gece ne yapacaksa bekleyebilirdi. Yani, bu önemli. Şu anda bundan daha önemli bir şey olamaz, değil mi?

Telefonumu elime aldım ve numarasını getirdim, hareketlerimden şüphe etmeden önce çevir tuşuna bastım. Gece dışarıdayken onu hiç aramamıştım. Ama Titanik'teki buzdağına eşdeğer bir şeyin üzerinde oturduğum için hiç uyuyamadığım da olmadı.

İkinci zil sesinde cevap veriyor.

"Rose? Neyin var?"

Dax bile biliyor. Henüz tek kelime etmedim. Ama bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Havada çatırdıyor.

Gerginlik. Huzursuzluk. *Korku*.

"I..." Kanepeye doğru yürüyorum ve bir elimi alnıma koyarak kanepeye uzanıyorum. "Sadece sesini duymak istedim." Sesim zayıf ve çaresiz geliyor. Öyle olduğunu biliyorum.

Diğer uçtan boğuk sesler ve Dax dışarıdaymış gibi rüzgar sesi geliyor.

"Yakında döneceğim." Sesindeki pişmanlık göğsümü yakıyor. Onu arıyorum ve beni terk ettiği için kendini kötü hissetmesini sağlıyorum. Bana bu geceye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Her ne yapıyorsa onun için önemli olmalı.

Ona güvenmem gerek.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sadece seni özledim, hepsi bu. Seni yaptığın işle baş başa bırakayım. Böldüğüm için özür dilerim."

"Yapma. Asla özür dileme. Benimle konuşmak istediğin için değil." Sesi yumuşar. "Rose, ne kadar... Tanrım." Yavaş bir nefes verdi. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramanı ne kadar çok sevdiğimi bildiğini sanmıyorum. Sebebi ne olursa olsun aradığın ilk kişi ben olmak istiyorum."

"Öylesin." Göğsümün içindeki ağrıyan kuvvete rağmen, yanıt olarak çıkardığı mutlu sese gülümsemeyi başarıyorum.

"Güzel. Yarından itibaren aramana gerek kalmayacak, çünkü ben orada olacağım. Seninle birlikte orada olacağım. Sadece yapmam gereken son bir şey var. Sonra Young, geçmişim, hepsi geride kalacak."

"Genç mi?" Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken olurken tenim karıncalanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Julian Young? Dax... Neredesin?"

Sessizlik birkaç dayanılmaz saniye boyunca devam eder.

"Ben-" Nefes verir. "Tersanedeyim. Sadece iş, endişelenecek bir şey yok."

"Julian Young orada mı?" "Hayır."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Dax'ın öfkeli olduğunu biliyorum. Bir an için aptalca bir şey yaptığını düşündüm. Nedenini bilmiyorum, sadece içimde bir his var. İçime yerleşmiş bir huzursuzluk.

Ama tabii ki Julian orada olmayacaktı. Dax benim bildiklerimi bilmiyor. Henüz bilmiyor.

"Ama daha sonra olacak."

"Ne?" Vücudum koltuğun kenarında dengede dururken dikleştim. "Ne demek istiyorsun? Onunla buluşacak mısın? Sen...? Dax, neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Duyulmasını istemiyormuş gibi sesi alçalıyor. "Güven bana, tamam mı? Yarın sana her şeyi anlatacağım. Her şey yolunda. Her şey yoluna ."

"Neden oradasın? O neden geliyor? Ondan nefret ediyorsun. Anlamıyorum."

Panik, adrenalinin vücudumda hızla yayılmasına neden oluyor. Tersane mi? Neden orada olsun ki? Neden Julian Young'dan bahsetsin ki?

En yakın tersane arabayla kırk dakika uzaklıkta. Bedenim beynimden daha hızlı çalışıyor ve koltuktan fırlayıp kapının yanındaki masadan arabanın anahtarlarını alıyorum.

"Merak etme." Dax'in sakin sesi, ön kapıyı çekip açarken kulaklarımda çınlayan nabzımın gürültüsünü dindirmeye yetmiyor. "Yakında evde olacağım. Ve her şey bitmiş olacak."

Aramayı sonlandırmadan önce mırıldanarak verdiğim tek yanıt "Tamam," oluyor. Kulübenin ön kapısını çarparak kapatmadan ve dışarıdaki Range Rover'a koşmadan önce bağlantının kesilmesini bekliyorum. Tanrıya şükür bugün işten Dax telefonla konuşurken çıkmıştım. Birazdan geleceğini söyledi, ben de akşam yemeği için yiyecek almak üzere şehre indim. İşini geç bitirdiği için yiyemediğimiz bir yemek. Ama bu bir arabam olduğu anlamına geliyor. Aksi takdirde, işten sonra kulübeye yürüyerek dönecektim ve şimdi değerli zamanımı kaybediyor olacaktım. Belki de evren bir kez olsun benden yana çalışıyordu. Bugün öğrendiğim boktan şey için bir umut ışığı.

Kontağa bastığımda ve motor kükreyerek çalıştığında fikre homurdanıyorum. Dax her ne yapıyorsa, Julian Young oradaysa, bu iyi bir şey olamaz.

O adamla ilgili hiçbir şey iyi değil. Hiçbir şey...

Ayağımı gaza basıyorum ve uzaklaşırken arkamda çakıllar yükseliyor.

Lütfen aptalca bir şey yapma, Dax.

Bölüm 31

Marcus tekrar oflarken dişlerimi sıkıyorum.

"Mantıklı. Patron neden zamanında gelesin ki? Geri kalanımız kendi hayatımız yokmuş gibi bekleyip durabiliriz."

Başının üstünden domino taşı gibi dizilmiş sıra sıra nakliye konteynerlerine bakıyorum.

Julian Young'ın son ithalatı.

Ancak domino taşları gibi, sadece bir kişinin bir tanesini itmesi yeterlidir ve o zaman tüm düzenek düşer.

Bu gece, ben o lanet kişiyim.

"Julie yarın kız kardeşine gitmemizi ayarladı. Siktir et. Çiftleşmekle ilgili bir şey bu. Tüm aileyi karşına almak zorundasın." Marcus dönüp sakızını yere tükürüyor, sonra bana bakıyor. "Güzel bir konuşma daha." Sessizlikle karşılaşınca kıkırdıyor. "En iyi sohbetlerle dolusun."

Kollarımı kavuşturuyorum.

Geç kaldı. Julian Young canı istemezse programa göre bir bok zorunda değil. Marcus ve ben sadece köleleriz.

bir sistem. O kadar büyük bir sistem ki, bizim gibi adamlar tek kullanımlık, değiştirilebilir.

İsimsiz.

Bu, o şerefsizin sahip olduğu açgözlülük seviyesiyle gelen küçük bir nimet. Zincirin altında kimin çalıştığından haberi yok.

Dikkatlice oluşturulmuş bir profil, sahte bir isim. Doğrudan içeri sızmak ve göz önünde saklanmak kolaydı. Önemli bilgileri öğrenebileceğim bir seviyeye ulaşacak kadar saygımı korudum ama asla o hıyarla aynı odada, yüz yüze olmak zorunda kalmayacak önemsiz kaldım. Çünkü beni tanıyacağına hiç şüphe yoktu. Yüzümün onun hafızasına da benimki kadar kazınmış olduğunu sanıyorum.

İki buçuk yıl hücrede kalmak insana bunu yaptırıyor.

Size plan yapmak için zaman verir. Bu günü düşünmek için. Sonunda düşmanın yanışını izleyeceğin günü. Önemsedikleri bir şeyi kaybetmek.

Bu iş, akıp giden para. Tek değer verdiği şey bu. Bunu bilecek kadar çok şey duydum. Alistair bile onu korumak istemiyor. Aralarında iyi bir ilişki olsa, bir oğul asla babasını ihbar etmek istemez.

Julian Young soğuk kalbini sadece en çok önemseddiği şeye verir.

Kendisi.

Ve bu, olması gerekenden daha uzun sürmüş olsa bile, bunu çok daha basit, bir umut ışığı haline getirdi.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, sonra boynumu döndürüyorum, gerginlik kemiklerimi çatlatıyor. Rose'un sesi telefonda kaybolmuş gibiydi. Kötü bir gün geçirmiş. Belki de New York'taki ailesini özliyordur. Belki daha fazlası vardır. Ama onunla bu konuda konuşamadım bile. Onu gözlerini dolduran kargaşayla bırakmak zorunda kaldım. Benim güzel kızım evde, beni bekliyor, bana *ihtiyacı var*. Ve ben

Burada, kasvetli, beton bir avluda, benden asla yerine koyamayacağım bir şey çalan adamı bekliyorum.

Zaman.

Ama yarından itibaren, tüm zamanım ona ait olacak. Rose'a. Saat sıfırlanıyor.

Yeni bir gün doğumu.

"Neden sen ? Ben bekleyebilirim."

Marcus'un kaşları havaya kalktı. "İkimizin de burada olması gerekiyordu. Her şey çiftler halinde yapılır. Kurallar böyle."

Ona öyle bir bakış attım ki geri çekildi.

"Ama geri dönmek istiyorum. Julie çok geç olduğunda sorular soruyor. Saat ikiden sonra açık olan tek barın striptiz barları olduğunu biliyor. Ve onlardan birine girdiğimi düşünürse ertesi gün hiç de iyi geçmez."

Rose'un kucak dansı yaptığı görüntüsünü zihnimden uzaklaştırıyorum. Yeni bir şey deneyimlerken kendi zevkini keşfetmesini izlerken ne kadar tahrik olduğumu hatırlayarak odağımı kaybedemem. Yaptığı her şey beni tahrik ediyor. Masamda sertleşmek için onun o kabarık etekleriyle, inanılmaz bacaklarını göstererek iş yerinde dolaşmasına bakmam yeterli.

"Git," diye homurdandım. "Her şeyi birlikte kontrol ettik ve hepsi mühürlendi. Tek fark Young'ın bu gece buraya gelecek olması çünkü büyük bir sevkiyat söz konusu. Yine de onun radarından uzak kalmayı tercih etmez miydin?"

Gözleri hâlâ ıssız olan bahçede geziniyor. "Biliyor musun... bu kulağa..." Dudaklarını yuvarlıyor. "Evet. Sen halledersin, değil mi? İkimizin de ezikler gibi beklemesine gerek yok."

Sol gözü seğiriyor. Gergin olduğu zamanlarda olur. Tıpkı 'arkadaşının' Young'ın son teslimatına yardım ettiği gece gibi. Pislik herif

ama o olay çıkarmak zorunda kaldı. Sonra da bu konudan kimseye bahsetmemesini sağlayacak kadar bir anı bırakmak zorunda kaldım. Kimliğimin açığa çıkmasını göze alamazdım.

Yaraları şimdiye kadar iyileşmiştir zaten. Ama eğer Young'ın dikkatini Marcus ve benim halletmemiz gereken şeylere çekseydi, o zaman neler olacağını kimse bilemezdi.

Bu gece burada . Sonunda düştüğünü görmek üzereydim.

Marcus bana bakıyor, gözleri boynumda nabız gibi atan şişkin damara takılıyor.

"Yakında görüşürüz o zaman, tamam mı?"

"Evet." O geri çekilip sonra da dönüp uzaklaşırken başımı sallayarak cevap veriyorum. Gitmeyecek.

Beni bir daha görmeyecek. Ama o bunu bilmiyor. Yarın sabah bir işi olmayacak. Julian Young ve onun tüm karanlık girişimi dize getirilmiş olacak. Ve eğer Marcus'ta zerre kadar akıl varsa, bunu bu hayatı geride bırakmak için bir şans olarak değerlendirecektir. Gidip Julie ve onun ev yapımı biftekleriyle yaşayacak.

Mutlu bir hayatın olsun.

Çünkü bunu yapmaya niyetliyim.

Kulübeye geri döneceğim ve Rose'la yatağa gireceğim. Onu kollarıma çekeceğim ve asla bırakmayacağım.

Farlar nakliye alanının uzak tarafında beliriyor, araç konteyner sıralarının arasındaki geniş şeritte ilerlerken yavaşça yaklaşıyor. Olduğum yerde kalıyorum, bir kenarda, bir konteynerin gölgesinde saklanıyorum.

Henüz beni görmesini istemiyorum.

Araç durur ve farları kapatır.

Ne oluyor lan?

Buz damarlarımda dolaşıyor. Range Rover'ın yan tarafındaki Silver Estate logosu ay ışığının aydınlattığı gün gibi açık.

Kapı açılır ve uzun bir bacak dışarı çıkar, onu bir diğeri takip eder.

"Dax?" Fısıltıyla bağıyor. Karanlıkta burada olmaktan huzursuz. Sesinden belli. Öyle de olmalı. Ne halt ediyor bu?

Range Rover'dan ayrılıyor ve yağ lekeli beton zemin üzerinde yürüyor, diz üstü botları ayak seslerinin bahçede yankılanmasına neden oluyor. Etrafına bakınıyor, nerede olduğuna, onu kimin izliyor olabileceğine dikkat etmiyor.

"Tanrım!"

Onu konteynerlerin arasındaki boşluktan aşağı çekip, elimle ağzını kapatarak soğuk metale doğru ittiğimde gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun burada?" Vücudunu kendi vücudumla sıkıştırdım, ona doğru bastırdım, bir elim hala ağzının üzerindeydi, diğeri başının yanındaki konteynere düz bir şekilde bastırdı.

"Siktir, Rose. Seninle ne yapacağım ben?" Boynunu kavıyorum ve başparmağımı nabzına bastırıyorum. Göğsü aramızda hızla yükselip alçalırken nabızı yumuşak teninin altında hızla atıyor.

"Burada olmamalısın," diye tıslıyorum, artık benim olduğumu ve çığlık atmayacağını anladığı için ağzını bırakıyorum.

"I..." Durur ve nefesini tutmaya çalışır.

"Nefes al." Ona doğru eğilirken diğer elimle yanağını kavıyorum ve üzerime sinen kokusunu kucaklıyorum. "Nefes al."

Başını sallıyor, derin nefes alıp verirken yüzü rahatlıyor ve sonra bırakıyor. "Endişelendim. Julian Young'ın burada olacağını söylediğinde. Düşündüm ki-"

"Ona bir şey yapacağımı mı düşündün?"

Başını sallıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, omzumun üzerinden bakarken vücudumdaki gerilim yeniden dalgalanıyor.

Hâlâ yalnızız. Şimdilik.

"Onu öldürebilseydim ve hapse geri dönmeyecek olsaydım, öldürürdüm." Rose'a dönüp baktım. "Ama beni senden uzaklaştıracak bir şeyi asla yapmam. Anlıyor musun?"

"O zaman burada ne işin var?" Şaşkınlık bakışlarını gölgeliyor.

"Onu alt etmek için çalışıyordum." Tekrar omzumun üzerinden bakıp Rose'u vücudumla koruyorum. Fazla vaktimiz yok. Her an gelebilir. Ve silah taşımadan bir yere gideceğinden şüpheliyim. Onun seviyesine inince olmaz. Onun kellesini seve seve alabilecek insanlardan biriyim. Operasyonu ülkenin güneydoğusuna kadar uzanıyor. Onu kontrol altına alabilecek biri için çok değerli olacaktır.

Ama bu aklımdaki son şey. Benim motivasyonum tamamen kişisel.

"Her gece yaptığın şey bu mu?"

"Evet. Onun için çalışıyordum, uyuşturucu operasyonu için. Ama o bunu bilmiyor."

Bana bakıyor, ağzı açık kalırken kaşları birbirine çarpıyor. "Sen-?"

"Onu içeriden bitirmek için hazırlanıyordum."

Rose'un gözlerindeki inançsızlık midemde asit çalkalanmasına neden oldu. Artık biliyor. Sonunda kendi gözleriyle görüyor. Gerçekte olduğum adamı görüyor. Geçmişi tarafından yaralanmış biri. İntikam almaya kararlı biri. Onu hak ettiği şekilde sevebilmem için bu işi bitirmesi gereken biri.

"Ama bu gece ne değişecek? Her şeyin bu gece biteceğini söylemiştin. Dax, ne yapacaksın-?"

Elimi tekrar ağzının üzerine kapatıyorum ve bizi konteynerin gölgelerine götürüyorum.

"Misafirimiz var," diye tıslıyorum.

Avucumun altında mırıldanıyor, yaklaşan başka bir aracın yükselirken gözlerinde panik parlıyor.

"Burada kalmalısın. Dışarı ıkma. Bırakın ben halledeyim." "Da-"

Onu susturmak için dudaklarımı onunkilere bastırıp öpüyorum. "Seni görmelerine izin verme, Sunbeam. Lütfen seni görmelerine izin verme." Onu tekrar öpüyorum, arkama bakmadan dönüp gitmeden önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Konteynerin kenarına ulaştığımda  ses duyuyorum. Julian'ın ve diğer iki erkeğin. oktan siyah ciplerinden inmişler ve Rose'un Range Rover'ının açık kapısının yanında duruyorlar.

Hay sikeyim. Böyle olmaması gerekiyordu. Ben gözden kaybolmuşken ortaya çıkmaları gerekiyordu. Sürpriz yapma şansım olacaktı. nce hangi konteyneri kontrol edeceklerini biliyorum. Elmasların olduğu konteyneri. Çünkü ğrendiğime göre, Julian sinsi Young ülkenin dörtte birine uyuşturucu sağlamakla yetinmiyor. Pis ellerini kanlı elmaslara da bulaştırmak istiyor. Bu adamın açgözlülüğü inanılmaz.

Ve Jasmin hala Alistair'in farklı olduğuna inanmak istiyor. Ona taktığım kuyruk yakında ortaya çıkaracak, eğer babası kadar kirliyse.

"Vay, vay." Julian Range Rover'ın üzerindeki logoya bakarken gülerek alay ediyor. "Bu gece beklediğimden daha iyi olacak."

Köşesinden bakarken konteynere doğru bastırılmış halde kalıyorum.

Elmas kabını a, pislik.

Tek ihtiyacım olan bu. Açması için. Kilidin şifresini bildiğini göstermesi. Kanıtın son parçası. Dokuz aydır inşa ettiğim tabutun çivisi. Suçüstü yakalanması gerekiyor. Onun sonunu getirecek son bir hareket. Ve bunu görmem *gerek*. Bu yüzden buradayım.

Ama sonra, Rose....

Julian elini arabanın kaputunda gezdirir.

Tabii ki, hıyar bunu basitleştirmenin tatminini bana yaşatmayacak. Logoyu gördükten sonra olmaz.

Burada olduğumu biliyor.

Ve eğer arabayı görünce, bu gece buluşmayı beklediği bordrosundaki iki adamdan biri olduğumu anlamadıysa, o zaman ona verdiğim kredi kadar akıllı değil demektir. Burada onun için bir karşılama partisi yok. Beklediği gibi operasyonunun güvenilir üyeleri yok.

Sadece ben varım.

Ve o bunu biliyor.

"Dışarı çıkıp oynamayacak mısın Silver?"

Hay sikeyim. Bunu nasıl yapacağım? Neden sadece lanet kabı açamıyor? Julian tekrar gülerken kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor.

"Bir uyarı yeterli değil miydi? Ciyaklayan küçük domuzlara ne yaptığımı bilmek ister misin?" Avluda bir o yana bir bu yana bakıyor, koyu renk gözleri neredeyse siyah ve sarı saçlarına göre daha da koyu görünüyor. Gözden kaybolan uşaklarından birine başıyla işaret ediyor. "Onları asacağım ve kanlarını . Herkese ders olsunlar. Ama seninle, Dax..."

Adımı bu kadar kolay söylemesi içimi öfkeyle dolduruyor.

"Seninle önce biraz eğlenirdim. Belki sırtındaki yara izine uygun bir yara izi yaparım. Buradaki adamlarım seni balıkların parçalaması için denize attığında böbreklerine ihtiyacın olmayacak."

Sırtımı konteynere dayayıp diğer uçtaki Rose'a bakıyorum. Onu bıraktığım yere sabitlenmiş bir şekilde durduğu yerden gözleri parlıyor ve yaramı ilk gördüğünde atladığım hikâyenin küçük bir kısmının farkına varıyor.

Julian Young ben hapisteyken beni öldürmesi için birine para verdi. Bıçaklanmamın arkasında hep onun olduğundan şüphelenmiştim. Şimdi o da bunu doğruladı. "Ama ben bir canavar değilim," diye devam ediyor Julian. "Önce beni kız arkadaşınla izlemene izin vereceğim. Bakalım benim için daha yüksek sesle çığlık atacak mı? sen."

Öfke damarlarımdan lav gibi akıyor ve göğsümdeki her kas gerilerek şişiyor.

Rose başını bana doğru sallıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. Bana koşmak istiyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Bana yalvarıyor. Ama buradan onunla birlikte çıkamam. Bitene kadar olmaz. Benim için gelecek. Onun için gelecek. Ve umursadığım tek şey bu.

Onunla.

Bu gece buradan ayrıldığımda onun için gelebilecek durumda olamaz.

Avucumu kaldırıp Rose'a kıpırdamadan durmasını işaret ediyorum, o da başını sallıyor.

Başımı Julian'a doğru çeviriyorum. Elinde diğer adamın Range Rover'ın içinden ona uzattığı bir şey var.

Siyah kapüşonunu burnuna doğru sapıkça bir iniltiyle içine çekerken mide bulantısı içimi yumrukluyor.

"Acaba tadı da kokusu kadar güzel mi?"

Rezervim kırıldı. Pis parmakları kızın eşyalarının üzerinde. Onu kokluyor. *Vanilya ve yapraklar.*

Dünyada beni sakinleştiren tek koku. O tek şeyin kötüye kullanımı, sonunda beni uçurumun kenarına itiyor, ta ki tek duyabildiğim kulaklarımda gürleyen kendi nabzım olana kadar.

"Asla öğrenemeyeceksin!" Saklandığım yerden bir hışımla çıktım, sadece birkaç metre uzaktaydım ve doğrudan bacaklarına doğru ilerledim, ona çarparak betona çarpan tatmin edici bir kemik gümbürtüsüyle onu yere düşürdüm. "Ona asla iğrenç bir parmak bile süremeyeceksin! Ya da başka birine, seni pislik!"

Yumruklarımla yüzüne vuruyorum. Her vuruş ruhuma tatlı bir terapi gibi geliyor. Yıllar önce o gece söylediği sözlerin terapisi. Jasmin hakkında yaptığı yorumlar. Onun gibi adamların var olduğunun farkına varmak. Kendilerine ait olmayanı alan ve bunu yaparken hiçbir şey hissetmeyen aşağılık, alçak yırtıcılar.

Yumruğumun yaptığı her bağlantıda coşku vücuduma yayılıyor. Ama bu planın bir parçası değildi. Sadece lanet konteyneri açmalıydı. O zaman diğer her şey harekete geçerdi.

Julian gülüyor, yüzüme kan tükürüyor ve bir anlığına görüşümü bulanıklaştırıyor. Yanında getirdiği kas parçası kafamın yan tarafına bir yumruk indirip dengemi bozacak ve Julian'ın altımdan yuvarlanmasına izin verecek kadar uzun süre, yere daha fazla kan tükürürken hala gülüyor.

Ayağa fırlayıp ikisinin arasına ve Rose'un saklandığı konteynerlerin arasındaki boşluğa yerleşiyorum.

"O burada değil. Onu arabamda bıraktı."

Julian tekrar ayağa kalkıyor ve Rose'un siyah kapüşonunu yere düştüğü yerden kaldırıyor.

"Bunun gerçek olmasını diliyorsun." Ağzının kenarı kalkıyor ve omzumun üzerinden bakarken gözleri parlıyor. "Güzel botlar."

Tüm hava vücudumu aceleyle terk ediyor. Arkamı dönmek istemiyorum. Çünkü biliyorum. Kalbimi göğsümün içinde durdurmakla tehdit eden dehşet bilmek için yeterli.

"Özür dilerim Dax," diye inliyor Rose.

Dönüyorum ve Julian'ın diğer adamı tarafından kolları arkada tutulurken onun vahşi gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzü hayatı boyunca dayaktan nasibini almış gibi görünen bir adam. Bana sırtıyor ve bir altın dişi parlıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Bağıryorum, ona doğru ilerlerken sırtımdan ter akıyor.

Belinden bir silah çıkarır ve Rose'un şakağına dayar.

Emniyetin açılma sesi, donarken ruhumun kırılma sesini işaret ediyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Bırak onu. Beni alabilirsin," diye tükürdüm başımı Julian'a doğru çevirirken.

Destek nerede? Rose'un kafasına silah dayamışlar, Tanrı aşkına. Nasıl hiçbir şey olmuyor?

Farkına varmak içime kurşun gibi
çöküyor. Beni burada tek başıma
çürümeye bıraktılar.

Ayrılmak istedim. Onlara söyledim... Ayrılmak istedim. Beni buna ikna etmelerine asla izin vermemeliydim. İşi bitir, dediler. İsteddiğini alacaksın. Julian resimden çıkacak. Özgür olacaksın, adalete kavuşacaksın.

Ve tek istediğim buydu.

Bir zamanlar.

Ondan önce.

Altın Diş silahı kafatasına doğru daha sert iterken Rose haykırıyor.

"Bırakın onu!" Kükrüyorum.

Titrek nefesler alıyor, parlayan gözlerini bana kırıştıtırırken dudakları titriyor. Silahın ucu derisinin daha derinlerine bastırılıyor.

"Her gün doğumu," diye fısıldıyor.

"Hayır!" Başımı sallıyorum, onun saf, açık mavi gözlerine bakarken gözlerim yanıyor. "Hayır. Beni terk ediyormuşsun gibi söyleme. Beni terk etmiyorsun!"

O yapamaz. Tek istediğim o. Şu an intikamı unutacağım. *Yüce Tanrım, dinliyor musun? Onun dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Tek bir lanet şeye bile.*

Julian arkamdan gülüyor. "Önce onu buraya getir. Onun için bir şeyim var."

Altın Diş silahın emniyetini geri alır ve Rose'u Range Rover'a doğru yürütür. Rose ayak uydurmakta zorlanır ve ayağını kaybeder, bu yüzden adam onu yolun geri kalanında sürükler.

Julian'ın diğer haydudu bana silah doğrulttu. Rose'a ulaşmadan beni vuracak.

Range Rover'ın kaputuna ulaştıklarında ve Altın Diş Rose'u yüzüstü aşağı attığında ağzım kuruyor. Ellerini arkadan kablo bağıyla bağlamıştı.

"Uh-uh." Julian ona yürüyor ve saçlarını okşuyor, başını yana çevirerek bana bakmasını sağlıyor. "Ona bakmanı istiyorum. "Ona bakmanı istiyorum.

Gerçek bir erkeğin sikini içinde ilk kez hissettiğinde gözlerinin açıldığı anı gör."

Rose haykırıyor, ama Julian başını kaputa vuruyor, sertçe bastırıyor ve diğer eliyle kemerine uzanırken onu orada tutuyor.

Onun elleri kızın üzerindeyken bir saniye daha durmaktansa ölmeyi, beynimin martıların yemesi için bu pis tersaneye savrulmasını tercih ederim.

Kulaklarımı çınlatan ve başımı zonklatan bir kurşunun ateşlenmesinden bir mikrosaniye önce ileri atılıyorum. Vurulup vurulmadığımı görmek için bakmıyorum. Sadece hala hareket ettiğimi biliyorum. Ölmedim. Hâlâ ona ulaşabilirim.

Julian'ın gevşemiş pantolonu onu gafil avladı ve eminim ki sahip olduğu silahına uzanamadı. Bu da bana ona ulaşmak, onu Rose'dan uzaklaştırmak ve onu arkamdan kaputun üzerine itmek için çok değerli anlar kazandırıyor. Adam bana döndüğünde bir kolum hâlâ Rose'un üzerindeydi, ben de içgüdülerimle hareket ederek geriye doğru savruldum ve yüzüne kafa attım.

"Siktir!" Elleri yüzüne doğru uçuyor ve kemerine takılı silahı kapıp yerde kanlar içinde yatan Altın Diş'in cansız bedenine bakmakta olan diğer adamına doğrultuyorum.

"Silahın!" Bağıriyorum. "At onu! Şimdi!"

Kemerine uzanıyor, siyah metali yere bırakıp tekmeleyerek kendinden uzaklaştırırken gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

Silahı tekrar Julian'a çeviriyorum, o da dudaklarından akan kanı siliyor. Namlunun ucundan bana bakarken gözlerinin akı parlıyor. Bu anı hayal etmiştim. Burada, o benim merhametimdeyken, sonunda onun üzerinde güce sahip olduğumu bilerek durmanın hissiyle eğlendim. Onu yok etme gücüne. Ondan her şeyi alma gücü.

"Dax."

Rose kapüşondan kalktı ve sesi titriyordu. Yan tarafa bakıyorum. Saçları keçeleşmiş, makyajı gözlerinin altına bulaşmış.

"Yapma bunu. Bu sen değilsin."

Diğer kolumu beline dolayabilmek ve onu yanımda tutabilmek için hareket ediyorum.

"İyi misin?"

Saçlarını öpüyorum, derin derin içime çekiyorum. Vanilya ve yapraklar.

Silahı kavrayışım gevşiyor, sonra tekrar sıkılaştırıyorum ve emniyeti açarken Julian'a bakıyorum.

"Ben iyiyim." Yanıma doğru eğildi. Elleri bir mahkûm gibi bağlıyken yapabileceği tek şey bu.

"Gözlerini kapat, Güneş Işını. O zaman her şey bitecek."

Yüzünü boynuma gömerken başını tekrar öpüyorum. "Yapma."

Sesi zayıf bir fısıltı. "*Lütfen.*"

İki numaralı haydut silahına doğru hamle yaparken gözümün köşesindeki hareket dikkatimi çekiyor. Ama çok geç kalmıştı. Bir kurşun kafatasını delip geçiyor ve bir anda yere yığılıyor.

Rose çığlık atıyor ve ben başının arkasını kavrayıp yüzünü görememesi için boynumun kıvrımına bastırıyorum.

Silahı düzeltip tekrar Julian'a doğrultuyorum. Yerdeki iki cesede bakıyor, gözlerinde benimkilerle aynı soru var.

Kimi?

"Rose'u dinle, Dax. Silahını indir."

Marcus, kendi silahını Julian'a doğrultmuş halde ortaya çıkınca nefes almayı

Sadece sesi Marcus'a hiç benzemiyor. Sesi farklı. Ve silahı sanki ikinci doğasıymış gibi tutuyor.

Ve benim gerçek adımlı biliyor.

Rose'unkini de.

"Ne oluyor ?" Silahımı tutarak onunla Julian'ın arasına bakıyorum.

Rose başını çeviriyor, dudakları boynuma değiyor.

"Yapma bunu, Dax."

Rose dudaklarını kulağıma yaklaştıırken gözlerimi tekrar Julian'a dikiyorum, bir sonraki sözleri bedenimi taşa çeviriyor.

"O senin baban."

Bölüm 32

Rose

"O SENİN BABAN."

Sözlerimin Dax'ın beynine kaydedildiği anı tam olarak saptayabilirim. Bildiği her şeyin patladığı an. Her şey paramparça olur.

Benim güzel adamım, onu yok edebilecek bir güçle vuruldu. Hava ciğerlerini terk ediyor, bir inilti ve bir soluk bir arada.

Sonra sessizlik.

Silahı kavraması zorlaşırken sessizlik.

"Hayır."

Onun tenine karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Çok üzgünüm." "Bu doğru değil Rose. Bunu sana kim söyledi?"

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum. "Keşke olmasaydı."

Ona baktığımda gözleri yuvarlak ve acılıydı.

"Eski hesapları buldum. Onun adına bir hesaba yapılan işlemler. Annenle çıkmaya başladıklarında büyükannen ve büyükbaban ona para vermişler. Onun hakkında şüpheleri vardı. Onu korumaya çalışıyorlardı. Onu annenin yakınında istemiyorlardı. Buna inanmak istemedim. Ama sonra tavan arasında annenden gelen mektupları buldum. Onayladılar. Onlara bunun onların hatası olduğunu söylemiş.

Bebeğinin babası yoktu. Ne yaptıklarını bildiğini söyledi. Julian'ı zorla götürdüklerini bildiğini söyledi. O senin baban."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor ve Julian'a bakıyor, kolu tekrar düz bir şekilde dışarı fırlıyor. "Sakın kıpırdama!"

Julian ikimize bakıyor, her kelimeyi dinliyor. "Dax, lütfen."

Önce bana, sonra Julian'a baktı. Şakağında bir damar zonkluyor ve çenesi kaskatı kesilmiş.

"Bu pisliğin kanını paylaşamam Rose." Nefesini içine çekiyor, gözlerini Julian'a dikerken gözleri büyüyor. Karanlık, daha önce hiç görmediğim kadar karanlık. Hedefe odaklanmış. Bir katil gibi. "Onun gibi bir şey olamam."

"Değilsin!" Avuçlarıma sıcak bir yapışkanlık damlayana kadar bileklerimi kravatın içinde döndürerek ağlıyorum. Ona sarılmalıyım. Kan bağı olsun ya da olmasın, Julian gibi olmadığını bildiğimi ona göstermeliyim.

"Jessica?"

"Sakın onun adını ağzına alma!" Dax, Julian'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakarken kükrer.

"Benim tanıdığım Jessica asla hamile değildi. Ve Jessica Silver değildi," diyor Julian.

Ama Julian'ın Dax'ın yüzünü incelerken gözlerini kılması kararsızlığını ele veriyor. Tüm kana rağmen, orada. Sarı saç. Boy. Güçlü çene hattı.

Dax babasına benziyor.

Nefret ettiği adama.

Julian Young'a benziyor.

"Dışarı çıktığında büyükannemin kızlık soyadını kullanırdı. Sadece Gümüş olduğunu söylediğinde parasının peşindeki puştları cezbettiğini söylerdi," diye tükürüyor Dax.

Julian kendini toparlayana kadar gözleri yuvalarından fırlar. Sonra yavaşça gülmeye başlıyor. Ve bu ses aklımdan çıkmayacak. İzlediğim tüm korku filmlerindeki çılgın kahkahalardan daha kötü. Gerçek kötülüğün sesi. "O para... o *anonim* lanet para. O lanet bir Silver mıydı?" Julian kanlı yüzünü daha da çarpıtarak gülmeye devam ediyor. "Onu bir hiç uğruna terk edebilirdim. Keşke bekleselerdi."

"Beyniniz ayakkabılarımın altında kaldığında gülmeyeceksiniz." Dax silahı mükemmel bir şekilde nişan alır.

"Silahını indir."

Daha önce ortaya çıkan yabancıya baktım. Adımı bilen kişiye. Dax'in tanıdığı kişiye. Silahı Julian'a doğrultulmuş olan ama şimdi Dax'e doğrultulmuş olan.

"Onu dinle," diye yalvarıyorum, dudaklarımı Dax'in boğazına bastırıyorum ve tenini öperken gözlerimi kapatıyorum. "*Lütfen*, Dax. Her şey hakkında konuşabiliriz. Beni eve yalnız göndermek zorunda bırakma." Temasımla boynu biraz gevşiyor ve ben onu tekrar öperken dudaklarımdan akan hareketi ayarlayarak yutkunuyor.

"Geri çekil Rose," diyor yabancı.

Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor. "Neden? Onu vurabilesin diye mi?" Dax'e yaklaşıp göğsüne , gece havasını içime çekerken ciğerlerim yanıyor. "Beni de vurmak zorunda kalacaksın."

Dikkatimi tekrar Dax'e çeviriyorum, onunla konuşurken dudaklarım yanağını okşuyor. "Silahını indir. Sen onun gibi değilsin. *Asla da* olmayacaksın.

onun gibi bir şey." Dax'in yüzünü incelemek için geri çekiliyorum. Hâlâ Julian'a bakıyor, Julian gülmeye devam ederken burun delikleri açılıyor.

"Sen benim oğlum değilsin," diye homurdanıyor Julian sonunda, kahkahası aniden bitiyor. "Zaten kıcını kurtarmak için silah kullanamayan bir oğlum var. İki tane olacak kadar lanetli değilim. Eğer benim oğlum olsaydın, şimdiye kadar tetiği çekmiş olurdun."

Dax sertleşiyor.

"Hiçbir zaman bir işi bitiremedin, değil ? Üç yıl önce beni neredeyse öldürüyordun. Ve şimdi de değil." Julian yere bir damla kan ve dişe benzeyen bir şey tükürüyor. "Bak ne diyeceğim. Yaşamasına izin vereceğim." Bana bakıyor. "Onun ve kız kardeşinin yaşamasına izin vereceğim. *Gerçek* oğlum onu seviyor gibi görünüyor. Salak herif bunu sır olarak sakladığını sanıyor ama ben neler döndüğünü biliyorum. Şiirsel bir şey aslında. Ona aşık oluyor. İşini alıyorum. Sen tekrar hapse girdiğinde hepsini idare edemeyecek. Annenin bacaklarını açmasından daha hızlı bir şekilde bana devredecek."

"Seni piç! Seni öldüreceğim!"

Öfke bir ateş topu gibi patlarken Dax'i tutmak için bedenimi kullanıyorum.

"Dax." Mücadele ediyorum, kendimi onun göz hizasının önünde zorluyorum, böylece nişan alamıyor

Silahı. "Dax."

Sonunda bana odaklanıyor.

Açık mavi koyu kahverengiyle
buluşuyor.

Gözlerindeki acıyı içime çekerken zaman durur. Alabildiğim kadarını alırsam, mıknatıs gibi çekerim. Onu kendime çekerim. O zaman belki o kadar kırık görünmez.

Belki kırılmış hissetmem.

Dudakları aralandı ve boştaki elini yanağıma doğru kaldırdı, siyah SWAT tarzı giyinen iki adam tarafından çekilip alınmadan önce avucu ancak temas etti

üniformalar. *Silahlı polisler*. Kollarından tutup etkisiz hale getirdiler ve benden uzaklaştırdılar.

"Dur!" Bağıryorum ama hiçbir şey yapamıyorum. "Dur!" Kimse dinlemiyor.

Yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar görmeyi zorlaştırıyor. Gözlerimi yakıyor. Ve avlu ekip arabalarıyla dolarken siren sesleri ve lastik gıcırtiları kulaklarımda çınlıyor.

"Dur!" Eller belirip kollarımı tutarak beni diğer yöne doğru çekerken sesim boğuklaşıyor.

Ondan uzak dur.

"Biz polis memuruyuz. . Güvendesiniz."

Neden böyle söylüyorlar? Neden beni ondan uzaklaştırıyorlar? Hiçbir zaman tehlikede . Bu Dax. O bana asla zarar vermez.

Ona ulaşmak için ellere karşı savaşıyorum. Etrafta çırpınıyor, bana seslenirken memurları defetmeye çalışıyor. Onu alt etmek için iki kişi daha katıldı.

"Rose!"

Elimden geldiğince sert çekiyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum.

"Onu almayın. O yanlış bir şey yapmadı. Çek ellerini onun üzerinden!" Çılgılık atıyorum ve Dax aynısını yaparken ben de elimden geldiğince mücadele ediyorum.

Sonra silahlı yabancı, Julian'ın adamlarını vuran kişi Dax'a yürür ve ona bir şeyler söyler. Ve sanki bir ışık söndü. Dax'ın göğsü kendi üzerine çöktü ve bana baktı.

"Sorun nedir? Dax!" Ona ulaşmaya çalışıyorum ama başını çeviriyor ve memurların onu bekleyen ekip arabasına itmesine izin veriyor. "Dax!" Çılgılıklarım yüzünden vücudum oksijensiz kaldığı için göğsüm yanıyor.

Daha uzağa, onu artık göremeyeceğim bir ambulansın arkasına çekilirken derin nefesler alıyorum.

"Seni kontrol ettireceğiz. Bileklerinizin bakıma ihtiyacı var."

"Onu nereye götürüyorlar?"

Bir kadın sağlık görevlisi beni kontrol etmeye başlarken, hala beni tutan memurlardan biri "Tutuklandı" dedi.

Diğer memur arkamdaki bağı keserken sıhhiye bana nazıkçe gülümsüyor ve ben de kanlı bileklerimi öne doğru uzatıyorum. . Hâlâ beni tutan memur, düşüncelerimi okuyormuş gibi üst kolumu sıkıca kavırıyor.

"Ama o yanlış bir şey yapmadı."

Doktor kollarımdan birini uzatıyor ve bileğimi inceliyor. Acımış olmalı.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"O yanlış bir şey yapmadı," diye tekrarlıyorum. Ama kimse dinlemiyor.

"New York'a gittiğinizde neler olduğunu bize tekrar anlatır mısınız?"

"Size zaten söyledim." Memur aynı soruyu tekrarlarlarken bıkkınlıkla başımı ellerimin arasına alıyorum.

Jasmin masaya taze bir fincan kahve koyuyor ve kulübenin oturma odasındaki kanepede yanıma otururken bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Size zaten söyledi. Kardeşim masum. Sadece Julian Young'a karşı kullanabileceği kanıtlar elde etmek için onun için çalışıyormuş gibi davranıyordu. Onunla uğraşıyor olmalıydınız, burada zamanınızı boşa harcamamalıydınız. Gerçek suçlu o."

"Bay Young'ın yürüttüğü işin farkındayız ve bununla ilgileniliyor."

Jasmin homurdanıyor.

"Ancak," diye devam ediyor sivil giyimli memur, "soruşturmamızla ilgili kayıp eşyalarla ilgili incelemelerimiz devam ediyor."

"Bu da ne demek şimdi?" Logan telaşla ayağa kalkar ve ellerini saçlarında gezdirir, memur kaşlarını kaldırarak ona bakarken bir aşağı bir yukarı volta atar. "Dax'in o pislik için kaçakçılık yaptığını ima etmiyorsun, değil mi? O böyle bir şey yapmaz. Onu tanırım."

"Lütfen soruya cevap verir misiniz, Bayan Jacobs?" Memur bana baktı.

Yorgun bir nefes çekiyorum. Zar zor uyuyabildim. İyi olduğum konusunda ısrar etmeme rağmen dün gece kontrol için hastaneye götürüldüm. Logan Dax'le konuşmak için karakola giderken Jasmin beni hastaneden almaya geldi. Ama onu görmesine izin vermediler. Bu sabah mzn de gözleri kan çanağına dönmüş ve kafein almış durumdayız.

Ve Dax hala bir yerlerde bir hücrede.

Parmak uçlarını göz ukurlarıma bastırıyorum ve kafatasımın dibindeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Uçakla geldik. İkimiz de gümrükten geçtik. Dax dışarıda taksiye binmeme yardım etti. Sonra da Los Angeles uçağına binmek için içeri girdi."

"Gergin görünüyor muydu?" "Hayır."

"Peki ya bagajı? Yolculuğun uzunluğu beklediğinizden daha fazlasını mı taşıyordu? Alışılmadık davranıyor muydu? Fazladan korumacı davranıyor muydu?"

"Hayır." Boynumun arkası yanıyor.

"Kardeşimin gerçekten böyle bir şey yapacağını mı düşünüyorsun? Onda ne olduğunu düşünüyorsun?" Jasmin sorar.

Memur "Bu bilgiyi açıklayamayız" diye cevap verir.

Tüylerim diken diken olurken Jasmin yanımda nefesinin altından küfrediyor.

New York.

Memur birkaç soru daha soruyor, Jasmin ve Logan cevaplıyor, ben ise taş gibi bir sessizlik içinde oturuyorum, sonra o ve meslektaşı nihayet gidiyorlar.

"Bu da neydi böyle?" Logan onlara kapıyı gösterdikten sonra yaşam alanına geri döner.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor Jasmin. "Samalıyorlar. Dax her zaman mahkûm olduğundan beri ona farklı gözle bakıldığını söylerdi. Cezasını ekti. Bunu neden göremiyorlar? Her şey Julian Young yüzünden başladı, asıl suçlu o. Dax değil... o..." Gözyaşları krem rengi eteğine damlarken eliyle gözlerini kapatıyor ve başını eğiyor.

"Bunu biliyoruz. Ve onlar da bunu görecekler. Grecekler," diyor Logan, sesi benim hissettiğimden daha güçlü.

"Oradan nefret edecek. Onu yiyip . İlk serbest bırakıldığında nasıl olduğunu biliyorsunuz. Nefret edecek." Ben şiş gözlerimi Logan'ınkilerle buluşturmak için kaldırırken Jasmin daha sert ağlıyor.

"Ben tekrar istasyona gideceğim." Benden Jasmin'e baktı. "Bakalım ne bulabileceğim. Bakalım ne yapıyor. Avukat şu anda orada. En iyisi o."

Giderken Logan'a başımı sallıyorum, bize verebileceği her türlü bilgi için minnettarım.

Benim güzel Dax'im, umarım iyisindir. Dayan biraz. Yakında ıkacaksın. Dayan biraz.

Jasmin başını kaldırıp gözlerinin altını siliyor. Artık sadece ikimiz varız. Dax'i dünyada en çok önemseyen iki kadın, cevaplardan çok sorularla baş başa kaldık.

"Onun için endişeleniyorum Rose," diye burnunu çekiyor. "Durumu iyi olmayacak. Eğer onu bir hücrede tutuyorlarsa."

Biraz rahatlatmak için kolumu ona dolama sırası bende. Çünkü Dax'in tam olarak orada olacağını biliyorum. Soğuk, cereyanlı bir hücrede. Ya da daha kötüsü, penceresiz bir odada sorgulanıyor olacak.

O yanlış bir şey yapmadı.

Jasmin'in telefonu sehpanın üzerinde titrer ve titreyen eliyle telefonu alır.

"Ben Alistair."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Başını sallar ve bağla tuşuna basarak aramayı hoparlöre alır. "Jaz, tatlım? Orada mısın?"

"Ben buradayım." Hattaki sıcak, derin sesiyle Jasmin'in yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Hoparlördesiniz. Rose'la oturuyorum."

"Rose," diyor sıcak ses, "keşke ilk kez farklı koşullar altında konuşuyor olsaydık."

"Ben de." Jasmin boştaki elimi tutarken dudaklarımı olabildiğince kıvırıyorum.

Alistair iç çeker. "Çok özür dilerim. Baba, o... Kahretsin."

Sesindeki ıstırap hissediliyor. Telefona ulaşıyor ve sanki burada bizimle oturuyormuş gibi odada bize katılıyor. Karanlık bir güç kanepeye oturuyor. Eminim Alistair'in de gözleri kızarmış ve şişmiştir ve dün gece o da hiç uyumamıştır. Jasmin bana hastanede saatlerce birlikte beklediklerini söyledi.

Umarım birileri Dax'in kontrol emin olmuştur. Yaralanmamıştı *ama...* Gözlerim acıyınca sıkarak kapatıyorum.

"Onu tutukladılar," diyor Alistair. "Tüm işi, mal varlığı, hepsi donduruldu. Yıllardır onu yakalamak için çalışıyorlardı. Lanet olsun, yakalanmasını bile istedim. Hatta bir şeyleri araştırıyordum, ben-"

"Ama o hâlâ senin baban," diye bitiriyorum, gözlerimi açıp yavaşça nefes alıyorum.

"Evet." Nefesi hoparlörde titreşirken hat çatırdıyor. "Evet, o hâlâ benim babam."

Jasmin elimi daha sıkı sıkıyor, bana bakarken gözleri taze yaşlarla parlıyor. O biliyor.

Artık herkes biliyor, Alistair de dahil.

Dax, Julian Young'ın biyolojik oğlu. Ve Alistair'in üvey kardeşi.

Hepsi inanılmayacak kadar çılgınca. Ama Brett'le, babamla ve daha önce Casey'le olanlardan sonra... Çılgınlık benim yeni normalim gibi görünüyor. Daha azı uymazdı.

"Polis az önce buradaydı. Rose ve bana hastanede zaten bir sürü soru sordular."

"Onlar da buradaydı Babe. Aynı şeylerin üzerinden geçiyorlar," diyor Alistair. "Sürekli New York gezisini sorup durdular, Dax'in Orada bir şey var." Jasmin konuşurken bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey. Bize ne olduğunu düşündüklerini bile söylemediler." Telefona ve ekrandaki Alistair'in fotoğrafına bakıyor. Kahverengi saçları ve yeşil gözleri var. Annesine çekmiş olmalı. Ama çene çizgisi Dax'inkine benziyor. Ve burnu da, aklıma gelmişken.

Ekrana ne kadar uzun süre bakarsam, Dax'e olan benzerliği o kadar artıyor. Arkamı dönüp ön pencereden dışarı bakmak zorunda kalana kadar bakıyorum.

Hepsi çok fazla.

O nasıl?

"Asla yapmazdı," diye konuşmaya devam ediyor Jasmin. "Yapmaz işte. Ayrıca aptal da değil. Eğer bir şeyle yakalanırsa, siciliyle birlikte hapse geri döneceğini biliyor."

İkisi konuşmaya devam ederken oturuyorum, artık dinlemiyorum, tüm bedenim uyuşmuş durumda. Bir şok geçirdiğinizde vücudunuzun hayatta kalma tekniği olarak kullanabileceği türden. Gerçek, histerik hale gelmeden işlenemeyecek kadar korkunç olduğuunda.

"Sen git, ben sana yetişirim."

Zihnim o günü tekrar ederken donup kalıyorum.

"Neden Bay Fun'a gülümseyip onu neşelendirmeye çalışmıyorsun?"

Dax, JFK havaalanında bavullarını gümrükten geçirmedi.

Ben aldım.

Çünkü o tuvalete giderken benim onsuz gitmemde ısrar etti.

Daha sonra geldi. Hiçbir şey
olmadan.

Onun yerine ben aldım.

Her neyse. vardı. Ve beni katırı yaptı. Piyonu. Bana bu konuda yalan söylediye, başka ne konuda yalan söyledi?

Bölüm 33

Duvardaki saat her geçen saniye ilerliyor. Kapana kısıldığım hayatımın bir saniyesini daha işaretliyor. Bir hayvan gibi kafeste.

Ondan ayrı tutuldu.

"Sizi ateşli silah bulundururken ölüm tehdidinde bulunmaktan ve tutuklanmaya direnmekten dolayı tutuyorlar."

Avukatım Sophie görüşme odasına girerken ona bakıyorum. Daha önce kaldığım hücreden daha büyük. Orada sadece yere cıvatalanmış metal bir karyola ve son şanslı sakinin bağırsak içeriğinin kurumuş kalıntılarıyla kokan düşük seviyeli tuvalet vardı. En azından bu oda bok kokmuyor, her ne kadar odanın ortasında iç karartıcı gri bir masa ve iki yanında birer sandalye olsa da.

"Rose'a tecavüz edecekti." Tırnaklarım derimi ısırana kadar parmaklarımı avucumun içine kıvrıyorum. "Ona *tecavüz* edecekti. Ve tek dertleri dünyaya bir iyilik yapıp Julian Young gibi bir pislikten kurtulmaya çok yaklaşmış olmam mı?"

Sophie sesime sinen zehir karşısında irkilmiyor. İş gereği bunların hepsini daha önce duymuş olacak. Ve çok daha kötülerini.

"Bugün öğleden sonra yapacağım görüşmede bu konuya odaklanacağım. Kendisine yöneltilen diğer suçlamaların yanı sıra o bir cinsel tacizci ve toplum için bir tehlike. Bildiğiniz gibi Bay Young yıllardır onların izleme listesinde. Hakkınızdaki tüm suçlamaları düşüreceklerimizden eminim. Özellikle de çevredeki koşullar göz önüne alındığında."

Masaya doğru yürüyor ve evrak çantasını masanın üzerine koyarak karşıma oturuyor.

Sophie Havers. Güney İngiltere'nin en iyi avukatı. Logan bana yardım etmesi için onu ikna etti. Arkadaşımız Drew'la çifte randevu ayarladığında onunla bir kez tanışmıştı. Ama Drew'un onunla daha iyi bir bağlantısı vardı. Drew'un o zamandan beri keşfetmeye çalışıp da başaramadığı bir şey. Ve şimdi ona bakınca, profesyonel ve kendinden emin, istemediği bir şeyi yapmaya ikna edilecek bir kadın olmadığını söyleyebilirim.

Görünüşe göre Sophie'nin sizi kısa süreli bir müvekkil olarak kabul etmesini sağlamak, Kutsal Kase'yi bulmak kadar zor. Sonunda elde edeceği parasal kazancı umursamadan temsil ettiği kişileri vaka bazında seçmesiyle tanınıyor. Zaten yeterince yüksek profilli davalar alıyor.

Belki de ben hayırsever biriyimdir. Çünkü malikanenin durumu çok iyi olmasına rağmen, onu karşılayabilmemin imkanı yok. Logan'a bütçemi verdim. Julian Young yüzünden Jasmin'in gelecekteki finansal güvenliğinden yemeyeceğim. Zaten ondan yeterince aldı.

"Laboratuvar şu anda testi yapıyor. Bir saat içinde babalık teyidini almamız gerekiyor." Evrak çantasından bazı evraklar çıkarıyor ve kapağını kapatmadan önce masanın üzerine koyuyor.

Bir saat içinde. İşte böyle, emin olacağım. Bunun Young'la ve yürüttüğü işle ya da kıçının

bir daha gün yüzü görmemek üzere hapse atılması gerektiğini söyledi. Ama Sophie gelir gelmez test yapılmasında ısrar etti ve örnekleri hızla özel bir laboratuvara gönderdi.

  imde kaynayan asit bana cevabı zaten bildiğimi söylüyor. Bunun doğru olduğunu söylemesi için bir k ğıda ihtiyacım yok.

"O senin baban."

Dişlerimi sıkıyorum, alnımda zonklayan bir ağırı patlıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Rose ikna olmuş görünüyordu. Emin olmasaydı bana böyle bir şey söylemezdi.

Yine de, küçük bir parçam hala onun yanıldığına dair bir umut kırıntısına tutunuyor. Bir hata yaptığını.    nk  ben onun gibi değilim. Onun gibi bir şey olamam.

"Bunu öğrenmek bir şok olmuş olmalı. Olan onca şeyden sonra. Dosyanı okudum. Young için çalışmaya nasıl başladığınla ilgili." Sophie bakışlarını bana dikti.

O biliyor. Her şeyi biliyor.

"Ama sizden bazı şeyler duymak istiyorum."

Bunun nereye varacağını biliyorum. Dosyamı okudu. Ama bunlar gerçekler. Tarihler ve soğukkanlı gerçekler.

O dosyaların ona s ylemediğı şeyleri soruyor.

Annemin bana biyolojik babam hakkında pek bir şey anlatmadığını soruyor. Sadece ona hamile olduğunu söyleyemeden gittiğini. Bana kalırsa Adam benim babamdı. Beni o büyüttü. Onun gözünde kendimi Jasmin'den hiç farklı hissetmedim.  kimizi de aynı şekilde severdi.

Damarlarımda akan kanın kime ait olduğunu bilseydi belki de bunu yapmazdı.

Bir tecavüzcünün. Bir suçlunun. Nefesiyle havayı kirletmesine izin verilmemesi gereken bir toplum lekesi.

Sophie'ye dönüp baktığımda gerginlik bir hastalık gibi bedenimi pençeliyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Hücremin kapısı çalındı. Marcus elinde bir tepsi yiyecek ve içeceklerle içeri girdi.

"Tadı görüldüğü kadar kötü değil."

Başımı öne eğip kollarımı dizlerime dayayarak homurdanıyorum.

İçeri giriyor ve tepsiyi ince, lekeli yatağın üstüne koyup geri çekiliyor.

Bir tabağa dökülmüş süzme turtaya benzeyen şeye bakıyorum.

"Ne? Biftek ve karabiber sosu yok mu?"

Marcus homurdanıyor, ardından gelen rahat kıkırdaması beton duvarlar arasında garip ve yersiz geliyor. "Hayır, kız arkadaşım yok. İşimle pek Ama annem çok güzel çikolatalı pasta yapar."

"Peki ya sen?" Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve o da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup duruşunu biraz daha genişletiyor.

"James Harris. SOCA memuru. On sekiz aydır gizli görevde."

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. Marcus'tan çok James'e benziyor. Ve alıştığım uzun, yağlı saçları ve aksanı dışında, tamamen farklı bir adam gibi.

"İkimiz de onun peşindeydik."

"Evet." James başıyla onaylıyor. "Öyleydik. Ve şimdi onu yakaladık. Biraz farklı bir şekilde sonuçlanmış olsa bile. İkimiz de istediğimizi aldık."

Mizah içermeyen bastırılmış bir kahkahayla başımı sallıyorum. "Sen öyle diyorsan."

Julian Young'ın bu işten sıyrılması pek mümkün olmayabilir ama Rose'a yaptıkları hâlâ ortada.

Gözlerindeki korku dolu bakış son nefesime kadar aklımdan çıkmayacak. Bunu gerçekten yapacağını düşünmüştü. O aşağılık pislik ona zorla sahip olurken gözlerimin içine bakmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Ve sonra, eğlendikten sonra, ikimizi de vuracaktı.

James sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Ne yapacağını biliyorum," diyor.

"Öyle mi? Yine de kafasına bir kurşun sıkmadın, değil mi?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi kapatarak homurdandım.

Berrak mavi gözler. Berrak mavi gözleri benim gözlerime bakarken, benim onu izlemek üzere olduğumu düşünüyordu...

"Yapamadım. O sırada silahlı olduğumu bilmiyordum. Ta ki siz silahını alıp onu öldürmekle tehdit edene kadar."

"Belki de yapmalıydım." Gözlerimi açıyorum ve uzun bir nefes vererek James'inkilerle buluşuyorum. "Teşekkürler. Yaptığın şey için. Başaramayabilirdim. O-"

James dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. O da benim kadar iyi biliyor ki, James hızlı önce onu indirmeseydi Young'ın uşağı beni kolayca vurabilirdi.

Rose'un yüzüne beynim sıçrayabilirdi.

Onu çok fazla tehlikeye attım. Çünkü yapmam gerektiği gibi uzak duramayacak kadar zayıftım.

"Dinle, biraz konuşacağım. Bakalım ne yapabileceğim. İkimiz de o pisliğin hak ettiği yerde olduğunu biliyoruz ve her şeyden sonra..." James gözlerinde saygıya benzer bir şeyle bana bakıyor. "Bu noktaya kadar yaptıklarından sonra, sana karşı daha fazla işlem yapılmasının yanlış olacağını düşünüyorum. Ve bir silahla öldürmekle tehdit etmek, ancak birisi gerçekten öldürmekle tehdit ettiğinizi duyarsa işe yarar." Dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve dün gece hava rüzgârlıydı, duyma yetim tehlikedeydi. Tek gördüğüm, zaten saldırıya uğramış bir adamın tehlikedeki bir kadını kurtarmaya çalışmasıydı."

Sessizce başımı sallıyorum, ağzım acımasız bir çizgi halinde.

Tehlikede olan bir kadın. Benim yüzümden oraya yerleştirildi. Rose. *Güneş ışını.*

James kapıya doğru yürürken devam ediyor, "Gerçi bu gidişle ifademin gerekeceğinden bile emin değilim. Avukatınızın elinde. Bu karakoldaki memurların, avukatın onlardan bir şey istediği zamanki kadar hızlı hareket ettiklerini hiç görmedim. Kısa sürede buradan çıkacaksınız."

Tekrar başımı sallıyorum, sesim kalınlaşıyor ve tek bir kelime söyleyebiliyorum. "Teşekkürler." "Hey, Dax?" Yukarı bakıyorum ve kapı aralığında dururken gözleriyle karşılaşıyorum.

Cep telefonumdan. "Sanırım bunca aydır en çok konuştuğumuz an bu."

Sırıtiyorum. "Bunca zaman benim kim olduğumu biliyordun. Ben de seni gördüğünden daha aptal, bayat ter ve ayak kokan bir adam sanıyordum. Kişisel olarak algılama ama oraya tek bir sebep için gittim. O da arkadaş edinmek değildi."

James sırtarak karşılık verir ve ellerini kaldırır. "Hey, alınmadım. İkimizin de oynaması gereken roller vardı. Hepsi rolün bir parçası. Yine de, bu lanet olası

"Sonunda bu sabah saçımı kestirebildim."

Elini ensesinde ve yeni şekillendirdiği saçlarında gezdirirken göz göze geliyoruz.

"Bu bir gelişme. Ama bir şekilde yağlı görünümün altından kalkmışsın. Söylediğin kişi olmadığını bilmiyordum."

"Aynısı senin için de geçerli. Eğer ipucu almamış . Kolaylıkla onlardan biri olduğunu düşünebilirdim."

Seçtiği kelimeler boğazıma düğümleniyor.

Onlardan biri.

James oradaydı. Rose'un ne dediğini duydu. Ben de onlardan biriyim. Damarlarımda akıyor. *Onun* kanı. Onun lekeli, şeytani, çarpık, var olmasına izin verilmemesi gereken kanı.

"Mmm," diye homurdanıyorum, sırtışıım yüzümden düşüyor.

"Ye bakalım. Ve sen farkına bile varmadan buradan gitmiş olacaksın. Senin kıza dönelim. Son bir saat içinde bilgi almak için karakolu beş kez aradığını duydum."

James bir süre kapı aralığında bekler. Belki de bu bilgi kırıntısının beni memnun etmesini bekliyordur. Asık suratıma gerçek bir gülümseme getirmesini. Birinin beni beklemesinin, benim için endişelenmesinin verdiği rahatlık. Beni evde yanlarında istiyorlar.

Gün doğumunu onlarla birlikte izlemem için beni geri istiyorlar.

Dün sonsuza dek kolayca kaybedebileceğim birini. Tüm bunlar Julian Young gidene kadar uzak duramayacak kadar bencil olduğum için oldu.

Hayatıma devam etmek istedim. Zamanı sıfırlamak. Onunla birlikte.

Ama hâlâ asla kaçamayacağım bir kâbusun içindeyim. Yıllarımı o piçten nefret ederek, her şeyinin alındığını göreceğim günün hayalini kurarak geçirdim. Sadece bulmak için

Onunla aynı kanı paylaşıyorum. Vücudumda akıyor, bana hayat veriyor.

Bana hayat verirken aynı zamanda yaşamak için tüm sebeplerimi elimden alıyor.

Nefes alışım hızlanırken kalbim güm güm atıyor, ensedeki sıcaklık arttıkça her nefes alışım sığlaşıyor. Öfke, kıyıya vuran ve eski, budaklı ağlara takılmış balık cesetlerini yıkayan sert bir gelgit gibi göğsümde kabarıyor.

Yakalandım. Kapana kısıldılar. Özgürlükleri sadece bir anı, sonsuza dek kayboldu.

James kapıyı kapatır. Koridorda yürürken botlarının karo zemine *çarpma* sesi büyük bir gürültüyle bastırılır!

Adrenalin sanki doğrudan damara bağlanmışım gibi içimde dolaşıyor.

Kahverengi yapışkan madde hücremdeki duvardan aşağı kayarak yerdeki kırık plastik yemek tepsisine ve kalıntılara karışıyor.

Onun için asla yeterince iyi
olamadım. Ve şimdi asla
olamayacağım.

Bölüm 34

Rose

GÜMÜŞ RANGE ROVER ana araba yolundan eve doğru süzülüyor. Geleceğini biliyordum. Bu yüzden kulübenin yatak odasının penceresinde durmuş dışarı bakıyorum.

İzliyordu
m.

Bekliyoru
m.

Yine de bunu beklemem gerektiğini bilsem de, gördüğüm manzara karşısında kalbimde oluşan kesik, ciğerlerimdeki havayı bir anda çalıyor ve hızla geri çektiğim bir hıçkırık çıkarıyor.

Geri döndü.

Dönüyorum ve geniş gözlü kızı görüyorum. Soluk ve cansız bir cilt, gülümsemeyi unutmuş dudaklar, donuk gözler. *Ölü.*

Devasa süslü aynadan uzaklaşıyorum, güzel, yaldızlı kuşu alaycı bir hatırlatma gibi...

İki gün.

Dax'i son gördüğümünden beri tam iki gün geçti.

Hapiste tutulduğu iki gün boyunca beni görmeyi reddetti.

Logan gitti. Jasmin gitti. Aynayı benim için kulübeye getiren Larry bile gitti.

Tüm lanet dünyanın Dax'ı ziyaret etmesine izin verildi. Ama benim yok.

Birçok polis memuru, Logan ve Jasmin bana Dax'in onu ziyaret etmemi istemediğini söyledi. Onu orada görmemi istemiyordu. Kilit altında. Ama benim umutsuzluğum arttıkça onların gözlerindeki acıma da artıyordu. Ne diyeceklerini bilemediler. Nasıl ki? İkinci gün, sadece onu *orada* görmemi istemiyordu, beni de görmek istemiyordu.

Hayatımın son birkaç yılı büyük bir bok şovu gibiydi. Ama bir saniye bile Dax'in bunun üstüne bir kiraz koymasını beklemedim.

Yatağın ucuna oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Ama Dax'in benimle burada seviştiği anılar beynimi acımasızca dolduruyor, bu yüzden zıplayıp aşağıya iniyorum, kapı çalınırken alt basamağa ulaşıyorum.

Kalbim umutla kalkıyor, sonra kapıyı açtığımda hemen düşüyor. "Oh. Selam."

"Aldığım bazı karşılamalardan daha iyi sanırım."

Logan içeri giriyor, sonra kapıyı arkasından kapatıyor, ben de ön pencereye gidip dışarı bakıyorum. Ağaçların arasından evin üst katının bazı bölümlerini seçebiliyorum. Dax'in yatak odasının penceresi bunlardan biri. Ama içeride olup olmadığını görmek için çok uzak. Kulübeye bakıp bakmadığını.

Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor mu?

Çünkü tek düşündüğüm o. Tersanedeki o geceden beri. Julian Young'ın biyolojik babası olduğunu söylediğimde gözlerindeki ışık söndüğünden beri. Benden koparıldığından beri.

Gitti.

Onu geri alacağımı düşünmem dışında. Her şey çözüldüğünde. Polis onu sorguladığında ve her şeyin bir hata olduğunu anladığında. Dax'ın iyi bir insan olduğunu. Sadece beni koruyordu. Julian'ı asla vurmayacaktı.

Ama Logan'ın yüzüne tekrar baktığımda içime çöken soğuk safra bana şunu söylüyor...

Onu asla geri alamayacağım.

Şu Dax Silver gitmiş. O gece ortadan kayboldu. Julian'ın iki adamının yanında soğuk zeminde öldü.

"Özür dilerim Rose." Ben sessizce başımı sallayıp pencereye dönerken Logan başını sallıyor.

Serbest bırakılmasının ve hakkındaki tüm suçlamaların düşürülmesinin yardımcı olacağını düşündüm. Mülke geri dönmenin yardımcı olacağını düşündüm.

Eve dönmenin, beni görmesini engelleyen her neyse onu değiştirmesi için *dua* ettim.

Logan konuşurken kuru ve acıyan gözlerimi kırıştıyorum.

"Kontratınızı erken feshettiğini söylememi istedi."

"Ne?" Dönüp ona bakıyorum. O da az benim kadar bitkin görünüyor; bu haberi kendi vermek zorunda kalmanın yükü, her zamanki parlak gözlerinin ve arsız gülümsemesinin yokluğunda kendini belli ediyor.

Tüm bu durum hepimizin hayatını emiyor. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Logan, "Özür dilerim Rose," diye fısıldarken midem bulanıyor. "O... bu bir şok. Hâlâ şokta. Jasmin, Alistair'le buluşacağını söyledi.

Daha sonra. Konuşmak için. Bunu düşünüyor. Ve eve dönmek. Ve..." Logan'a bakarken omuzlarım düşüyor. "Bunu neden yapıyor?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Logan arkamdan yürürken tekrar pencereye dönüyorum, güçlü, sıcak vücudu arkamda duruyor ve bir anıyı çağrıştırdığı için bir parça rahatlık getiriyor.

Dax bir keresinde tam bu noktada beni kollarıyla sarmıştı. Burnunu saçlarıma gömdü ve içine çekti. Beni içine çekti. Boynumu öptü ve kulağıma fısıldadı. *Sonsuzluk*.

Gözlerimi ana evden ve Dax'ın yatak odasının penceresinden ayırıp Logan'la yüzleşmek için döndüğümde sırtımdaki kaslar geriliyor.

"Onu bıraktığında nasıldı? Jasmin şimdi orada mı? Yoksa yalnız mı?"

"O yalnız, ama..." Logan'ın gözlerinin kenarları kıstı.

Bunu söyleyemeyecek kadar kibar. Oraya gitmememi, Dax'ın hâlâ beni görmek istemediğini söyleyemeyecek kadar kibar. Logan muhtemelen ağlayacağımı düşünüyor. Ama benim hiç ağlamadığımı bilmiyor.

Dax bunu biliyor.

En azından o piç, onun için gözyaşı dökmeyeceğimi biliyor.

"Ona biraz zaman ver. Kafasının içinde ne boklar dönüyorsa üstesinden gelecektir."

"Zaman. Evet," diye .

Logan'ın beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum, gerçekten. Ama gerçek şu ki, Dax her ne sebeple olursa olsun beni dışlamayı seçti. Ve ona zaman tanımam mı söyleniyor? Ailemin bana ihtiyacım tek şeyin bu olduğunu tekrar tekrar söylemesi gibi. Bunu aylarca, yıllarca tekrar tekrar duydum. Ama her şeyden sonra, bana yardım eden zaman değildi.

Dax'ti.

Yıllar sonra ilk kez kendimi sakın hissetmemi sağladı. Bana öğretti. Kendimi suçlamayı bırakmam için. Bana nasıl affedeceğimi gösterdi.

Ve Şimdi bana onu affedebileceğimden emin olmadığım bir Şekilde davranıyor.

Beni dışlıyor.

"Sözleşmeni erken feshediyor."

"Bak. Sana bir içki hazırlamama izin ver," diyor Logan, gözleri sıkışık ifademin üzerinde gezinirken.

Omuzlarımı silktim. "Tabii. Kahve lütfen."

Koridordan mutfağa doğru ilerlerken anahtarlarını ve telefonunu sehpanın üzerine bırakıyor.

O mutfakta dolaşıp ikimize de içecek bir Şeyler hazırlarken ben kanepeye oturuyorum.

Son iki gündür kahve içerek hayatta kaldım. Kendimi yemek yemeye veremedim. Ne zaman telefonum çalsa ya da biri kapıyı çalsa, Dax olduğunu düşündüm. Ya da en azından Dax hakkında bir haber. Ondan bir mesaj. Ziyaretçi kabul ettiğinin ve beni istediğinin teyidi.

Bir Şeyler.

Herhangi
bir Şey.

Ama elimdeki tek Şey hiçbir Şeydi. Hiçbir Şey ve ardından daha fazla hiçbir Şey.

Jasmin ve Logan buradayken Sophie geldi. Dax'e karşı yapılan suçlamaların düşeceğinden emin olduğunu söyledi. Ama önce tüm durumu daha iyi anlamak istiyordu.

DNA sonuçlarını doğruladı. Julian Young, Dax'in biyolojik babası. Zaten bildiğim bir Şeydi ama yine de söylediğini duyduğumda kusasım geldi. Ayrıca bize tersanedeki adamın, James'in, gizli bir polis olduğunu söyledi. Son on sekiz aydır ciddi ve organize suçları, özellikle de Julian Young ve onun işini araştıran bir ekibin parçası olarak çalışıyordu. Görünüşe göre James, Dax'in gerçekte kim olduğunu biliyordu.

tüm zaman boyunca. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Nasıl olur da gizli bir polis, intikam güdüsüyle hareket eden bir sivilin böyle bir davaya bu kadar yaklaşmasına izin verir ve aylarca bu konuda hiçbir şey yapmaz? Ama Sophie endişelerimi güvenle savuşturdu. Jasmin ve Logan onun açıklamasından ya da açıklamasızlığından memnun görünüyorlardı.

Belki de fazla düşünüyorum. Kafam allak oldu.

Logan'ın anahtarlarını alıyorum, o mutfakta sağa sola çarpmaya devam ederken yapacak bir şey bulmak için elimde evirip çeviriyorum. Yemin ederim hiçbir şeyi sessizce yapamıyor. Şu anda onun komik flört uygulaması hikâyelerinden birini dinlemek için her şeyi yapardım. Beni her şeyin normal görüldüğü bir zamana geri götür. Gülmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim zamanlara.

Ben öğrenmeden önce erkek arkadaşımın büyükanne ve büyükbabası kızlarını yalnız bırakması için babasına isimsiz olarak para vermişler. O zamanlar Julian'ın neler yapabileceğini görmüş olabilirler. Ama Jessica görmedi. korumak, onunla olan ilişkilerine mal oldu.

Dax ve sonra Jasmin ile olan ilişkileri. Birlikte geçirebilecekleri onca zaman... kayboldu. Sırlar yüzünden kayboldu.

Yalanlar yüzünden kaybettim.

Jasmin Alistair'le konuşurken Julian'ın Jessica'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Al'ın annesiyle tanıştığını öğrendi. Evlenmişler ve bir yıl içinde Alistair'i doğurmuşlar. Ve Alistair'in annesi zengin bir aileden geliyordu. Julian işini kurmak için onlardan aldığı parayı kullanmış. Şu anda kendisine karşı yürütülen cezai soruşturmanın bir parçası olarak el iş. Neyse ki Alistair işin sadece yasal kısmıyla ilgilenmiş, bu yüzden polis onu bu işe karışmaktan aklamış. Alistair, Julian'ın gözünün her zaman Silver Estate'te olduğunu söyledi. Jasmin'le ilişkilerini gizli tutmalarının bir başka nedeni de buydu.

Ama Julian bir şekilde biliyordu. Tersanede bunu itiraf etmişti. Muhtemelen birbirlerine aşık olmalarının kaderin kendi lehine bir cilvesi olduğunu düşünüyordu. Her zaman bir şekilde işi almayı planlamıştı. Bu ister Dax'ı hapishanede bıçaklayarak ortadan kaldırmak olsun, ister Jasmin için yeni bir plan olsun, düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor ve kanımı donduruyor.

O piç istediği şey için her şeyi yapar. O gece bunu gözlerinde gördüm. Elleri üzerimdeyken, yüzümü arabanın kaputuna bastırırken *hissettim*.

Kollarımı kendime sarıyorum, ellerimi tüylerimin diken diken olduğu üst kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum. Bana hiçbir şey yapmadı. Dax bundan emin oldu. Beni kurtarmaya çalıştığı için vurulabilirdi. Gözlerimin önünde ölebilirdi.

Ve şimdi beni görmeye bile gelemiyor. Keşke o kafa karıştırıcı kafasının içinde neler döndüğünü bilseydim.

Dax sıcak-soğuk Silver.

"Al bakalım." Logan içeri giriyor ve önümdeki dumanı tüten kupayı masanın üzerine koyuyor ve yere bıraktığım anahtarlarını ve telefonunu alıyor.

"Gidiyor musun?"

"Hemen geri gelebilirim. Sadece Dax için bir şeyler almam gerekiyor." Bana suçluluk dolu gözlerle bakıyor.

"Oh."

Dax bana sorabilirdi. Onun için yapabileceğim şey tam olarak buydu. Çok hoşuma giderdi. Eve geldiğinde kullanması için bir şeyler almak, buzdolabını sevdiği şeylerle doldurmak, ofisi için daha fazla balık yemi almak.

Onu tekrar elde etmek üzere olduğumu bildiğim için bunu yapmaktan heyecan duyardım.

"Sorun değil." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve Logan'ı kapıya doğru götürmek için ayağa kalkıyorum. "Aceleye gerek yok. İstediğin kadar kalabilirsin."

"En fazla bir saat sürer." Logan ön kapıdan içeri girdi. Bana belirsizlikle bakıyor.

"Gerçekten. İyi olacağım."

Uzanıp üst kolumu sıkmadan önce derin bir nefes alıyor, kaşları çatılıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım."

Range Rover'ına doğru yürür ve gider.

Kahvemi unutmuş bir şekilde kapıdan çıkmadan önce kapıyı bile kapatmadım.

İhtiyacım olan tek yakıt, Dax'in beni uzaklaştırması yüzünden içimde yanmaya başlayan ateş. *Kontratımı iptal etmesi*. Kim olduğunu sanıyor bu? En azından bunu yüzüme söyleyecek cesareti var. Her ne yaşıyorsa yaşasın, beni dışlayamaz. Bu işte tek olan o değil.

Parmaklarımı avucumdaki sivri metalin etrafında kıvrıyorum. Logan, Dax'in dairesinin yedek anahtarını kaçırmayacaktır. En azından şimdilik.

Bir saatim var.

Dax'i benimle konuşturmak için bir saat. Yeterince zaman var.

Bölüm 35

Rose

ONU çatı terasında, taş korkulukların yanında durmuş, malikânenin ana yoluna bakarken buluyorum. Geniş omuzlarındaki kaslar siyah tişörtünün altında gergin, gergin ve sağlam. Ana eve doğru yürüdüğümü görmüş olmalı. Beni içeri almak için aşağı inebilirdi. Ama yapmadı.

Beni gerçekten görmek istemiyor.

Adımlarım duraksıyor ve içimde alev alev yanan ateşin bir kısmı onu görünce şiddetini azaltıyor.

Kırılmış görünüyor. Hâlâ her zaman olduğu gibi uzun boylu, koyu renk giysili, yoğun bir kule. Ama artık orada başka bir şey var. Sanki etrafındaki enerjide bir şeyler değişmiş gibi. Her zaman güç, kontrol... tutku yayardı. Şimdi ondan yayıldığını hissettiğim tek dalga pişmanlık.

Bizim için pişmanlık mı?

"Dax?" Sesim bana ihanet ediyor, doğal olmayan bir şekilde titriyor. Buraya bir kavgaya hazırlanarak gelmiştim. Son iki gündür beni kendinden uzaklaştırdığı için ona bağırma, incinmişliği ve şaşkınlığı haykırmaya hazırdım. Ama onu tekrar görmek... buna rağmen

Yaptığı şey yüzünden o kadar incinmiş ve kızgınım ki tek yapmak istediğim ona koşmak ve kollarının beni sardığını hissetmek. Burnunu saçlarıma bastırarak soluduğu nefesini duymak, tıpkı onun yaptığı gibi. Ve dudaklarını alnımda hissetmek.

"Burada olmamalısın Rose."

Rose. Bana çok sık Rose der. Ama her nasılsa, şu anda, kalbime saplanan bir kazık gibi derinden kesiyor. Sunbeam'i kullanabilirdi. Polisler onu götürdüğünden beri onu ilk kez görüyorum... *Sunbeam'i kullanmalıydı.*

"Kontratım bitti o zaman? Öylece mi? Gelip bana nedenini söyleme nezaketini bile göstermeyecek miydin?" İncinmişliğim öfkeye dönüşüyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Öfke, izin verirsem beni tüketmekle tehdit eden bu iç burkucu acıdan daha iyi.

Dax başını eğip derin bir nefes alıyor ve tüm sırtının genişleyip dolmasına neden oluyor. Gerçekten de görülmeye değer bir manzara. Tamamen siyah giyinmiş, mürekkepli ön kolları sert bir tutuşla korkulukları kavlıyor.

Sessizlik.

"İki *lanet* gün, Dax," diye tıslıyorum arkasından. "İşte o kadar zamandır seni görmeyi bekliyordum. İyi olduğunu bilmek için. Sonra da Logan'ı senin yerine işlerini yapması için gönderiyorsun."

Sözlerim füze gibi sırtına çarpıyor. Ama o vurdumduymazlığını korurken kelimeler yuvarlanıp gidiyor.

"En azından bana bak, seni bencil pislik!"

Başı yana kayıyor ve gözlerimiz kısa bir an için birleşiyor, gözleri bir şeyle parlıyor. Sonra gözümü kırpmamdan daha hızlı hareket ederek yanıma geliyor ve bir elini boynuma doluyor, gözleri neredeyse simsiyah bakıyor

bana bakıyor. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, dudaklarımı yalıyorum, tükenmiş kalbimde umut çiçekleri açıyor.

Hâlâ .

Benim tutkulu, kırık adamım hala orada bir yerde. Götürüldüğü o gece beni terk etmedi. James ona kavgayı bırakıp ekip arabasına binmesini sağlayan her ne söylediyse, bu onun bana karşı hissettiklerini değıştirmede. Onun teninden benimkine akıyor, statik elektrik gibi uğulduyor.

"Kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve dudaklarımda durup onları koparıyor.

"Öyle değil mi? Konuştuğumuz ve birlikte yaptığımız onca şeyden sonra gerçek seni tanımadığımı düşünmüyorsun değil mi? Senin gerçekte kim olduğunu görmediğimi mi?"

Dax burnundan bir nefes çekiyor, vahşı gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Ben onun *oğluyum*," kelimeyi zehir gibi tükürüyor. "Damarlarımda onun lanet *kanı* dolaşıyor. Ve sen buna yakın olmak mı istiyorsun? Arabasının kaputunun üzerinde sana tecavüz edecek ve sonra muhtemelen seni bir hayvan gibi vuracak bir adamın kanını taşıyan birinin yanında mı olmak istiyorsun? Bedenini bir çöp gibi atacak birinin yanında mı olmak istiyorsun?"

"Sen o değilsin." Konuşmak için mücadele ediyorum. Dax boğazımı sıkıca kavırıyor.

Bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı.

Perili gözleri benimkileri arıyor, sonra yüzünü yukarı çeviriyor ve dudaklarını bastırarak beni zorla öpüyor. Kollarımı boynuna doluyor, birkaç saniye süren değerli öpücüklerine çaresizlikle karşılık veriyorum.

Sonra elini geri çekip kendini tutuşumdan kurtarıyor ve geri çekilip benden uzaklaşırken beni nefes nefese bırakıyor.

Derin bir nefes alırken boynumdaki hassas deriyi ovuyorum, ciğerlerim yanıyor. "Dax?"

"Gitmen gerekiyor." Benden bir adım daha uzaklaşıyor, gözlerimin içine bakmaktan kaçınırken yüzü kapanıyor.

"Gitmiyorum. Saçmalıyorsun. Sen onun gibi değilsin. Bunu bilmen gerek. Dax?" Ona doğru bir adım atıyorum ama kot pantolonunun arka cebinden bir zarf çıkarıp elime tutuşturuyor. "Nedir bu?"

"Uçak biletiniz. New York'a geri dönüyorsunuz."

"Ne? Ben değilim!" O başka tarafa bakarken kâğıt avucumun içinde yanıyor. Açmadan küçük parçalara ayırıp ona fırlatıyorum. Konfeti gibi tişörtünün üzerinde uçuşuyor. "Siktir git! İstedğin kadar pislik gibi davranabilirsin. Ama seni bırakmayacağım."

"Hepsi sahteydi."

Beni olduğum yerde donduran sözleri değil. Gözleri. Sonunda benimkilerle tekrar buluşmuş olmaları ama hiçbir şeyle dolu olmamaları.

Dax bana her baktığında, ilk tanıştığımızda bile, orada her zaman bir şey vardı. Her zaman biraz ateş, biraz ışık. Bana bir *şeyler* hissettiğini söyleyen bir şey.

Şimdi hiçbir şey yok.

Boş, duygusuz koyu kahverengi, kalbi kırık maviyle buluşuyor. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. İnan bana." Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor ve boynundaki bir kas seğirerek dikkatimi boynundaki minik, narin kuşa çekiyor.

"Yapamam," diye . "Seni tanıyorum." "Bir bok bilmiyorsun."

Gözlerimi tekrar dikiyorum ve gözlerimdeki karanlık beni hıçkırıklara boğuyor. Bana sanki her şey büyük bir oyunmuş gibi bakıyor. Bağlantısız. O

artık Dax'e benzemiyor bile.

"Dokuz aydır herkese yalan söylüyordum. Kendi kız kardeşim bile anlamadı. Ve sen görebileceğini mi sanıyorsun? Sadece birkaç ay önce gelen bir kız mı? Beni tanımıyorsun. Tek bir şey istedim. Benden aldıklarının almak. Julian Young'ın hapse girmesini, benim hayatımın bir parçasını kaybettiğim gibi onun da kaybetmesini izlemek istedim. Tek istediğim buydu. Sen sadece yolculuk için güzel bir dikkat dağıtıcıydın."

Kırık bir nefes alıyorum ve bu, her biri beni daha da parçalayan sivri cam parçalarını solumak gibi. "Öyle söyleme. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranma. Bana yalan söyleme, Dax."

Vücudum incinme, öfke ve acının bir karışımıyla çalkalanıyor. Bana yalan söylemesindense gerçekten Julian Young için çalışan taş kalpli bir katil olmasını tercih ederdim.

Başka birinin bana yalan söylemesine katlanamam.

"Bana yalan söyleme," diye tekrarlıyorum, kusmuk dalgasını ancak uzak tutabildiğimi düşününce sesim güçlü çıkıyor. "Başka bir şey... herhangi bir şey. Ama yalan söyleme."

Dax gözlerini kapatıyor, boynundaki bir damar şişiyor ve zonkluyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve gözlerini açıp bana bakıyor, pişmanlık bir kez daha gözlerini dolduruyor.

Lütfen yalan söyleme.

"Rol yapmıyordum. şeyi mahvetme, beni aptal yerine koyma.

Young'ın çetesini kandırmış olabilirsin ama beni kandıramazsın. Seni tanıyorum." Ona doğru bir adım daha attım.

Sadece onun için burada olduğumu anlamasını sağlamalıyım. Julian'ın başına gelenleri öğrenince şok oldu, anlıyorum. O incindi. Onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım edebilirim.

"Bilmiyorsun,
Rose." "Şunu
söylemeyi kes."
Bir adım daha.

"Seni tanıyorum, Dax. Sen iyi bir insansın. Birinin Julian'ı durdurması gerektiğini biliyordun. Ama onun yaptıklarına gerçekten karışmadın. Sadece ona karşı kanıt topluyordun. Polislerin söylediği gibi hiçbir şey kaçırmadın."

"Ne?" Gözleri dönüyor ve bir adım daha atmak üzere olduğum ayağımı yere bırakıyorum.

"Bana New York hakkında bir sürü soru sordular. Bavulun hakkında."

Duraksadım, yüzünde bir ipucu aradım. Polisler beni sorguladığından beri bunu düşünüyordum. Gerçek olup olmadığını merak ettim. Ama sonra, hiç mantıklı gelmedi. Dax bir suçlu değil. Julian'ı alaşağı etmeye çalışıyordu. Polisler artık bunu biliyor. Onu suçlamadan serbest bıraktılar. Bu sadece sorgulamalarının bir parçasıydı. Sadece işlerini yapıyorlardı.

"Muhtemelen bir suçun varsa, yeterince derinlemesine araştırırlarsa seni kazara ele vereceğimi düşündüler."

"Bu doğru."

"Aynen öyle. Bu tür şeyleri hep böyle oynarlar. Bir sürü soru sor-"

"Hayır Rose. Bu doğru."

Şimdi ona bakarken gözlerimin açılma sırası bende. "o?"

Duraklıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve sonra zihinsel olarak öldürücü vuruşu yapmaya hazırlanıyormuş gibi köşelerini sıkıştırıyor.

"Seni kullandım. Çantalarımı almanız için size verdim çünkü aranmanızın daha az olası olduğunu düşündüm. Gümrükteki adama gülümsemeni söyledim çünkü

Güzel yüzünüze bakmakla o kadar meşgul olacaktı ki, taşımamanız gereken bir şey taşıyor olabileceğinizi bile düşünmeyecekti."

"Hayır. Sen..." Başımı geriye atıyorum. "Sen bunu yapmazsın."

Midemin çukuruna ekşilik yerleşirken ve kendi kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanırken beni izliyor.

"Ülkeye yasadışı yollardan bir şeyler sokmak için seni kullandım. Artık yalan söylemediğimi biliyorsun. Bana bak." Gözlerine bakarken Dax yavaşça başını sallıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Doğruyu söylüyor. Bunu söyleyebilirim. Daha önce benimle rol yaptığı konusunda yalan söylüyordu. İtiraf etmese bile gözlerinden . Ama bu konuda? Bu konuda yalan söylemiyor.

New York'a gittiğimizde bana yalan söyledi. Beni kullandı.

"İş için Kaliforniya'daki Anderson'ları ziyarete gideceğini ve benim de ailemi ziyaret etmem gerektiğini söylemiştin."

"Kulağa şeyi ülke dışına taşımam gerektiğini söylemekten çok daha iyi geliyor, değil mi?"

Ona bakıyorum, beynim birbiri ardına açıklamalar yapıyor, umutsuzca her şeyi durduracak bir açıklama arıyorum.

Hiçbiri mantıklı değil. Bir tanesi hariç.

Bunun gerçek olduğunu.

"Beni bu şekilde tehlikeye atamazsın. Eğer uyuşturucu ile yakalansaydım, tutuklanırdım, hapse girebilirdim."

İrkiliyor, sonra kendini toparlıyor, gözlerimi tutarken yüzü kapanıyor.

"Bizimle ilgili romantik düşüncelerini bir kenara bırakmalısın. Çünkü ben o adam değilim. Asla da olmayacağım. New York'a geri dön Rose." O

başını öne eğer ve arkasını dönmeye başlar.

"Ne yani? Geri dönüp Gareth'ı mı arayayım? Her şeye rağmen onunla yemeğe çıkacağımı mı söyleyeyim?"

Öfkeden titriyorum ama Dax'in gözlerini tekrar benimkilere çevirirken çenesinin aniden esnemesini kaçırmıyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu? Oraya geri dönüp onun gibi biriyle birlikte olmamı mı? İstedğim tek kişi senken?"

Boynundaki kalın kaslar kasılarak boynundaki kuş dövmesini kanatlarıyla sallanıyormuş gibi gösterecek şekilde hareket ettiriyor.

El sallayarak vedalaşmak.

"Özgürsün. Ne halt istiyorsan yap. Sadece New York'ta yap." Sesi alçak, sessiz. Ama her hece kesin bir şekilde söyleniyor. Ve her biri göğsüme saplanan bir kurşun gibi.

"Yapma bunu." Cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazarken gözlerim doluyor ve hızla kırıştıyorum.

Kendi telefonum kapüşonumun içinde titriyor ve çıkarıp ondan gelen e-postayı açıyorum. New York'a bir uçak biletinin kopyası. Sadece bir bilet. Üzerinde tek bir isim var.

Benimkini.

Yanımdan geçip gidiyor, kolu koluma değiyor ve beni bir hıçkırığa zorluyor, hıçkırık çatı terasının etrafındaki havayı doldurmadan önce hıçkırığımı geri çekiyorum.

"Bir kişilik acıma partini bitirdiğinde bana sürünerek geri gelme!" Merdiven kapısına doğru yürürken dönüp arkasından bağıriyorum. "Şu anda içinde yaşadığın boktan inkâr senin kendi hatan. Ben buradayım, Dax. Buradayım. Senin için buradayım." Tekrar çığlık atmadan önce nefes nefese kaldığımda göğsüm kabarıyor. "Şu anda beni hak etmiyorsun. Ama ben buradayım,

tıpkı senin benim için yaptığın gibi. Ama eğer o merdivenlerden iner ve beni dışarıda bırakırsan, işte o zaman biter!"

Durdu, eli kapının koluna dolandı.

Kalbim kalkıyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Ona koşmaya hazırım. Çünkü bu berbat bir şey olsa da, bu Dax. O Dax. Onu tanıyorum. New York'a uyuşturucu götürmesinin bir sebebi olmalı. O bir suçlu değil. O iyi biri. Kocaman bir kalbi var. Tıpkı Jasmin'in bana söylediği gibi.

Kendi kardeşi hakkında yanılmıyor.

Onun hakkında yanılıyor olamam.

Yapamam.

Çenesini omzuna doğru eğiyor ama gözlerimizin buluşmasına yetecek kadar değil.

"Beni unutmalısın, Sunbeam."

Sunbeam.

"Uçağınız 9'da kalkıyor."

Sonra açık kapıdan içeri girdi.

Birkaç dakika boyunca şok içinde duruyorum, ta ki bir motorun kükreme sesi beni transımdan çıkarana ve çatının kenarına koşana kadar.

Dax'in Range Rover'ı ana garaj yolundan aşağı iniyor ve beni çatı terasında yalnız bırakıyor.

Avuçlarım acıyana kadar taş parmaklığı kavriyorum. Manzara buradaki arazinin çok ötesine uzanıyor. Neredeyse bulutların üzerinde olmak, her şeye böyle aşağıdan bakmak gibi. Eskiden yükseklerde olmayı severdim. Babamla o tepede yürümeyi. Sorunlarımızın çok aşağıda olduğunu söylerdi.

Ama ya sorunumun nedeni birkaç dakika öncesine kadar burada benimle birlikteyse? Ya bunca zamandır beni çökmekten alıkoyan şey bu sorunsu? Beni ayakta tutan?

Ve şimdi gitti.

Bölüm 36

Rose

"SİZE KAHVE YAPTIM." Annemin sesi yatak odamın kapısından içeri giriyor. "Buraya bırakıyorum."

Bir kıpırdanma oluyor ve sonra ayak sesleri tekrar aşağıya iniyor.

Yatağında yan döndüm. Üç gün. Dax ile çatı terasında kavga edeli üç gün oldu. Dairesinden kaçıp kulübeye giden yolu yırtıp atmamın üzerinden üç gün geçti. Bavulumu yatağın altından öyle bir çektim ki, bana verdiği dev aynaya çarpıp kırılalı üç gün oldu.

Jasmin endişelenmememi söyledi. Sadece cam olduğunu ve değiştirilebileceğini söyledi.

Öfke ve acı dolu eşyalarımı toplarken kıyafetlerimin arasına sıkışmış olması gereken küçük bir parçasını buldum. Annemin evinde bavulumu açarken sivri ucu ön kolumun derisini kesti - artık oraya evim bile diyemiyorum. Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum. Kesikten kan akmaya başladığında tepki bile vermedim. Ayağa kalktım ve bu hissin tadını çıkardım. Bunu memnuniyetle karşıladım. Çünkü

Acı olmasına rağmen, Dax beni o çatıda yalnız bıraktığından beri kalbimde hissettiğim acı değildi. Değişiklik olsun diye farklı bir acı hissetmek rahatlatıcıydı.

"Rose?" Parmaklarımı kesiği örten ince sargının kenarında gezdirirken annem merdivenlerden yukarı bana sesleniyor. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken içimdeki zavallı ezik yataktan fırlıyor. Bu o olabilir.

Söylediklerini geri almak için burada olabilir. Her şeyi açıklamak için. Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilir bilmiyorum ama onu görme düşüncesi bile odamdan çıkmama yetiyor.

Benim için savaşımadı. Bizim bir illüzyon olduğumuzu söyledi. Işığın bir oyunu. Ama gözlerinde yalan söylediğini gördüm.

Şimdi de savaşmaya mı geldi?

Bir keresinde ona aşkın sadece dopamin olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama buna inanmayı uzun zaman önce bıraktım. Dax birçok konuda fikrimi değiştirmemi sağladı.

O beni değiştirdi.

Aceleyle aşağı inip mutfığa girdim.

Ama masanın yanında duran Dax değildi.

"Onun burada ne işi var?" Anneme döndüm, nabzım hızla atıyordu. "İkinizin konuşması gerek. Vakit geldi."

Anneme ters ters bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar Casey'ye çeviriyorum, Casey alt göz kapaklarında biriken yaşlarla bana bakıyor.

"Seni görmek çok güzel, Ro."

Ağzımı kapatıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor.

Nefes al, Sunbeam. Nefes al.

Başımı sallayarak onun sesini çıkarmaya çalışıyorum. Beni nasıl sakinleştireceğini her zaman bilirdi.

Siktir Dax Silver, çünkü şu an burada , değil mi? Sana ihtiyacım olduğunda neredesin?

Derin bir nefes alıyorum, burnumdan çıkıp göğsümü doldururken çıkardığı sese odaklanıyorum. Ve Casey'yıllardır kullandığı tanıdık parfümünün kokusunu içime çekiyorum. Bu beni hemen onunla birlikte geçirdiğim yirmi birinci yaş gününe, annemle babamın benim için Vienna'nın restoranında verdikleri partide bütün gece şarkı söyleyip dans ettiğim günlere götürüyor.

Çok mutlu bir gündü.

"Neden siz kızlar gidip verandada oturmuyorsunuz? Dışarıda çok güzel bir gün var." Annem nazikçe başını salladı. "Hadi Rose. Temiz havaya ihtiyacın var. Eve geldiğinden beri odandan çıkmadın."

Casey'ye dönüyorum, nefesini tutmuş, alt dudağını ağzına götürmüş bana bakıyor.

"Peki. Önce sen," diyorum Casey'ye.

Casey'yi ön verandaya kadar takip etmeden önce anneme kaşlarımı çatıyorum. Burası eskiden birlikte oturup okuldan, çocuklardan ve dünyanın gidişatından bahsettiğimiz en sevdiğimiz yerlerden biriydi.

İkimiz de gençken... ve safken. Yalanlar bizi ayırmadan önce.

O uzun hasır koltukta her zamanki yerine oturuyor ama ben her zamanki gibi yanına oturmak yerine ondan olabildiğince uzaktaki sandalyeye yığılıyorum.

Omuzları çöküyor ve kucağındaki ellerine bakıyor. "Geri dönmek nasıl bir şey?"

"Kahretsin," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Olanlar için üzgünüm. Annen bana anlattı. Son konuştuğumuzda her şey yolunda gidiyormuş gibiydi. Orada sesin mutlu geliyordu." Casey gözlerini benimkilere dikeyor ve kalbim acıyla sıkışırken gözlerimi kaçıyorum.

"Öyleydim... sürdüğü sürece."

"Bana polisten, o adamdan... Dax'ın babasından... sana ne yapmaya çalıştığından bahsetti."

Kollarımın üzerinden esen bir rüzgâr tüylerimi diken diken ederken ön bahçeye bakıyorum. "Demek herkes her şeyimi biliyor, öyle mi? Her zamanki gibi ailenin içine ettin."

"Öyle söyleme. Bana söyledi çünkü seni önemsiyorum. Her gün arayıp seni soruyorum. Haftalardır konuşmuyoruz. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ve ben..." Sesi çatlıyor. "Çok özür dilerim." Casey yanaklarından süzülen yaşları silerken başını öne eğiyor.

Keşke ben de böyle ağlayabilsem. İçindekileri dökmenin rahatlatıcı olduğunu hayal ediyorum. İçimde her an patlayabilecek aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissettiren sürekli bir baskı var. Başımı ağrıtıyor. Göğsüm o kadar daralıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Şiddetle sallanan mantarlaşmış bir şişe gibi özümün titreşmesine neden oluyor.

"Evli olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim. O... o bana karşı çok iyiydi. Kendimi güzel, zeki ve ilgisine layık hissetmemi sağladı. Bana yaşadığımı hissettirdi." Casey bana bakıyor, gözleri hala yaşlarla dolu. "Onu sevmiştim. En azından o birkaç ay boyunca onun olduğunu sandığım kişiyi sevdim. Tüm yalanlar ortaya çıkmadan önce."

Boğazımdaki sert yumru şiddetle zonklarken yutkunuyorum. Casey'nin kapımı çalan adamla görüştüğü onca ayı hatırlıyorum.

Brett düştü. Onun yanında değildim. En iyi arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunu fark edemeyecek kadar kendi sorunlarımla meşguldüm. O aşıkı ve benim bundan haberim yoktu. "Boktan bir arkadaş olduğum için özür dilerim." Dudaklarımdan dökülen kelimeler Casey'nin gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu. Ona ne kadar kızgın olsam da hepsinde ciddiyim. "O zamandan beri her ne olduysa, bu şu gerçeği değıştirmiyor Senin için orada olmalıydım ama değildim."

"Gareth ile aranızda bir şeyler vardı, anlıyorum. Ve... Bilmiyorum. Sanırım içten içe, en başından beri bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Yoksa sana ondan bahsederdim. Senin bana Dax'i anlattığın gibi."

. "Evet. Bazı görüşmelerimizde onun hakkında çenemi kapatmazdım."

Casey burnunu çekiyor ve sonra kıkırdıyor. "Seni suçlayamam. O oldukça kötü çocuklardan biri. Ve daha yaşlı. Ve senin patronun. Sanki onun hakkında bu kadar çok konuşmamız kanunmuş gibi."

Bacaklarımı altıma çekip sandalyeye kıvrılırken yüzümde hüznölü bir gülümseme beliriyor. "Evet, sanırım."

Ona tekrar bakıyorum. Biraz rahatlamıştı ve gözyaşları nihayet durmuştu. İkimiz birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve köpeğini gezdiren bir komşu geçerken el sallıyoruz.

"Evli olduğunu ne zaman öğrendin?"

Casey gerilir. "Brett'in..." İç geçiriyor ve bir an için gözyaşlarının yeniden başlayacağından endişeleniyorum. "O sabah öğrendim. Büyük bir kavga ettik ve ona karısının bilmeyi hak ettiğini söyledim. Sonra da ayrıldım. Ona söyler miydim, söylemez miydim bilmiyorum. Kafam karmakarışık. Ondan uzaklaşmak, kafama dank etmesini sağlamak istiyordum. Ama onu görmeye gittiğimi kafasına sokmuştu. Hayatını mahvetmek için. Ama o gün herkesin hayatını mahveden kendisi oldu. Benim yüzümden."

"Hayır. Senin yüzünden değil." Derin bir nefes aldım. Casey'ye söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ona fırlatmak istediğim o kadar çok acı dolu kelime. Onu da benim gibi boş ve kırılmış hissettirmek için. Ama şimdi ona baktığımda, zaten öyle olduğunu görebiliyorum. İkimiz de birbirimiz kadar boşuz.

"Brett'in kazası için seni suçlamıyorum."

Tam bir sürtük gibi davrandım. Dax ile geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da affetmenin kendinize verebileceğiniz en güçlü şeylerden biri olduğudur. Ve bir başkasına verebileceğiniz en anlamlı şeylerden biri. Casey'e kızgın olmak, kendime karşı hala beslediğim öfke ve suçlamanın daha derin bir yansımasıydı. Ve ancak şimdi burada onunla otururken anlam kazanmaya başladı.

"Seni suçlamıyorum, Case. Bu senin hatan değildi. Benim de değildi." Durup nefes almak zorunda kaldım. Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledim.

Benim hatam değildi.

"Ama beni inciten şey bu konuda yalan söylemiş olman. Brett'in kazası hakkında hala aynı şekilde hissediyor olacaktım. Bunca yıl boyunca kendimi suçlamaya devam edecektim. Ama sen tüm bu süre boyunca benim yanımdaydın, bu konuda benim bilmediğim bir şeyler biliyordun. Acı veren de bu. Bana söyleyecek kadar güvenmemen." Gözlerinin içine baktım. Duygularla parlıyorlardı.

"Sana güveniyorum. Sadece seni daha fazla incitmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ailenin neler yaşadığını görmek korkunçtu. Senin yaşadıklarını görünce, bunu kimsenin yaşamasını istemezdim. Çok çaresizdim."

Sesi çatlıyor, ben de arkamı dönüyorum.

"Beni ayakta tutan tek kişi sendin," diye itiraf ediyorum, başımı sandalyenin arkasına yaslayıp bulutlara bakarak,

Her şeyi kadar ona bakamıyorum. "Keşke bana söyleseydin. Onun hakkında bunları öğrendiğin için sen de acı çekiyor olmalısın."

"Evet." Casey'nin sesi kısık. "Evet, öyleydim. Ama daha çok beni bir yalana aşık ettiği için ona kızgındım."

Sözlerinin içime işlemesine izin verirken gerginlik omuzlarıma yayılıyor. İkimiz de aşk ve yalanlar yüzünden yandık.

"Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını mı düşünüyorsun? Seninle olduğu gibi mi?" Balon şeklindeki bir buluta bakıyorum, ona bakmaya devam etmek zorunda kalmamak için parçalanmasını istiyorum. Başka tarafa bakabilirdim ama içimdeki çarpık bir parça bakmak istiyor. Dax'i hatırlamak için. Düşünmemi istediği gibi her şeyin bir yalan olmadığına inanmak için.

"Sen Rose Jacobs'sın. New York'tan gelip dünyama bir meteor gibi kız. Her şeyi yapabilirsin. Fırtınalı gökyüzünde, her bulutun içinde bir umut ışığı bulabilirsin. Ve bunun için daha güçlü olacaksın. Sen bir savaşçısın. Her gün ortaya çıkıyorsun, her zaman o güzelliği arıyorsun. O sihri. Ama o senin içinde. Her zaman senin içindeydi."

O gün balonun içinde bana söylediği sözler bunlardı. Birlikte bulutların üzerindeyken. Bu sahte değildi. Dax neye inanmamı isterse istesin, hiçbirinin sahte olmadığını biliyorum.

Bu da onun bir yalancı *olduğu* anlamına gelir.

Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakarken yutkunuyorum.

"Yani, evet. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunun onun için gerçek olduğunu düşünüyorum" diyor Casey. "Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Öğrendiğim anda her şey bitti. Ve görüştüğüm yeni adamla işler gayet iyi gidiyor. Ailesiyle de tanıştım, yani sakladığı gizli bir eşi yok."

"Bunun için teşekkürler."

Casey sessizce güler. "Evet, şükürler olsun."

Gözden kaybolana kadar balon bulutunu izliyorum. "Dax bana da yalan söylüyordu. Bana her gece ne yaptığını söylemedi. Julian'ı yakalayıp tutuklatmak için bu intikam yolculuğuna çıktığını söylemedi."

Casey çocukluğumuzdan beri harika bir dinleyiciydi. Sözümü kesmeden her şeyi anlatmama izin verirdi. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilir. En iyi arkadaşımdı. *Tanrım, son haftalarda onu çok özledim.* İngiltere'deyken onun yokluğunun içimde açtığı boşluğu görmezden gelmek daha kolaydı. Ama artık buraya döndüğüm için o kadar kolay değil.

Artık onu görmezden gelmek istemiyorum. Doldurmak istiyorum. O deliğin yok olmasını istiyorum. Çünkü o kadar çok boşlukla doluyum ki, biraz daha boşluk olursa beni bir arada tutan hiçbir şey kalmayacak.

"Dax'in bana neden söylemediğini anlıyorum. Muhtemelen bilmememin daha güvenli olacağını düşündü," diye devam ediyorum.

"Evet, onu takip eder ve yardım etmek için ısrar ederdin."

Casey ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimizin de dudaklarının kenarları aynı anda kalkıyor.

"Evet. Yapardım," diye homurdandım. "Ama gitmeden önce bana her şeyin sahte olduğunu söylemeye çalıştı. Hiçbirinin gerçek olmadığını. Acı veren de bu. Bu yüzden onu düşündüğümde, gökyüzü yarılana kadar çığlık atmak istiyorum. Onun için hissettiğim her şeyin gerçek olamayacağını, çünkü onun için her şeyin sahte olduğunu anlatmaya çalışıyor."

"Sanki hiç gibi davranarak senin duygularını geçersiz kılıyor." "Aynen öyle." *Anlıyor. En iyi arkadaşlar her zaman anlar.* "Ve ben... Ben onun çenesine bir tokat atmak ve onun benimkine yaptığı gibi yumruklarımı kalbine indirmek istiyorum. Yalan söylemek hakkında ne hissettiğimi biliyor. Ama yine de bunu yapmayı seçti. Bana karşı gerçekten hiçbir şey hissetmemiş olsaydı daha az acı vereceğini düşünüyorum. Ama sonra düşünüyorum da, eğer hisleri gerçek olsaydı, bunu yapamazdı.

ya da. Bana bu şekilde zarar veremezdi. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Casey bana daha yakın olmak için koltukta ayaklarını sürüyerek ilerliyor, sonra uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Ben birbirine dolanmış ellerimize bakarken o hareketsiz duruyor.

Sonra onunkini hafifçe sıkıyorum.

"Ailemin bana zamana ihtiyacım olduğunu nasıl söylediğini düşünüp duruyorum. Bu yüzden beni oraya gönderdiler. Ve şimdi yine koşarak geri geldim. Gittiğimden daha berbat bir halde."

"Sen hiç olmadın, Ro. Bu sadece berbat bir durum."

Casey'nin gözlerini tutuyorum ve minnetle gülümsüyorum. Gözleri parlıyor ve beni ayağa kaldırarak ayağa kalkıyor. Sonra kollarını bana doluyor.

Ve ona tekrar sarılmayı düşünmediğim en küçük bir zaman bile yok.

Arkadaşlığımız boyunca hep yaptığım gibi ona sarıldım.

Çünkü Dax ile yaktığımız şenlik ateşinde o kağıda yazdıklarım da ciddi dim.

Bağışlama. Suçlama.

O iki kelimeyi yaktığımda amaçladığım gibi yaşamaya başlamanın zamanı geldi. Dax artık hayatımın bir parçası olmayabilir. Ama değer verdiğim herkesi kaybetmek zorunda değilim. Eğer hayatımı son birkaç yıldır yapmam gerektiği gibi yaşayabilirsem.

"Benimle tekrar konuştuğun için teşekkür ederim. Seni özledim," diyor

Casey. "Artık yalan yok," diyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Hiç, yemin

ederim." "Asla."

"Kum havuzundan tabuta," diye fısıldıyor.

Burada olduğu için duyduğum minnettarlık vücudumdaki her hücreden akarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Anneme, Brett'e ve Harley'e her şeyi itiraf etmedim. I

ruh halimi jetlag'e bağladılar. Ama onlar aptal değil. Dax ve benim nasıl birlikte olduğumuzu gördüler. Ama hala onlarla bu konu hakkında konuşmadım. Yapmaya çalıştığım her harekette kalbimin beni ne kadar zorladığını onlara söylemedim. Dax'ın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar. O gece hayatımı onunkiyle takas etmeye hazır olduğumu bilmiyorlar.

Julian bana seçim şansı verdi.

Ben olsam gözümü kırpmadan yapardım.

Gözlerim acıyana kadar daha fazla kapatıyorum ve Casey'ye tutunuyorum. Benden vazgeçmedi. Denemeye devam etti. Çünkü dostluk uğruna savaşımaya değer.

Ve şu anda en iyi arkadaşşıma her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Gözlerimi açıyorum ve onun arkasındaki gökyüzüne bakıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Kum havuzundan tabuta."

Casey sarılmaktan vazgeçip bana gülümsüyor, sonra gözleri omzu açık kapüşonlu tişörtümün içindeki tenime takılıyor. "Bu da ne?"

"Oh." Başımı çeviriyorum ama bu açıdan hiç göremiyorum. "Bu bir dövme. Dax yaptı. Başka bir şeyle kapattıracağım. Randevuyu çoktan aldım."

Casey ile konuşmuş, mesajlarına ve aramalarına cevap vermiş olsaydım dövmeden haberi olurdu. Bu tam da onu hemen arayacağım türden bir şeydi.

Parmaklarımı omzumun üzerinden geçiriyorum ve o da daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucuna kalkarak yaklaşıyor.

"Neden? Bu çok güzel."

"Evet, öyle. Ama *Silver* kelimesinin üzerimde olmasını istemiyorum. Bana sadece onu düşündürüyor." Üstümü çekiştiriyorum. Neden omzu açık bir bluz seçtiğimi bilmiyorum. Düzelttirmek için randevuma kadar her gün kapalı olduğundan emin olacağım. Tenimde onu hatırlatan kalıcı bir şey olması fikri

kusma isteği uyandırıyor. Ve üstünü örtsem bile onu silmeye yetmeyeceği korkusu da öyle. Vücudumun her santimini öptü. Bütün gece benimle sevişti. Her parçamı tüketti.

Ne yaparsam yapayım, bir parçam daima Dax Silver'a ait olacak. "Huh? Gümüş yazmıyor. Arkanı dön." Casey beni döndürüyor ki arkamdan baktım. "Şu ambigramlı olanlardan biri. Çok zekiler."

"Ambi ne?"

Beni tekrar döndürdü. "Bilirsin işte. Bir şekilde bir şeyi, diğer şekilde başka bir şeyi okuyan bir kelime."

Omzumu tekrar çekiyorum, boynumu işe yaramaz bir şekilde büküyorum. "Ne yazıyor?"

"Bu taraftan." Casey beni tekrar döndürdü. "Silver yazıyor. Ama bu taraftan." Omzumun üstünden tekrar bakabilmek için beni eğdiriyor. "Bu tarafta Rose yazıyor."

"Rose? Emin misin?" Kapüşonumun cebinden telefonumu çıkarıp onun eline tutuşturuyorum. "Göster bana. Oradan bir fotoğraf çek."

Omzumun üzerinden bir fotoğraf çekip bana uzatırken telefonum klik sesi çıkarıyor. Ekranda benim narin siyah bulut dövmem var. Ama tam ortada, karmaşık, yazılı bir fontta *Rose* kelimesi var.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne yaptığını biliyor olmalı. Bunları tasarlamak kolay değil. Bahse girerim yıllarını almıştır."

Telefon ekranına bakıyorum. Dax'in bunu yapması saatler sürdü. Ama o zaman iğneyi kullanıyordu. Ondan önce tasarım hakkında ne kadar düşünmüştü?

"Sen umut ışığsın. Her zaman sendin. Hatırlatmaya ihtiyacın olursa buna bak."

önce bana bile söyledi. Bunu şimdiye kadar nasıl göremedim? Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu, her zaman anlatmaya çalıştığı şeyi.

Ben kendimin gümüş astarıyım.

Gözlerimi hızla kırptıştırırken boğazım düğümleniyor. Bunu nasıl yapabildi? Nasıl bu kadar muhteşem ve güzel olabildi... ve o? Nasıl olur da istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey olabilirdi?

Sonra da sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi beni itti.

Bana sadece iki güne daha ihtiyacı olduğunu söyledi. İki gün daha ve sonra geleceğimiz başlayacaktı. O zaman için bana yalvardı. İki gün sonra tersaneye gittim ve Julian'ı alaşağı etmek için çalıştığını öğrendim. O gece her şeyin bitmesi gerekiyordu. Ama sonra bir şeyler değişti. Julian'ın babası olduğunu ona ben mi söyledim? Beni dışlamasının sebebi ben miydim?

Ama bu doğruysa, yine aynı seçimi yapardım. Bunu bilerek ve ona yalan söyleyerek yaşayamazdım. Sebebi bu olsa bile, şimdi birlikte geçirdiğimiz zamanı tarihe gömüyor.

Resimden çıkıyorum ve ekran koruyucum bana geri dönüyor. Telefonuma koyduğu. *Boynu. Kuş dövmesi.* Gördüğüm manzara karşısında gözlerimi kapatıyorum ve telefonumu sandalyenin minderine bırakıyorum.

Bağışlama kelimesini yakmış ve şimdi ona göre yaşamaya çalışıyor .

Ancak şu anda kalbimi parçalayan keder, affedilmesi kolay bir şey değil. Ve eğer o burada deniyorsa bile.

Ki öyle değil.

Sen bir piçsin, Dax Silver.

Sana aşık olmama izin verdin ve sonra beni sana bağlayan bağları kopardın. İhtiyacın olan şey için beni kullandıktan sonra rüzgârın beni alıp götürmesine izin verdin.

Belki de başından beri planı buydu. Bir şeyler kaçırmak için beni kullanmak. Beni uzakta tutmak. Davranışlarından bunu başaramadığını bilsem de. Duyguları gerçektir, buna inanmak zorundayım. Ama onlara rağmen, benim için iyi olmadığını söyleyip durdu. Bunu bana defalarca söyledi.

Dinlemeliydim.

Çünkü ikimiz de çok sert ve çok derine
düştük. Ve yükselen her şey aşağı inmelidir.

Ama sadece . Düştük.

Bölüm 37

"BRETT'in hâlâ fizyoterapisti üzerinde sihrini konuşturmaya çalıştığını söyledi. Çok ısrarcı. Bana Logan'ı ve onun şu flört uygulamasına olan takıntısını hatırlatıyor," diye cıvıldıyor Jasmin, ofisimde dolaşıp minderleri düzeltirken ve dosyaları taşıırken.

Rose gittiğinden beri geçen hafta bunu her gün yapıyor. Geliyor ve ikisinin birbirlerine attıkları mesajlar ve yaptıkları telefon görüşmelerinde konuştukları şeyler hakkında atıp tutuyor.

Her kelime göğsüme saplanan bir hançer gibi. Dışarıda olduğunu ve olması gereken yerde olmadığını bilmek. Olmasını istediğim yerde.

Yanımda. Kollarımda. Yatağımda. Çok derinlere gömülü, tıpkı kalbimde olduğu gibi.

"Ve sonra kız kardeşi Harley, tam bir düğün planlama modunda. Görünüşe göre New York Belediye Başkanı ile evlenmek büyük bir haber. Rose, Harley'nin tüm planlama randevularında kendisini takip eden gazetecilerin renkleri ve oturma planlarını sorduğunu söyledi. Rose baş nedime. Harika görünecek. Elbisesi gümüş rengi."

Gümüş.

Pencereden dışarı bakarken ellerimi sandalyemin kollarında yumruk haline getiriyorum ve malikânenin ana kapısına giden araba yolundan aşağı bakıyorum.

O kapılardan bir geçmeyecek. Bugün değil. Belki de hiç. Yaptığım şey için beni asla affetmeyecek. Onun yerinde olsaydım affetmezdim.

"Ona Julian'sorgulandığında pek konuşmadığını ve kefaletle serbest bırakılmasının reddedildiğini ." Jasmin sandalyemin önünden geçip pencerenin önüne yerleşerek görüş alanımı kapatırken tiksintiyle onun adını anıyor. Kollarını kavuşturup kaşlarını çatıyor. "Sesinin nasıl geldiğini sormayacak mısın?"

Çenemdeki bir kas kıpırıyor. "Sesi nasıldı?"

Jasmin gözlerini bana diyor, sonra bir iç çekiyor. "Senin kadar sefil. Tanrı aşkına, Dax, ne halt ?"

Ve işte orada. Küçük kız kardeşimin her zaman sahip olduğu top avlama ateşi. Küçüklüğünden beri onun koruyucusu olmuş olabilirim. Ama o her zaman sert sevgiyi göstermekte sorun yaşamayan biri oldu.

"Ne ," diye .

Kollarını iki yana açarken gözleri büyüyor. "Kim için ne gerekli? Anlamıyorum. Seni hep tanıdım, Dax. Ama şu anda aklından neler geçtiğini anlamaya başlayamıyorum bile. Bu onun yüzünden mi?"

Julian'ı kastediyor. Ve onun benim babam olduğu gerçeğini. Kafamın içinde defalarca tekrarladığım ve her seferinde sanki ilk kez duyuyormuşum gibi içimi parçalayan bir gerçek.

Onun kanı. Onun kanını paylaşıyorum.

"Çünkü bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun. Daha önce biyolojik babanın kim olduğunu hiç umursamadın. Şimdi de başlama. Ona hiç ve bunu biliyorsun. Bizi babam büyüttü. Annem ve babam. Ve harika bir iş çıkardılar."

Jasmin bana cam gibi gözlerle bakıyor. Kaç yıl geçerse geçsin, onları kaybetmekten bahsederken hep üzülür. Haklı olduğunu biliyorum. Ama Rose bana anlattığından beri içimi yakan öfke hâlâ orada. Bağırsaklarımda yatıyor, kendiliğinden patlamakla tehdit ediyor.

Onunla nasıl akraba olabilirim?

Ama geçen haftaki huysuzluğumun sebebi bu değil. Yani, lanet olsun, evet, bir dereceye kadar öyle. Ama daha fazlası var. Jasmin'in henüz bilmediği daha fazlası. Rose'un bilmediği daha fazlası.

Julian'ın adamları toplanana kadar onlara söyleyemem. James o gece bana bu sözleri fısıldadı. Nasıl izlendiğimiz hakkında. Kime güveneceğini bilmediğini. Bir köstebek olabileceğini.

Beni tutuklamalarına izin vermek zorundaydım. Ve Rose'u götürmelerine izin vermeliydim. Benden uzakta daha güvendeydi.

Hâlâ öyle.

Çünkü Julian'ın operasyonunda parmağı olan herkes bulunana kadar, o risk altında. Hapishanede beni şişlemesi için bir adama para verdi. Hepsi mülkü almak için. Rose'un hala buralarda olduğunu bilseydi, onu kullanarak bana ulaşmanın bir yolunu çalışırdı.

Onu arabanın kaputuna bastırırken yüzünün görüntüsü kafamda odaklanıyor. Yaşadığım sürece bu görüntüyü asla unutamayacağım.

Bunun bedelini ödeyecek. Ortak kan ya da değil. Para için annemi nasıl terk ettiğini bilmek ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor. Çocukken bazen gerçek babamın nasıl biri olduğunu merak ederdim.

Bazı şeylerin cevapsız kalması daha iyidir.

"Bak," diye devam ediyor Jasmin, bakışlarını bana sabitleyerek. "Annemi ve babamı kaybettiğimizde bana sen baktın. Bir iş kurdun. Hapishaneden sağ çıktın.

Bıçaklanmaktan kurtuldun. Sen her şeyi yapabilirsin, Dax. Bunu biliyorsun."

Ona bakıyorum ve göğsümde gurur kabarıyor. Dönüştüğü kişiden çok etkilendim. Ama o hâlâ benim kız kardeşim. Ve hala tehlikede olabilir. Bu yüzden onu gizlice takip eden bir polis koruması var. Bu fikirden nefret ederdi, bu yüzden ona söylemedim. Ama Alistair biliyor.

Kardeşim.

Ben de hâlâ o boktan bombaya alışmaya çalışıyorum. Benim bir *kardeşim* var. Ve serbest bırakıldığım gün onunla yüz yüze tanıştım. Jasmin tüm bu süre boyunca bir barış muhafızı gibi oturdu, muhtemelen Julian'ın oğlu olduğu için ona saldıracağımdan endişeleniyordu. Ama onun canını yakmak isteseydim, aynada kendi boğazımı kesişimi izleyebilirdim.

Kendi babasını bu kadar küçümsemesi beni gerçekten şaşırttı. Ve Jasmin'e gerçekten ne kadar değer verdiğini. İkimiz de en azından bir konuda hemfikirdik. O da Jasmin'in güvende olması gerektiği. Bu yüzden daha sonra beni özel olarak aradı ve onun için koruma ayarladık.

Onu önemsiyor. Ve gerisi... İlişkimizin nasıl ilerleyeceğini zaman gösterecek, sanırım.

Ama tüm ilişkilerim arasında en çok sıçıp batırdığım ilişki bu değil.

Hangisi olduğu konusunda ipucuna gerek yok.

"Onu geri istiyor musun?" Jasmin yanıma geliyor ve gözlerimin içine bakabilmek için önümde çömeliyor. "Dax? Rose'u geri istiyor musun?"

"Beni asla affetmez." Başımı eğip gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Bana baktığında iyi bir adam görüyor. Ve bu benim kaldıracabileceğimden çok daha fazlası çünkü ben bundan çok uzağım.

"Ben bunu sormadım." Gözlerim onunkilerle buluşsun diye çenemi yukarı kaldırıyor. "Denemek zorundasın. Kalbin boşa harcanmayacak kadar büyük."

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kaşları çatılıyor, sonra yumuşuyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "O seni kanın için sevmiyor. Kalbin için seviyor. Ruhun. Ona hissettirdiklerin için."

Ona bakıyorum, pişmanlığın ağırlığı üzerime öyle bir kuvvetle çöküyor ki sanki toprağa batıyorum, tamamen yutulmak üzereyim. "Ona gidebilsem bile, ki gidemem... Gidebilsem bile... Beni affeder miydin? Sen onun yerinde olsaydın ve sana yalan söylediğimi kabul edip gitmeni söyleseydim, beni affeder miydin?"

Jasmin gözlerimi arıyor, üzgün bir şekilde gülümserken omuzları düşüyor. "Hayır. Bunu yapacağımı söyleyemem."

"En azından dürüstsün. Bu da benim olduğumdan daha fazla." Kollarını boynuma dolayıp bana sarılırken homurdanıyorum.

"Ama denemiş olmanı isterim," diye fısıldıyor. "Denemiş olman benim için bir şey ifade ederdi. Bunca yıldır benimle ilgilenmeni izledim, Dax. Artık kendin için yaşamanın zamanı geldi. Artık ne olabileceğini düşünerek günlerini boşa harcama. Kendini keşkelere hapsedme."

Sırtımı okşarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Onun benden istediği kadar kapana kısılmak istemiyorum. Ama özgürlük hiçbir zaman bana göre bir şey gibi görünmedi.

Onu güvende tutmak için Rose'un gitmesine ihtiyacım vardı. Benim yanımda güvende değil. Henüz değil. Bu son şey bitene kadar değil. Ve son adamın bulunması aylar sürebilir. Sıçan. Ne olduğumu düşünürsek, gerçekten ironik. Rose'a tüm gerçeği anlatmalıyım. O bunu hak ediyor. Yapabileceğim tek şey bu olsa bile, ona bunu borçluyum. Ama hala ona ne zaman söyleyeceğimi kontrol edemiyorum.

Hiçbir zaman kontrol bende
değil. James zaman alacağını
söyledi.

Her zaman zaman alır. Boşa harcamaktan bıktığım zaman. Asla kontrol edemediğim zaman.

Geleceğimi kontrol etmek istiyorum.

Rose'un da bunun bir parçası olması için Tanrı'ya dua ediyorum.

Ona hep derdim *ki, seninle ne yapacağım, Güneş Işını?* Ama yanılmışım, çünkü o gittiğinden beri aklımda başka bir soru sormam gerektiğine dair hiçbir şüphe kalmadı.

Sensiz ne halt edeceğimi sormalıydım, Sunbeam?

Çünkü hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, onsuz zamanın benim için bir yeri olmadığı. Onsuz ben bir hiçim.

Bölüm 38

Rose

BRETT, postacıdan gelen kahverengi bir kutuyu kalçasına dayayarak ön kapıdan geri geri çıkarken, "BU SENİN İÇİN," diye sesleniyor.

Dönüyor ve tekerlekli sandalyesiyle bana yaklaşıırken kutuya bakıyorum.

"Isırmayacak. Ya da belki öyle olur." Bir kalçasını oynatıyor ve kutu pisliği.

"Aptal," diye bağıryorum zıplayıp kutuyu kaparken.

Aile odasında kaybolurken kahkahası arkasından geliyor. Artık garajımıza taşındı. Babam kazadan sonra onun için dönüştürmeye başlamıştı ama babam ettikten sonra ilerleme yavaşladı. Sonunda Harley ve Reed anneme, Brett'e ve bana yardım ederek garajı bitirdiler. Ama Brett hala yeni iğrenç büyüklükteki televizyonunun teslim edilmesini bekliyor O zamana kadar, büyük, sinir bozucu kardeşimin ana evde daha fazla zaman geçirmesinin keyfini çıkarıyorum. Ve ben İngiltere'ye gittiğimden beri daha da sinir bozucu olmaya başladı. Yeni fizyoterapisti Lena ona yardım ediyor ve inanılmaz bir ilerleme kaydetti. Artık her iki bacağını da kaldırabiliyor. Tekrar yürüebilmesi için önünde hâlâ uzun bir yol var; tabii . Ancak yeniden kazandığı hareket kabiliyeti

bana yeni oyunlar oynaması için. Ve onlara kandığım da aptal gibi gülmek için.

Kutuyu odama kadar taşıdım. Çok hafif. Eminim içinde bir şey yoktur. Muhtemelen Brett'in başka bir şaka fikridir. Bana boş bir kutu göndermek. Ama o televizyon izlemeye gitti. Eğer ondan gelseydi, muhtemelen kutuyu açtığımda vereceğim tepkiyi izlemek isterdi.

Bir makas alıyorum ve kutunun kapağını tutan bandı kaldırmadan önce kesiyorum.

Dışarı süzülen soluk mavi şey yüzüme çarpmadan önce başımı geri çekiyorum. Doğruca yatak odamın tavanına yöneliyor ve nazik bir *salınım*la oraya yerleşiyor.

Balon mu? Bu da ne böyle?

Üzerinden sarkan uzun gümüş kurdeleye uzandığımda şaşkınlık içime işliyor. Ucuna bir fotoğraf iliştilmişti. Resmin alt kısmında görünen taş korkuluğu her yerde tanıyabilirim.

Dax'ın çatı terasından çekilmiş.

Fotoğrafi ters çeviriyorum ve arkasındaki yazı ciğerlerimdeki havayı bir balonun patlaması gibi dev bir vınlamayla çalıyor, eğilip resmi iki elimle kavradığımda göğsümün çökmesine neden oluyor.

Sensiz bir numaralı gün doğumu. Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm Rose. Bu hayatımın en büyük pişmanlığı. Senin için hissettiğim her şey. Sana söylediğim her şey. Gerçektir. Ama şu anda hak ettiğin adam olamam. Seni güvende tutamam.

NYC'deki çantada ne olduğunu açıklayabilirim. Ama henüz değil. Umarım o gün geldiğinde, denememe izin verirsin. O zamana kadar, seni düşünüyor olacağımı bil. Her gün. Her dakika. Her saniye. Sonsuza kadar.

Adını yazmamış. Ama ondan geldiğini biliyorum. Hiç şüphesiz. Onun el yazısı. Geri çeviriyorum. Tarih damgası bir hafta öncesine ait.

Ayrıldığımanın ertesi sabahı.

Bunu ilk gün çekmişti. New York'a döndüğümün ertesi sabahı.

Muhtemelen o çekerken ben uçaktan yeni inmiştim.

Pembe ve turuncu tonlar Silver Estate'i aydınlatarak muhteşem görünüyor. Bu manzara mideme acı veren bir kramp girmesine neden oluyor. Kamp ateşinin yanında, Dax'in kollarında uyanalı sadece birkaç hafta oldu. Bana her sonsuzluk için söz verdiğini söyledikten sonra.

Ona her gün doğumunda söz verdikten sonra.

Beni uzaklaştırmasaydı tutacağım bir sözdü bu. Şimdi ikimiz de tek başımıza yüzleşiyoruz.

Fotoğrafi bırakıyorum ve havada asılı, gümüş kurdelenin ucunda alaycı daireler çizerek dönüyor.

Hislerinin gerçek olduğunu biliyordum. Öyle olmak zorundaydı. Julian beni ele geçirdiğinde bana ulaşmak için hayatını tehlikeye attı. Gözlerimin önünde öldürülebilirdi. Bu, korumaya çalıştığı kişiye karşı hiçbir şey hissetmeyen bir adamın yapacağı bir şey değil. Ama yine de New York'a uçtuğumuzda yalan söyledi. Benden bir şey saklıyordu. Bana söyleyemediği neydi? Hâlâ bana söyleyemediği ne olabilir?

Açıklayabileceğini söylüyor. Ama denemesine izin vereceğimi ummakta haklı. Çünkü geçen her günle birlikte içimdeki sızı daha da artıyor.

Sözde, zaman kalbi daha da büyütürmüş. Ama tek hissettiğim benimkinin onu gittikçe daha fazla dışladığı.

Başka ne seçeneğim var ki? o kadar kızgınım ki sırf bağırarak için onu aramak istiyorum, bir yandan da bunu yaparsam sesin

onun sesi beni kıracak son şey olabilir.

Ve yıllarca kırıldım. Bunu geçmişte bırakmanın zamanı geldi.

Dört hafta sonra

"Bu adam senin için bir aptala dönüşüyor, abla."

"Kapa çeneni Brett," diye azarlıyor Harley, verandadan kutuyu getirip onun yanından geçerek bana uzatırken. "Açmayacak mısın?" diye soruyor kutuyu mutfak masasına bırakıp sandviçimi yapmaya geri döndüğümde.

"Gerek yok. ne olduğunu biliyorum."

"Asıl soru, bunun beyaz mı yoksa mavi mi olacağı?" Brett kaşlarını sallayarak sırtıyor.

"Sözde zeki biri için gerçek bir aptalsın, bunu biliyor musun?" Harley kutuyu açmaya başlarken tuts.

"Lena tatilden döndüğü için köpek yavrusu gibi heyecanlı." Brett'e dilimi çıkarıyorum. Lena'nın yokluğunda son iki haftadır tam bir kâbus gibiydi. Lena yokken onun yerine bir terapisti vardı ve yemin ederim hiç bu kadar şikâyet ettiğini duymamıştım. Onunla çalışmak zorunda olan zavallı adamın işi başından aşkındı.

"Uzak durmaya karar vermedi o zaman? Kaçabilecekken kaçtı."

Brett kutunun kapağını kaldırırken Harley'e "Ha, lanet olsun, ha," der.

Tek bir beyaz balon tavana ulaşana kadar süzülüyor. Ona bakıyorum ve sonra ekmeğime jöle sürmeye geri dönüyorum.

"Sonsuzluk için," diye mırıldanıyor Harley.

Gümüş kurdelenin ucundaki fotoğrafı parmaklarının arasında tutuyor ve yüzünde muzip bir gülümseme var.

"Romantik biri, hakkını vermeliyim. Bana Reed'in bana şarkı söylediğini düşündürüyor."

Brett, "Tanrım," diye inler ama Harley onu duymazdan gelir. Onun Reed'i onayladığını biliyor. Herkes onaylıyor. Ailem onu seviyor. Onu eve getirip herkesle tanıştırdığı anda hoş karşıladılar.

Dax'e yaptıkları gibi.

Öksürerek yumruyu yerinden oynatmaya çalışıyorum. İngiltere'den döneli bir aydan fazla oldu ve bu lanet şey hâlâ yerinden kımıldamıyor. Kalıcı olarak ikamet ettiğim için ondan kira almaya başlamam gerekecek.

Elimde sandviçle dönüyorum ve mutfaktan kapıya doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Harley soruyor.

Ağız dolusu fıstık ezmeli ve jöleli sandviçin arasından "Case ile dışarı," diye cevap veriyorum. "Alışveriş merkezine ve sonra da sinemaya gidiyoruz."

Harley bana bakıyor ve mutlulukla başını sallıyor. Döndüğümde beri Casey inanılmaz. Saatlerce konuştuk. Her şey hakkında. Yeni erkek arkadaşı Josh hakkında bile. Dax ile olan her şey. Ona Jasmin'in Julian'ın biyolojik babası olduğunu öğrenmek için terapiye gittiğini söyledim. Ve Sophie'nin Julian'ın kurtulamayacağını söylediğini. Bundan emin. Elllerinde onu yıllarca hapse atacak kadar delil olduğunu söyledi.

Ama tüm bunlara rağmen, Dax hala gelmedi.

İlk notta söylediği gibi açıklamaya gelmedi. Elimde sadece balonlar var. Tek istediğim gerçekken sıcak hava.

Harley onu geçmeden önce beni durdurdu. "Bunu sakın unutma." "Teşekkürler," diye mırıldanarak gümüş kurdeleyi ondan alıyorum.

Onu odama götürüyorum, içeri girerken kurdeleyi bırakıyorum. Tavanımın yarısını kaplamış olan arkadaşlarına katılmak için yukarı süzülüyor. Sanki abartılı bir çocuk doğum günü partisine girmiş gibiyim. Artık yatağıma girip çıkmak için asılı gümüş kurdeleler arasında mücadele etmem gerekiyor.

Çantamı yerden alıyorum ve yukarı bakma hatasını yapıyorum. Bunu yapmamaya çalışıyorum. Çünkü şu anda ne yaptığını biliyorum. Ve bunu görmek hala kalbimin ilk anladığım andaki kadar durmasına neden oluyor.

Beyazdan çok mavi balon var. Bu bir gökyüzü.

Beyaz bulutlarla parlak mavi bir gökyüzü.

Dax Silver yatak odamın tavanını kendi bulutlu gökyüzüme dönüştürüyor, tıpkı onunla sıcak hava balonunda geçirdiğim o gün gibi. Ve bunu balonlarla yapıyor.

Zeki piç.

Ama süslü bir ekran bir bok ifade etmiyor. Gittiğimden beri beni bir kere bile aramadı. Tek bir mesaj bile atmadı.

Hiçbir şey.

Bu balonları göndermeye devam etti. Günden güne. Her birinde ayrı kaldığımız gün doğumu ile numaralandırılmış yeni bir fotoğraf. Her birinin arkasında bir not var, hep aynı kelimelerle bitiyor.

Gümüş teller arasında yolumu örüyorum, çıkarken bugününkinde duruyorum. Merakım beni yeniyor ve daha yakından bakmak için ekteki fotoğrafı kaldırıyorum.

Sensiz otuzuncu gün doğumu. Burada sana daha yakın hissediyorum. Çarşafklar hala senin gibi kokuyordu, vanilya ve yapraklar. Ve bu şimdi solmuş olabilir, ama seninle ilgili düşüncelerim asla solmadı. Seni düşündüğümü bil. Her gün. Her dakika. Her saniye. Sonsuza kadar.

Çeviriyorum ve parlak renkler görüntüden sıçıyor. Yazlıktaki eski yatağında yatıyor olmalı, çünkü uzaktan çekilmiş, açık pencereden dışarı bakıyor. Fotoğrafın köşesinde annesinin güzel ve karmaşık çerçeveli aynasının kenarı var.

Cam sabittir.

Yepyeni ve pırıl pırıl, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Fotoğrafi bırakıyorum, aşağı inip diğerlerine katılmasına izin veriyorum. Keşke insanlar da bu kadar kolay düzeltilebilseydi.

Bölüm 39

BALONLAR GELMEYE DEVAM EDİYOR.

Şimdiye kadar sıkılmış olabilirdi.

Doksan gün.

Doksan gün. Bazı günler mavi. Bazı günler beyaz. Her gün bir gün doğumu fotoğrafı.

Ama hala tek kelime konuşulmadı.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, yatak odamın kapısına ulaşabilmek için gümüş kurdeleleri kollarımla yüzer gibi ayırıyorum.

Saçma ama yine de her birini sakladım. Onları demet halinde bağlamadım ya da kurdelelerini kısaltmadım. Onları üzerimde bir gökyüzü gibi bıraktım. Tıpkı onun planladığı gibi. Çünkü içimdeki zavallı bir parça, kalbim, onlarla başka bir şey yapmama izin vermiyor. Onlara baktığımda onun da beni düşündüğünü görüyorum.

Çünkü hala onu düşünüyorum.

Hepsini. düşünüyorum. Zaman.

Bundan kaçamıyorum. Her geçen gün daha az sıklıkta olmuyor. Aslında, daha da kötüleştiğini söyleyebilirim. Eve ilk geldiğimde, duygusal

Tüm bu kaynaklanan yorgunluk, jet lag ile birleşince, garip zamanlarda da olsa uyudum. Ama şimdi, sadece uyumak bile bir mücadele. Onunla, bizimle ilgili anılar kafamda hiç bitmeyen bir döngüde dönüp duruyor.

Şenlik ateşleri, gündeğumları, dövmeler, gülümsemeler, kahkahalar... öpücükler... derin kahverengi gözler... Dax Silver kafamı o kadar çok karıştırdı ki artık benim kendi.

Ve bu bana yıllar önce Gareth'a hiç aşık olmadığımı doğruladı. Çünkü ayrıldıktan sonra hissettiğim tek şey acı ve aşağılanmaydı. Ama Dax'ten ayrıldığımdan beri, tarif edilemez bir kayıp da hissediyorum. Olabilecekler için kayıp. Ve biliyorum ki bana herhangi bir şey, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey yapabilirdi, ne kadar korkunç olursa olsun, ve bir parçam hala onsuz ölmüş gibi hissedecekti. Bir parçam hala onu affetmek ve onunla birlikte olmak isteyecektir.

Çünkü o her şey daha anlamlı geliyor. Kendim gibi hissediyorum; olmam gereken ben.

Ama burada af dilemek için bulunmuyor. Bu yüzden hangi yanımın kazanacağını asla bilemeyeceğim. O yanım mı, yoksa her balon gelişinde onun adını lanetleyen yanım mı

"Rose?" Harley merdivenlerden yukarı bana doğru yürürken sesleniyor. Benimle buluşmaya geldi, böylece bugün başka bir gelinlik provası için Manhattan'a gidebileceğiz.

"Selam." Elinde başka bir kahverengi kutuyla belirlediğinde midem bulanıyor. "Oh, vay canına." Arkamdan odama bakıyor. "Her yeri geçirmişler." Omuz silkiyorum. Haklıydı. Yatak odamın tavanı artık görünmüyor.

Kutuyu daha sonra yatağımın üzerinde bırakmak üzere ondan alıyorum, ama içinden gelen bir şey beni şaşırtıyor.

"Biliyorum. O sesi çıkardığını fark ettim. ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben kutuyu yere bırakırken Harley kutuya baktı.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, elime makas alıyorum. "Belki şenlik ateşi yakmak ve bana gönderdiği tüm fotoğrafları yakmak için biraz odun."

"Rose!" Harley'nin gözleri kocaman açılır. Tam bir romantik. Eğer şaka yapmıyor olsaydım, her fotoğrafı saklayacağını ve bana vermeyi reddedeceğini biliyorum. Dax'ten hâlâ hoşlanıyor, bunu söyleyebilirim. Hâlâ işlerin yürümesini umuyor. Ama benim umutlarım her geçen gün biraz daha azalıyor.

Kutunun kapağını kaldırıyorum ve her zamanki gibi bir balon uçuyor. Ama bu kez kutunun biraz dışında duruyor, fotoğraf ve kurdeleye bağlı bir anahtarla ağırlaşıyor.

Harley balona bakarak, "Bu gümüş," diye soluk soluğa bağılıyor.

Harley parmağıyla balonu dürttüğünde gözlerimi anahtardan ayırıp balona çeviriyorum. Her şey parıldıyor ve incelemek için gözlerimi kısıyorum.

Gümüş parıltılarla dolu.

"Neden farklı?"

"Bilmiyorum." Önce Harley'e, sonra da başka bir gün doğumu fotoğrafına bakıyorum.

Sensiz doksan numaralı gün doğumu. Hepsini izledim. Ve yakında sensiz, seninle geçirdiğimden çok daha fazlasının geçtiğini göreceğim. Açıklamak istiyorum. New York konusunda neden sana karşı dürüst olmadığımı anlamamı istiyorum. Her şeyi bilmenin zamanı geldi... çünkü seni özlüyorum. Her gün. Her dakika. Her saniye. Sonsuzluk boyunca. Sen benim her şeyimsin, Sunbeam.

İçimi bir titreşim kaplıyor ve parmaklarımın titremesine neden oluyor. Fotoğrafı kutuya geri bırakıyorum ve anahtar karton tabana çarptığında donuk bir gümbürtü duyuluyor.

Sunbeam.

Ayrıldığımdan beri bana ilk kez böyle seslendi.

Harley anahtarı kutudan çıkarıp kurdeleden ayırırken, "Etiketi var," diyor. Balon ek ağırlık olmadan tavana doğru uçuyor ve iki beyaz balonun arasına yerleşiyor.

Bulutun içindeki gümüş astar.

Bana bir umut ışığı gönderdi.

"Seni piç," diye fısıldıyorum, gözlerim balonun parıldayan gümüş içeriğine yapışmış. "Seni karmaşık, bencil... *güzel piç.*"

"İyi misin?" Harley bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben gerilmek yerine ona sokulup gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama göz kapaklarımdan arkası bile gümüş parçacıkları gibi parıltıyor.

Bunu neden yapıyor? Üç ay oldu. Ve şimdi bana gerçeği söylemenin uygun olduğuna mı karar verdi? Şifreli bir mesaj ve sanki bu bir hazine avıymış da benim hayatım değilmiş gibi bir anahtar gönderiyor.

Gerçek hayatım değil. Ve gerçek kalbim. Ve gerçek duygularım.

"Oraya gidebiliriz. Ben de seninle geleceğim."

Gözlerimi açıyorum ve Harley'nin nazik gözlerine bakıyorum. Elinde bir anahtar ve not tutuyordu. bir banka adı ve kiralık kasa numarası var.

"Elbette," diye burnumu çekiyorum, omuzlarımı dikleştirerek. "Elbise prova yerinin yakınında, değil mi?" Notun üzerindeki banka adresine bakıyorum. "Vaktimiz varsa randevunuzdan sonra gidebiliriz."

Eğer sığdıramazsak umurumda değil. Beni bu kadar bekletti. İsteddiğini yapmak için kendimi zorlamayacağım. Umurumdaymış gibi davranmayacağım. Sanki beni itmesi, birinin bana yaptığı en kötü şey değilmiş gibi.

Yanaklarım kurumuş olsa da batan gözlerimin altını siliyorum ve hırıltılı bir nefes alıyorum.

Harley'nin kolu belli belirsiz bana sarılıyor. "Biliyor musun, senin için de uygunsa randevudan önce vaktimiz var. Aslında bu bana yardımcı olur. Zaten oraya gitmem gerekiyordu."

"O bankayı kullanmıyorsun."

Bunu biliyorum çünkü Harley ve Reed'in evinde, hesaplarını değiştirmek için yeni evli adıyla doldurmaya hazır olduğu tüm formları gördüm.

"Biraz para aktarmayı düşünüyoruz. Bakmak istediklerimden biri de bu," diye ısrar ediyor, rol yaparken gözlerime bakamıyor. Sadece oraya gitmemi istiyor. Dax'in neyin peşinde olduğunu görmek için.

"Tamam, teşekkürler." Dilimin üzerinde ekşilik dolaşıyor. Oraya gitmeyi memnuniyetle erteleyebilirdim. Mümkün olduğunca uzun süre bundan kaçınırdım.

Çünkü o gümüş balonun son balon olduğunu biliyorum. Dax artık göndermiyor.

Bana kendimi nasıl affedeceğimi öğretti. Ama yaptıklarından dolayı onu nasıl affedeceğimi öğretti mi bilmiyorum.

Gerçeği öğrendiğimde, zamanda geri dönüş yok.

Banka meşgul. Özel kiralık kasalara erişimi olan doğru kişiye yönlendirilmek için beklemek zorundayız. Her geçen dakika ensemdeki ateş daha da artıyor ve parlak karo zemine kuma olasılığım on kat artıyor.

Ama ciddi görünümlü banka memuru gelip bizi özel bir görüntüleme odasına götürdüğünde, odaklandım. Sadece kutuya bakabilirim. Dax'in mazeretini gör ve git.

Ve hepsi bu kadar. Başka bir şey yapmama gerek yok. Bugün o kutunun içindekileri işlemek zorunda değilim. Hazır olana kadar saklayabilirim.

Kendimi bir arada tutabilirim.

Uzun masaya oturduk ve bekledik. Tezgâhtar uzun gümüş bir kutuyla dönüyor ve ben içimden homurdanıyorum.

Gümüş olurdu.

"Diğer anahtar sende," diyor anahtarını uzun kutunun önündeki iki kilitten birini açmak için kullanırken. "Yani ne zaman hazır olursan kutuyu açabilirsin. Duvarda bir zil var." Kapının yanındaki bir düğmeyi işaret ediyor. "İşiniz bittiğinde arayabilirsiniz. Lütfen, istediğiniz kadar zaman ayırın."

"Teşekkür ederim." Harley ona ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim kutunun üzerinde.

Çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor ve ben kutuya bakmaya devam ederken sessizce oturuyoruz.

Harley elini elimin üzerine koydu. "Bana ihtiyacın mı?" "Hayır, hayır.

Ben hallederim."

Anahtarı kilidin içine sokmak üç denememi aldı. Ama derin bir nefes alarak içeri kaydırmayı ve çevirmeyi başarıyorum.

İçindekiler sıradan. İçinden bir balon çıkmasını bekliyordum. Ama sadece birkaç zarf ve bir bellek.

İlk zarfı çıkarıp açıyorum. Julian'ın iş hesaplarının kopyaları, başka adamlarla birlikte şüpheli görüldüğü bazı fotoğraflar ve bir sürü farklı nakliye konteyneri detayı ve kodu var.

Çatık kaşlarımın derinleşmesi çenemi ağrıtıyor.

Doksan gün... bunun için mi?

Julian'ın kendi yasadışı uyuşturucu ithalat işini y r tt  n  biliyorum. Polis biliyordu. Alistair biliyordu. Bunların hiçbiri kimse için yeni değil. Polisin elinde olması gereken bir kanıt.

Diğer zarfı açıyorum ve içindekileri masanın üzerine bırakıyorum. Harley üzerinde yüzümün olduğu k  ıt parçasını görünce nefesi kesiliyor. Hava karanlık ve ben omzumun üzerinden malikânenin ana kapısına bakıyorum. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken olurken soğuk bir korku tüylerimi diken diken ediyor.

Jasmin ve Logan'dan ayrıldı ım gece, malikânede bir iş gecesi vardı. Dax'ın beni içeri almak için hışımla aşağı indiği ve bir daha asla geceleri dışarıda yalnız kalmayaca ıma dair söz verdirdi i gece.

Aşırı tepki verdiğini düşünmüştüm.

K  ıdı kaldırıp beraberindeki metni okurken ensem yanıyor. Fotoğraf, 'kızın kim olduğunu' bulmak için talimatlar içeren bir e-posta zincirinin parçası.

Julian bütün o zaman boyunca beni izliyordu.

Başka fotoğraflar da var. Kasabada, Casey'i öğrendikten sonra barda tek başıma içerken. Dax gelmeden önce çekilmiş olmalılar. Hatta Dax beni izlerken kulüpte kucak dansı yapt  ımın grenli bir görüntüsü bile var.

 st ne görüntü var. Hepsi benim. Ve

hepsinin altında bir pasaport.

"Dawn East?" Mektubu açarken Harley'nin alnı şaşkınlıkla kırılıyor. Bu benim resmim.

"Güneşin doğuşu için şafak, doğudan yükseliyor," mırıldanıyorum isme kaşlarımı  atarken. "Bana sahte pasaport aldı."

"Ve görünüşe göre bir kaçış planı." Harley bir özel uçak şirketinin kartını ve aramam durumunda kiminle görüşmem gerektiğini gösteren bir isim gösteriyor.

"Anlamıyorum." Baş dönmesi başımı döndürüyor.

Harley belgeleri incelerken, "Burada çok fazla kanıt var," diyor. "Sanki polis soruşturmasının işe yaramaması ihtimaline karşı bir sigorta poliçesi oluşturuyor gibiydi."

Homurdanıyorum. "Kulağa doğru geliyor. Dax polise güvenmiyordu. Julian mahkemede torpil yapıp daha ağır ceza almasını sağladığından beri. Ve sonra biri onu hapiste bıçaklaması için para aldı."

Okumaya devam ediyor. "Ve senin için belgeler. Senin tehlikede olduğunu düşündü. Oh, Tanrım, Rose." Kağıdı masaya bırakıyor ve elleriyle ağzını kapatıyor. "Hâlâ öyle olabileceğini düşünüyor musun? Ama Julian hapiste. Yani her şey bitti, değil mi?"

Kalbim durdu. "Hayır... Kesinlikle değilim." Derin bir nefes alıyorum. "Notu bir uyarı değildi. Buraya gelip tüm bunları görmemi istemesinin tek nedeni, eğer bunu kullanmam gerektiğini düşünmesi değilse, tehdidin ortadan kalktığını biliyor olmasıdır. Bu olmalı. Aylar oldu. Yoksa bana bunu göstermek için bunca zaman beklemezdi. Açıklamaya çalışıyor. Ama hala bir anlamı yok."

"Bununla ne yapacağız?" Harley başka bir kâğıt parçasını kaldırıyor ve Dawn East adına açılmış olan denizaşırı banka hesabının detaylarını tarıyor. Yatırılan miktar gözlerimi yaşartıyor.

"Onu yerine koyarız ve buradan çıkarız," diyorum, sesim beklediğimden daha sakin çıkıyor. "Ona ihtiyacım yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Ve tüm bunların gerçekte ne anlama geldiğini açıklayabilecek tek kişi Dax."

"Emin misin?"

Kutunun içindekileri toplayıp tekrar içine yerleştiriyorum, pasaportu üstüne yerleştiriyorum.

"Eminim. Jasmin'le son konuştuğumda Julian'ın kefaletle serbest bırakılmayacağını söyledi. Kilometrelerce uzakta, İngiltere'de. Tıpkı Dax gibi. Dışarı çıktığımızda Jasmin'i arayacağım. Ama sorun değil." Kutuyu kilitleyip duvardaki zile basarken derin bir nefes daha alıyorum. "Sorun yok."

Bölüm 40

GERGİNLİK OMUZLARIMDAN GEÇİYOR, sırtımdaki ter koyu renk tişörtümün üzerime yapışmasına neden oluyor.

Şimdi görmüş olacak. Neredeyse her şeyi biliyor olacak. Benim yanımda asla güvende olmadı. İngiliz topraklarına adım attığı andan itibaren Julian'ın gözü onun üzerindeydi. Malikanede olup bitenleri takip etmediğini düşünecek kadar saf olmamalıydım. Yıllar boyunca orayı ele geçirmek istediğini gizlemedi.

İnsanların izlediği o gecelerde nereye gittiğimi fark etmemesi bir mucize.

Sahip olduğum tek iyi şans bu.

Garaj yoluna bir araba yanaşıyor ve ben verandanın basamağında duruyorum. Sürücü arabadan inerken sarı saçları görünüyor.

Hay sikeyim. Kalbim bir gangster filmindeki AK47'den daha hızlı atıyor. Doksan gün. Doksan gece. Onsuz doksan gün doğumu. Hâlâ tek parça olmam bir mucize. Ondan bu şekilde ayrı kalmak, hapiste olmaktan daha kötü bir cehennem oldu.

Şoför bana bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

Bu Harley.

Bir selam vermek için ağzımı açıyorum ama sonra yolcu kapısı açılıyor.

Ve işte orada.

Sunbeam'im.

Öyle ışıltılı görünüyor ki, dilim damağım kururken kelimeleri ağzımdan çıkıyor.

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve genişlerken gözlerinde kısa bir ışık var ve bana bakıyor. Ama anında sönüyor. Onu son gördüğüm zamanki haliyle neredeyse aynı görünüyor. Ama saçları biraz daha uzun, yumuşak dalgalar omuzlarına düşüyor ve jarse elbisesinin içinde beline doğru uzanıyor. Ve siyah diz üstü çizmelerini giyiyor. *En sevdiği.* O gün balonda giydiklerini. Kucağıma tırmanabilmek için arabayı kenara çekmemi istediği gün.

Her zaman bana yakın olmak istediği zamanlar.

O zamanlar bana gözlerinde şimdi olmayan bir parlaklıkla bakıyordu. Yerini soğuk bir temkinlilik aldı. Ve bu kalbimin ayaklarıma düşmesine neden oluyor.

Sadece birkaç saniye olabilir, ama ona bakarken zaman durmuş gibi, gözlerim yüzünün her yerinde geziniyor, inceliyor, içime çekiyor, milyonlarca düşünce ve duyguyu sessizce aktarmaya çalışıyorum.

Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, Sunbeam. Berbat ettim. Ama sen benim için soluduğum havadan daha değerlisin. Benim için kendi hayatımdan daha önemlisin.

Sen her şeysin.

Arabanın kapısını çarpıyor ve bagajın etrafında fırtınalar koparıyor. Harley peşinden koşar, onu ikna etmeye çalışır, yavaşlamasını ve düşünmesini söyler.

Ama bu Rose, *benim* Rose'um. Tüm tutkusunu ateşleyecek ve sonra düşünecek. Onda en çok hayran olduğum şeylerden biri de bu. Güçlü ve bağımsız olması. Kimsenin onu ezip geçmesine izin vermeyeceğini ve bunu onlara söylemeyeceğini. Onları çağırmadan-

"Piç kurusu!" Uçarak ayağa kalktı, benimle burun buruna durdu, gözleri cılgına dönmüştü, yanakları kızarmıştı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"I-"

"Lanet olası doksan gün!" bağılıyor, iki avucunu göğsüne koyup ben geri adım atana kadar beni iterken gözlerinin beyazı parlıyor. "Bir mesaj atmadan, bir telefon etmeden buraya elini kolunu sallayarak gelemezsin. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Rose..."

Gözleri benimkilere dikilmiş, öfkeli nefesleri ayrık pembe dudaklarını zorluyor.

Başını geriye , sonra sallıyor. "Yapma. Adımı bile söyleme. Sen..." Yüzünü buruşturuyor. "Neden buradasın? Tüm yalanlarını ve sırlarını görmem için beni alacakaranlık kuşağında bir hazine avına gönderdin. Bu mudur yani? Şimdi de sana zamanımı ayırmamı mı istiyorsun?" Avucunu göğsüne vuruyor. "Seni dinlememi istiyorsun çünkü artık hazırsın ve bu sana uygun mu? Bil bakalım ne oldu? Yaklaşık doksan gün geç kaldın." Kollarını iki yana açıyor.

"Rose, neden içeride konuşmuyorsun-" Harley onun arkasından araya giriyor.

"Hayır!" Rose çenesini omzunun üzerinden kız kardeşine doğru eğerek ama gözlerini benimkilerden ayırmadan tersliyor.

Harley başını sallıyor ve ön kapıya yönelirken bana pişmanlık dolu bir bakış atıyor. "İkinizi biraz yalnız bırakayım." Rose'u bana ters ters bakarken bırakarak içeri girdi.

Rose'un omuzları titriyor ve bunun öfkeden kaynaklandığını bilsem de, bu görüntü kalbime bir kazık gibi saplanıyor. Bunu ona ben yaptım. Onu kendimden uzaklaştırdım. Benden nefret etmesini sağlamanın daha kolay olacağını düşündüm. Ama kimin için daha kolay? Çünkü şimdi ona baktığımda, son doksan gün onun için de benim için olduğu kadar zor geçmiş. Hatta daha da zor. Çünkü ben gerçeği biliyordum. O ise sadece parçalarını biliyordu. Eksik olanlar olmadan birbirine uymayan kırık parçalar.

"Buraya öylece gelebileceğini mi sanıyorsun?" Sesinin şiddeti azalmış olsa da, ilk konuştuğundaki soğukluk hâlâ sesini örtüyor. Soğuk, sert bir mesafe. Kendini benden ayırıyor.

Ve en azından bunu hak ediyorum.

"Geleceğimi söyleseydim burada olur muydun?"

İrkiliyor, gözlerinde acı parlıyor, sanki sesimin tonu onunkinin bana yaptığı gibi onu da derinden yaralıyormuş gibi. Sonra geriye doğru adım atarak aramızda daha fazla mesafe yaratıyor.

Gözlerimle buluştuğunda dudakları sert bir çizgi halinde düzleşiyor.

Cevap vermesine gerek yok. Olmayacağını biliyorum. Sessizliğinden belli. Geleceğimi bilseydi, burada olmazdı. Kendini benden çok ama çok uzakta tutardı. Tıpkı ilk tanıştığımızda benim de ona yapmam gerektiği gibi.

Onu güvende tuttu.

Ama o zaman lekeli ruhumda parlayan sıcaklığını asla hissedemezdim. Ve bencil yanımda bir kez hissettiğimde asla bırakmak istemezdi.

O her şey. Tıpkı
ona söylediğim
gibi.

Rose Jacobs dünyama girdi ve yeniden dönmeye başladı. Sıkışıp kalmıştım. Gölgelere sürülmüştüm. Karanlık bir ruh için karanlık nedenler. Ama o geldi ve dünyamı tekrar güneşe doğru döndürdü.

Ve hayatımda hiç bu kadar iyi bir insan olmayı istememiştim.
olmak için. Ona layık olmak.

"Ve bunu hak ederdim," diyorum. "Eğer burada olmasaydın. Beni bir daha asla görmek istememeni hak ederdim. Güneşin saçlarını nasıl altın gibi parlattığını, heyecanlandığında göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü görecektim kadar yakın olmamanı. Derin bir nefes almadan önce dudaklarının en ufak bir şekilde ayrılışını. Güzelliğini koklayacak kadar yakın olmayı asla hak etmezdim -vanilya ve lanet yapraklar," diye fısıldıyorum. "Hepsini hak ederdim."

Gözleri boynuma ve dövmeme kayıyor. Ona uzanmamı söyleyen her dürtüye ve içgüdüye karşı koyuyorum. Onu kollarıma çekmek ve kaçamasın diye kendime bastırmak için.

Ama yapamam. Eğer beni dinlemek istiyorsa, bu onun şartlarına göre olmalı. Bunu biliyorum.

O da öyle.

"Ama yine de seni bulabilirdim. Nereye gidersen git. Seni bulana kadar asla pes etmezdim."

"Yani bana yine yalan söyleyebilir misin?" Gözlerini boynumdan kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Rose Jacobs'ı arar mıydın? Ya da Dawn East'i?"

"Sunbeam-"

"Yapma. Bana öyle deme. *Sakın bana öyle deme!*" Gözlerini hızla kırıştırırken sesi çatlıyor. "Üç ay sonra hayatıma geri giremezsin, Dax! Gelip de bana özür dileyebileceğini sanma.

-Bu arada henüz söylemedin bile. Ne yani? Seni affedeceğimi mi? Zavallı bir aptal gibi kollarına mı atılacağım? Bu, adamın sondan on dakika önce ortaya çıktığı, öpüşüp barıştıkları ve gün batımına doğru yelken açtıkları bayat bir film değil!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona doğru bir adım atıyorum, ama o kollarını kendine sararak sinirleniyor. Tekrar geri çekiliyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmayıp arttırmak fiziksel olarak canımı yaksa da ona izin veriyorum.

"Hâlâ korku filmi mi izliyorsun?"

Dudaklarını bükerek önce başka bir yere, sonra bana bakıyor. Sonra bir omzunu silkiyor. "Bazen."

Bana dönük olmasını fırsat bilerek bakışlarımla yüzünü okşuyorum. "Hatırladığımdan daha da güzelsin," diyorum usulca.

"Dur." Gözlerini benimkilerden ayırıp omzunu bana doğru çeviriyor ve burnundan derin bir nefes alarak ön bahçeye ve sokağa bakıyor.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Ben konuşurken gözlerinin yanında küçük çizgiler belirliyor ama yine de bana dönmüyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi."

"Tek duyabildiğim senin ne istediğin, Dax. Peki ya benim istediklerim? Gerçeğin söylenmesi gibi mi?"

"Bu yüzden buradayım."

"Üç ay çok geç!"

"Seni aylar önce göndermeliydim. Onun neler bilmeliydim." Onun adını söylemeye bile dilim varmıyor. *Onun adını. Babamın.*

Kendi kanım. "Seni korumalıydım. O gece. Seni öldürecekti.

."

"Biliyorum." Bana doğru dönüyor, göğsü kabarıyor. "Ne yapmış olabileceğini biliyorum, tamam mı? Bunu bana anlatmana gerek yok. Yapman gereken , New York'a bir şeyler getirmek için neden beni kullandığını söylemek. Bu konuda neden yalan söylediğini anlatmalısın. Beni neden uzaklaştırdığını ve gelip iyi olup olmadığımı görmek için neden üç ay beklediğini söylemelisin. Önemseydiğine dair bir ipucu vermek için bile üç ay!"

"Rose."

Isı ensemdede alevleniyor ve tiksinti içimde ölümcül bir yılan gibi kıvrılıyor.

Umursamadığımı sanıyor.

"Seni güvende tutmak için uzaklaştırdım. Seni ittim çünkü seviyorum

."

"Yapamazsın!" diye bağıyor, ellerini yana bırakıp yumruk yapıyor ve tüm vücudu titriyor. "Yapamazsın. O yüzden sakın söyleme. Sakın söyleme, Dax Silver!"

Kontrolü elinde tutmak için savaşıırken göğsü dev nefeslerle kabarıyor. Ve ben ona nefes almasını söylemek istiyorum.

Başparmağımı boynundaki ya da bileğindeki nabzının üzerine koymak istiyorum. Dudaklarımı alnına bastırmak ve onu kendime yakın tutmak istiyorum. Ona nefes almasını söylemek. Ona ne duyabildiğini sormak. Tadını. Kokla.

hepsini yapmak istiyorum.

Ama yapamıyorum.

Bunun yerine, benim için her şey demek olan kızın, ona verdiğim acıyla başa çıkmak için tek başına mücadele etmesini izlemek zorundayım.

Ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Eğer bana karşı bir şeyler hissetseydin, beni üç ay boyunca balonlar, fotoğraflar ve kelimelerden başka bir şey olmadan bırakmazdın. Boş lanet kelimeler! Sana ihtiyacım vardı. *Sana* ihtiyacım vardı."

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, göğsüm o kadar yanıyor ki kendiliğinden tutuşabilirim. Ayaklarının dibinde kül olabilirdim, tıpkı birlikte yaktığımız son ateşteki yanık notlarımız gibi.

Bağışlama ve suçlama.

Bunun suçlusu benim. Neden burada durduğumuzun suçlusu benim; aramızda dev bir uçurum var. Ve affetmek, o gittiğinden beri her saniye dua ettiğim bir kelime. Gün gelip de onun için gelebildiğimde, ne kadar küçük olursa olsun, beni affetmesi için bir şans olması için dua ettim.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, bana bakarken gözlerine ışığın geri gelmesini diliyorum.

Ama öyle değil.

"Neden?" diye fısıldıyor. "Polise güvenmediğini anlıyorum, bu yüzden Julian aleyhindeki kanıtların kopyalarını sakladın. Ama benim için pasaport? Neden beni izlediğini söylemedin?"

"Yapamadım." Rose homurdanıp başka tarafa bakarken pişmanlık sözcüklerime sinmiş durumda. *"Yapamadım."* Ona uzanıyorum ve iki parmağımı nazıkçe çenesinin altına yerleştirip yüzünü tekrar bana çeviriyorum. Elimi sıkıyor ama gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin veriyor.

"Yalnız çalışmıyordum Rose. Onlar için çalışıyordum. Polis için. Bu sayede hapisten erken çıktım. için muhbir olmamı istediler. Belki de onun peşinden kendim gideceğimden şüphelenmişlerdir. Bilmiyorum. Ama Julian'ı yakalamak için altı ay boyunca onların operasyonunda çalışmayı kabul edersem daha erken serbest kalabileceğimi söylediler. Sen daha İngiltere'ye gelmeden işim bitmiş olmalıydı. Her şey bitmiş olmalıydı. Sen

tehlikede olmazdı. Julian kilit altında olacaktı. Ama altı ay yedi ay oldu, sonra sekiz, sonra dokuz." Uzun bir nefes alıyorum, sırrın ağırlığının omuzlarımdan düşmesi başka hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama sağlıyor.

Artık her şeyi biliyor.

"Polis için çalışıyordum. Onlara hiç güvenmediğim halde." Önce gökyüzüne, sonra tekrar ona bakarken kahkahalarım boşa çıkıyor. Hâlâ beni izliyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş. Ama ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Onlara zerre kadar güvenmedim. Bu yüzden kendi kanıtımı sakladım ve New York'a, asla bulamayacakları bir yere getirdim. İş batırırlarsa ya da bana ihanet ederlerse hapse geri dönmeyecektim."

"James mi? Julian'ın adamlarını vuran polis memuru mu?"

"Marcus. Gizli görevde olduğunu bilmiyordum. Onun sadece yanlış seçim yapmış ve her şeyin içine çekilmiş bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama o gece Julian... o..." Rose'un arabanın kaputunun üzerinde yüzüstü tutulduğu görüntü zihnimde yanıp sönerken gözlerim Rose'un vücudundan aşağıya kayıyor. "O gece... Destek almam gerekiyordu. İzliyorlardı, konteynırlardan birini açtığında onu tutuklamaya hazırdılar. Ama zamanında orada değildi. Eğer James orada olmasaydı, o zaman..." Asit göğsümde bir delik açıyor.

"O zaman her şey çok farklı olabilirdi," diye fısıldıyor Rose.

"Evet." Gözlerine bakıyorum, bakışlarını yere indirmeden önce göz bebekleri biraz genişlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Her şey çok farklı olabilirdi."

"Neden? Orada olmaları gerekirken neden izlemediler?"

Neden seni yalnız bıraktılar?"

"Bir fare vardı. İçeride Julian için çalışan biri. Bilmiyordum. Ama her kimse, desteği geciktirdi. James gizli görevdeyken fark etti. O gece beni söyledi. Yapamadım.

O bulunana kadar sizi koruyacaklarına güveniyordunuz. Ne kadar az şey bilerseniz o kadar güvende olurdunuz."

"Bu yüzden mi bana ulaşmak için savaşmayı bıraktın?"

"Sana geri dönmek için savaşmaktan asla vazgeçmedim. Asla. Ve asla durmayacağım."

Dudaklarını yuvarlıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ama o bulunana kadar güvende olmadığını biliyordum. Jasmin'in üzerine bir polis koruma birimi yerleştirilmişti. Alistair de onun elindeydi. Ama Julian'ın ona peşinden gitmesini söyleyeceği kişinin sen olduğunu biliyordum. Tüm o fotoğraflar..."

Onu izliyordu. İğrenç gözleri hep kızımın üzerindeydi.

"Bana ulaşmak, beni gerçekten *incitmek* için sana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sana asla dokunmadığından emin olmak için mülkü sorgusuz sualsiz ona devredebilirdim. Yapabilseydim onu ellerimle *öldürürdüm* Rose. Sen benim her şeyimsin. Lütfen bana bunu bildiğini söyle." Yalvarıyorum. "Seninle geçirdiğim her an bir hediye idi. *Sen* benim hediyemdin. Yıllardır sıkışıp kalmıştım. Sonra sen ve beni özgürleştirdin. Her sabah uyanmamın sebebi sensin. Bir gün doğumu daha görmek istememin sebebi sensin. *Lütfen* Rose. Sen benim her şeyimsin. Ve daha fazlası."

"Bana yalan söyledin, Dax." Sesi küçük, sessiz ama içindeki güç inkar edilemez. O bir savaşçı. Ve şu anda hâlâ bana karşı savaşıyor.

Her şeyi mahvettim.

Hayatımda sahip olduğum en iyi şeyi kıldım.

"İnsanların benim için en iyi olduğunu düşündükleri şey hakkında karar vermelerinden nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Cevap vermemi beklemiyor. "Nefret ettiğimi biliyorsun. Ama yine de aynı şeyi bana yaptın. Julian'ın beni izlediğini söylemeliydin. Bana ne yaptığını söylemeliydin.

o gün beni ittiğinde ne yaptın? Çünkü bunca aydır hissettiğim tek şey ihanet. Ben çaresiz değilim. Hayatımı dikte edemezsin. Benim adıma karar veremezsin."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değildi. Bunu asla yapmak istemem. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum. Yaptığım her şeyi, yaptığım her hatayı... Hepsini seni korumak için yaptım. Pasaport... para... İhtiyacın olduğunda kaçabilmeni istedim. Bana bir şey olursa buna sahip olacağını bilmeliydim." Başım zonklayana kadar bir parmağımı ve başparmağımı göz çukurlarıma bastırıyorum. "Eğer sana bir şey olursa... Ben... Sana *hiçbir şey* olamaz. Bu beni mahveder. Aslında, *ben zaten mahvoldum*. Sen gittiğinden beri öyleyim."

"Ve sen benim öyle olmadığımı mı düşünüyorsun? Bu muhteşem, mutlu hayatı sensiz yaşadığımı mı sanıyorsun? Sana her şeyimi verdim, Dax. Çünkü sana inandım. Bize inandım. Şimdi neye inanacağımı bilmiyorum."

"Lütfen. Sana yemin ederim. Yaşadığımız her şeyin gerçek olduğunu biliyorsun. Senin için ne hissettiğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, korku binlerce kaynar iğne gibi içime batıyor.

Ya bana inanmazsa? Ya beni hiç affetmezse? Dünya güneşi olmadan nasıl var olur?

"Sadece seni güvende tutmak zorundaydım. Benimleyken asla güvende değildin."

Yavaş ve bilinçli bir nefes alıyor, yüzüme bakıyor, gözleri yumuşuyor ve göğsümde umut çiçekleri açıyor. Sonra dudaklarını ayırıyor ve bir sonraki kelimelerini o kadar yumuşak fısıldıyor ki duymak için odaklanmam gerekiyor.

"Haklısın. Seninle hiç güvende olmadım. Ama bu Julian yüzünden değildi. Ya da polisin içindeki bir sıçan yüzünden. Hepsi senin yüzünden oldu. Bana yalan söylemen. Beni uzaklaştırman. En yakınımızdaki insanlar bizi en çok incitebilecek güce sahiptir. *Ve*

Sen benimsin, Dax Silver. Sen benim zayıflığım ve en büyük tehdidimsin. Çünkü seninleyken asla güvende değilim."

"Tanrım." Parçalanmış bir nefes çekiyorum, gözlerim ıslak. "Lütfen yapma. Sana kanıtlamama izin ver. O kapıyı yüzümüze kapatmadan önce bana bir gün doğumu daha ver. *Lütfen.*"

Başını hüznle sallıyor ve kavga onu son bir kez kuru gözlerle hıçkırarak terk ediyor. "Cehenneme git," diye fısıldıyor.

Gözlerimde biriken yaşları kırıştırıyorum. "Ben zaten sensiz oradayım."

Bakışları gözlerimin arasından geçip dudaklarıma iniyor, sonra annesinin bizi izlediği ön kapıya bakıyor.

"Onu içeri davet etme anne. O şimdi gidiyor." Rose'un sesi, annesinin yanından hızla geçip arkasına bakmadan eve girerken yeniden güç kazanır.

Annesi bana sempatik bir gülümseme veriyor. Saatler önce geldiğimde bana verdiği gülümsemenin aynısı.

Sonra Rose'u evin içinde takip eder ve kapıyı kapatır.

Bölüm 41

Rose

Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak yatak odama girdim. Doksan gümüş iplik beni yakalıyor, kollarımı ve boynumu sarıyor. Beni bir yalan ağı gibi sarıyor.

Geldi.

Benim istediğim de buydu. Gelip bunu yüzüme söylemesini. Ama onu tekrar görmek ayaklarımın altındaki zemini söküp attı. Bunun kolay olmayacağını ve onu tekrar görmenin içimde fırtına gibi esen duygulara yol açacağını biliyordum.

Ama beklemediğim şey, kendimi onun kollarına atmayı ne kadar çok istediğimdi. Onu affettiğimi ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek için. Her şey yolunda, *çünkü o geldi*. Çünkü o benim için geldi ve önemli olan tek şey birlikte, ait olduğumuz yerde olmamızdı.

Ve ne kadar kızgın olduğum için titriyor olsam da, anlamaya başlıyorum. Söylediği her şey mantıklı gelmeye başlıyor.

Beni korumak istedi. Beni güvende ve zarardan uzak tutmak istedi. Harley ve Reed'in nişanlanmadan önce yaşadıkları gibi. Başlarına çok şey geldi. Ama her zamankinden daha güçlü çıktılar.

Ve onların hikâyesi bana umut veriyor.

Ama bu onların hikâyesi, bu da bizimkisi. Bu basit değil. Ve ben çok kızgınım.

Dax'e. Julian Young'a. Dünyaya.

Her şeyde.

Gümüş bir kurdele boynuma dolanıyor ve hıçkırıklarımı tutamayarak onu çekip kurtarıyorum.

Siktiğimin balonları!

Söyledikleri mantıklı olsa bile, bu son üç ayı değiştirmez. Buraya geri gelebileceğini ve kalbimi söküp parçalara ayırmış gibi düşündüğü gerçeğini değiştirmez. Özür dileyecek ve ben de ne yapacağım? Onu affedeceğim ve hepsi bu mu olacak?

Nefes alışım hızlanırken kolumdan bir kurdele daha çekiyorum.

Balonlar tavana doğru şişiyor, alçaldıkça alçalıyor, odanın havasını emiyor. Kurdeleler, tekrarlayan kâbusumdaki sarmaşıklar gibi etrafımı sarıyor. Beni farklı yönlere çekiyor, uzuvlarımın arasına girip beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor.

Saç çizgim boyunca ter birikiyor ve nefes nefese kaldığımda bir boncuk sırtımdan aşağı yuvarlanıyor.

Tökezleyerek pencereye doğru ilerliyorum, yatağımın üzerine tırmanıp pencereyi ardına kadar açıyorum ve kurdeleleri avuçlayıp yumruklarımın arasında ezdikten sonra açıklıktan içeri .

Mavi ve beyaz sarıyor, pencere çerçevesinden yansıyor, lastik tiz bir ciyıklama sesi çıkarıyor ve ben onları dışarı çıkmaya zorlarken kulaklarımı çınlatıyor.

itiyorum, balon üstüne balonu pencereden içeri sokuyorum.

Her bir avuç kurdele ve beraberindeki balonlar dışarı atılırken evin dışındaki gökyüzü mavi ve beyaza bürünüyor.

Ben durmam.

Gitmeye devam ediyorum, adaletsizlik ve kalp acısına dair mırıldandığım çığlıklarım ciğerlerimi yakarken, daha fazlası serbest bırakılıyor ve gökyüzüne yükseliyor.

Hiçbir şey beni durduramaz.

Yolun karşısında sevinçle işaret eden ve göstermek için annesinin kolunu çekiştiren küçük çocuk değil.

Olay yerinde heyecanla havlayan köpeğini gezdiren komşu değil.

Özellikle de aşağıdaki verandadan bana bakan, gözleri balonlarda değil yüzümde olan Dax'e.

Hep yüzümde, hiç gitmiyor. Kızgın görünmüyor. Şok olmuş gibi bile görünmüyor.

O sadece Dax. Tamamen siyah giyinmiş, kollarındaki ve boynundaki büyüleyici mürekkep giydiği tişörtten görünüyor. İçinde kendimi kaybettiğim o derin kahverengi gözleriyle beni izliyor. Bu gözler sevdiğim tek insana ait. Son doksan günü onsuz geçirmenin, hiç işlemediğim bir suçun en büyük cezası olduğunu hissettiğim kişiye.

Sadece bir balon kalana kadar garip bir sakinlikle beni izliyor. Gümüş olan.

Kurdeleyi kapıp pencereden içeri itiyorum ama mandala takılıyor ve Dax'a bakarken kurdeleyi çekiştiriyorum. Hain kalbim, sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair içimde yeşertmeye çalıştığı umudu kesmeden önce yerinden kalkıyor.

Çünkü ya olmazsa?

Doksan gün.

"Gerçekliği çarpıttın, Dax Silver. Sen yalancının en kötüsüsün. Gerçek her neyse... ondan o kadar uzaktasın ki, yüzüne çarpsa haberin olmaz!" Bağıriyorum.

Balonu serbest bırakmak için sertçe çekiyorum ve bu hareket balonu yırtıp açıyor, gümüş parıltılar aşağıdaki verandaya ve Dax'in üzerine dökülüyor. Sonra cansız bir beden gibi pencerenin dışında asılı kalıyor.

Tıpkı benim gibi, onu tekrar görmek. "Kalbime yaptığın şey bu."

Gözlerinde öylesine ani ve yoğun bir kayıpla bana bakıyor ki, her yerinde gümüş parıltılar parlıyor, etrafındaki ışığı parçalıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Parıltılarla kaplı olsa bile, bu piç çok güzel.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben kendimi desteklemek için titreyen elimi pencere pervazına doluyorum.

"Seni bu kadar kolay affedeceğimi mi sanıyorsun?" Pencere çerçevesini tutuyorum. "Tekrar düşünebilirsin. Sonsuzluğa kadar siktir git, Dax. Ve oraya vardığında, biraz daha siktir git!"

Sonra pencereyi çarparak kapattım ve çerçevesinin içinde takırdamasına neden oldum.

Annem ve Brett'le yemek yemem. Harley Manhattan'a dönmek için çoktan ayrıldı. Veda etmeye geldi ve gitmeden önce bana sarıldı. Ama söyleyecek pek bir şey yoktu. Dışarıda konuştuğunu duydum, sonra Dax'in sesinin derin tınısı cevap verdi.

Hâlâ orada.

Saatler oldu ve hava . Ve o hala dışarıda.

Belki de düşünüyordur. Benim gibi.

Çünkü tek yapabildiğim düşünmek.

Onun hakkında. Tüm bunların ne kadar berbat olduğu hakkında. Onun yanımda olduğunu bilmek bile vücudumun hala ne kadar tepki verdiğini.

Nefret ediyorum. Hepsinden.

Onu gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasından nefret ediyorum. Gözlerine baktığımda ve benimle sevişirken gözlerimi nasıl tuttuğunu ya da aynanın önünde beni arkadan becerdiğini hatırladığımda midemdeki ateşin nasıl düştüğünden nefret ediyorum.

Boynundaki dövmeleeri gördüğümde içimin ihtiyaçla sıkılmasından nefret ediyorum. Onları öptüğümde, özellikle de kuşu, nefesini içine çekmesine neden olduğunu bilmeyi nasıl da seviyorum. *Bana* taktığı lakabı -Güneş Işını- sanki dağarcığındaki en değerli kelimeymiş gibi mırıldanmasını.

Ve yatmak için pijamalarımı giydiğimde külotumun onun için sırlıslık olmasından nefret ediyorum.

Beni uzaklaştırdığı için ondan nefret etmek istediğimde bile, kalbim ve bedenim hala onu istiyor.

Her parçam hala onu istiyor.

Bunu istediğim kadar inkâr edebilirim. Ama biliyorum. O da biliyor. Aramızda bir şeyler uyuyor.

bulmamız gerekiyordu. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, doğru olduğunu biliyorum.

Şimdi ne olursa olsun, onunla tanışmam gerektiğini biliyorum.

Her şeye rağmen bana yardım etti. Brett'in kazası, babamın ölümü, Casey... Hepsi Dax sayesinde biraz daha az acı veriyor. Onun sayesinde yeniden yaşıyorum. Artık suçlama ve kendinden nefret etme döngüsünde sıkışıp kalmıyorum. Ve bunun için ona teşekkür etmeliyim, o zamandan beri başka ne olmuş olursa olsun.

Pencereyi hafifçe açıp yatağıma uzanıyorum ve odanın içine dolan gece havasını içime çekiyorum.

Tehlikede olduđumu dűşündű. O fotođrafları bir řekilde buldu. Julian'ın beni ve malikaneyi izlediđini biliyordu. Yani polisin onu yüzüstű bırakması durumunda Julian'a karřı kendi sigorta poliçesini oluştururken, benim için de bir kaçış yolu inşa ediyordu. New York'a gittiđimizde bile.

Beni düşünüyordu.

Muhbir olduğunu arkadaşlarından ve ailesinden saklamak zorunda kalmasını anlıyorum. Ve Dax'ın polise herkesten daha fazla güvenmeyeceğini ve muhtemelen bilmemenin hepimiz için daha güvenli olduğunu bildiğini anlıyorum. Başka kimsenin bilmediğini bilmek küçük bir teselli. Jasmin'in bile. Dışarıda bıraktığı sadece ben değildim. Her řeyi kendi üzerine aldı. Yükű tek başına taşıdı.

Tıpkı hayatının çoğunu yaşadığı gibi. Koruyucu olmak. Ağabey. Yetişkin. Zor kararlar vermek ve diğer insanlara öncelik vermek.

O gün çatı terasında onun için burada olduğumu söyledim. Onun için savaşmaya çalıştım. Hemen savaşmaya hazırdım. Ve o da kendi yöntemleriyle benim için savaşıyordu.

Öyle hissettirmese bile.

"Beni arayabilirdin. Üç aydır sesini duymadım. *Sesini seviyorum*," diye boğuluyorum, sesim açık pencereden duyulacak kadar yüksek çıkıyor.

Verandadan derin bir nefes yükselirken tavana bakarken gözlerim doluyor.

"Seninkini duymak bile beni mağaraya kapatırdı Rose. Senin için gelir ve benimle geri dönmen için yalvarırdım. Seni tekrar tehlikeye atardım. Bunu riske atamazdım. İçerideki adam

bulundu. Benim yüzümden sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Verandadaki kanepe gıcırıyor.

"Özür dilerim Rose. Dilim kanayana kadar söyleyeceğim. Sen bana inanana kadar her gün söyleyeceğim. Her şeyi yaptım çünkü o anda doğru kararın bu olduğunu düşündüm. Sana gerçeği söylemek istemediğim için değil. Seni dışlamak ya da uzaklaştırmak istediğim için değil. Her şeyi yaptım çünkü başka bir yol göremedim. I..." Alçak sesle küfrediyor ama ben yine de yakalıyorum. Sözlerinden taşan duyguyu hâlâ yakalayabiliyorum. "Sana sonsuzluk sözü verdim. Ve bunda ciddiydim. Gerekirse hayatımın sonuna kadar senden özür dileyeceğim."

Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum ve yan dönerek cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Geceyi hiç bu kadar yakın geçirmemiştik ve birbirimizin kollarına sarılmamıştık. Başımı onun göğsüne, pusula dövmesinin üzerine yasladım. Beni sakinleştirip uyuturken kalp atışlarını dinliyor olurdum.

Ama bu gece tek sahip olduğum şey yanağımın altındaki soğuk yastığım ve buruşuk bir karmaşaya dönüşmüş yorganım.

Ve iki kat altımda Dax var. Onun kalbi de benimki kadar ağır görünüyor.

Yüzümü yastığıma bastırıyorum, gözyaşlarımı tutamadan hıçkırırken hırıltılı nefesimi duymasını istemiyorum.

Ta ki sonunda "İyi geceler Rose." diyene kadar.

Bölüm 42

"DAX?"

"Neden uyumuyorsun?" "Sen
neden uyumuyorsun?"

Kalbim onun sesiyle çatlıyor. Tüm savaşını kaybetti. *Benim güzel kızım*. Bir elimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Sen gittiğinden beri hiç iyi uyuyamıyorum." "Ben de öyle."

Onun konuşmasını beklerken gökyüzüne ve yıldızlara bakıyorum. Çünkü hala sormak istediği çok şey olduğunu biliyorum. Aramızdaki havada asılı kaldıklarını hissedebiliyorum. Söylenmemiş duygular. Cevaplanmamış sorular.

Benzersiz bir umut.

"Kanlar içinde döndüğün geceyi hatırlıyor musun?"

"Beni temizlediğin gece mi?" Dövmelerimin güzel olduğunu düşündüğünü söylerken parmak uçlarını hafifçe gezdirerek tenimi keşfetmesinin anısına gülümsüyorum. Ama o gece onun derinliklerinde Rose Jacobs'ın gerçekte kim olduğunu gördüm. Ve o her zaman güzel olan oldu.

"Evet."

"Julian'ın çetesinin bir başka üyesi hıyarlık edip kendisi için malzeme çalarak dikkatleri üzerimize çekecekti. Benim ve operasyondaki küçük rolümün daha fazla göz önünde olması riskini göze alamazdım. Ona sadece bir uyarıda bulundum, hepsi bu. O iyi."

Bakışlarımı Rose'un penceresine çevirirken kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum. Yatağı hemen yanında olmalı çünkü onu net bir şekilde duyabiliyorum. Onun bu kadar yakın olduğunu bilmek bedenimin kafamla savaşımasına neden oluyor. Kanepenin üzerinde durabilirim. Belki sandalyeyi üstüne koyup daha yüksek bir yere çıkarabilirim ve sonra pencerenin çerçevesini tutup kendimi yukarı kaldırabilirim. Pencereden tırmanıp onunla birlikte yatağa girebilir, onu ait olduğu yere, kollarıma çekebilirdim.

Beni dinleyecekse, bunu kendi zamanında yapmalı. Onu zorlayamam, yoksa onu sonsuza dek kaybederim.

Belki de çoktan
yaptım. "Kim bilir?"

Penceresine bakıyorum, hala onu yatağında yatarken hayal ediyorum, uzun, sarı saçları yastığının üzerine yayılmış.

"Sadece James ve dava üzerinde çalışan birkaç polis. Ve Sophie."

"Jasmin ve Logan?"

"Hayır." Nefes verirken göğsüm daralıyor. "Onlara henüz söyleyemem. Duruşmada paylaşılmayacaksa asla söyleyemeyebilirim. Kimseye söylememem gerekiyor."

"Ama sen bana söylüyorsun."

"Çünkü mecburdum. Tüm gerçeği bilmemenden nefret ediyordum. Jasmin, Logan... Yalnız çalışıp çalışmadığımı ya da polisin Julian'ı yakalayıp yakalamadığını bilmelerine gerek yok. Ama senin? Gözlerinin içine bakmaktan ve seninle paylaşmadığım bir şey olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Çünkü sen bu dünyada

Bu dünya benim her şeyimi gördü Rose. Tüm parçalarımı. Karanlık, çirkin olanlar da dahil."

"Kendin hakkında konuşma," diye tersliyor.

Havadaki küçük umut ışığı, sesindeki ateşle göğsümün içine yerleşiyor.

Hâlâ bizim için savaşıyor.

Derinlerde bir yerde, hala orada. Bir kor. Ama onu alacağım. Tamamen sönmesine izin vermedi.

Hala bir şansımız var.

"Yani son adam bulunana kadar beklediniz?"

"Evet. Polisin işini düzgün yapacağına güvenmiyordum. Duruşmam berbattı, hapiste bıçaklandım. Julian'ın içeride onun için çalışan adamları vardı. Julian'ın bu işten sıyrılma ihtimali olduğu sürece senin için gelemedim. İstesem bile. Sana yemin ederim Rose. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Pencereyi izliyorum, belki dışarı bakar diye. Onu görmeme izin vermesini. Gözlerime baksın ki ben de konuşurken onun gözlerine bakabileyim.

Ciddi olduğumu görsün . Her. Tek. kelimeyi. Ama boşluk karanlık ve boş kalıyor.

"Yine de bir yolunu bulamayacağını nereden biliyorsun?"

"Yapmayacak. Alistair evinde saklı daha fazla kanıt buldu. Ve onu bir şeyleri itiraf ederken kayda aldı. Beni öldürmek istediğini itiraf etti. Mülkü istediğini. Hapishanede benim için bir 'kaza' sahneledi." Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Asla durmayacaktı. Önce benim onu durdurmam gerekiyordu. "Julian dışarı çıkamayacak. Ona cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlanacağını söylediklerinde içerideki adamından vazgeçti. Korkak gibi yalvardı. Ve hapiste pek arkadaşı olmayacak. Büyük uşakları yok.

onu koruyacak. Yıllar boyunca ilerlemek için karşısına çıkan herkes için kolay bir hedef olacak."

Bu düşünce dilime ekşilik yayıyor. Eğer Julian cezasını sağ salim atlatırsa, şanslı bir adam demektir. Ya başaramazsa? O zaman zaten babamın cenazesine gitmiş olurum. Ortak kan olsun ya da olmasın, gözyaşı dökmeyeceğim.

Bu üzerinde çalıştığım bir şey, ama oraya doğru gidiyorum. Ben o değilim. Asla o olmayacağım. Buna inanıyorum. Rose'un da buna inandığını ve gitmeden önce bana defalarca söylediğini bilmek yeterli.

Kan hiçbir şey ifade etmez.

" biri? Alistair yani." "Jasmin için tam bir enayi."

"Tabii ki öyle." Rose'un sesini renklendiren bir eğlence var ve kalbim kabarıırken dudaklarım bir gülümsemenin başlangıcına doğru çekiliyor.

"O iyi bir adam. Onu seviyor. Ben yanında değilken ona yardım etmek için çok çalıştı. İşi üstlenmesine yardımcı oldu, zor kararlar alması için ona güç ve güven verdi. Ona çok şey borçluyum."

"Jasmin'in telefonunda gördüğümde biraz sana benziyordu."

"Evet, zavallı herif."

Alistair ile ilk tanıştığım da, bir aynaya bakmak ama yansıyanın ben olmadığımı bilmek gibiydi. Aynı yüz şekline sahibiz... ama gözlerimiz farklı. İkimizin de gözleri annelerimizinki gibi. Minnettar olduğum bir gerçek.

Ben onunkine sahip değilim. Rose bana baktığında Julian'ın gözlerine bakıp onu görmek zorunda değil.

"Şanslı mı demek istiyorsun? Ağabeyi gibi ateşli mi? Ama o kadar ateşli değil tabii ki," diye düşünen Rose, doksan günden beri ilk kez göğsümde bir kıkırdama kopmasına neden oluyor.

"Hâlâ seksi olduğumu mu düşünüyorsun?" Sessizlikle karşılaştım ve kıkırdamam kesildi. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Bedenim ve kalbim her zaman senin olacak, Dax. Sonsuza kadar." Sanki konuşmak enerjisini tüketiyormuş gibi iç geçiriyor.

"Ama?" Nefesimi tutuyorum.

"Ama... hiçbir şey." Duraksıyor. "Uyumalıyız."

Başka bir şey söylemeyeceğinden emin olana kadar bekliyorum. Sonra anlamsız olsa da gözlerimi kapatıyorum.

Sensiz uyuyamıyorum, Sunbeam.

Sensiz çalışamıyorum.

Sizinle geçirilmeyen zamanın hiçbir anlamı .

"Vazgeçme. O beni affetti." Casey ertesi gün öğleden sonra dışarı çıkarken verandadaki kanepede yanımdan geçerken bana gülümsüyor.

"Planlamıyorum." O geçerken çenemi ona doğru eğiyorum.

Rose bugün dışarı çıkmadı. Anladığım kadarıyla sabahın büyük bir kısmında odasındaydı ve sonra arka bahçeye çıktı. Yan kapıdan çalan müziği duyabiliyordum. Casey eve girdikten sonra, oturduğum duvarın karşı tarafındaki oturma odasından çığlık ve gergin müzik sesleri geldi. Muhtemelen birlikte bir film izlediklerini fark ettiğimde gülümsedim.

Brett duşunu kullanmam için beni dönüştürülmüş garajdaki misafirhanesine davet etti. Ama Rose evden çıkarsa onu kaçırmaktan o kadar korkuyordum ki, olabildiğince hızlı bir şekilde duşu aldım ve sonra hala nemli olan verandadaki kanepeye geri döndüm.

Kıyafetlerimi. Anneleri de benim için üzülmüş olmalı çünkü döndüğümde bir tabak yiyecek ve içecek beni bekliyordu.

Logan'a mesaj atmak ve Jasmin'i aramak için telefonumu çıkararak tekrar verandadaki kanepede yerimi alıyorum. İkisi de burada olduğumu biliyor. Alistair'le birlikte evdeki her şeyle ilgileniyorlar. Daha fazlasını isteyemezdim. Onlar benim ailem. Ne olursa olsun yanınızda olan insanlar.

Ve ne olursa olsun Rose için burada olacağım. Ne kadar sürerse sürsün burada olacağım.

Günü geçirmek için birkaç iş e-postasıyla meşgul oluyorum ve köpekli komşu tekrar yanımdan geçerken el sallıyorum. Arkamdaki eve bakarken bana sorgulayıcı bir başparmak işareti yapıyor, ben de avucumu öyle ya da böyle bir hareketle eğerek karşılık veriyorum. Umutlu bir gülümsemeyle yanımdan geçip gidiyor.

Yerel bir gösteri haline geliyorum.

Verandada uyuyan kalbi kırık adam. Belki benim hakkımda bir film yaparlar. Korku filmi olsaydı, belki Rose bile izlerdi. Bugün onu bir kez bile görmedim. Muhtemelen hâlâ burada olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordur. Ama buna alışması gerek. Çünkü ben gitmiyorum.

Brett bana yemek getirdi ve hatta benimle bira içmek için kaldı. Gerçekten de tam bir sadaka vakasıyım. Çaresizlik, her yerde bulduğum gümüş parıltılar gibi gözeneklerimden sızıyor olmalı.

Gökyüzü kararırken, başka bir geceye hazır olmak için kanepeye uzanıyorum. Rahatsız ve gevşek bir yay sırtıma batıyor.

Ama ona daha yakın.

Yani olabileceğim başka bir yere kıyasla burası lanet bir cennet.

Doksan ikinci gün. Yarın doksan üç numaralı gün doğumu olacak. Onsuz, onunla olduğundan daha fazla.

"Bana bir tane daha ver, *lütfen*," diye fısıldıyorum ve sokağın yukarısındaki evlerin ışıkları birer birer snp beni karanlıkta bırakırken sessizliğe gmlyorum. Rose'un evindeki tüm ışıklar yarım saat önce sönmüştü.

Yukarıdan gelen bir ses gözlerimi alıyor. Penceresi kısa bir süreliğine açılıyor ve dışarı bir şey fırlatılıyor. Sonra tekrar kapanıyor.

Kanepeden kalkıyorum ve bohçayı alıp kanepeye geri götürmek için yürüyorum.

Battaniyeyi açıp üzerime seriyorum, karanlıkta kapalı pencereye bakarken kokusu beni sarıyor.

Vanilya ve yapraklar.

Bölüm 43

Rose

Yalınayak verandaya çıktığımda hava hâlâ karanlıktı. Nefes verışı ritmik ve yavaş; onu gördüğümde -uykudan dağılmış sarı saçları, ay ışığında daha koyu görünen dövmeleri- özlem kalbimi çekiştiriyor, fark etmemi, sonunda kendime itiraf etmemi istiyor - onsuz hayat asla onunla olabileceği kadar parlak olmayacak. Eğer onu affedemezsem, o zaman her şey boşa gitmiş olacak. Tüm bu yolculuk, kendimi yeniden bulmak, kendimi affetmeyi öğrenmek. Sanki hepsi beni bu an için eğitiyordu.

Hepsi beni Dax Silver için eğitiyor.

Ayaklarının dibine tünediğimde kanepe gıcırıyor ve bu hareket onun gözlerini açmasına neden oluyor. Gözleri benimkileri buluyor ve gizlenmemiş bir umutla anında parlıyor.

Birkaç saniye birbirimize baktık.

Tıraşsız, koyu sarı saçları belirgin çene hattına dağılıyor. Ve bu ona yakışıyor. Hiçbir şey yakışmıyor. İş yerinde takım elbise içinde ne kadar iyi görünüyorsa, siyah eşofman, dağınık saçlar ve çenesinde birkaç günlük büyüme ile de o kadar iyi görünüyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Merhaba." Oturur pozisyona geçerken kaşları çatılıyor, gözleri yüzümde kalıyor.

"Daha iyi uyudun mu?" Gözlerim bacaklarının üzerine serilmiş battaniyeme takılıyor.

Bakışlarımı takip ediyor. "Birazcık. Ama gerçeğiyle aynı şey değil."

"Hiçbir şey aynı değildir," diye fısıldıyorum.

Yüzünü inceliyorum. Yanımda yanan bedeninin sıcaklığı nefesimi kesiyor. Ama bu sadece onun kokusunu beraberinde getiriyor. Onun kokusunu. Sıcak teni, hafif erkeksi taze ter kokusu. *Güçlü, davetkr, yoğun*. Beni içeri almak için karanlıkta malikânenin kapısına dayandığı gece ilk fark ettiğim koku. Yutkunurken bile dilimde, mideme bir rahatlık getiriyor. Çünkü birlikte olduğumuzda tutku ve ateş olduğu kadar Bir de bu var.

Barış.

İçimde daha önce hiç olmayan bir huzur. Onun yarattığı bir huzur. "Seni zlemeyecekler mi? Malikanede?"

Dax battaniyeyi bacaklarından alıp, kaşkorse ve şortlu pijama takımımın içinde çıplak olan omuzlarıma sarıyor.

"Belki de. Ama harika bir iş yapıyorlar. Bana ihtiyaçları yok."

"Gerçi yakında olabilir. Eve gitmelisin." Battaniyeyi üzerime çekiyorum ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. Gözlerinin içine bakmak eskiden nasıl hatırlatıyor. içine ne kadar derin düştüğümüzü. Çünkü o benim her yerimde. İçimde ve dışımda. Her zaman da öyle olacak.

"Eğer orada değilsen artık evim değil." Koltukta kayarak kalçasını benimkine bastırıyor. Hareket etmiyorum. Onun yerine, çıplak tenimin yanında duran koyu renkli eşofmanının içindeki bacağına bakıyorum. "Asla başka biri olmayacak." Parmaklarını sarı dalgalarının arasında gezdiriyor. "Asla."

Elini kalçasına götürüyor ve başını yana çeviriyor, ben yanımdaki tenine kaşlarımı çatarken gözleri benimkileri takip ediyor. Elini esnetiyor ve ön kolundan bileğine doğru uzanan çiçekler ve sarmaşıklar ay ışığında hareket ediyor.

"Yanımda çok mükemmelsin Rose. Tenine bayılıyorum. İlk başta dövme yaptırmamı istemenden nefret etmiştim. Sanki hiçbir şeyin onu lekelemesine izin verilmemeliymiş gibi. Ama sonra bunun senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm. Ve eğer biri üzerinde kalıcı bir iz bırakacaksa, bunun ben olmak istediğimi biliyordum. *Sadece* ben olabilirdim."

"New York'a döner dönmez masrafları karşılamak için bir randevu aldım."

Dax nefesini içine çekiyor ve başını benden yana çeviriyor. "*Tanrım.*" Bir elini çenesinde gezdirirken omuzları düşüyor ve sesi çatallaşırken gözlerini kapatıyor. "Siktir."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ama hâlâ bana bakamıyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Hepsi benim hatam. Üzgün olan benim. Seni hak etmeyen benim. Hiç hak etmedim."

Nefes almak için çırpınırken yüzünde beliren yıkım karşısında suçluluk duygusu damarlarımda dolaşüyor. Bunu yaptığımı düşünmek bile onu nefes alamıyormuş gibi eziyor.

Bana dönüyor, gözleri karanlık ve parlıyor. "Ne aldın?" Omzumdaki battaniyeyi silkiyorum ve görebileceği şekilde dönüyorum.

Düşük bir nefesle başını eğiyor, tüm göğsü rahatlamayla sarkıyor. Sonra sanki içgüdüsel olarak kalçamı kavradı. Parmaklarının tenime değdiğini hissetmek içimde elektrik çarpmasına neden oluyor.

"Yapamadım," diye fısıldıyorum, bulut dövmemi battaniyeyle tekrar örtüyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi kalın ve ağır. "Yapsaydın anlardım... ama yapmadığına çok sevindim."

"Bunu yapması için güvenilebileceğim tek kişi sensin."

Kalçamı sıkıyor ve sonra ne yaptığının farkına varmış gibi elini çekiyor. "Sana yakın olmak ve sana dokunmamak çok yanlış hissettiriyor. Her zaman sana dokunmayı düşünüyorum. Kollarımda nasıl hissettiğinle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Tadının nasıl olduğunu. Her şeyi hatırlıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum.

"Hepsini geri almak için her şeyi yaparım." "Sana inanıyorum."

Dax bir keresinde bana, kendini adadıktan sonra her şeyi sonuna kadar götürdüğünü söylemişti. Ve şimdi anlıyorum; ben onunla tekrar konuşana kadar kaç gece sürerse sürsün bu verandada uyuyacak. *Gerçekten konuşana kadar.*

Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Temas kolumda bir titreşime yol açıyor ve Dax iç içe geçmiş tenimize bakarken nefes alış verışı duruyor.

Boğazımdaki mermer aniden kayıyor, mideme iniyor. Sanki bir baraj yıkılmış gibi.

"Bunun her şeyin yolunda olduğu anlamına geldiğini düşünme." Titremeye sesim çatlıyor, o kadar çok titriyorum ki konuşmakta zorlanıyorum. "Bunun şu anlama geldiğini düşünme-"

Dax beni kendine çekiyor ve ben ona gömülürken dudakları alnımı buluyor, göğsümde yükselen dev hıçkırığı bastırmak için nefes almaya çalışıyorum.

"Düşünme..." Boğuk bir ses çıkarırken nefesim kesiliyor. "Yapma-"

Beni öyle bir şefkatle susturuyor ki gözlerimi kapatıyorum, göğsüm yanıyor.
"Seni yakaladım, Güneş Işını."

Yüksek sesle hıçkırıyorum. *Sunbeam*.

Sıcak, tuzlu sıvının ilk damlası tenimin üzerinde yuvarlanıyor, bu his bana o kadar yabancı ki bir diğeri ona katılırken nefes almayı unutuyorum.

Sonra bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

"Dax." Nefes almaya çalışırken hıçkırıyorum.

Alnımdan öpüyor. "Sana sahibim. Ve hep yanında olacağım Rose. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, burada olacağım. Bana bakmaya dayanamasan bile. Beni asla affedemeyecek olsan bile. Sorgusuz sualsiz senin için burada olacağımı bil. Her yerde. Sebebi ne olursa olsun. Her zaman. Tamam mı?"

Gözlerimden sıcak yaşlar akarken yüzümü boynuna gömüyorum.

Gelmeye devam ediyorlar. Daha sert ve daha hızlı. Ta ki bedenimi ele geçirmelerinin gücüyle burnumu çekip titreyene kadar.

Üç yıldan fazla gözyaşı.

Hepsi çok sevdiğim o güzel kuş dövmesinin üzerinden akıp gidiyor.

Dax dudaklarını tekrar alnıma bastırıyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakarken başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları siliyor.

Koyu kahverengi açık maviyle buluşuyor.

"Tüm bu gözyaşlarının benim için olmadığını biliyorum. Ama bazıları için." Gözlerinin kenarlarında çizgiler beliriyor. "Onları hak etmiyorum Rose," diye fısıldıyor. "Ben senin gözyaşlarına değmem."

Daha fazlasını fırçalıyor, ama daha hızlı düşüyorlar, ıslanana kadar ellerinin üzerinden geçiyorlar.

"Yine de sende var."

Yüzümü okşarken gözleri kısılıyor, kendi dökülmemiş gözyaşlarıyla camlaşıyor. "Seni seviyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımın arasından ona bakarken nefesimi içime çekiyorum.

"Sana sonsuzluk sözü verdim Rose. Ve bunda ciddiydim. Beni asla affetmesen bile, asla durmayacağım. Aylar, yıllar, on yıllar... Hepsinde seni seveceğim. Çünkü sana olan aşkım bitmeden zamanın kendisi bitecek."

Konuşmak için ağzımı açıyorum. Ama kalbimden geçenler ağzımdan çıkmıyor.

"Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tepenin zirvesine yürüyüşümüz, rehberlik etmesi için sadece bir el feneriyle bir saat sürüyor. Zirveye ulaştığımızda yeni günün ilk ışıkları gökyüzünü renklendirmeye başlamıştı.

"Babam çocukken bizi buraya getirirdi. Burası bize dertlerimizin yukarıdan daha küçük görüneceğini söylediği yerd," diyorum ve dönerken Dax'in kapüşonunu üzerime çekiyorum, o da arkamda durup ufka bakıyor.

"Bu oldukça önemli bir şey."

"Evet," diyorum, turuncu renk uzaktaki tepelerin ardında bir şenlik ateşinin alevleri gibi yükselip yeni bir günü işaret ederek geçmişi yakıp kül ederken.

Dax'e dönüp yüzüne bakıyorum. "Doksan üç numaralı gün doğumu."

Bana bakarken yüz ifadesi gergindi. "Evet."

Alt dudağımı ağzımın içine çekerek derin bir nefes alıyorum. Bana bakışından kalbim çarpıyor. Başka kimsenin şansı yok.

Denemeleri için sonsuzluk verilse bile, asla Dax olamazlardı.

Burada yürürken tek düşündüğüm buydu. Zamanın geri kalanında nasıl sadece o olacağını.

Ve sonsuzluk, birini affetmemek için uzun bir süredir. Özellikle de sevdiğin birini.

Özellikle de onsuz yaşama düşüncesinin sizi fiziksel olarak öğürecekmışsınız gibi hissettirdiği biri. Sanki bir parçası olmasaydınız anlamlı bir varoluşunuz olmayacaktı gibi.

"Ben de seni seviyorum." Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimde yeni yaşlar oluşmakla tehdit ediyor. Sanki artık kapılar onlar için gerçekten açılmış gibi. "Sana her gün doğumu için söz verdim. Ve sen doksan üç numarayı alıyorsun, çünkü ben de seni seviyorum. Ve bana yalan söylediğin için sana hâlâ kızgınım. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Ve eğer bana bir daha yalan söylersen muhtemelen çılgına döner ve bir şeyleri parçalarım." Dax ellerini kalçalarına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor, gözleri parlıyor. "Ama ben de seni seviyorum. Seninle geçirdiğim zaman bana bir şeyler yaptı. Çünkü artık eskisi gibi değilim. Sen beni değiştirdin."

Gülümsememe kendi yumuşak karşılık verirken gözleri yüzümü okşuyor. "Bakir tenli ve akıllı, ateşli ağızlı bir kıza aşık olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Bundan çok daha fazlasını yaptın ve bunu sen de biliyorsun." Avuçlarımı göğsüne koyuyorum, parmaklarımı tişörtünün üzerinden kalbinin üzerinde gezdiriyorum.

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sanki izin ister gibi kısa bir an duraklıyor. Ben de daha da yaklaşıyorum, kelimeler olmadan izin veriyorum. Sonra elleri yüzümde, saçlarımda ve boynumun etrafında kıvrılıyor ve beni dizlerimi büken bir güçle öpüyor.

Ben de onu her şeyimle öperim.

Doksan iki günlük ayrılığı öpüp atıyorum. Doksan iki günlük acıyı. Patlamış balonlar ve kaybolmuş gündoğumlarıyla dolu bir tavan.

Ve onu öperken, sonra onunla geçireceğim her günü memnuniyetle karşılıyorum.

Her birine iki elimle sarılacağım ve minnettar olacağım.

Saçlarını avuçladığımda Dax beni tutuyor, dudaklarımı ayırıyor ve dilini ağzımın içinde karşılıyorum, dişleri dudaklarıma değiyor ve iniltileri bedenime giriyor, dudaklarına karşı nefesim kesilene kadar beni öpüyor.

"Seni seviyorum, Sunbeam. Seni o kadar çok seviyorum ki." Çene çizgime sıcak öpücükler konduruyor, nefesimi tutmama izin veriyor, ağzı kulağıma ulaşıyor ve fısıldıyor, "Sana göstermeme izin ver. Lütfen Rose. Sensiz geçen her gün daha çok ölüyorum. Sana *ihtiyacım* var."

Ellerini ve dudaklarını tekrar üzerimde hissetmenin verdiği arzu içimi titretirken, anlaşılmaz bir baş sallamayla onaylıyorum.

"Kelimeler, Rose," diye mırıldanıyor Dax boynuma karşı. "Lütfen söyle."

"Evet. I-" Boynumu emerken aynı anda inliyorum, bir elini kaşkorsemin altından yukarı kaydırıyor ve başparmağıyla meme ucunun etrafında dolaşıyor.

"Bu yeterli değil," diye inliyor boynuma doğru, kasıklarını kalçama bastırıyor ki beni ne kadar özlediğini hissedebileyim. "söylemene ihtiyacım var." Sesi ağır, acı ve pişmanlık dolu. *Çaresiz*.

Bana ihtiyacı var.

Ereksiyonu karnıma saplanana kadar beni kendine çekerken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor.

"Sana ihtiyacım var. Seni ait olduğun yerde hissetmek istiyorum... *İçimde*."

"Kahretsin," diye boğuk bir ses çıkardı, duygular boğazını tıkamıştı. sert meme ucunu parmaklarının arasına aldı.

"Sensiz geçen doksan iki günü düşünmek istemiyorum. Ayrı olduğumuzu unuttur bana. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamamı sağla."

Dax beni kollarının arasına alıp, getirdiğimiz battaniyenin üzerine indirirken bacaklarımı beline dolamam için beni cesaretlendirdiğinde ayaklarımın altındaki zemin kayboluyor.

"Seni o kadar çok özledim ki. Seni yıldızları görene kadar becermemi isteyen omzumdaki şeytanla savaşıyorum," diyor Dax ateşli vücudu benimkinin üzerinde gezinirken.

Beni tekrar öpüyor, nefesi kesiliyor.

"Dax..."

Sırtımı eğiyorum, böylece umutsuz öpücükler arasında kapüşonumu ve kaşorsemi çıkarabiliyor.

"Yap şunu. Bana bir yıldız yağmuru göster," diye yalvarıyorum şortumu ve külotumu çıkarırken.

Külotumun ıslanmış pamuğunu avucunun içine alıp burnuna götürürken kaşlarının arasındaki deride derin bir çizgi beliriyor. Derin nefes alırken gözleri benimkileri tutuyor.

"Tanrım..." Gözlerini kapatıyor ve yere koymadan önce tekrar içine çekiyor. "Seninle ilgili her lanet şeyi özledim."

Altında çıplak nefes alıyorum. Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Nefesini içine çekiyor, beni değerlendirmeye devam ederken çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Dax, dokun bana, lütfen." Ona uzanıyorum ama geri çekiliyor ve gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir bakış beliriyor.

"Seni incitmek istemiyorum Rose. Aylar oldu ve..." Parmakları, parmak eklemleri beyazlaşana kadar kalçalarındaki eşofman altının içine giriyor. "Ve *lanet olsun*, kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. Nazik olmamı hak ediyorsun. Nazik olmak istiyorum. Nazik *olmalıyım*."

Parmak uçlarımla yanaklarını okşamak için uzanıyorum. "Kendin olmanı istiyorum. Nazik olabileceğini biliyorum. Şu anda doğru hissettiğinden başka bir şey olmak zorunda değilsin."

Gözleri karanlık ve vahşi.

Fısıldıyorum, "Sana
güveniyorum."

Ağzını benimkine yapıştırıp dudaklarımı ısırırken ve dilimi emerken derin bir hırıltı çıkarıyor. Sadece birkaç saniyeliğine geri çekiliyor, tişörtünü kafasının üzerinden yırtıp eşofmanını çıkaracak kadar uzun bir süre. Sonra sert bedenini benimkine bastırıyor, bir eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı sıkıca birbirine doluyor, diğeri boynumu kavlıyor ve başparmağının ucuyla gürleyen nabzımı arıyor.

Atan damarı usulca okşarken derin bir nefes alıyorum, göz kapakları şehvetle kapanıyor.

"Seni hissetmeye, tadını almaya, senin tarafından kuşatılmaya ihtiyacım var. Ayrı kaldığımız her an seni düşündüm, yüzünü hayal ettim, teninin kokusunu takıntı haline getirdim. Tek düşünebildiğim seni ne kadar çok sevdiğim. Seni ne kadar özlediğim. Hayatta kalmak için sana ne kadar ihtiyacım olduğu."

"Göster bana."

Bacaklarımı açıyorum, Dax'in içime girebilmesi için kalçalarımı kaldırmak istiyorum. Ama o geri çekiliyor, gözlerinin içine bakabileceğim kadar uzağa. Perili derinlikleri nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Kısık sesle, "Sensiz hayatım karanlık olurdu Rose," diye mırıldanıyor.

"Dur," diye nefes alıyorum, bunun onu ne kadar derinden etkilediğini gördükçe kalbim parçalanıyor.

onu. "Artık buradayım. *Artık* buradayız."

Ben gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken o bileğimin iç kısmını öpüyor. Bana ihtiyacı olan sadece o değil. Benim de ona ihtiyacım var.

," diye fısıldar. "Öyleyiz, Sunbeam."

Onu kendime çekiyorum, kendimizi birbirimize bastırırken, yeniden bağlanırken, diğerinin gitmesine izin vermekten çok korkarken ateşli nefesler arasında onu öpüyorum. Birbirimizin içine girmek ve tüm acıyı silmek için elimizden geleni yaparken sıcak tenlerimizi birbirine kaynaştırıyorum. Dax, piercing'inin metali girişimi sıyırdığında alçak bir tıslama çıkarıyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Lütfen," diye inleyerek onu daha yakına çekiyorum.

"Benim için her zaman çok ıslaksın," diye inliyor, içime bir inç itiyor ve sonra duruyor.

İnliyorum ve kıvranıyorum, içime daha fazla girmesini istiyorum. Beni doldurmasını ve etrafımda gerilmesini istiyorum.

Eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor ve duraklıyor, gözleri benimkini tutuyor. "Hoşuna gitti mi, Sunbeam? Bu siki özledin mi?" Sanki hâlâ acıyı uzaklaştırmak için savaşıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Dudaklarını başka bir öpücükle yakalıyorum ve içime bir santim daha sokuyor, sonra geri çekiliyor. Boğuk bir hıçkırıkla altında kıvranıyorum.

"Söyle." Sesinde kendini zor tutuyormuş gibi bir titreme var.

"Söyle."

"Evet! İstiyorum. *Seni* istiyorum. Seni seviyorum. Bana sahipsin, söz veriyorum."

Gözlerindeki rahatlama beni boynumdan yakalıyor ve vücudumdaki havayı çalıyor. Ayrı geçirdiği bu aylar onu gerçekten yıkmış.

Yaralı.

"Lütfen, Dax," diye ısrar ediyorum. "Buna ihtiyacımız var."

İnliyor ve gözbebeklerini kocaman açarak derinlere dalıyor. İkimiz de dudaklarımızı ayırarak nefesimizi tutuyor ve birbirimize bakıyoruz.

"Seni seviyorum." Dudaklarını omzuma daldırıyor ve dövmemin üst kısmını öpüyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum o hareket etmeye başladığında, içimde daha da derine inerken gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor.

Dudaklarımdan derin bir minnettarlık iniltisi çıkıyor ve Dax beni tekrar öperken inliyor, ben onun her santimini içimde kucaklarken taşakları vücuduma bastırıyor.

Doksan iki gün oldu ama bedenim onu sanki en son içime gireli birkaç saat olmuş gibi hatırlıyor.

"Dayan," diye fısıldıyor, dişleriyle alt dudağımı ısıırıyor. Sonra dizlerimden birini battaniyenin üzerine kaydırıyor ve üç aydır değil, tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş bir adamın enerjisiyle içime girmeye başlıyor.

Her hamlesinde, gözlerindeki perili bakış daha da netleşiyor, tıpkı sabah sisinin yükselen güneş tarafından yakılıp yok edilmesi gibi. Ta ki dudaklarıma tekrar sahip olurken gördüğüm tek şey bana parlayan aşk olana kadar.

Acımasız bir ritimle içime girerken haykırıyorum, deliciliği kalçalarının her hareketiyle G noktamın üzerinde kayıyor. Vücudu her derine gömüldüğünde klitorisime çarpıyor ve vücudumda titreşen şok dalgaları gönderiyor.

"Dax." Altında titriyorum.

"Yap şunu Rose. Beni daha sıkı sıkıdığını hissedebiliyorum. *Yap* şunu."

Adını haykırırken beni öpüyor ve ıslak bir telaşla etrafına dolanıyorum, görüşüm o kadar bulanıklaşıyor ki gözlerimi kapatıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, kalçalarını eğerek beni daha da sert bir şekilde yere bastırıyor. Klitorisimdeki artan baskı ve içimde sürdüğü aç, orgazmımın nefesimi çalan bir diğerine dönüşmesine neden oluyor ve artık vücudumdaki tek bir kası bile kontrol edemiyorum.

Hepsini Dax'e veriyorum.

İçime girerken ciğerlerime hava çekmek için tüm enerjimi harcıyorum, kulağıma fısıldıyor, "İyi kız, sikimi nasıl sağacağını biliyorsun. Patlayacağım amina koyayım."

Başparmağıyla tekrar nabzımı okşarken, diğer eli hâlâ benimkine dolanmış halde, "Evet," diye nefes alıyorum. Onunkini o kadar sert kavıyorum ki derisinde tırnak izleri kalacak diye endişeleniyorum.

"Önce bana bir tane daha ver. Bir tane daha lazım." "Yapamam..."

"Evet. Sen. Yapabilirsin." Dax kulağıma usulca beni cesaretlendirirken nabzımı okşuyor, her derin itişte vücudu benimkiyle birleşiyor. "Evet. Yapabilirsin, Sunbeam."

Güneş ufukta yükselirken gözlerimde ışıklar yanıp sönüyor ve onları sıkarak kapatıyorum, son bir zevk patlamasıyla göz kapaklarımın arkası parlak turuncu lekelerle doluyor ve boşalıyorum.

Dudaklarımdan dökülen iniltiyi öpüyor ve benimle birlikte boşalırken titriyor, kendini içime akıtıyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Kahretsin, seni seviyorum," diye bağılıyor içimde ilerlerken, her küçük parçamı onunla dolduruyor. Yemin ederim ki az önce boşaldığı güçle, adını içime dölüyle dövme olarak kazımış olmalı.

"Dax."

"Seni seviyorum." Dudakları tekrar dövmemle birleşiyor ve son zevk dalgaları vücudunu terk ederken oradaki teni öpüyor ve içimdeki hareketlerini durdurarak yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Seni hak etmiyorum. Ama seni aldığım her nefeste seveceğim. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum dudakları boynumda gezinip dudaklarıma geri dönerken. "Çünkü bana sonsuzluk sözü verdin, Dax Silver. Ve ben de seni

sözünü tut."

Güneş doğmaya devam ederken kıkırdıyor ve beni öpüyor. "Bana her gün doğumunda söz vermiştin."

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" Nefes alıyorum, gökyüzü aydınlanırken sakinlik bedenimi boyarken hala nefesimi tutuyorum.

Dax beni tekrar öpüyor, sonra yüzünü ufka çeviriyor. "Yarınları da alacak mıyım?"

Bana bakarken kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor.

Manzara nefes kesici olabilir. Ama beni kollarında tutan ve bana dünyasındaki en değerli şeymişim gibi bakan güzel adamın yerini tutamaz.

Tek bir yama bile yok.

"Hepsini alacaksın." Elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ve o da bileğimin iç kısmını öpüyor. "Her birini. Sadece senin olabilirler. Sana aşkın bir kimyasal olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Dopamin mi?" Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yanılmışım. Senmişsin."

İçimde kalıyor ve iki dirseğini başımın iki yanına yerleştiriyor, böylece iki eliyle yüzümü okşayabiliyor.

"Benim için de sensin. Her zaman öyleydi."

Kollarının üzerinde yükselip göğsünü görebileceğim kadar geriye çekilirken gözleri parlıyor. Ve pusula dövmesine bakıyorum. Çünkü gün batımı için batıyı gösteren bir kolun olduğu yerde, ailesinin bir anısı, şimdi başka bir kol var.

Parmak ucumu sıcak teninde gezdiriyorum. Üzerindeki yeni koyu mürekkebin üzerinde ve yaprakların doğunun *E*'sinin etrafında açtığı gül sapının ucuna kadar.

"Ne zaman?"

Avucumu göğsünün üzerine koyduğumda kalbi avucumun altında sabit bir ritimle atıyor.

"Gittiğin gün. Sana yakın olmadan bir gün bile geçiremedim."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, gözlerim daha fazla gözyaşı dökmekle tehdit ederken göğsüm duyguyla yanıyor.

"Sanırım şimdi gerçekten yavaş ve nazik olmasını istiyorum," diye fısıldıyorum.

Beni öperken Dax'ın gözleri yumuşuyor. "Ne istersen, Sunbeam."

Sonra kollarını bana doluyor ve benimle sevişiyor, yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor ve ben tekrar tekrar onun için boşalırken beni sıkıca kavlıyor.

Zaman kavramımı yitirene kadar.

Bölüm 44

Dax

Epilogue – Sunrise number one hundred and eighty-four

"BU GEÇEN SEFERDEN BİLE DAHA İYİ."

Rose ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sepetin kenarına doğru eğiliyor. Ocağı bırakıyorum ve bir kolumu arkadan beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Beni öldüreceksin, Sunbeam. Kenardan uzaklaş."

Gülüyor ve kollarımın arasında dönerek kendi kollarını boynuma doluyor. "Geçen sefer bu kadar otoriter değildin."

"Geçen sefer tüm zaman boyunca seni tutuyordum ve bu canavarı tek başıma yönetmeye çalışmıyordum." Brülöre uzanıp ayarlıyorum, diğer kolumla onu sıkıca kavriyorum.

"Bence bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığın en romantik şey. Bunu yapabilmemiz için kendi kendine pilotluk yapmayı öğrenmek." Kollarını açıp altımızda uzanan araziye doğru uzatıyor. Bu hareket kollarımda sallanmasına neden oluyor ve ben küfrederken o kıkırdıyor.

Dengesini yeniden kazanırken kazak elbisesi omzundan kayıyor ve bulut dövmesi ortaya çıkıyor. Uzanıp başparmağımı üzerinde gezdiriyorum.

"Ayrıken bunu örtbas etmeyi düşündüğünü bilmek..." Dilime dolanan ekşiliği zorla uzaklaştırıyorum. "Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi fark etmemi sağladı."

"Hey." Rose dönüp yüzümün iki yanından tutuyor ve gözlerimi kendi gözlerine yaklaştırıyor. "Yapma. Bu geçmişte kaldı. Ve ben bunu asla yapmazdım. Bunu sana söylemiştim. Ayrı kaldığımız zamanı düşünmemize gerek yok. Geçmişte kaldı. Bitti."

Dudaklarını nazik bir öpücükle benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Onu neredeyse kaybettiğim için kendime lanet etmemek için çoğu gün iyi yapıyorum. Eskiden bazen içimi kemirirdi. Ama Rose benimle İngiltere'ye döndüğünden beri zaman ve bunun hakkında konuşmak yardımcı oldu.

Jasmin, Julian'ın biyolojik babam olduğunu öğrendikten sonra terapiyi denemeye beni ikna etti. Rose bir keresinde benimle geldi ve Julian ve ona neredeyse ne yaptığı hakkında konuştu. Ama bunu unutmaktan memnun görünüyordu, daha sonra şenlik ateşinde korku kelimesini yaktı. İlk defa aynı kelimeyi aynı anda yakmıştık. Artık onu neredeyse kaybediyor olmaktan korkamam. Geçmişin geleceğimizi lekelemesine izin veremem. Zaman çok değerli.

O çok değerli.

Julian hâlâ mahkemeye çıkmayı bekliyor. Piç kurusu hiç pişmanlık göstermiyor ve Rose'un bana onun gibi olmadığımı söylediği her seferinde gözlerindeki kesinliğe tutunuyorum. O buna inanıyor, ben de inanmak zorundayım. Onun için olabileceğim en iyi adam olmalıyım.

Ve Sophie, Julian'ın yıllarca hapiste kalacağından emin. Belki duruşma bir kapanış olur. Alistair de bana aynı şeyi söyledi. Üvey kardeşim de en az benim kadar babamızın mahvolmasını istiyor.

Rose yanağımı okşuyor, beni okuyor. Kendime ne zaman işkence ettiğimi hep bilir. Kendimi suçladığımı.

"Yapma," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Elimde değil." Gözlerimi sıkıca kapatıp onu öpüyorum, kokusunun ve dokunuşunun beni yeniden merkeze almasına izin veriyorum. Her zaman yaptıkları gibi.

Zaman verildiğinde her şeyin yoluna girmesi çok garip. Bazen mülk o kadar yoğun oluyor ki Rose ve benim yaşadıklarımızı hatırlamadan bütün bir günü geçirebiliyorum. Diğer günlerde ise, bugün olduğu gibi, her an aklıma gelebiliyor. Bazı günler, uyandığım anda aklıma geliyor.

Ama Şimdi Rose kollarımdayken uyanıyorum ve hiçbir Şey sabahları ilk iş olarak onun yüzünü gördüğümde kalbimin sevinçle çarpmasının yerini tutamaz. Onu  pt ğ mde, içine g m ld ğ mde, onu her Şeyimle sevdiğimde.

Çünkü biliyorum. Kahretsin, biliyorum. Ve bir daha asla geçmişte yaşamamaya kararlıyım.

Onu tekrar öpüyorum ve dudaklarımı şakacı bir şekilde ısırarak beni inletiyor. Parmaklarım belinde esnediğinde kıkırdıyor ve avu larımla altında hissettiklerine usulca küfrediyorum. Her zaman daha iyi yapıyor, daha az acı veriyor. Sadece o olarak.

Onu bir kez daha öpüyorum, sonra döndürüyorum, brülörden ayrılırken kollarımı arkadan sarıyorum ve bulutların arasında s z lmemize izin veriyorum.

"Devam et o zaman."

"Neye devam edeyim?" Göğsüme yaslanıyor ve manzaraya bakarken mutlu bir şekilde i  çekiyor.

"Bardağın dolu tarafına bakın."

Bulutları taramasını ve birini seçmesini bekliyorum. Ama bunun yerine kollarımın arasında dönüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Tam ona bakıyorum."

"Hayır." K       bir g  l  msemeyle ba  ımı sallıyorum ve onu tekrar d  nd  rmeye   alı  ıyorum. "Bu cevabı kabul etmiyorum."

"Dur." G  mle  imi yumruk yapıyor. "Bir keresinde bana ne dedi  ini hatırlıyor musun?"

"Seninle evlenece  imi." Dudaklarım se  irdi. Ona bu yıl bitmeden Rose Silver olaca  ını s  yledi  imi gizlemedim.

  aka yapt  ğımı sanıyor.

  aka yapmıyorum.

Sırıtarak g  zlerini deviriyor. "Yani sen s  yledi  inde d  nyanın sadece en k  t   halimi g  rd  ğ  n   sanıyordum. Ama sen benim en iyimi g  rd  n. Demek istedi  im bu, Dax. Ben seninkini g  r  yorum. Senin parıltı gibi ı  ldayan g  zel yanlarını g  r  yorum."

G  zlerimi ona dikti  imde sırtı  ını bastırıyor. New York'tan eve d  nd  kten sonra haftalarca g  m     simler buldum. Rose bunun   ok komik oldu  unu d      yordu.

"Bu bir ı  ık oyunu." Balonun zarfına bakıyorum.

"  yle de  il. Bu sihir." Rose y  z  m   tekrar a  a  ı   ekiyor, dudakları y  z  m   yaran bir sırtı  a d  n    yor. "Bu sihir ve aksini s  ylemene izin vermeyece  im, Dax Silver."

Boynunun arkasını tutup onu   perken kıkırdıyor. "Seninle ne yapaca  ım ben G  ne   I  ını?"

"Eminim bir   eyler d      rs  n." Kollarımdan kurtulup tekrar sepetin kenarına do  ru d  n  yor, balık   eklindeki bir bulutu ı  aret ediyor, g  r  p g  rmedi  ime bakmak i  in d  nerken iki eli de tutmuyor.

Bir anda arkasına ge  tim, bir elim kal  asını kavrarken di  eri beline dolanıyor ve onu sıkıca tutarak benimle birlikte sepetin ortasına, kenardan uza  a   ekiyor.

Burnumu kulağına dayadım. "Sana şaplak atmadan önce duracak mısın?"

Alt dudağını ısıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor. Ve ben bu bakışı biliyorum. Ona Güneş Işını diyorum çünkü o benim en karanlık yanlarımın ışığı ve güne en iyi başlangıcım. Ama belki de içinde taşıdığı havai fişek ateşi yüzünden öyle olmalı.

Rose Jacobs kız arkadaşınız olunca hayat kesinlikle ilginç oluyor.

"Arkana yaslan." Dönüp dizlerinin üzerine çöküyor ve takım elbise pantolonumun fermuarını çekiyor.

"Rose, burada dev bir sıcak hava torbası uçuruyorum," diye cevap veriyorum, çok alçalmamak için brülörü tekrar çalıştırıyorum.

"Bana sikini emmemden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" Çekip çıkarıyor ve piç çoktan sertleşmiş, ucunda ön sperm birikmiş ve piercingimi kaplamış.

"Tanrım, bana güç ver," diye mırıldanıyorum, başımı gökyüzüne doğru eğerek.

"Sana yardım etmeyecek." Rose beni ağzına alıp emerken kıkırdıyor.

"Siktir!" Çok sert çektiğim için brülör ateş alıyor.

Sikimi sertçe emmeden önce tekrar kıkırdıyor, beni tabana kadar götürüyor.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve bir elimi saçlarına atıp parmaklarımın arasında sarı telleri okşuyorum. Taşaklarım yukarı kalkana ve serbest kalmamı engelleme çabasıyla titreyene kadar coşkulu inlemelerle emiyor.

"Böyle yapmaya devam edersen her an boğazından aşağı boşalabilirim," diye inliyorum.

Geri çekiliyor, dilini piercingimin üzerinde gezdiriyor, bu da sikimin uzunluğundan aşağıya doğru titreşen şok dalgaları gönderiyor. Mavi gözleri parlak

bana göz kırpıyor. Sonra gülümsüyor ve taşaklarımı nazikçe çekiştirerek beni tekrar sonuna kadar emiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, hırlarken gözlerimde şakacı bir uyarı var, ağzına sıcak döl akıtırken yanağını okşuyorum.

bana bakıyor. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyor.

Ve Rose'u tanıyorsam, onu ceza olarak sertçe becermem için geri saymaya başlamıştır bile. Bu kızın ona yapmama izin vermeyeceği hiçbir şey yok. Her zaman istiyor. *Beni* her zaman istiyor.

Ama asla onu istediğim kadar değil.

Onu ne kadar istediğimi tam olarak anlatabilecek bir zaman ölçüsü yok. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Onu ne kadar sevdiğimi. Affetmeyi seçtiği için ne kadar minnettar olduğumu.

Beni seçtiğini.

Ben onu almaya gittikten birkaç gün sonra benimle İngiltere'ye döndü. Casey'nin istediği zaman ziyaret edebileceği ve benim de gelecek ay Harley ve Reed'in düğünü için uzun bir tatil için onunla birlikte geri döneceğim konusunda anlaştık.

Sanki hayır diyebilirmişim gibi. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Ve bu konuda konuşurken heyecanlanmasına bayılıyorum. Brett'in Lena'yı eş olarak gitmeye ikna ettiğini söyledi. Ve şimdi ondan bahsederken gözlerinin parlaması, eskiden olduğu gibi bulutlanmak yerine, ruhumun bir zamanlar sahip olduğu her çatlağı dolduruyor.

"Sence mutlu olacaklar mı?" Rose ayağa kalkıp dudaklarını yalarken soruyor.

Pantolonumu düzeltiyorum ve onu kendime çekiyorum, onu öpüyorum ve dudaklarında kendimi tadıyorum.

"Ben sadece senin mutlu olmanı önemsiyorum."

Gülüyor ve ellerini göğsüme koyarak malikâneye ve yarınki düğün için getirilen ekibin her şeyi mükemmel hale getirmek için koşuşturduğu faaliyet kovanına bakıyor.

Logan ve Jasmin'in buluştuğu bu adam her kimse - ki ben ona boyun eğdim ve malikânede düğün yapmasına izin verdim - çok parası var. İsviçre'den uçakla getirilmiş dev bir buz heykeli bile var.

Rose başını göğsüme, pusulamın olduğu yere yaslıyor, eli boynumdaki kuşu okşamak için yukarı uzanıyor. Bu onun en sevdiği pozisyon. Kollarıma sarılmış bir şekilde uyuyor. Ve şimdi iyi uyuyor. İkimiz de öyle.

"İçinde bir romantik olduğunu biliyorum, Dax Silver. Balon kullanmayı öğrenen ve kalbinin üzerine bir gül dövmesi yapan biri. Gelinin hayali olduğunu duyduğu için yabancıların düğünlerini burada yapmalarına izin veren biri."

Bir elimi boynuna dolayıp nabız noktasını okşarken sırtıyorum. "Sanırım tüm bu gündoğumu seksi kafana giriyor."

"Gün doğumu seksini severim." Surat asıyor.

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Ve her sabah seni boşaltmayı seviyorum. Ve gündüz. Ve gece. Ve balon gezintilerinden sonra."

"Logan bizimle buluşacak ve sonra balonu geri götürecektir mi?"

"Evet."

"Eve dönüş yolundaki çalılık mı?" Alt dudağını ısırtıyor.

Takılan dudağını başparmağımla çekip kurtarıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Evet. Ve sonra eve gittiğimizde tekrar. Range Rover'da seni istediğim gibi beceremem."

"Ayna mı?" Gözleri parlıyor.

"Evet, Sunbeam. *En sevdiğim* ayna."

Boynuna indiğimde gülüyor, onu öpüp içime çekerken tenine doğru inliyorum.

Vanilya. Yapraklar. *Sonsuzluk*.

Son.

Vedalaşmaya hazır değil misiniz?

Rose ve Dax'in ekstra epilogunu buradan indirin:

<https://dl.bookfunnel.com/kily7mv0yr>

Logan'ın hikayesine hazır mısın?

Bay Rich'e buradan direnebilirsiniz: <http://mybook.to/mrrich>

Elle'in Kitapları

Bay Silver ile Zaman, birbirine bağı bağımsız hikâyelerden oluşan
'Erkekler Serisi'nin 7. kitabıdır.

Herhangi bir sırayla okunabilirler, ancak üst üste binen karakterlerin tadını
tam olarak çıkarmak için önerilen okuma sırası şöyledir:

Bay Anderson ile Tanışma - Holly ve Jay Bay

X'i Keşfetme - Rachel ve Tanner Bay King'e

Çekilme - Megan ve Jaxon Bay Wild

Tarafından Yakalanma - Daisy ve Blake Bay

Parker'ı Memnun Etme - Maria ve Griffin Bay

Walker ile Tuzağa Düşme - Harley ve Reed

Bay Silver ile Zaman - Rose ve Dax Bay Rich'e

Direnme - Logan ve Maddy

(Elle'den de temin edilebilir, Unutma Beni Havai Fişekler, Shona ve
Trent'in hikayesi, Erkekler Serisi'nin novella uzunluğunda bir ön
bölümü)

Elle'nin tüm kitaplarına buradan ulaşabilirsiniz: <http://author.to/ellenicoll>

Yazar Hakkında

Elle Nicoll İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisidir. On dört yıl boyunca 38.000 ft'te çalışırken başını bulutların üzerinde tuttuktan sonra, şimdi genellikle başını bir kitabın sayfaları arasında buluyor. kitap okuyor ya da kendisiyle tatlı tatlı konuşan erkek arkadaşı için yeni bir fikir üzerinde hararetle yazıyor ve notlar alıyor.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor. Yazmak

İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikayeler, bundan daha iyi ne olabilir ki?

Çünkü,

Aşk Her Zaman

Kazanır xxx

En son haberlerden ve yayınlardan haberdar olmak için Elle'i aşağıdaki yerlerde bulabilir ve aşağıdaki bültenine kaydolabilirsiniz;

<https://www.subscribepage.com/ellenicollauthorcom>

Facebook Okuyucu Grubu - Sevgi Her Zaman

Kazanır -

<https://www.facebook.com/groups/686742179258218>

Web sitesi - <https://www.ellenicollauthor.com>

Teşekkür

Her zaman yaptığım gibi, her şeyi başlatan bayanla başlayacağım...

TL Swan.

Bu hikâyelerin var olma sebebi sizlersiniz. Desteğiniz ve iki buçuk yıl önce o ilk kelimeyi yazmam için gereken itici gücü verdiğiniz için sonsuza dek minnettar kalacağım. Ve tüm Cygnet'lere, bana destek olduğunuz için teşekkür ederim.

inanılmaz, destekleyici bir grupsunuz.

Yazar arkadaşlarım Vicki Nicolson ve Sadie Kincaid'e, bana her gün ilham veriyorsunuz! (ve her gün birden fazla mesaj attığım için beni engellemediniz -

Yaşasın!) Sizi seviyorum hanımlar. JR Gale, sabah kahvelerim ve sesli mesajlarınız güne en iyi başlangıcım.

Sara, asistanım ve her yönüyle harika, organize bir kadın. Seninle tanıştığım için nasıl bu kadar şanslıyım? Sana söyledim, artık bana mahkumsun. Ben asla

Gitmene izin veriyorum!

Beta okuyucularım; Sara, Taye, Rita ve Kelly. İlk taslaklar hakkındaki geri bildirimleriniz her şeydir. Her kitapta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Zee, bana hiç sarkan bulamadığını söylediğinde övgü sapkınlığımı besleyen en harika editör. Sen inanılmaz bir öğretmensin. Bütün o

Silinen boğazlar ve kırlangıçlar senin onurunaydı.

Abi ve Sherri'ye beni her zaman güzelliğinizle şaşırttığınız için teşekkür ederim.

Kapaklar.

Muhteşem ARC okuyucularına ve sokak ekibine, blog yazarlarına, bookstagrammer'lara, booktokker'lara ve kitaplarımı paylaşan herkese teşekkür ederim. I

çok minnettarım.

Son olarak, siz okuyuculara. Eğer sevginiz ve desteğinizle beni paylaşmaya teşvik etmeseydiniz bu hikayeler aklımda kalırdı. Kitaplar hakkında aldığım çok sayıda mesaj beni her zaman şaşırtıyor. Ve ben her birini takdir ediyorum. Tek tek. Her birine. Çok teşekkür ederim.

Ve okumak size neşe getirmeye devam etsin.

Benden son bir rica;

Bay Silver ile Zaman'ı beğendiyseniz lütfen Amazon'da bir yorum bırakın ve kitap dostlarınızla paylaşın.

Teşekkür ederim ve bir sonraki kitaba

kadar... Elle x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.